This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Det här är en digital kopia av en bok som har bevarats i generationer på bibliotekens hyllor innan Google omsorgsfullt skannade in den. Det är en del av ett projekt för att göra all världens böcker möjliga att upptäcka på nätet.

Den har överlevt så länge att upphovsrätten har utgått och boken har blivit allmän egendom. En bok i allmän egendom är en bok som aldrig har varit belagd med upphovsrätt eller vars skyddstid har löpt ut. Huruvida en bok har blivit allmän egendom eller inte varierar från land till land. Sådana böcker är portar till det förflutna och representerar ett överflöd av historia, kultur och kunskap som många gånger är svårt att upptäcka.

Markeringar, noteringar och andra marginalanteckningar i den ursprungliga boken finns med i filen. Det är en påminnelse om bokens långa färd från förlaget till ett bibliotek och slutligen till dig.

Riktlinjer för användning

Google är stolt över att digitalisera böcker som har blivit allmän egendom i samarbete med bibliotek och göra dem tillgängliga för alla. Dessa böcker tillhör mänskligheten, och vi förvaltar bara kulturarvet. Men det här arbetet kostar mycket pengar, så för att vi ska kunna fortsätta att tillhandahålla denna resurs, har vi vidtagit åtgärder för att förhindra kommersiella företags missbruk. Vi har bland annat infört tekniska inskränkningar för automatiserade frågor.

Vi ber dig även att:

- Endast använda filerna utan ekonomisk vinning i åtanke
  Vi har tagit fram Google boksökning för att det ska användas av enskilda personer, och vi vill att du använder dessa filer för enskilt, ideellt bruk.
- Avstå från automatiska frågor
  Skicka inte automatiska frågor av något slag till Googles system. Om du forskar i maskinöversättning, textigenkänning eller andra områden där det är intressant att få tillgång till stora mängder text, ta då kontakt med oss. Vi ser gärna att material som är allmän egendom används för dessa syften och kan kanske hjälpa till om du har ytterligare behov.
- Bibehålla upphovsmärket
  Googles "vattenstämpel" som finns i varje fil är nödvändig för att informera allmänheten om det här projektet och att hjälpa dem att hitta ytterligare material på Google boksökning. Ta inte bort den.
- Håll dig på rätt sida om lagen
  Oavsett vad du gör ska du komma ihåg att du bär ansvaret för att se till att det du gör är lagligt. Förutsätt inte att en bok har blivit allmän egendom i andra länder bara för att vi tror att den har blivit det för läsare i USA. Huruvida en bok skyddas av upphovsrätt skiljer sig åt från land till land, och vi kan inte ge dig några råd om det är tillåtet att använda en viss bok på ett särskilt sätt. Förutsätt inte att en bok går att använda på vilket sätt som helst var som helst i världen bara för att den dyker upp i Google boksökning. Skadeståndet för upphovsrättsbrott kan vara mycket högt.

Om Google boksökning

Googles mål är att ordna världens information och göra den användbar och tillgänglig överallt. Google boksökning hjälper läsare att upptäcka världens böcker och författare och förläggare att nå nya målgrupper. Du kan söka igenom all text i den här boken på webben på följande länk `http://books.google.com/`

BERKELEY
LIBRARY
UNIVERSITY OF
CALIFORNIA

UPPENBARELSE-BOKEN

till dess andeliga mening

efter

"Apocalypsis Revelata" och "Apocalypsis Explicata"

af

EMANUEL SWEDENBORG

jemte

Andeliga meningen af 24 Kapitl. hos Matthèus,

efter

"Arcana Coelestia" af samme Författare,

framställda genom

J. F. E. Le Boys Des Guays.

Öfversättning från Franskan.

CHRISTIANSTAD.
Tryckt hos Herman Lang.
1859.

LOAN STACK

BX8711
A7
1859

UPPENBARELSE-BOKEN

till dess andeliga mening.

Inledning.

Uppenbarelseboken är en af de förnämsta grundstöden för Nya Jerusalems Lära. I denna Bok, med hvilken det Gudomliga Ordet afslutas, finner man stiftelsen af den Nya Församlingen på ett mera utomordentligt sätt förkunnad; och från denna förutsägelse af Apostelen Johannes kunna Ny-Jerusalemiterna, så att säga, hemta sitt kreditiv. Det är följaktligen för dem angeläget, att, så fort som möjligt, bekantgöra dess inre mening. Då nu genom förklaringen, som af den skall gifvas, man utan möda kan öfvertyga sig om, att alla de tilldragelser, som blifvit förutsagda i de 20 första kapitlen, redan gått i fullbordan i andelig måtto, blir man just härigenom föranledd att antaga, det äfven allt skall verkligen uppfyllas, som innehålles i de två sista.

Men om man, efter att hafva tagit kännedom om denna inre mening, vill erinra sig, att Uppenbarelseboken ända till våra dagar förblifvit oförklarad, trotts all skarpsinnighet hos en Newton och Bossuet, trotts alla vetenskapliga arbeten af en Jurieu, Fabricius och Dupuis, skall man säkerligen föranledas att med oss instämma deruti, att, alldenstund det mest utbildade menniskoförstånd, i förening med den grundligaste

lärdom, fullkomligen misslyckats i förklaringen af Uppenbarelseboken, denna förklaring endast kunnat gifvas genom ett af de utomordentliga medel, hvilka, ehuru ofattliga för den, som vill bedöma allt med yttre sinnen, icke desto mindre tillhöra den eviga Ordningens oföränderliga lagar. Huru skulle annars de böcker, som skrifvits af *"hänryckta,"* d. v. s. af personer, som, till följe af en viss art af förnimmelseförmåga, öfverlåtit oss, under bokstafvens grofva yta, höga sanningar från Himmelen, hafva kunnat upplåtas af någon, om ock begåfvad med det största snille, så framt han icke ägt denna art af förnimmelse? Det låg således betingadt i sakens natur, att endast en *"hänryckt"* kunde gifva oss uttydning af de Heliga Skrifterna och i synnerhet af Uppenbarelseboken, den svårfattligaste af dem alla. För öfrigt finnes en annan vigtig bevekelsegrund, som ensam är tillräcklig att förmå oss sätta tro till Swedenborgs mission — och den är, att man med den klav, som han meddelat, d. v. s. med kännedom om motsvarigheterna, kan uttyda alla delar af Bibeln, från 1 Mosebok till och med Uppenbarelseboken: följaktligen allt, som är skrifvet under en tiderymd af mer än femton hundra år och af personer, sinsemellan olika till stånd, sinnelag och bildning.

Vi vilja här meddela några upplysningar, dem vi anse oumbärliga, att man må kunna göra sig något begrepp om denna kunskaps-gren.

Om motsvarighets-läran.

Hela den naturliga verlden motsvarar den andeliga, d. v. s. alla företeelser i naturen, från det allraminsta till det största, äro lika många motsvarigheter till det, som finnes i andeliga verlden. Denna representation af andeliga ting genom motsvarande naturliga, härleder sig deraf, att det inre, för att göra sig skönjeligt och förnimbart, öfverkläder sig i det yttre med ämnen, som med sig öfverensstämma; ty alla ting i naturen äro icke annat än de slutliga verkningar, i hvilka orsaker och ändamål innehållas.

Dessa grundsanningar af Swedenborg äro på följande sätt utvecklade af Edouard Richer:

"Hela den verld, vi bebo, motsvarar ovilkorligen den ande-"liga verlden; ty der allenast finnes den lifskraft, som gifver "åt allt tillvarelse och form. — Den andeliga verlden äger be-"stånd genom Kärlek och Vishet; den naturliga verlden äger "likaledes bestånd förmedelst tvenne motsvarande egenskaper, "värme och ljus. Deraf kommer, det man i vanligt tal säger, "att Kärleken värmer och att Visheten upplyser; att Kärleken "är en eld, som förtär oss; att Visheten eller Sanningen, som "af Visheten utgår, är ett ljus, som leder oss. . . . Det, som "motsvarar en sak, är icke af samma natur, som saken sjelf; "det har icke uti sig sakens fulla beskaffenhet, utan blott den "beskaffenhet, som för det är egendomligt i verkningens sfär. ". . . En motsvarighet är liksom en hemlighetsfull beteckning. "Icke det ringaste finnes, som icke innebär någon beteckning; "det är denna, som rätt insedd öfvertygar oss om, att ett före-"mål *icke är* något *väsende i sig*, utan af andeligt ursprung. "Häraf kommer, att ingenting i den andra verlden kan uppfat-"tas af vår synförmåga annorlunda än genom motsvarigheter. "Våra ögon kunna endast emottaga ett ljus, som är öfverens-"stämmande med deras natur. Att söka andelig motsvarighet "i ett materielt föremål, skulle vara att helt och hållet bedraga "sig. Detta sistnämnda erbjuder oss en beteckning, men uppen-"barar alls icke beskaffenheten af en verld, som det icke tillhör; "detta gör, att menniskor, som söka ande i materien, så groft "bedraga sig. De vilja med ett verktyg från den ena verlden "behandla det, som endast kan vara åtkomligt med ett verk-"tyg, danadt för en annan. . . . Om man söker värme i kär-"leken, skall man icke finna, hvad man söker; men man inser "ganska väl den likhet i vissa afseenden, som är emellan kär-"lek och eld. . . . Så uppstår för oss en ny kunskap, omätlig "i sin tillämpning, den om *motsvarigheterna*. Genom den inle-"des en direkt förbindelse emellan Himmelen och menniskan. "Menniskan ser icke mera himmelska ting, då hon nu efter "fallet vänder sina ögon mot jorden. Deremot voro de för-"sta menniskorna ständigt sysselsatta med Himmelen och un-"dervisades om dess hemligheter genom kunskapen om mot-"svarigheterna."

Swedenborg har framställt det historiska rörande denna

kunskapsgren, om hvilken man nu för tiden icke har det ringaste begrepp. Under den äldsta församlingens tid var deremot denna deras förnämsta kunskap, en vetenskapernas vetenskap: den var så allt omfattande, att verk från detta aflägsna tidehvarf blifvit sammanskrifna endast genom motsvarigheter. Egyptiernas hieroglyfer och de första fabellärorna voro ingenting annat.

De *uräldsta menniskorna*, som voro himmelska, tänkte genom sjelfva motsvarigheterna, och den naturliga verldens alster, dem de hade för ögonen, tjenade dem som medel att så tänka. Dessa menniskor voro begåfvade med en inre förnimmelse, hade umgänge med Engla-Andar och samtalade med dem. Det var guldåldern.

Efter dessa *uräldsta* menniskor följde de *urgamla* (Noakiska). De tänkte icke mer genom sjelfva motsvarigheterna, utan blott genom kunskapen om dem. Förbindelsen mellan Himmelen och menniskan fanns ännu, ehuru den icke mer var lika innerlig. Det var silfveråldern.

Sedan kommo menniskor, som visserligen hade kännedom om motsvarigheterna, men icke mer tänkte genom kunskapen om dem, eftersom de voro i en blott naturlig och icke i en andelig godhet. Det var kopparåldern.

Efter dessa trenne tidehvarf blefvo menniskorna småningom, det ena slägtledet efter det andra, allt mer yttre menniskor, och slutligen sysselsatte de sig endast med kroppsliga ting. Då försvann kunskapen om motsvarigheterna helt och hållet, och med den kännedomen om himmelen och de ting, som den innehåller.

Det är från denna vetenskap som alla afguderier i de gamla tiderna härledde sig. Då alla ting i den naturliga verlden äro motsvarigheter, gjorde sig de menniskor, hvilka kommo efter de urgamle, bilder, som motsvarade himmelska ting. De satte all sin lycksalighet i dessa bilder, hvilka i deras tanke representerade allt det, som hörde till himmelen. De uppställde dem icke allenast i sina tempel, utan hade dem äfven vanligtvis i sina hus, icke såsom föremål för dyrkan, utan för att inprägla i sitt minne de himmelska sanningar, som genom dem representerades. Deraf kom, att man i Egypten och bland kringboende folkslag såg beläten af kalfvar, oxar och ormar, barn, gubbar och jungfrur &c., och detta

emedan kalfvar och oxar beteckna den naturliga menniskans kärleks-arter och krafter; ormar beteckna den sinliga menniskans klokhet och illistighet; barn, oskuld och kärlek till nästan; gubbar, vishet; jungfrur, böjelse för sanning o. s. v. Men sedan kunskapen om motsvarigheterna blifvit helt och hållet utplånad ur deras minne, började efterkommande slägter att tillbedja, som heliga ting och gudomligheter, dessa bilder, som de funno uppställda i sina tempel, i sina boningar och deras grannskap; och föllo så i de afskyvärdaste afguderier.

Denna kunskap qvarblef emellertid hos några österländska folkslag ända till vår Frälsares ankomst; men den utplånades hos den Israelitiska och Judiska nationen till den grad, att ingen enda bland dem hade ringaste begrepp om den; och likväl var allt i deras Gudstjenst, alla de lagar, som gifvits dem genom Moses, och hela innehållet af den Heliga Skrift, som blifvit dem anförtrodd, intet annat än rena motsvarigheter. Hela denna glömska kom derutaf, att de voro till hjertat idel afgudadyrkare och följaktligen så beskaffade, att de icke ens ville veta, huru alla delar af deras Gudstjenst på ett förebildande sätt representerade andeliga föremål; de ansågo alla den yttre Gudstjenstens ceremonier heliga i och för sig sjelfva. Hade nu det andeliga, som dessa innefattade, blifvit för dem upptäckt, skulle de icke allenast förkastat utan äfven vanhelgat det. Derföre blef denna väg till gemenskap med Him melen så noga sluten för dem, att de icke ens misstänkte, att ett evigt lif fanns. Ehuru Ordet blifvit gifvet företrädesvis åt denna nation, har detta icke skett, såsom man kunnat tro, derföre att dess uppförande gjorde den dertill värdig (den var tvertom den afskyvärdaste nation på jorden); utan, emedan den var begåfvad med en ytterst seg envishet, var den just derigenom företrädesvis passande att verkställa Gudomliga afsigter, genom att utan någon förfalskning förvara Ordet.

De kristne af första församlingen voro för mycket enfaldige, att vetenskapen om motsvarigheterna skulle hafva kunnat för dem uppdagas. Den skulle för dem icke varit af någon nytta; ty de skulle icke hafva begripit den. Efter detta Kristendomens första tidehvarf utbredde sig mörker öfver hela den kristna verlden, i början genom kätterier, som spredo sig åt alla håll; sedan genom rådplägningar, och de beslut, som

fattades på kyrkomötet i Nicæa, rörande tre Gudomspersoner af evighet. Från detta möte härstammar den rättfärdiggörande tron, i hvilken man vänder sig till tre Gudar efter hvarandra. Af denna tro bero nu alla stycken af församlingens lära på samma sätt, som kroppens lemmar bero af hufvudet. Som man användt och med skef uppfattning kringgått alla uttryck och sanningar i Ordet, för att understödja och befästa denna falska tro, har andeliga meningen icke kunnat afslöjas; ty om den blifvit bekantgjord, skulle man likaledes hafva användt den, för att bestyrka denna villfarelse, och man skulle derigenom hafva vanhelgat sjelfva Heligheten i Ordet.

Då denna vetenskap om motsvarigheterna, som meddelar den andeliga meningen, nu uppenbaras, är det derföre, att Församlingens Gudomliga Sanningar nu blifva belysta och förklarade. Man skall få se i förklaringen öfver Uppenbarelseboken, att det är i dessa Sanningar, som Ordets andeliga mening består — 19: 11—18 — och hvarföre denna andeliga mening förblifvit under så många århundraden okänd. 12: 13—17. — Man må icke tro, att denna andeliga mening, om hvilken vi tala, är den, som förekommer i bokstafsmeningen, då man granskar och förklarar den, för att beskydda och befästa någon församlingens lärosats. Denna sednare mening kan kallas Ordets bokstafs- och presterliga mening. Den sanna andeliga meningen synes icke i bokstafsmeningen, utan ligger i den, i dess inre, fördold, såsom själen i kroppen.

Man säger i kristna verlden, att Ordet är heligt, emedan det kommer från Gud; men ända hittills har ingen vetat, hvari det Gudomliga, som är i Ordet, ligger. Ordet i sin bokstafsmening, säger Swedenborg, ser ut som en vanlig skrift, af en låg styl och långt ifrån att vara hög och välljudande, såsom nutidens skrifter förefalla. Häraf följer, att den, som en gång betviflar dess helighet och under detta tvifvel sätter sig att läsa Ordet, bekräftar sig i detta tvifvel mera än någonsin af tusen ställen, och säger för sig sjelf: hvarest ser man här någonting Gudomligt? Är det möjligt, att Gud, som är oändlig Vishet, kan begagna ett sådant språk? Hvar är då Heligheten i denna Uppenbarelse? Och hvarifrån tillkommer den Skriften, om icke från vidskepliga föreställningar, som skälmar och alltför lättrogna menniskor fästa vid den? Der-

före — på det att en sådan tanke icke må inverka, utbreda och rota sig i sinnena; och på det att Ordet, under denna förevändning, icke må förkastas som en föraktlig skrift, och härigenom all förbindelse mellan Herren och menniskan blifva alldeles omintetgjord, har det behagat Herren, att nu uppenbara den andeliga meningen i den Hel. Skrift, på det menniskan må veta, att heligheten är dold i dess inre och i orden, af hvilka den består.

Några exempel skola gifva närmare upplysning. I Skriften är ofta fråga om Egypten, Assur, Edom, Moab, Ammons söner, Filisteerna, Tyrus och Sidon, Gog och Magog. Den, som icke vet, att dessa namn beteckna saker, som angå Himmelen och församlingen, kan lätt falla i den villfarelse att tro, det Ordet erbjuder en mängd betraktelser rörande menigheter och folkslag, d. v. s. öfver verldsliga ting och helt litet öfver Himmelska. Men får han veta, hvad dessa folk och deras namn beteckna, går han snart öfver från villfarelse till Sanning; ty med Egypten förstår han då det vetenskapliga; med Assur, det förståndiga; med Edom, det naturliga; med Moab, det godas kränkning; med Ammons söner, Sanningens förfalskning; med Filisteerna, tro utan kärlek till nästan; med Tyrus och Sidon, kunskaper utan förening med Godhet och Sanning; med Gog och Magog, yttre Gudstjenst utan inre; och i allmänhet med *Jacob*, naturlig församling; med *Israël*, andlig församling; och med *Juda*, himmelsk församling. Äfvenså, när den, som icke har någon kunskap om andeliga meningen, ser, att i Ordet så ofta är fråga om trädgårdar, parker, skogar och träd, såsom oljoträd, vinträd, cedrar, popplar och ekar; om lamm, får och kalfvar; om berg, kullar och dalar, kan han icke tro, att man bör förstå annat än det man läser; men förhållandet blir helt annat, då han får veta, att med trädgård, park och skog man bör förstå vishet, förståndighet och kunskap; med oljoträd, vinträd, ceder, poppel och ek, himmelsk, andelig, förnuftig, naturlig och af sinnena förnimbar eller materiel Godhet och Sanning; med lamm, får och kalfvar, oskuld, naturlig menniskokärlek och böjelse; med berg, kullar och dalar, de högsta, ringare och lägsta ting rörande församlingen. Man begriper då, att Ordet endast och allenast handlar om det Himmelska, och att uttrycken om verldsliga ting der endast äro framställda som ämnen att omsluta de himmelska, eller som kläder att dem betäcka.

Före detta Ord, som gafs åt Israëliterna, fanns ett annat, af hvilket Moses citerar några ställen, 4 Mos. Bok. 21: 14, 15, 27—30. — Dess historiska del kallas *Jehovahs krig;* dess profetiska, *Utsagor* eller *Jascars Bok.* — Josua 10: 12; 2 Sam. 1: 17, 18. — Ur detta första Ord, och icke af sig sjelfva eller af egen förståndighet, är det som verldens menniskor på den urgamla församlingens tid öfverallt lärde känna en Gud och veta något om lifvet efter döden; ty menniskan är oförmögen att af sig sjelf förvärfva någon andlig kunskap. Af de två förmögenheter, vilja och förstånd, som utgöra det mensklíga hos menniskan, är det i sjelfva verket viljan som inflyter på förståndet och icke förståndet på viljan; förståndet allenast lärer och visar, hvad man af fri vilja bör göra. Derföre får man se så många menniskor, med en hög förstånds-utveckling, lefva på ett sätt, som är alldeles stridande mot de sedliga grundsatser, dem de erkänna och bifalla; det skulle förhålla sig helt annorlunda, om de, istället för att orda om dessa grundsatser, med viljan verkligen omfattade dem. Efter fallet är menniskans vilja, som är hennes egenhet, icke annat än ondt; derifrån är det falska i hennes förstånd. Af sig sjelf vill således menniskan icke fatta annat, än det som är i enlighet med hennes viljas egenhet; och om det icke annorstädes än i henne funnes något, hvarifrån hon kunde inhemta kunskap, skulle hon icke veta annat än det, som hade afseende på henne sjelf och verlden; allt högre skulle för henne vara i ett fullkomligt mörker. Huru mycket än några af de gamla filosoferna, såsom Plato, Aristoteles, Cicero, Seneca hafva skrifvit om en Gud och om själens odödlighet, hafva de dock icke hemtat sina grundsatser utur eget förstånd, utan från andre vise, hvilka lärt känna dem ur detta första Guds Ord.

Alla religionens grundsanningar utgingo således från dessa båda *Ord;* och utbredde sig öfver Indien och dess öar, banade sig väg genom Egypten och Etiopien till Afrikas konungariken, genom Asiens kustländer till Grekland, och derifrån till Italien. Men som Ordet icke kunnat sammanskrifvas annorlunda än genom representativer, d. v. s. genom verldsliga ting, som motsvara himmelska sanningar och substanser, och hvilka förstnämnda derföre beteckna dessa sednare, blefvo folkens religiösa grundsanningar, såsom vi visat, förvandlade till afguderier. Grekerna hemtade från dessa

grundsanningar sina fabler och sin mytologi, och gjorde af de Gudomliga egenskaperna och väsendtligheterna lika många Gudar, bland hvilka de framställde en Gud, såsom den högste Guden, och kallade honom Jupiter, törhända genom förvändning af namnet Jehovah. Det är genom dessa båda Ord, som de fått begrepp om en Elysé, en syndaflod, en helig eld och verldens fyra åldrar.

Efter dessa allmänna betraktelser öfver det historiska rörande Läran om motsvarigheterna, återstår oss att framställa några reglor, hvilkas kännedom skall lätta forskningen i denna angelägna vetenskap. Det må blifva, så att säga, en grammatikalisk inledning. Vi åtnöja oss med att här antyda dem; längre fram skall läsaren få se dem ofta tillämpade.

1:o. Alla ord äro Motsvarigheter; somliga hänföra sig till det Goda, andra till det Sanna. Några användas dock för att på samma gång beteckna både Godt och Sant.

2:o. Intet ord är onyttigt. Ett ord begagnas aldrig i stället för ett annat; när ett ord bifogas, är det för att på ett passande sätt uttrycka det, hvarom fråga är.

3:o. I hvarje talesätt finnes förbindelsen uttryckt emellan Godt och Sant.

4:o. Ingenting finnes utan något förhållande till dess motsats. Således kan hvarje ord tagas i god eller ond bemärkelse. Då något betyder Godt, kan det också betyda Ondt; hvad som betecknar det Sanna, kan också beteckna det falska; detta beror af orden, som åtfölja; ty predikatet är sådant som subjektet.

5:o. Det innehållande betecknar samma sak, som innehållet.

6:o. Andeliga meningen har icke att göra med tid. Således tages ofta ett förflutet i stället för ett tillkommande, och ett tillkommande i stället för ett förflutet.

7:o. Tal beteckna icke myckenhet utan beskaffenhet. De uttrycka de tings beskaffenhet, med hvilka de äro förenade, alldeles som ett adjektiv uttrycker beskaffenheten hos dess substantiv.

8:o. En multipel, eller någon af dess, sammansatta, lika delar betecknar detsamma som det eller de (enkla eller brutna)

tal, af hvilket eller hvilka multipeln, vare sig större eller mindre, genom mångdubbling uppkommer.

9:o. Andeliga meningen har icke afseende på personer; namn beteckna således saker och omvexla såsom föreställningarna om dem.

10:o. En person representerar ofta flera andeliga tillstånd, som inträda efter hvarandra, och hvilka beskrifvas genom på hvarandra följande förrättningar under hans lefnad. Så hafva åtskilliga Abrahams handlingar representerat flera andeliga tillstånd hos vår Frälsare under Hans lefnad på jorden.

11:o. Då andeliga saker representeras genom verldsliga ting och personer, en allmän lag för representation, följer deraf, att allt hänföres till det, som representeras, och att intet afseende fästes vid den person eller sak, som representerar. Så representeras rättvisan på jorden genom domaren, utan att derföre göra domaren rättvis; domarens orättvisa förändrar icke något af sjelfva rättvisans helighet.

12:o. *Omsägning* tillkännagifver, att fråga är om ett annat andeligt tillstånd.

13:o. Man påträffar ofta tvenne uttryck, som tyckas vara *liktydiga* eller bilda en *omsägning:* sådana äro t. ex. orden *öken* och *ödemark, motståndare* och *fiende* m. fl.; men desse äro hvarken liktydiga eller bilda de någon omsägning. Det ena af dessa båda ord har afseende på det Goda och i motsatt mening på det Onda; det andra har afseende på det Sanna och i motsatt mening på det falska; och båda tillsammanstagna ådagalägga förbindelsen emellan det Goda och det Sanna och representera således blott en enda sak.

14:o. Man finner andra uttryck förenade, utan att synas vara liktydiga, och hvilka blott förefalla som *ordsvall* i stilen, t. ex. *eld* och *låga* m. fl. Det ena hänför sig till det Goda, det andra till det Sanna.

15:o. Några uttryck användas ensamma, emedan de på samma gång lämpa sig så väl till det Goda, som till det Sanna.

16:o. *Jemförelser* äro äfven motsvarigheter och hafva sammanhang med ämnet, hvarom fråga är.

17:o. Man finner ofta, isynnerhet hos Profeterna och Evangelisterna, förklaringar på det, som föregår. Dessa *förklaringar* äro gifna i den naturliga och icke i den andeliga menin-

gen, emedan den naturliga meningen är sjelfva basen, täckelset och grundvalen för den andeliga; men de kunna icke, till deras inre betydelse, fattas, utan genom den sednare meningen.

18:o. Någon gång är andeliga meningen sådan, att den icke tyckes uppkomma genom förklaringen af hvarje ord särskildt, med mindre orden så tagas, att de bilda ett visst allmänt begrepp, som bestämmer denna mening. Man kan då kalla den mera omfattande, emedan den är mera anlägsen.

19:o. Derigenom att de Gudomliga Sanningarna alltid äro förtäckta och liksom beklädda med hvad man kallar skenbarheter eller liknelser af Sanning, äro de flesta lämpade efter deras fattning, som aldrig lyfta sin blick öfver skenbarheter eller sina tankar öfver föremålen, som väcka deras uppmärksamhet. Skenbarheter af Sanningar, som äro beklädda Sanningar, kunna tagas för nakna Sanningar; men om man bekräftar dem, blifva de bedrägligheter, som i sig sjelfva äro villfarelser. Sådant är upphofvet till kätterier.

20:o. Då det säges om Gud, att Han vredgas, hämnas, frestar, straffar, kastar i helvetet, med ett ord, att Han gör det onda, är detta hvad man kallar *talesätt enligt skenbarheter;* ty sådana känslor och handlingar äro oändeligen mer stridande mot Guds väsende, som är sjelfva Kärleken, än helvetet är stridande mot Himmelen. Då man påträffar uttryck, som tillegna Gud och Gudomliga ting sådana oordningar, som endast äro menniskans verk och utgått från hennes ondska, bör man alltid, efter andeliga meningen, tillegna menniskan sjelf dessa oordningar. Längre fram skall man få se, hvarföre bokstafsmeningen tillegnar Gud dem.

Kännedomen af dessa reglor kan visserligen introducera menniskan i Läran om motsvarigheterna; men sjelfva denna kunskap skulle vara henne föga nyttig, om hon sökte Sanning af annan bevekelsegrund än af kärlek till sjelfva Sanningen; ty tager hon annars riktning af sig sjelf, skulle hon använda dessa insigter att bekräfta, som Sanningar, vissa villfarelser, dem hennes rådande kärlek gynnar. Men det är angeläget, ja alldeles oundgängligt, att låta sig ledas af Gudomen; och härför behöfs blott att läsa Ordet af kärlek till det Goda och Sanna och icke af kärlek till anseende, ära, vinst och följaktligen af kärlek till sig sjelf; ty — att älska det Sanna derföre, att det är Sant, göra det Goda derföre att det

är Godt — detta är att ledas af Gud. Då gör menniskan verkliga och bestående framsteg i vetenskapen om motsvarigheterna, och skall snart öfvertygas om, att för ett djupare inträngande i Ordets andeliga mening mindre behöfs att förvärfva sig vetenskapliga insigter, än att rena sitt inre genom att småningom utrota de onda lidelser, af hvilka det befläckas.

Förord.

Då Swedenborg, så att säga, ord för ord förklarar hvarje vers af Uppenbarelseboken, utan att befatta sig med att af den andeliga meningen bilda ett sammanhängande helt, skall vårt bemödande hufvudsakligen gå ut på att framställa satserna så sammanbundna, att man obehindradt kan läsa den andeliga meningen. Men vi vilja i förväg erinra om, huru man dock bör väl taga sig tillvara för att ringare akta den naturliga meningen; ty Ordet är endast i sin fullhet, då det är beklädt med denna mening, som utgör dess grundval, och uppenbarelsen af den andeliga meningen är icke gifven för annat ändamål, än att man må draga fördel af de Gudomliga Sanningar, som ligga förborgade i den naturliga meningen, och icke för att åsidosätta denna mening. Om den naturliga meningen, skild från den andeliga, i sjelfva verket är såsom en kropp utan själ, så är deremot den andeliga meningen, skild från den naturliga, såsom en själ utan kropp; men en själ kan lika litet vara till utan kropp, vare sig materiel eller andelig, som en materiel eller andelig kropp kan vara till utan själ. Således, ehuruväl menniskan nu är i besittning af Ordets andeliga mening, är det likväl alltid bokstafsmeningen, som hon bör läsa, uttolkande den enligt den upplysning, som hon kan hemta ur den andeliga meningen. Dessutom, hvilken förut okänd fröjd skall hon icke röna, då hon en gång blir förtrolig med detta symboliska språk! De sublimaste idéer, de djupaste tankar skola ofta hos henne väckas af ett enda ord. Vårt bildspråk är en, ehuru matt, afbild

i smått af det bibliska språket, och emellertid huru skulle icke det på tankar rikhaltigaste stycke af litteraturen förefalla oss kallt och ledsamt, om det för oss framställdes utblottadt på alla slag af bilder och liknelser.

Vi böra dessutom upplysa om, att Ordet, under samma uttryck, fattade i den vidsträcktaste mening, handlar om Herren allena; i en mindre vidsträckt mening om församlingen; och i en inskränkt mening om den enskilda menniskan. Deraf följer, att man af bokstafsmeningen kan erhålla olika tolkningar, alla sanna och utan motsägelser sinsemellan, allt efter som man är böjd för att göra den vidsträcktaste, en mindre vidsträckt eller en inskränkt tillämpning.

Swedenborg nöjer sig icke med att blott framställa andeliga meningen af hvarje uttryck i texten hos Johannes; han citerar dessutom de flesta ställen i den Heliga Skrift, der samma uttryck förekomma, och med samma mening förklarar han dem. Vi skulle hafva önskat bifoga alla dessa ställen, som bestyrka den andeliga meningen; men vi hade då måst afskrifva hela Swedenborgs afhandling, medan vår afsigt är, att blott gifva en kort öfversigt af detta förträffliga verk, för att derigenom förmå dem af våra läsare, som icke känna det, att detsamma läsa och begrunda.

UPPENBARELSE-BOKEN.

I Uppenbarelseboken handlas icke om verldsliga ting, följaktligen icke heller om de åtskilliga förändringar, dem verldsliga monarkier eller riken skulle eller skola undergå, såsom många hafva trott och tro ännu i dag; utan der är blott fråga om Församlingens sista tillstånd i Himlarna (a) och på jorden och med detsamma om yttersta domen (b). En sådan yttersta dom hålles alltid, då en Församling nått sitt slut, hvilket med andra ord vill säga, när kärleken och tron i densamma slocknat. Efter denna dom handlas om upprättandet af en ny Församling, som här kallas det Nya Jerusalem. Uppenbarelseboken har till mål endast denna nya Församling, och handlar derföre om allt det, som har afseende på den första kristna Församlingens tillstånd omedelbarligen före grundläggandet af det Nya Jerusalem.

(a) Man förstår i allmänhet med Församling en förening af alla dem, som hylla samma religiösa grundsanningar. Men, om nu menniskor här på jorden, allt efter som deras tänkesätt öfverensstämma, bilda religiösa samfund, böra de med så mycket mera skäl bilda dylika, då de blifvit frigjorda från materien.. Dessutom — att det finnes en Församling på jorden, kommer sig just derutaf, att det finnes en Församling i Himmelen; ty alla vår kärleks böjelser och alla våra tankar härleda sig från andeliga verlden.

(b) Då den första kristna Församlingen under midten af sistförflutna århundrade nådde sitt slut genom den stora mängd af ondskor och falskheter, som hade öfversvämmat den, hölls en yttersta dom i den andeliga verlden, d. v. s. en ny inverkan från Gudomen uppenbarade sig, för att hämma den oordning, som hotade att störa jemvigten. Från denna tidpunkt har ordning åter börjat inträda i orsakernas verld, för att derifrån småningom visa sig i vår verld af verkningar, genom att under jemna framsteg införa och stadfästa rena religiösa grundsanningar.

FÖRSTA KAPITLET.

Innehåll.

Denna Uppenbarelse är meddelad af Herren (c) allena [1]. Den emottages af dem, som komma att utgöra Hans Nya Församling, Det Nya-Jerusalem, och hvilka erkänna Honom för Himmelens och jordens Gud. Herren är ock representerad såsom Ordet.

(1) (Utdrag ur Swedenborgs företal). — Hvar och en kan se, att det icke varit möjligt för någon annan än Herren sjelf att förklara Uppenbarelseboken; ty alla der förekommande ord innesluta hemligheter, som icke kunnat blifva kända utan särskild upplysning och uppenbarelse. Derföre har det behagat Herren att öppna min andes syn och undervisa mig. Tron då icke, läsare, att jag tagit något af mig sjelf eller af någon Engel. Jag har emottagit allt af Herren allena. Herren har också sagt genom Engelen till Johannes: "Besegla icke profetians ord i denna Bok," — 22: 10, — hvilket betyder, att profetians ord skulle uppenbaras.

(c) Herren är för oss den Ende Guden, d. v. s. den Gudomliga Treenheten i all sin fullhet. Vi erkänna icke tre personer i Gudomen. Detta förderfliga kätteri, med dess tre Gudomliga personer, har varit första orsaken till Kristendomens förfall. Gud är *En* och kan icke vara mer än *En*: betraktad såsom alla tings Skapare är Han Jehovah, den Gudomliga Kärleken, Fadren; betraktad såsom det fallna menniskoslägtets Återlösare är Han Jesus Kristus, den Gudomliga Visheten, Sonen; betraktad såsom Uppehållare af allt, hvad Han skapat, är Han Heliggörare, den Gudomliga Verkningen, den Helige Ande. Herren är, med ett ord, för oss den Ende Guden, återuppstigen i sin Gudomliggjorda menskslighet från den lägsta till den högsta graden af tillvarelse.

Naturliga meningen.

I. Jesu Kristi Uppenbarelse[2], den Gud hafver gifvit honom till att visa sina tjenare[3] hvad snart ske skall[4], och den Han betecknat och sändt genom sin Engel till sin tjenare Johannes[5],

Andeliga meningen.

I. Den Gudomliga Vishetens förutsägelser[2], dem hon emottagit af den Gudomliga Kärleken, för att tillkännagifva dem, som äro i sanningar af det Goda[3], hvad säkerligen skall inträffa[4], och dem hon uppenbarat och sändt genom Himmelen till alla, som äro i ett sannskyldigt godt[5],

2. Dessa ord *Jesu Kristi* (d) *Uppenbarelse* beteckna *alla den Gudomliga Vishetens förutsägelser;* de benämnas Jesu Kristi Uppenbarelse, emedan de äro gjorda af Herren. Med *Jesus Kristus* bör man förstå Herren med hänsyn till Hans *Gudomliga Mensklighet*, och med *Gud* Herren med hänsyn till Hans *Gudom*, af hvilken allt utgår.

3. *Visa* betyder *tillkännagifva.* Med *tjenare* bör man förstå *dem, som äro i sanningar af det goda.* Detta tillkännagifves för dem, emedan de fatta och emottaga det.

4. Med *snart ske skall* — bör man icke förstå, att det, som är förutsagdt i Uppenbarelseboken, skall snart, utan uppskof, ske, utan att det *säkerligen skall inträffa* och att, om det icke inträffar, Församlingen skall förgås. I den Gudomliga idéen och följaktligen i den andliga meningen finnes icke tid, utan det, som varit eller varda skall, är der närvarande; således är der tillstånd i stället för tid; och som *snart* angår tid, betecknas dermed dess motsvarighet d. v. s. en viss ock säker sak.

5. *Engel* betecknar öfver allt i Ordet *Himmel* och i högsta mening *Herren Sjelf.* Således är det icke någon Engel, som af sig sjelf talat med Johannes; utan det är Herren sjelf, som medelst himmelen talat genom Engelen. *Johannes* betecknar

(d) Jesus Kristus är Gud, uppenbarad i det yttersta af skapelsen; man föreställer sig Honom här, i tanken, åtskild från Gud varande i det innersta. Han är, med andra ord, Ordet, som blef kött; Visheten, som sänder oss sin Kärleks löften. Den Gudomliga Kärleken kan icke uppenbara sig annorlunda än genom Visheten, och då man säger, att denna Vishet antagit Mandom, vill detta endast säga, att Gud uppenbarat sig i den yttersta sfären af skapelsen. Således är Jesus Kristus den Gudomliga Visheten; och som hos Gud Visheten tillhör Kärleken, och dessa två äro delar af samma hela, följer deraf, att *Jesus Kristus* är Gud Sjelf, den Ende Guden. (Richer).

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
II. Hvilken bevittnat hafver Guds Ord och Jesu Kristi vittnesbörd[6], så mycket som han sett hafver[7].	II. Hvilka emottagit och erkänt med kärlek och förstånd de Gudomliga Sanningarna i Ordet och Herrens Gudomliga Mensklighet[6], så mycket som de förstått[7].
III. Salig den som läser, och de som höra profetians ord,	III. Salig den som lär känna Nya-Jerusalems Lära, och

dem som äro i lefvernets Goda af menniskokärlek och dess tro, d. v. s. i *ett sannskyldigt godt.* Men — emedan lefvernets goda, som leder sitt ursprung från menniskokärlek och dess tro, utgör Församling, derföre valdes Apostelen Johannes att uppenbara de hemligheter, som rörde Församlingens tillstånd.

6. Det är icke Johannes, som *bevittnar,* utan de, hvilka representeras genom Johannes, N:r 5. Desse *bevittna,* d. v. s. se och erkänna, emottaga af allt hjerta i ett upplyst förstånd och bekänna Ordets Sanningar, framför allt uttryckligen denna Sanning, att Herrens Mensklighet är Gudomlig. — Med *Jesus Kristus* förstås Herren med hänsyn till Hans *Gudomliga Mensklighet,* och med *Gud* — Herren med hänsyn till Hans *Gudom,* af hvilken allt utgår. Se N:r 2. Som Herren är sjelfva Sanningen, så är Han i himmelen sitt eget *vittnesbörd;* ty i himmelen *vittnar* sanningen om sig sjelf, emedan hon är sjelfva himmelens ljus, under det att sanningen i verlden har behof af att varda bevittnad. Således användes ordet bevittna, i andeliga meningen, i stället för Sanning.

7. Med *så mycket han sett hafver* bör man icke förstå det, som Johannes såg, emedan detta endast var syner, utan hvad de se, som äro betecknade genom Johannes. — Desse se i dessa uppenbarelser hemligheter rörande Församlingens tillstånd. *Se* betyder dessutom *fatta, förstå.* Derföre säges i dagligt tal, att man *ser* en sak, i stället för att man *fattar, förstår* den. Menniskan har en andelig syn-förmåga, liksom hon har en kroppslig. Med sin andeliga syn ser hon andeliga ting, emedan hon ser dem af Himmelens ljus; med sin kroppsliga syn ser hon naturliga ting, emedan hon ser dem af verldens ljus. Andeliga ting äro verkliga ting, men naturliga ting äro blott former för de andeliga.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
och de som hålla det i den skrifvet är[8]; ty tiden är när[9].	de som gifva akt på dess innehåll, och iakttaga hvad i den är anförtrodt åt deras hjertan[8]; ty Församlingens tillstånd är sådant, att den icke längre kan äga bestånd, icke heller vara i förbindelse med Herren[9].

8. *Profet* i abstrakt mening betyder Församlingslära, hemtad ur Ordet, emedan Ordet blifvit skrifvet af Profeter. Här beteckna *Profetians Ord* — Nya-Jerusalems Lära, emedan Uppenbarelseboken specielt handlar om denna Församling. *Läsa* vill säga lära känna denna Lära; *höra* vill säga gifva akt på dess innehåll, och *hålla det deruti skrifvet är* vill säga iakttaga hvad deruti är anförtrodt åt deras hjertan; ty *skrifva* betecknar anförtro åt hjertat. N:na 39, 473, 639.

9. *Tiden är när* betyder icke en nära förestående tid. *Tid* betecknar Tillstånd. N:r 4 (e). *När* betecknar icke ett kort tidsmått, utan en hastig förändring af tillstånd. — Genom tvenne väsendtliga medel sker förbindelse med Herren: genom att *erkänna en Enda Gud,* samt genom *ånger öfver synderna* och *bättring.* Men nu för tiden bekänner man tre Gudar i stället för En Enda Gud; i stället för en hjertats ånger öfver lefvernet förekommer blott en bekännelse med munnen, att man är en syndare, och genom dessa motsatser till de sannskyldiga medlen finnes icke mer någon förbindelse. Af denna orsak har den äldre Församlingens tillstånd blifvit sådant, att den icke längre kan äga bestånd; och om icke en ny Församling framstode, som erkänner dessa båda väsendtliga medel, skulle all förbindelse med Herren upphöra. För att förekomma denna fara, har tiden blifvit förkortad. Matth. 24: 22.

(e) Det finns icke tid för själen, blott tillstånd. Jesus Kristus kan icke uppenbara mer än detta, och icke hafva för afsigt underrätta, under hvilkens regering detta skall inträffa. Han, hvilkens rike icke är af denna verlden, har intet att göra med jordiska konungarikens tideräkning. Hvad som är *snart, nära* i fråga om tillstånd, detta är nära för Honom, detta intresserar Honom mera omedelbarligen. (Ed. Richer).

Naturliga meningen.

IV. Johannes till de sju Församlingar[10], som äro i Asien[11]; nåd (vare) eder och frid[12] af **Honom, Som Är, Som Var** och **Som Komma Skall**[13] och af de sju Andar, som äro inför Hans Thron[14],

Andeliga meningen.

IV. *De*, som äro i det sannskyldiga goda, till alla dem i kristna verlden[10], som genom Ordet äro i sanningens ljus[11]; Gudomlig helsning vare eder[12] af Herren, som är Jehovah[13], och af Hans Gudomliga Sanning, som regerar i hela Himmelen[14],

10. *Johannes* (se dess betydelse, N:r 5.) — *Sju* betecknar allt, följaktligen fullhet och fullkomlighet. Det begagnas för att uttrycka helighet och i motsatt mening det profana. Tal beteckna icke myckenhet utan beskaffenhet (se reg. 7, sid. 11). *Sju Församlingar* beteckna således icke sju Församlingar, utan alla dem, som tillhöra Församlingen i hela den Kristna verlden.

11. Namn på personer och orter beteckna ting, som tillhöra Himmelen och Församlingen, regeln 9. *Asien* betecknar dem som äro genom Ordet i Sanningens ljus, emedan allt Sanningens ljus kommer af Ordet, och emedan det gamla Ordet och sedermera Israëliternas blef gifvet åt dem som voro bosatta i Asien.

12. *Nåd vare eder och frid.* Detta är den Gudomliga helsningen, liksom *Frid vare eder* var Herrens helsning till lärjungarna.

13. Det är Herren som här betecknas, ty längre fram säges det, att Johannes hörde en röst, utgående från Menniskones Sons mun, som sade: "*Jag är A och O, den Förste och den Siste*". Men den som är den Förste och den Siste, är *Den, som är, som var och som komma skall*, d. v. s. Jehovah, ty detta ord betyder *Jag är den som är*, och den som är *sjelfva Vara't*, är också *han var* och *skall vara*, då det förflutna och det tillkommande på samma gång är det närvarande för Honom, som är evig utan tid och oändlig utan rum.

14. *Sju* betecknar alla, N:r 10. De *sju Andar* beteckna alla dem, som äro i det Gudomliga Sanna och, i en abstrakt mening, Sjelfva den Gudomliga Sanningen. *Thron* betecknar Himmelen. *Inför Thronen* vill säga der Herren är i sitt Gudomliga Sanna, ty Himmelen är icke Himmel af det egna hos Englarna, utan af Herrens Gudomliga.

Naturliga meningen.

V. Och af Jesus Kristus [15], det trogna Vittnet [16], den Förstfödde af de döde [17], och Fursten öfver Konungarna på jorden [18], Den oss älskar och oss rentvager från våra synder i sitt blod [19]!

VI. Och gjort oss till Konungar och Prester [20] för Gud

Andeliga meningen.

V. Och af Hans Gudomliga Mensklighet [15], som är sjelfva det Gudomliga Sanna [16] och det Gudomliga Goda [17], och af Hvilken kommer allt Sant, som utgår af det Goda i Församlingen [18], som oss omskapar och pånyttföder af sin Kärlek och Barmhertighet medelst de Gudomliga Sanningarna i sitt Ord [19].

VI. Och försatt oss i Vishet och Kärlek [20], att vi må blifva

15. *Jesus Kristus*, d. ä. Herren med hänsyn till Hans Gudomliga Mensklighet. (Se N:r 2 & 6.)

16. *Vittne* betecknar Sanning. (Se N:r 6.)

17. *Förstfödd*, d. ä. den första grundvalen och det grundväsendtliga i Församlingen. Denna första grundval och detta grundväsendtliga är icke, såsom man trott, det Sanna i Läran och Tron, utan det Sanna i verk och gerning, som är lefvernets goda (f). Herren är *Sjelf förstfödd af de döda*, emedan Han äfvenledes Sjelf är, till sin Gudomliga Mensklighet, sjelfva det Sanna förenadt med det Gudomliga Goda, af hvilket alla menniskor lefva, som i sig äro döda.

18. *Konungar* beteckna dem som äro i det sanna, som härflyter af det goda, och i abstrakt mening sjelfva detta Sanna. *Jorden* betecknar Församlingen. *Fursten öfver Konungarna på jorden* betecknar således Honom, af hvilken i Församlingen allt det Sanna kommer, som härflyter af det Goda.

19. *Rentvager oss från våra synder* vill säga renar oss från vårt onda, följaktligen *omskapar* och *pånyttföder oss;* ty nya födelsen är ett andeligt bad. Med *Herrens blod* bör man icke förstå lidandet på korset, såsom de fleste tänka, utan det *Gudomliga Sanna*, som utgår af Honom. Detta bevisas af många ställen i Ordet. — (Se Swedenborg, N:na 19, 379, 654).

20. *Konungar*, i Ordet, beteckna dem som äro i det Sanna

(f) Vi beklaga, att vi icke kunna återge det härliga ställe, hvilket N:r 17 innehåller. Som vi äro inskränkta inom gränserna af ett sammandrag, kunna vi icke annat än uppmana läsaren att vända sig till Swedenborgs egen afhandling.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
och sin Fader [21]. Honom vare herrligheten och starkheten i tidehvarfvens tidehvarf [22]. Amen [23].	afbilder af Hans Gudomliga Vishet och Hans Gudomliga Kärlek [21]. Honom allena vare Gudomligt Majestät och Gudomlig Allmakt evinnerligen [22]. Detta är Sanning [23].

eller i Visheten af Herren, N:r 18; och *Prester*, dem som äro i Kärleken af Herren. I motsatt mening bör man förstå med *Konungar* dem som äro i det falska, och med *Prester* dem som äro i det onda. Herren kallas *Konung* af sin Gudomliga Vishet, och *Prest* af sin Gudomliga Kärlek.

21. *Gud* och *Fader*, i andeliga meningen, beteckna icke två personer. *Gud* betecknar det Gudomliga med hänsyn till Visheten, och *Fader* det Gudomliga med hänsyn till Kärleken. Tvenne oskiljaktiga egenskaper eller väsendtligheter finnas hos Herren: den Gudomliga Visheten och den Gudomliga Kärleken, eller det Gudomliga Sanna och det Gudomliga Goda. Dessa två väsendtligheter betecknas i Gamla Testamentet med Gud och Jehovah, och här med *Gud* och *Fader*. Men som Herren lärer, att Han och Fadren äro ett; att Han är i Fadren och Fadren i Honom — Joh. 10: 30; 14: 10, 11 — bör man således icke förstå två personer med Gud och Fader, utan Herren allena. Det Gudomliga är också ett och odelbart, hvarföre detta: att *Jesus Kristus gjort oss till Konungar och Prester för Gud och sin Fader*, betecknar att vi må synas inför Herren såsom afbilder af Hans Gudomliga Vishet och Kärlek; i dessa två egenskaper består också likheten med Gud hos menniskor och Englar.

22. *Herrlighet* betecknar öfver allt i Ordet, der frågan är om Herren, Hans Gudomliga Majestät, och säges om den Gudomliga Visheten; *Starkhet* betecknar Hans Gudomliga Allmakt, och säges om Hans Gudomliga Kärlek. *Tidehvarfvens tidehvarf* beteckna evigheten. Detta bekräftas af många ställen i Ordet.

23. *Amen* betyder Sanning; och som Herren var sjelfva Sanningen, derföre använde Han så ofta detta uttryck. Här är det således Gudomlig bekräftelse, som utgår af Sanningen.

Naturliga meningen.

VII. Si, Han kommer med skyarna [24], och alla ögon skola se Honom [25], och de som Honom stungit hafva [26], och alla

Andeliga meningen.

VII. Si, Han uppenbarar sig i Ordets bokstafsmening och upptäcker deri den andeliga meningen [24], och alla de, som

24. Den, som icke vet något om Ordets inre eller andeliga mening, kan ej heller veta, hvad man bör förstå dermed att *Herren* säges *skola komma i himmelens skyar.* När öfverstepresten besvor Herren att säga, om Han var Kristus, Guds Son, svarade Han: "du sade det; Jag är så; och J skolen se Menniskones Son sittande på kraftens högra hand och kommande i himmelens skyar" — Matth. 26: 63, 64; Marc. 14: 61, 62; och der Herren talade till Sina Lärjungar om tidehvarfvets fulländelse, sade Han: "Då skall synas Menniskones Sons "tecken, och man skall se Honom kommande i himmelens "skyar med makt och herrlighet," Matth. 24: 30, Marc. 13: 26. — Med *Himmelens sky,* i hvilken Herren skulle komma, förstås ingenting annat än Ordet i dess bokstafsmening; och med den *herrlighet,* i hvilken man skulle se Honom, förstås Ordet i dess andeliga mening. De, som icke tänka utöfver bokstafsmeningen, kunna svårligen antaga detta. En sky är för dem — en sky; de tro följaktligen, att Herren skall visa sig i himmelens skyar, när yttersta domen inträffar; men allt detta förfaller, så snart man känner betydelsen af sky och vet, att den är det Gudomliga Sanna i det yttersta, d. v. s. Ordet i dess bokstafsmening (g). I andeliga verlden synas skyar liksom i den naturliga; men skyar visa sig i andeliga verlden nedanför himlarna för dem, som hålla sig till Ordets bokstafsmening; de äro mörkare eller ljusare allt efter deras insigt i Ordet och med detsamma allt efter emottagandet. Orsaken härtill är den, att det Gudomliga Sanna der utgör Himmelens ljus, och att falskheter bilda mörker: deraf kommer, att glänsande skyar äro der det Gudomliga Sanna, och mörka skyar det Gudomliga Sanna inhöljdt i falskheter, som blifvit bekräftade genom skenbarheter, sådant som Ordet i bokstafsmeningen är hos dem, hvilka äro i falskheter. Men som Herren, efter herrliggörandet af sin mensklighet, blifvit sjelfva det Gudomliga

(g) De skyar, i hvilka Jesus Kristus skall komma, äro molnen i vårt förstånd och, i andelig mening, Skriften till dess bokstafsmening. (Ed. Richer).

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
jordens slägter skola jemra sig öfver Honom [27]; ja, Amen [28].	hafva böjelse för och deraf insigt uti den Gudomliga Sanningen, skola erkänna den [25], och de, som förfalskat Ordet, skola ock se den [26], och då skall icke mer finnas något godt ej heller något sant i Församlingen [27]; detta skall inträffa, det är Sanning [28].

Sanna eller Ordet i det yttersta, derföre sade Han till öfverste presten, att *då* skulle man *se Honom kommande i Himmelens skyar;* och då Han yttrade till sina lärjungar, att *vid tidehvarfvets fulländning skulle Menniskones Sons tecken visa sig* och *man skulle se Honom kommande i himmelens skyar med makt och herrlighet,* förkunnar Han att vid Församlingens slut, då yttersta domen skall vara nära, Han skall visa sig i Ordet och uppenbara den andeliga meningen. Detta är också hvad som nu sker; ty nu är Församlingens slut, och Yttersta Domen är nu fullbordad. (h)

25. *Öga* betecknar förstånd, insigt. *Alla ögon skola se* betecknar således, att alla de, som hafva böjelse för och deraf insigt i den Gudomliga Sanningen, skola erkänna den, ty de allena fatta och erkänna. N:r 48.

26. De andre se visserligen och fatta, men erkänna icke. Dessa äro betecknade med de orden: och *de, som Honom stungit hafva;* desse äro de, som lefva i falskheter. Att stinga Jesus Kristus, är att omintetgöra Hans Gudomliga Sanning i Ordet.

27. *Slägterna på jorden* beteckna Församlingens Godheter och Sanningar. (Se kap. 7, der det handlas om de tolf Israëls slägter). Att *jemra sig* vill säga bedröfva sig öfver dessa Godheters och Sanningars undergång,

28. *Ja, Amen,* Gudomlig bekräftelse på att detta skall inträffa. N:r 23.

(h) Man skall längre fram få se, huru yttersta domen blifvit verkställd, den alla religionssamfund föreställa sig skola inträffa vid den materiella verldens slut, liksom skulle denna verld blifva tillintetgjord; och detta, emedan de på ett naturligt sätt fattat det, som endast bör förstås andeligen. Det är i den icke-materiella verlden som yttersta domen blifvit verkställd, d. v. s. att ordning blifvit af Herren återställd i denna verld, då oordningen, som der herrskade genom öfverhandtagande ondskor och falkheter, uppnått en sådan höjd, att den andeliga jemnvigten höll på att rubbas.

Naturliga meningen.

VIII. Jag är A och O, Begynnelsen och Änden [29], säger **Herren, Som Är, Som Var** och **Som Komma Skall** [30], **Som är Allsmäktig** [31].

Andeliga meningen.

VIII. Jag är Den Som Är, den Sjelfständige och Ende från det första till det sista; Den af hvilken allt utgår, Den som i sig är Sjelfva Kärleken och Sjelfva Visheten, Den som allena har lif i sig, Den som af sig är Skapare, Frälsare och Sjelfva Ljuset, Den som är allt i allom i Himmelen och Församlingen [29], säger **Herren**, som är

29. Det skulle vara omöjligt att med få ord bestyrka, att allt detta innehålles i dessa ord: *Jag är A och O, Begynnelsen och Änden;* ty för att bestyrka det så, att det kunde klart fattas, skulle fordras att författa en fullständig afhandling (Se Swedenborgs Afhandlig: *Englavisheten om den Gudomliga Kärleken och den Gudomliga Visheten*). Herren kallar sig sjelf *A och O, Begynnelsen och Änden*, emedan *A* och *O* hänföra sig till Hans Gudomliga Kärlek, samt *Begynnelsen och Änden* till Hans Gudomliga Vishet; ty i hvarje uttryck i Ordet är förbindelse mellan Kärlek och Vishet eller emellan Godt och Sant. Herren kallas A och O, emedan den förra af dessa bokstäfver är den första, den sednare är den sista i grekiska alfabetet, och dessa derföre beteckna allt i dess sammanfattning; ty hvarje bokstaf i alfabetet betecknar någon sak i andeliga verlden, och liksom vokalerna tjena till att närmare bestämma röstens tonfall, betecknar hvar och en af dem något som hänför sig till böjelse eller kärlek. Häri se vi ursprunget till Andars och Englars språk liksom äfven till Skriftens; men denna sanning har ända till närvarande tid varit okänd. Det finnes verkligen ett allmänt tungomål, på hvilket alla Andar och Englar uttrycka sig. Detta har ingen likhet med något af jordens tungomål. Hvarje menniska talar och förstår det efter döden, ty det är hos hvarje menniska ifrån skapelsen. Derföre kunna alla i andeliga verlden förstå hvarandra. Detta tungomål skiljer sig från alla naturliga tungomål till sitt ursprung; ty hvarje bokstaf i hvarje ord har sin särskilda be-

Naturliga meningen.

IX. Jag Johannes, som *är* både eder broder och medelaktig [32] i bedröfvelsen och

Andeliga meningen.

Jehovah [30], Som lefver af Sig Sjelf och som styrer allt från det första till det yttersta och sista och [31].

IX. Vi, som äro i det sannskyldiga goda och lika med eder [32] vänta att Herrens till-

tydelse, såväl i tal som i skrift. Vokalerna hafva afseende på kärlek, och konsonanterna på Vishet. Detta tungomål och dess skrift härflyta ur den andeliga tanken hos Englar och Andar.

30. (Se förklaringen vid N:r 13).

31. När man fastställer en princip, af hvilken allt härleder sig, skola icke då alla ting förhålla sig till denna princip, af hvilken de i sin ordning bero, likasom länkarna i en kedja bero af den första länken, eller såsom blodkärlen i hela kroppen bero af hjertat, eller som allt i verlden, så i allmänhet som särskildt, beror af solen? På samma sätt beror allt af Herren, som är andeliga verldens Sol, af hvilken kommer all varelse och allt lif, hvarje förmåga hos allt som är under Solen; med ett ord, af denna Sol äro vi till, lefva vi och kunna röra oss, Ap. Gern. 17: 28; detta är den Gudomliga Allmakten. Att Herren styrer allt från det första till det yttersta, kommer deraf, att allt, så i allmänhet som särskildt, måste hållas i samband, och att det medlersta beror, efter hvarannat, af det innersta ända till det yttersta, hvarest allt är tillsammans. Denna hemlighet är förklarad på flera ställen i *Nya Jerusalems Lära om Herren* och *om den Heliga Skrift* likasom i *Englavisheten om den Gudomliga Försynen* N:r 124; och *om den Gudomliga Kärleken* N:r 221. Det är allmänt bekant, att det Gudomliga, såsom oändligt, icke kan ingå i tankens idéer hos någon menniska eller Engel, emedan de äro ändliga, och det ändliga icke kan fatta det oändliga. Icke destomindre, för att menniskan må på något sätt kunna fatta det oändliga, följaktligen det Gudomliga, har det behagat Herren att beskrifva *Sig Sjelf* till sin oändlighet i denna vers, som innehåller allt hvad en menniska och Engel kan på ett naturligt och andeligt sätt tänka om det Gudomliga.

32. Det sades redan N:na 5 & 10, att Johannes represente-

Naturliga meningen.

i riket och i tålig förväntan på *Jesum Kristum* [33], var på den ön, som kallas Patmos [34], för *Guds Ords* och för *Jesu Kristi* vittnesbörds skull [35].

Andeliga meningen.

kommelse skall helt och hållet förskingra de ondskor och falskheter, som förhärjat Församlingen [33], vi voro vida skilda från en sann Gudsdyrkan, men i ett passande tillstånd [34] att med vilja och förstånd emottaga och erkänna Ordets Gudomliga Sanningar och Herrens Gudomliga Menskslighet [35].

rar dem, som äro i menniskokärlekens goda eller i det sannskyldiga goda; men de, som äro i menniskokärlekens goda, äro också i trons sanningar. Vi se nu, hvarföre Johannes kallar sig *broder* och *delaktig* med dem, till hvilka han skrifver i Församlingen; ty *broder* betecknar den som är i det goda af kärleken till nästan; och *delaktig* betecknar den som genom detta goda är i trons sanningar. Menniskokärleken förbinder ock verkligen, men icke tron. Dock, om tron härleder sig från kärleken till nästan, förbinder denna kärlek, och tron gör delaktig; den förra åstadkommer en sorts skyldskap, den sednare en slags delaktighet.

33. *Bedröfvelse* betecknar det tillstånd i Församlingen, då der icke mer finnes något menniskokärlekens goda eller trons Sanna, utan blott ondskor och falskheter. *Riket* betecknar Församlingen; och *tålig förväntan på Jesum Kristum* betyder Herrens tillkommelse. Dessa uttryck, sammanfattade, bilda den giſna andeliga meningen. (Se sid. 13, reg. 18).

34. Johannes fick Uppenbarelsen på *Patmos*, en af Greklands Öar, föga aflägsen från landet Kanaan, emellan Asien och Europa. Men *Öar* beteckna folkslag, som äro långt skilda från Gudsdyrkan, hvilka dock skola närma sig dertill, emedan de kunna upplysas. Landet *Kanaan* betecknar Församlingen; *Asien*, dem af Församlingen som genom Ordet äro i Sanningens Ljus, N:r 11; och *Europa*, dem till hvilka Ljuset skall komma.

35. (Se N:r 6, hvarest förklaring finnes på samma ord).

Naturliga meningen.

X. Jag vardt i Andanom på en Herrans dag [36] och hörde bakom mig en väldig röst, såsom ljudet af en Basun [37],

XI. Som sade: "Jag är A "och O, Den Förste och den "Siste. [38] Hvad du ser, det "skrif i en bok [39] och sänd "till Församlingarna, *(som äro)* "i Asien [40], till Efesus och "till Smyrna och till Perga-"mus och till Sardes och till "Filadelfia och till Laodi-"cea" [41].

Andeliga meningen.

X. Vi befunno oss då i ett andeligt tillstånd genom Gudomlig inflytelse [36], och vi förnummo tydligt det Gudomliga Sanna, som uppenbarades från Himmelen [37],

XI. Som sade i vårt inre: "Jag är Den Som Är, Den "Sjelfständige och Ende från "det första till det yttersta, "Den af hvilken allt utgår, "Den som i sig är sjelfva "Kärleken och sjelfva Vishe-"ten, Den som allena har lif "i sig, Den som af sig är "Skapare, Frälsare och sjelf-"va Ljuset, Den som är allt "i allom i Himmelen och "Församlingen, med ett ord, "Jehovah eller Herren [38]. Hvad "J fatten, anförtron det åt al-

36. Att vara *i andanom* vill säga, att vara i andelig åskådning, samma tillstånd i hvilket Johannes befann sig. Andelig åskådning inträder, när menniskans andes syn öppnas. Allt, som finnes i den andeliga verlden, synes då lika tydligt och klart, som allt i den naturliga verlden visar sig för hennes kropps ögon. I detta tillstånd voro lärjungarna, när de sågo Herren efter uppståndelsen, då det också sades, att deras ögon öppnades — Luc. 24: 30, 31. — *Herrens dag* betecknar inflytelsen, som då skedde af Herren.

37. *Höra* betyder förnimma, N:r 87. — *En stor, väldig röst,* då den höres från Himmelen, betecknar det Gudomliga Sanna. Denna väldiga röst, säger Richer, är det Gudomliga Sanna, som mäktigt inverkar på hjertat, såsom en Basun på örat. En röst, såsom ljudet af en Basun, betecknar derföre en tydlig förnimmelse.

38. (Se förklaringen N:r 29).

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

"las deras hjertan [39] i kristna "Församlingen, som äro i San-"ningens Ljus, utgånget från "Ordet [40], allt efter hvars och "ens särskildta tillstånd af "mottagningsförmåga" [41].

XII. Och jag vände mig om till att se efter rösten, som talade med mig [42], och då jag vände mig om, såg jag sju gyldene ljusstakar [43],

XII. Och vi vände oss till Herren för att fatta den Gudomliga Sanningen, som hänförde oss [42], och sedan vi hade vändt oss till Honom, igen-

39. *Se* betyder fatta, förstå. *Skrifva* vill säga anförtro åt hjertat, N:r 8.

40. Förklaringen är gifven i N:na 10, 11, 34.

41. Man skall få se i kap. 2 & 3, att alla tillstånd att emottaga Herren och Hans Församling betecknas med de sju namnen. Hvarje namn, uttaladt under andeligt tillstånd, betecknar en sak eller ett tillstånd. Hvad Johannes skrifvit, har således icke blifvit sändt till någon församling i dessa städer, utan har blifvit sagdt åt deras Englar, hvilka beteckna alla dem som äro i mottagningstillstånd.

42. Johannes hade hört en röst bakom sig, vers 10; han säger nu, att han vände sig om, för att se efter rösten och att han, efter att hafva vändt sig, såg sju ljusstakar. Under dessa ord ligger en hemlighet, hvarpå förklaringen är denna: innan menniskan vänder sig till Herren, så att hon erkänner Honom allena för Himmelens och jordens Gud, kan hon icke se det Gudomliga Sanna i Ordet, emedan Gud är En så till person som väsende, i Honom är Treenhet, och Herren är den Guden. De, som bekänna tre personer i Gudomen, vända nästan alltid sina tankar till Fadren, någon gång till den Helige Ande, men sällan till Herren; och om de vända sina tankar till Herren, tänka de om Hans mensklighet såsom om en annan menniskas. Då man så gör, kan man icke på något sätt upplysas af Ordet; ty Herren är Ordet. De, som icke vända sig till Herren allena, se derföre Honom och Hans Ord bakom sig och icke framtill. — *Röst* betecknar det Gudomliga Sanna. N:r 37.

Naturliga meningen.

XIII. Och midt ibland de sju ljusstakarna *(en)*, som var lik **Menniskones Son** [44], klädd i en sid öfverklädnad [45], och omgjordad vid bröstet med ett gyldene bälte [46],

Andeliga meningen.

kände vi den Nya Församlingen [43],

XIII. Och i det inre af Nya Församlingen Herren såsom **Ordet** eller **Skriften** [44], af hvilken utgår det Gudomliga Sanna [45] och det Gudomliga Goda [46],

43. *Sju* betecknar alla, N:r 14. *Ljusstake* bet. upplysning i Sanningar, alltså Församling. Guld bet. det Goda, som danas genom Sanningar, af hvilket Församlingen är till. *De sju Ljusstakarna* är de 7 Församlingarna (v. 20), med hvilka förstås alla de inom kristenheten, som ingå i Församlingen d. v. s. lefva efter Ordets föreskrifter, Jemfr. N:r 41. Här menas Nya Församlingen, emedan Herren, såsom Ordet, är midt i den, v. 13.

44. Då Herren kallar sig *Guds Son*, menar Han sig till sin Gudomliga Mensklighet, och då Han kallar sig *Menniskones Son*, menar Han sig med hänsyn till Skriften eller Ordet. Han representeras här såsom *Ordet*, emedan fråga är om den Nya Församlingen, som uppkommer af insigt i Ordet. Derföre kallar Johannes Honom *Menniskones Son*, som han såg midt ibland *Ljusstakarna*, hvilka representera denna Församling, N:r 43. *Midt ibland* betyder *i det innersta*. Från det innersta bekomma alla ting, som äro omkring och utanför, deras väsende. På lika sätt sprida ljus och låga från sig, såsom från en medelpunkt, glans och värme till hela omkretsen.

45. *Kläder* beteckna sanningar; deraf betecknar *öfverklädnad*, som betäcker de andra, sanningen i sin helhet och, då fråga är om Herren, det utgående Gudomliga, som är det Gudomliga Sanna. (i)

46. *Bälte* betecknar det allmänna goda, hvilket omfattar alla ting i deras ordning och helhet. *Guld* betecknar det goda,

(i) Johannes ser Herren här, såsom hvarje hänryckt bör se Ordet och Skriften till dess väsendtligheter, sinnebildligen framställda. Det Gudomliga, som är i Herren och som utgår af Honom, är, i enlighet med de tre graderna, himmelskt, andeligt och naturligt; det är med hänsyn till dessa tre förhållanden som Herren framställer sig här och i de två följande verserna. (Se vidare utveckling häraf i Swedenborgs Verk).

Naturliga meningen.

XIV. Och Hans hufvud och hår *(voro)* hvita såsom hvit ull, och såsom snö [47], och Hans ögon såsom eldslåga [48],

XV. Och Hans fötter voro lika ren messing, såsom i ugn glödande [49], och Hans röst såsom bruset af mycket vatten [50].

XVI. Och Han hade i sin högra hand sju stjernor [51]; och från Hans mun utgick ett skarpt tveeggadt svärd [52], och Hans ansigte *(var)* såsom Solen *(när den)* lyser i sin kraft [53].

Andeliga meningen.

XIV. Och det Gudomliga af Kärleken och Visheten i det första och i det yttersta [47], och den Gudomliga Kärlekens Gudomliga Vishet [48],

XV. Och det Gudomliga naturliga Goda [49] och det Gudomliga naturliga Sanna [50].

XVI. Och Han framställde för oss alla kunskaper om det Goda och Sanna i Sitt Ord [51], och från dem härflöt, att förskingra falskheter, en lära, som genomtränger hjerta och

N:o 43. *Herrens bröst*, här i pluralis uttryckt betecknar Hans Gudomliga Kärlek. Häraf beteckna dessa ord tillsammans det Gudomliga som utgår och förbinder, hvilket är det Gudomliga Goda.

47. Herrens *hufvud* betecknar den Gudomliga Kärleken och den Gudomliga Visheten i det första; Hans *hår* betecknar detsamma i det yttersta, hvilket, i fråga om Ordet, är dess bokstafsmening. *Ull* bet. det goda i det yttersta, emedan den bekommes af Får; och *snö*, det sanna i det yttersta, emedan den uppkommer af vatten; *får* betecknar det Goda, *vatten* det Sanna.

48. *Ögon* beteckna förståndighet, N:r 25, och i fråga om Herren, Hans Gudomliga Vishet. *Eldslåga* betecknar andelig kärlek eller kärlek till nästan och, då det handlas om Herren, Hans Gudomliga Kärlek.

49. Herrens *fötter* beteckna Hans Gudomligt naturliga; *eld* eller det *glödande* betecknar det goda; ren *messing*, det sannas naturliga goda.

50. *Röst* bet. det Gudomliga Sanna. N:na 37, 42. *Vatten* bet. naturliga sanningar eller kunskaper, hemtade ur Ordet.

51. *Stjernor* bet. kunskaper om det goda och sanna, som komma från Herren genom Ordet; ty Han har dem i *sin högra hand*.

Naturliga meningen.

XVII. Och då jag såg Honom, föll jag till Hans fötter såsom död [54], och Han lade sin högra hand på mig [55], sägande till mig: "frukta icke! [56] Jag

Andeliga meningen.

själ [52], och Hans Gudomliga Väsende syntes såsom i sin Allmakt [53].

XVII. Och då vi förnummo Hans Gudomliga Majestät, blefvo vi i grund nedslagna af vår ringhet [54], men då ingaf Han oss sitt Gudomliga lif [55],

52. *Krig*, som förekomma i Ordet, beteckna intet annat än andeliga strider, det sannas emot det falska, eller det falskas emot det sanna. *Svärd* betecknar här läran ur Ordet — till att förskingra falskheter; ty det säges, att *det utgick från Herrens mun*, hvilket betecknar, att den utgick från Ordet; det är *skarpt, tveeggadt*, emedan Ordet genomtränger hjerta och själ.

53. Herrens *ansigte* och den *skinande solen* beteckna det Gudomliga Väsendet. *Kraft* betyder Allmakt. N:r 22.

54. Menniskans egenhets lif uthärdar icke Herrens närvaro, sådan Han är i Sig, icke en gång sådan Han är i det innersta af Ordet; ty Hans Gudomliga Kärlek är alldeles som solen på nära håll, den ingen skulle kunna uthärda utan att förtäras, så framt icke dess värme mildrades genom luftkretsarna. Också står det skrifvet: *Ingen kan se Gud och lefva*, 2 Mos. Bok. 33: 20. Derföre synes Herren för Englarna som Sol på afstånd från dem, alldeles som verldens Sol är på afstånd från menniskorna. Herren mildrar sitt Gudomliga genom att betäcka sig, så att menniskan må kunna uthärda Hans närvaro. Så har Han uppenbarat sig för flere i Ordet och är närvarande hos hvar och en, som tillbedjer Honom. Man inser häraf hvarföre Johannes, då han såg Herren i en sådan herrlighet och glans, *föll till Hans fötter såsom död.*

55. Herren lade sin högra hand på Johannes, emedan meddelelse sker genom händers påläggning. Andesinnets lif och genom detta kroppens utsträcker sig också verkligen till armarna och genom dem till händerna. Derföre vidrörde Herren med handen alla dem, Han botade. *Att lägga sin hand på Johannes* vill således säga, att ingifva honom af sitt Gudomliga Lif.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"är den Förste och den Siste [57],	sägande till oss i vårt inre: "återkommen till lif, tillbed-"jen Mig i edert hjertas öd-mjukhet [56]! Jag allena är o-"ändlig och evig, således En-"sam Gud" [57].
XVIII. "Och den lefvan-"de [58], och Jag vardt död [59], "och se, Jag är lefvande i "tidehvarfvens tidehvarf [60], A-"men [61]: Och Jag hafver nyck-	**XVIII.** "Och Jag Allena är "lifvet, af Mig kommer det [58]; "Jag har varit åsidosatt och "Min Gudomliga Mensklighet "icke erkänd [59], men nu sen J,

56. *Frukta icke* betecknar återkallelsen till lifvet och tillbedjandet, som blifvit ingifvet under ett högst förödmjukadt tillstånd; ty sedan Johannes fallit till Herrens fötter, hade han, under det han återkom till sansning, blifvit betagen af en helig fruktan, och det var då Herren sade till honom: *frukta icke.* När lifvet af Herren ingår, i stället för egenhetslifvet, infinner sig ofta en helig fruktan, någon gång i förening med bäfvan i själens inre.

57. (Se förklaringen N:na 13, 29, 38).

58. Jehovah kallar sig sjelf i Gamla Testamentet den *Lefvande,* emedan det är Han Allena, som lefver; ty Han är Sjelfva Kärleken och Sjelfva Visheten, som utgöra lifvet. Englar och menniskor äro icke annat än lifvets mottag, och som Jehovah eller Herren Allena är lif, så följer derutaf, att lifvet kommer af Honom allena.

59. Med de orden *Jag var död* bör man icke förstå, att Han blifvet korsfästad och följaktligen är död, utan att Han blifvit åsidosatt i församlingen, och att Hans Gudomliga Mensklighet icke blifvit erkänd, ty på det sättet är Han död hos menniskorna. Hans Gudom af evighet är visserligen erkänd, och denna Gudom är Jehovah Sjelf; men Hans Mensklighet är icke erkänd för att vara Gudomlig, ehuru Hans Gudom och Mandom hos Honom äro såsom själ och kropp och således icke äro två, utan ett. Derföre — när man skiljer Herrens Gudom från Hans Mandom, sägande att Hans Mandom icke är Gudomlig, utan lik en annan menniskas, är Herren död hos menniskorna.

Naturliga meningen.

"larna till helvetet och dö-
"den" [62].

XIX. "Skrif hvad du sett
"hafver och hvad som är och
"hvad som varda skall efter
"detta [63].

XX. "Hemligheten af de
"sju stjernor, dem du sett haf-
"ver i min högra hand, och de
"sju gyldene ljusstakar [64]: de
"sju stjernor äro de sju för-
"samlingarnas Englar [65], och
"de sju ljusstakar, dem du sett
"hafver, äro de sju församlin-
"garna" [66].

Andeliga meningen.

"att af Mig Allena kommer
"evigt lif [60]. Detta är San-
"ning [61]. Och Jag Allena kan
"frälsa" [62].

XIX. "Läggen på hjertat
"allt det J hafven förstått, det
"J förstån och det J hädan-
"efter kommen att förstå [63].

XX. "Se, hemligheterna
"rörande den himmelska Nya
"Församlingen, som J hafven
"bemärkt, och rörande den
"Nya Församlingen på jor-
"den [64]: den Nya Församlin-
"gen i Himlarna är en Ny
"Himmel [65]; och den Nya För-
"samlingen på jorden, den J

60. *Tidehvarfvens Tidehvarf* beteckna evigheten, N:r 22. *Jag är lefvande i tidehvarfvens tidehvarf* betecknar följaktligen att evigt lif kommer af Herren Allena. N:r 58.

61. (Se förklaringen vid N:r 23.)

62. *Nycklar* beteckna förmågan att öppna och tillsluta. *Att hafva nycklarna till helvetet och döden* vill icke säga, att äga förmåga att kasta i helvetet, utan betecknar förmåga att öppna det och derutur draga menniskan genom nya födelsen, och att sedan tillsluta det; ty de nyss citerade orden följa omedelbarligen efter dessa: *Se, Jag är lefvande i tidehvarfvens tidehvarf*, som beteckna, att evigt Lif kommer af Herren Allena, N:r 60. Herren kastar icke någon i helvetet, det är menniskan sjelf, som störtar sig deruti.

63. *Skrifva* d. ä. anförtro åt hjertat, N:r 18; *se* d. ä. förstå. N:r 39.

64. Man skall få se i de följande N:na, att de sju stjernorna beteckna Församlingen i Himmelen; och de sju ljusstakarna Församlingen på jorden.

65. I Himlarna finnes Församling liksom på jorden; ty der finnes ett Ord, liksom på jorden, och läror, grundade på

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

"hafven bemärkt, är det Nya "Jerusalem, som kommer af "Mig genom den Nya Himme-"len" [66].

detta Ord. *De sju stjernor* beteckna Församlingen i Himlarna; ty det säges, att *de sju stjernor äro de sju Församlingarnas Englar,* och Engel betecknar ett Himmelskt samfund; *sju* betyder alla, N:na 10, 14, 43, 51, det vill här säga hela Församlingen i Himmelen eller *Nya Himmelen i sin helhet.* Denna Nya Himmel har blifvit bildad efter Herrens andra ankomst och efter yttersta domen, som åtföljde den, och från denna Himmel nedstiger och skall nedstiga till jorden den Nya Församlingen eller det Nya Jerusalem.

66. *De sju ljusstakarna* beteckna den Nya Församlingen i sin helhet, en i sig, men åtskillig efter mottagningen, N:r 43. Man kan jemföra dessa åtskilligheter med lemmar och organer, som äro åtskilliga i en fullkomlig kropp, och som det oaktadt göra ett; fullkomlighet kan icke gifvas annorlunda än i mångfaldigheter, som på ett passande sätt blifvit bragta i sin ordning. Derföre är Nya Församlingen i allmänhet (i sin helhet) beskrifven till sina mångfaldigheter genom de sju Församlingarna, i de två följande kapitlen.

ANDRA KAPITLET.

Innehåll.

69. I detta och nästföljande kapitel handlas om *sju Församlingar,* som representera alla dem, hvilka i hela den kristna verlden kallas att bilda Herrens Nya Församling, det Nya Jerusalem.

70. Denna Nya Församling utgöres af alla dem, som vända sig till Herren allena och med detsamma ångra sina

onda gerningar. Med att *ångra sina onda gerningar* bör man förstå att *förändra sitt lifs tillstånd, låta sig omskapas och födas på nytt.* (Se Joh. 3: 3). De, som icke uppfylla dessa båda villkor, äro väl i Församlingen, men hafva hos sig intet af Församlingens väsendtligheter.

71. I första kapitlet har fråga varit om Herren allena, emedan Herren erkännes såsom Himmelens och jordens Ende Gud af alla dem, som tillhöra Hans Nya Församling så väl i Himmelen som på jorden. I andra och tredje kapitlen är det Herren allena som talar (Se 1. 8, 12, 18. Kap. 3: 1, 7, 14). De olika benämningar på Herrens väsendtligheter, som i dessa verser förekomma, äro alla hemtade från första kapitlet, der Han är beskrifven till sina Gudomliga egenskaper.

72. De sju Församlingarna representera alla dem som kunna ingå i Nya Församlingen, en i sig, men åtskillig efter mottagningen, N:o 66, för öfrigt utbredd öfver hela den kristna verlden. Den Efesinska Församlingen betecknar alla dem, som eftersträfva det sanna företrädesvis mer än det goda (a), hvilket *yttre* religionssamfund de för öfrigt må tillhöra.

(a) Sanning är en frukt af förståndet, men förståndet måste nödvändigt förena sig med viljan för att bilda tänkesätt. Annars är tänkande blott en fåfäng själens förströelse. Också säges åt dylika menniskor, att de blifvit efterlåtna i utöfvandet af kärlek till nästan; dem anbefalles, att *göra goda verk*, vid äfventyr att annars se *deras ljusstake borttagen från dess rum*. Sjelfva Sanningen slutar verkligen med att öfvergifva menniskan, om hon icke verkställer den. Jesus Kristus utlofvar slutligen åt dem, som segra, frukt af Lifvets träd. Förståndighet för sig allena är icke lif; det är Kärleken, som utgör menniskans verkliga lif. Den, som besegrat sina onda lustar, den till hjerta och själ pånyttfödde kan allena njuta denna frukt. (*Rieher*).

Naturliga meningen.

"dig och gör de första ger-
"ningarna [84]: annars skall Jag
"snarligen komma till dig och
"flytta din ljusstake från dess
"rum, om du icke bättrar
"dig [85].

VI. "Men detta hafver du,
"att du hatar Nikolaiternas
"verk, dem Jag ock hatar [86].

Andeliga meningen.

"skatter lefvernets goda högre
"än allt [84]: annars skall jag
"sannerligen komma till eder
"och betaga eder all upplys-
"ning till att se sanningarna,
"om J icke ångren eder [85].

VI. "Men J hafven för e-
"der, att J handlen så af frук-
"tan att göra edra verk för-
"tjenande, då sådana verk äro
"afskyvärda [86].

84. Vill säga: förändren edert lifs tillstånd. Alla menniskor behjerta i första rummet Lärans sanningar: så länge de så göra, äro de liksom omogna frukter; men då de pånyttfödas medelst dessa sanningar, ge de företrädet åt det Goda, och mogna derigenom som goda frukter. i hvilka kärnorna blifva allt mer och mer tjenliga att frambringa ny alstring.

85. *Snarligen* vill säga sannerligen, N:r 4. *Ljusstake* betecknar församlingen med hänsyn till upplysningen, N:r 66; att *flytta ljusstaken från dess rum* vill således säga, att betaga någon upplysning att se sanningarna.

86. Det har blifvit Swedenborg gifvet att genom uppenbarelse få veta, det Nikolaiternas verk äro förtjenande verk. Att *hata dessa verk* vill säga, att af läran veta, att det goda har företräde framför det sanna, men dock icke vilja verkställa det goda af fruktan att göra det förtjenande; af denna anledning säges det: *detta hafver du.* Men de, som föredraga det sanna framför det goda, kunna likväl icke göra annat än förtjenande verk. Så är icke förhållandet med dem, som skatta kärleken till nästan högre än tron; ty menniskokärleken vill verkligen icke se hos sig någon förtjenst, emedan den är i det goda och handlar af det goda; det är genom det goda, som den är vänd till Herren och ser af sanningarna, att allt godt kommer af Honom Allena; följaktligen afskyr den all förtjenst. *Förtjenande verk* äro afskyvärda; ty att sätta förtjenst i hvad man gör, är att tillräkna sig förtjensten, hvilket är en skriande orättvisa, då det är Herren Allena, som gör det goda i menniskan.

Naturliga meningen.

VII. "Den der öra hafver, "han höre hvad Anden säger "Församlingarna [87]. Den der "segrar [88], honom skall Jag "gifva att äta af lifsens träd [89], "som är midt i Guds Para- "dis [90].

Andeliga meningen.

VII. "De, som uppfatta "dessa sanningar, göre hvad "Ordet lärer dem, som skola "tillhöra det Nya Jerusalem [87]. "Åt dem, som låta sig omska- "pas genom strider inom sig "mot det onda och falska [88], "skall jag gifva som egendom- "lig tillhörighet det goda af "Kärleken till Gud och nä- "stan [89], som är i det inre af "Vishetens och trons sannin- "gar [90].

87. *Öra* betecknar förnimmelse; *höra* bet. förnimma, uppfatta och lyda; ty för att uppfatta och lyda fordras att gifva akt. *Hvad Anden säger Församlingarna* v. s. hvad Ordets Gudomliga sanna lärer alla dem af Allmänna Församlingen, som skola utgöra den Nya Församlingen, det Nya Jerusalem, N:r 69. Derföre är det också icke sagdt åt Församlin*gen* utan åt Församlin*garna*.

88. Dessa ord, sagda till de sju Församlingarna, äro en framställning af andeliga tillståndet hos alla dem af allmänna Församlingen, hvilka kunna emottaga Nya Jerusalems Lära och lefva enligt den, det vill säga, hvilka kunna omskapas. Men ingen kan omskapas utan inre strider mot det onda och falska, hvilket betecknas med de orden: *Den som segrar,* ord som ställas till hvarje Församling särskildt.

89. *Äta* bet. tillegna; ty likasom naturlig spis, när den ätes, tillegnas kroppens lif, likaså tillegnas andelig spis själens lif. — *Träd* bet. menniska; dess *frukt* bet. det goda eller onda i hennes lefverne; *Lifvets träd* bet. Herren, af Hvilken det goda af Kärleken till Gud och nästan finnes hos menniskan. Det första är det himmelska goda eller Kärleken till Herren; det andra är det andeliga goda eller kärleken till nästan.

90. I *midten* bet. det innersta, N:r 44; här — det inre. *Paradis* bet. vishet och förståndighet; *Guds Paradis* betecknar sanningar som tillhöra visheten och tron. Det goda är *i det inre* af det sanna; ty det goda är sjelfva lifvet, och det sanna är tillvarelsen, som är af lifvet.

Naturliga meningen.

VIII. "Och skrif till För-
"samlingens Engel i Smyr-
"na [91]: detta säger den Förste
"och den Siste [92], den död var
"och lefver [93]:

IX. "Jag känner dina ger-
"ningar [94] och din bedröfvelse
"och din fattigdom (men du
"är rik) [95] och hädelse af dem,
"som säga sig vara Judar och
"icke äro det [96], utan en sa-
"tans synagoga [97].

Andeliga meningen.

VIII. "Och anförtron det,
"som följer, åt deras hjertan,
"som äro i det goda med hän-
"syn till lefvernet, men i det
"falska med hänsyn till lä-
"ran [91]. Detta säger eder, i
"edert inre, Han som är Al-
"lena Gud [92], som varit åsido-
"satt och hvilkens Gudomliga
"Mensklighet icke varit er-
"känd, ehuru Han Allena är
"lifvet, och detta kommer af
"Honom Allena [93].

IX. "Jag ser edert inre och
"edert yttre [94] och edra falsk-
"heter och eder andeliga fat-
"tigdom (ehuru J gören goda
"verk) [95] och deras falska tal,
"som göra anspråk på att vara
"i kärlekens goda, men icke
"äro det [96], utan äro i en falsk
"lära [97].

91. Man får se af 9—11 versernas andeliga mening, att Församlingen i Smyrna har denna betydelse. (b)

92. (Se N:r 38). 93. (Se N:na 58, 59). 94. (Se N:r 76).

95. *Bedröfvelse* säges om falskheter, N:r 33. *Fattigdom* säges om brist på godt; andelig fattigdom är icke annat.

96. *Smädelse* är falskhet i tal. *Judar* beteckna kärlekens goda: de hafva sitt namn efter Juda, som betecknar Herren med hänsyn till den Gudomliga Kärlekens Gudomliga goda.

97. *Synagoga*, ett rum, hvarest undervisning meddelas, be-

(b) De, som här betecknas, anse det goda, som de göra, för verkligt godt och sina falskheter för sanningar; men det goda utan det sanna är likväl icke ett verkligt godt, likasom det sanna utan det goda icke är något nyttigt sannt. Det goda och det sanna måste vara förenade, emedan det goda har sin beskaffenhet af det sanna, och det sanna har sitt väsende af det goda. Derföre kan det goda, som härleder sig från det falska icke vara annat än ett antingen skrymtaktigt eller förtjenande eller ett medfödt naturligt godt, men kan blifva ett verkligt godt när det upplifvas af sanningar.

Naturliga meningen.

X. "Frukta icke för hvad "du lida skall [98]. Se det skall "ske, att djefvulen kastar nå- "gra af Eder i fängelse [99], på "det J skolen frestade var- "da [100], och J skolen hafva be- "dröfvelse i tio dagar [101]; var "trogen intill döden [102], och "jag skall gifva dig lifsens "krona [103].

Andeliga meningen.

X. "Frukten icke för de "frestelser, dem J skolen un- "dergå [98]. Se, det skall in- "träffa, att det onda anfäktar "några godheter, som höra till "edert lif [99], på det J mågen "bekämpa det [100], och J skolen "varda anfäktade så länge som "J framhärden i det falska [101]; "emottagen och erkännen san- "ningarna tills slutet af edra "frestelser [102], och jag skall "gifva eder evigt lif [103].

tecknar läran. *Satan* betecknar helvetet hos dem som äro i det falska, och abstrakt — det falska. *Satans synagoga* betyder således en falsk lära.

98 och 99. *Djefvulen* betecknar det ondas ursprung, lika- som *satan* det falskas ursprung, N:r 97. — *Kasta i fängelse* v. s. anfäkta. Den, som är anfäktad af något ondt, är liksom slagen i bojor; han kan icke annat än tänka ondt, äfven då han vill det goda. Det sades: *Frukta icke för hvad du lida skall*, emedan Herren befriar från anfäktelse dem, som varit i lefvernets goda, ehuru de varit i en falsk lära.

100. Hvarje andelig frestelse är en strid emellan ondt och godt hos menniskan. Helvetet framhåller menniskans alla falskheter, tillvitar henne dem och fördömer henne. Herren deremot uppdagar sanningarna, aflägsnar menniskan från falskheterna och befriar henne.

101. *Bedröfvelse* bet. anfäktning genom falskheter, N:na 33, 95. *Dag*, tidsmått, betecknar tillstånd; talet *tio* bet. fullhet. *Tio dagar* beteckna således tillståndets varaktighet ända till fullhet, d. v. s. så länge som man framhärdar i det falska.

102. *Vara trogen* bet. att emottaga och erkänna sanningarna: *döden* betecknar här slutet på deras frestelse. *Vara trogen ända till döden* betyder i naturlig mening, att icke afvika från trohet ända till slutet; men i andelig mening är det att emottaga och erkänna sanningarna ända tills det falska blifvit aflägsnadt och liksom tillintetgjordt.

103. Behöfver ingen förklaring.

Naturliga meningen.

XI. "Den der öra hafver, "han höre hvad Anden säger "Församlingarna [104]. Den se-"grande [105] skall icke skadas "af den andra döden [106].

XII. "Och skrif till För-"samlingens Engel i Perga-"mus [107]: Detta säger Han, som "hafver det skarpa tveeggade svärdet [108]:

XIII. "Jag känner dina ger-"ningar [109] och hvar du bor,

Andaliga meningen.

XI. "De, som uppfatta des-"sa sanningar, göre hvad Or-"det lärer dem som skola till-"höra det Nya Jerusalem [104]. "De, som omskapas under stri-"der inom sig mot det onda "och falska [105], skola icke mer "öfvervinnas af ondskor och "falskheter [106].

XII. "Och anförtron det, "som följer, åt deras hjertan, "som hålla sig blott till ger-"ningar utan alla sannin-"gar [107]. — Detta säger eder i "edert inre Han, hvilkens Lä-"ra genomtränger hjerta och "själ och förskingrar falskhe-"ter [108]:

XIII. "Jag ser edert inre "och edert yttre [109]: J tillbrin-

104. (Se N:r 87 der samma uttryck förekommer).

105. (Se Förklaringen N:r 88).

106. Den första döden är kroppens; *den andra* är själens, d. v. s. helvetet. *Att icke skadas af den andra döden* vill således säga, att vara i skydd för helvetet eller att icke vidare öfvervinnas af ondskor och falskheter derifrån.

107. Man får se af 13—17 versernas andeliga mening, att Församlingen i Pergamus har denna betydelse. (c)

108. (Se förklaringen, N:r 52).

109. (Se förklaringen, N:r 76).

(c) Skilnaden emellan dem i Smyrna och dem i Pergamus är den, att de förre anse det goda, de göra, för lefvernets verkliga goda; de sednares goda består i handlingar utan förstånd, själlösa gerningar, gjorda endast af begär att förtjena himmelen. Detta är egoism, ådagalagd i religionen. – En bön, ställd till Gud endast med afsigt att frälsas och förtjena himmelen, är egoism. Att anropa Herren om att bibehållas vid lifvet af fruktan att eljest förlora det, är den fullkomligaste egennytta. Deremot böra vi bedja Gud om allt, icke af kärlek till oss, utan af kärlek till Honom; icke för vår egen räkning, men för att kunna bistå vår nästa. (Richer).

Naturliga meningen.

"der satans thron är [110], och "du håller fast vid mitt namn "och hafver icke förnekat min "tro [111], äfven i de dagar, i "hvilka Antipas, mitt trogna "vittne, vardt dödad hos eder, "hvarest satan bor [112].

XIV. "Men jag hafver nå-"got litet emot dig [113], att du "hafver der dem, som hålla "Balaams lära, hvilken lärde "Balak att åstadkomma förar-"gelse inför Israels söner, att "äta det afgudar offradt var, "och att bedrifva otukt [114].

Andeliga meningen.

"gen edert lif i mörker [110]; "emellertid hafven J religion "och Gudstjenst, och J erkän-"nen, att Ordet är Gudomlig "Sanning [111], till och med då "all Sanning gått förlorad i "Församlingen, der falskhe-"ter bo [112].

XIV. "Men jag hafver emot "dig följande [113]: att J hafven "bland eder menniskor som "göra skrymtaktiga gernin-"gar, genom hvilka de förleda "Församlingen att vanhelga "det heliga i Gudstjensten, ja "att omintetgöra den [114].

110. *Känna hvarest någon bor*, är att känna hurudan någon är; ty i andeliga verlden bor hvar och en allt efter beskaffenheten af hans böjelse. *Satan* är det falskas ursprung, N:r 97. Men att vara i det falska, är att vara i andeligt mörker. *Satans thron* betecknar ett fullkomligt mörker; men med mörker här bör man icke förstå, att de äro helt och hållet i falskheter, utan att de icke äro i några Lärans sanningar.

111. *Herrens namn* betecknar allt, som hör till religionen, N:r 81. — *Tro* bet. icke nuvarande Församlings döda tro, utan den Gudomliga Sanningen; och som Ordet är det Gudomliga Sanna, så betecknas med "*att icke förneka min tro*" att erkänna, det Ordet är Gudomlig Sanning.

112. *Antipas* är ett ord, som tillhör det andeliga eller Englaspråket. *Martyr* eller *Vittne* betyder en Sanningens bekännare och, med abstraktion från person, betecknas härmed Sanningen, N:na 6, 16; derifrån härleder sig den gifna betydelsen; tv med *satan* förstås falskheter, N:na 97, 110.

113. Behöfver ingen förklaring.

114. *Balaams lära* bet. skrymteri; hans råd till Balak bevisar det. — *Israëls söner* beteckna Församlingen. *Att äta det offradt var* bet. att tillegna sig helighet, N:r 89; *att äta det afgudar offradt var* betyder följaktligen att profanera det heliga.

Naturliga meningen.

XV. "Så hafver du ock "dem, som hålla Nikolaiter-"nas lära, hvilket Jag ha-"tar [115].

XVI. "Bättra dig [116]; an-"nars skall Jag snarligen "komma till dig, och skall "strida med dem med min "muns svärd [117].

XVII. "Den der öra haf-"ver, han höre hvad Anden "säger Församlingarna [118]. — "Den der segrar [119], honom "vill jag gifva att äta af det "fördolda manna [120], och Jag "skall gifva honom en hvit "sten [121] och på stenen ett nytt

Andeliga meningen.

XV. "Så hafven J ock "bland eder dem, som göra "förtjenande gerningar, hvil-"ket är att fråntaga Mig min "förtjenst och rättfärdighet. [115].

XVI. "Afhållen eder från "dylika gerningar, och gören "dem som äro goda [116]; eljest "skall jag sannerligen komma "till eder och skall bevisa dem med "Mitt Ord, att dylika ger-"ningar äro onda [117].

XVII. "De, som uppfatta "dessa sanningar, göre hvad "Ordet lärer dem, som sko-"la tillhöra det Nya Jerusa-"lem [118]. — Åt dem, som bätt-"ra sig och låta sig omskapas "genom att strida inom sig "mot det onda och falska [119],

Bedrifva otukt bet. att förfalska det sanna eller att omintetgöra Gudstjensten. *Balak* betecknar dem, som orena och förfalska Gudstjensten.

115. *Nikolaiternas lära* betecknar förtjenande gerningar, N:r 86. Bland dem som sätta allt, hvad Församling och salighet tillhör, i goda verk och gerningar, utan att göra afseende på lärans sanningar, finnas de, som göra skrymtaktiga och förtjenande gerningar, dock göra icke alla så. Alla handlingar, som höra till Guds dyrkan, äro antingen goda eller förtjenande eller skrymtaktiga. Derföre är i föregående vers fråga om dem som göra skrymtaktiga gerningar, och i denna vers om dem som göra förtjenande; i den följande kommer det att handlas om goda gerningar.

116. *Bättra sig* vill säga att afhålla sig från ifrågavarande skrymtaktiga och förtjenande gerningar och göra goda verk. Läran sanningar upplysa om hvad man bör vilja och tänka eller älska och tro, för att gerningarna må vara goda.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"namn skrifvet [122], det ingen "känner, utom den det får [123].	"skall jag gifva Vishet, genom "hvilken de skola tillegna sig "den himmelska Kärlekens "goda [120], och jag skall gifva "dem sanningar, som öfver-"ensstämma och göra ett med "detta goda [121], och genom des-"sa sanningar skall det goda "erhålla en ny egenskap [122], "som icke synes för någon "annan, än den emottagan-"de [123].

117. *Snarligen* eller genast bet. sannerligen, N:na 4, 85. *Strida med min muns svärd* vill säga bevisa med Skriftens Lära, ty *svärd* bet. lära, och Herrens *mun* bet. Ordet, N:na 52, 108.

118. (Se N:r 87). 119. (Se N:r 88).

120. *Åta af det fördolda manna* vill säga att tillegna sig kärlekens goda, förbindas med Herren genom att förena lärans sanningar med goda verk; denna betydelse härflyter af många ställen i Ordet, som äro anförda af Swedenborg. Detta *manna* kallas fördoldt, emedan det betecknar en vishet, som är inpreglad i deras lif och icke blott i minnet, sådan som Visheten är hos Englarna i den innersta himmelen.

121. *En hvit sten* bet. sanning, som bekräftar det goda. Sten är öfverallt i Ordet en symbol af sanningen. Vid omröstningar hos de gamle blefvo de jakande rösterna insamlade medelst hvita stenar, emedan det hvita var en sinnebild af sanning. Då ett godt bekräftas af sanningar, drager det dessa till sig och förenar sig med dem; ty allt godt älskar det sanna och förenar sig med den sanning, som öfverensstämmer med det goda.

122. *Namn* bet. en saks beskaffenhet, egenskap, N:r 81; här det godas egenskap. All beskaffenhet hos det goda kommer af sanningar, som med det äro förenade; ty det goda utan sanningar är såsom bröd och andra fasta födoämnen, hvilka icke nära och underhålla kroppen utom i förening med flytande ämnen såsom vin eller vatten.

123. Emedan den är inskrifven i deras lif och emedan

Naturliga meningen.

XVIII. "Och skrif till För-
"samlingens Engel i Tya-
"tira [124]: Detta säger Guds
"Son, som hafver ögon såsom
"eldslåga [125] och fötter lika
"ren messing [126]:

XIX. "Jag känner dina
"gerningar [127] och din menni-
"skokärlek och tjenst [128] och
"tro och din tålsamhet [129] och
"dina gerningar, och de sista
"flera än de första [130].

Andeliga meningen.

XVIII. "Och anförtron det,
"som följer, så väl åt deras
"hjertan, som äro i en tro,
"härledande sig från kärlek
"till nästan, som ock åt deras,
"som hafva tro, skild från
"denna kärlek [124]. Detta sä-
"ger eder i edert inre Han,
"från hvilken utgår Gudomlig
"Vishet af den Gudomliga
"Kärleken [125], och naturligt
"Gudomligt Godt [126]:

XIX. "Jag ser edert inre
"och edert yttre [127], eder an-
"deliga böjelse och hvad den
"frambringar [128], edert nit att
"förvärfva sanningar och edert
"tålamod att gifva undervis-
"ning i dem [129], och deras till-
"växt i edert inre [130].

ingen annan känner kärlekens beskaffenhet än den, som erfar den.

124. Af andeliga meningen i verserna 19—28 skall man få se, att Församlingen i Tyatira har denna betydelse. (d)

125. (Se N:r 48). 126. (Se N:r 49). 127. (Se N:r 76).

128. *Menniskokärlek* är en andelig kärleksart, detsamma som kärlek till nästan; *tjenst* är hvad menniskokärleken frambringar, ty *tjenare* betecknar den, som gör menniskokärlekens verk.

129. *Tro* betecknar sanning, N:r 111, här nit att förvärfva sanningar; *tålsamhet* vill säga tålamod att lära dem åt andra, N:na 77, 80.

130. *Dina gerningar, de sista flera än de första* — vill säga

(d) Af dem, hvilka Tyatira representerar, lefva somliga i en tro, skild från kärleken till nästan, andra i en tro förenad med denna kärlek. Det anbefalles dessa sednare att taga sig till vara för det slags otukt som de förre bedrifva. All otuktighet betecknar en andelig handling, genom hvilken menniskan åtskiljer det, som bör vara förenadt. Men menniskokärleken och tron skola utgöra ett, såsom det goda och det sanna, såsom Kärleken och Visheten hos Gud, och såsom viljan och förståndet hos menniskan.

Naturliga meningen.

XX. "Men jag hafver nå-"got litet emot dig [131], att du "tillstädjer qvinnan Jesabel [132], "som säger sig vara en pro-"fetissa [133], att lära och för-"föra mina tjenare att bedrif-"va otukt [134] och äta det som "åt afgudar offradt är [135].

XXI. "Och jag hafver gif-"vit henne tid att hon skulle "bättra sig ifrån sin otukt, "och hon hafver icke bättrat "sig [136].

Andeliga meningen.

XX. "Men jag hafver emot "eder det, som följer [131]: att J "tillåten dem, som skilja tron "från menniskokärleken [132] ge-"nom att af blotta tron utbil-"da sjelfva läran i Församlin-"gen [133], att förleda dem, som "äro i det sanna, att det för-"falska [134] och att profanera "heligheten i Gudstjensten [135].

XXI. "Och jag hafver er-"bjudit dem i mitt Ord San-"ningar, som bort föranleda "dem att afstå från förfalsk-"ningarna, men de hafva icke "öfvergifvit dem [136].

allt, som hörer till menniskokärleken och tron, ty detta utgör menniskans andeliga inre lif och bestämmer gerningarnas beskaffenhet, N:r 76. Sanningarnas tillväxt är oupphörlig, när menniskokärleken innehar första rummet och tron det andra.

131. Här menas den förargelse, de göra, som skilja tron från kärleken till nästan.

132. *Qvinnan Jesabel* betecknar tron, skild från menniskokärleken; hvilket följer af denna drottnings historia, (Se Swedenborg ibid.)

133. *Profetissa,* liksom Profet, betyder Församlingens lära Det är bekant, att i den kristna protestantiska Församlingen antages blotta tron för det enda salighetsmedlet.

134. *Tjenare* beteckna dem, som äro i det sanna, N:r 3. *Bedrifva otukt* vill säga att förfalska Ordet, N:r 114.

135. (Se N:r 114).

136. *Bättra sig från otukt* vill säga, afstå från att förfalska Ordet, N:r 134. De måste ögonskenligen i Ordet finna motsatser till deras lära, ty det är tydligen sagdt på otaliga ställen, att man bör fly det onda och göra det goda, och att tron utan gerningar är en död och helvetisk tro. Föröfrigt är hela Ordet icke annat än en lära om Kärleken till Herren och nä-

Naturliga meningen.

XXII. "Si, Jag kastar hen-
"ne i sängen och dem, som
"bedrifva otukt med henne i
"stor bedröfvelse[137], såframt
"de icke omvända sig från
"sina gerningar[138].

XXIII. "Och hennes söner
"skall Jag slå till döds[139],
"och känna skola alla För-
"samlingar, att Jag är den,
"som ransakar njurar och hjer-
"tan[140]; och Jag skall gifva
"åt hvar och en bland eder
"efter hans gerningar[141].

Andeliga meningen.

XXII. "Si, jag öfvergifver
"dem i denna lära och lemnar
"dem, som antaga deras falsk-
"heter, till rof för en våldsam
"ödeläggelse[137], om de icke
"upphöra med att skilja tron
"från menniskokärleken[138].

XXIII. "Och Jag skall för-
"vandla alla deras sanningar
"i falskheter[139], och den all-
"männa Församlingen skall
"veta, att det är Jag Allena
"som ser hos hvar och en be-
"skaffenheten af hans sanna
"och hans goda[140]; och Jag

stan. Matth. 22: 38. — Det innehåller också derföre en lära om tron, icke om en tro sådan, som de fatta den, utan om en tro, som kommer af kärlek.

137. *Säng* betecknar lära; ty på samma sätt, som kroppen går till hvila i sängen, går Själen till hvila i läran: hvar och en hvilar sig och liksom insomnar i den lära, han förvärfvat sig, vare sig af Ordet eller af egen förståndighet. *Otukt* (se N:r 134). — *Bedröfvelse* v. s. ödeläggelse, N:r 33.

138. Behöfver ingen förklaring.

139. *Söner* beteckna sanningar; denna beteckning kommer deraf, att genom andelig afling födas inga andra söner än sanningar, och inga andra döttrar, än godheter. *Slå sönerna till döds* vill då säga, att förvandla sanningarna i falskheter; ty på det sättet omkomma sanningar.

140. Med de sju Församlingarna betecknas hela den Nya Församlingen, N:r 66. *Att ransaka njurar och hjertan* vill säga, att se allt hvad menniskan tror och älskar, d. v. s. se, huru beskaffadt det sanna och goda hos henne är. Ty såsom njurarna rena bloden från dess orena, såkallade urinartade, delar, och såsom hjertat renar bloden från dess orena, gröfre beståndsdelar, på samma sätt renar verkligen Trons sanna menniskan från falskheter, och kärlekens goda renar henne från ondskor.

Naturliga meningen.

XXIV. "Men till eder sä-
"ger Jag och till de öfrige i
"Tyatira, så många som icke
"hafva denna lära [142], och icke
"hafva känt satans djupheter,
"såsom de säga [143]: Jag lägger
"icke på eder någon annan
"börda [144].

XXV. "Dock hvad J haf-
"ven, det behållen, tilldess Jag
"kommer [145].

XXVI. "Och den der seg-
"rar, och håller mina bud in-
"till ändan [146], honom skall
"Jag gifva makt öfver hedni-
"garna [147].

Andeliga meningen.

"skall gifva åt hvar och en af
"eder efter hans menniskokär-
"lek och hans tro [141].

XXIV. "Men till eder sä-
"ger Jag och till dem, som
"lefva vare sig i en tro skild
"från menniskokärleken eller
"i en tro dermed förenad [142],
"och hvilka icke hafva känt
"det inre af denna lära, som
"är uppfylld med falskheter,
"dem man kallar religions-
"hemligheter [143]: Jag ålägger
"eder blott, att taga eder till
"vara för dem, som känna
dessa [144].

XXV. "Dock det lilla J
"veten, behållen det till min
"andra tillkommelse [145].

XXVI. "Och åt dem, som
"under strider inom sig mot
"det onda och falska, omskapas
"och förblifva i kärleken till
"nästan och genom den i tron

141. Se N:r 76. — Gerningar innehålla kärlek till nästan och tro; utan gerningar äro kärleken till nästan och tron endast att likna vid luftbilder, hvilka försvinna så snart de visat sig.

142. Detta följer af hvad ofvan blifvit sagdt.

143. *Satan* bet. det falska, N:r 97; *dess djupheter* äro de många falskheterna i det inre af denna lära om blotta tron. Hemligheterna i denna lära äro okända af allmänheten och blott kända af Presterna; och om dem är här fråga.

144. De bestyrka verkligen sina falskheter genom slutsatser, efter den naturliga menniskans sätt att döma, och genom några ställen i Ordet, dem de förfalska. Genom dessa medel kunna de förleda.

145. Det vill säga: *det J veten af Ordet angående kärleken*

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"ända till deras lefnads slut[146], "skall jag gifva förmåga att "inom sig besegra ondskor-"na[147];
XXVII. "Och Han skall "styra dem med jernspira[148], "som lerkäril skola de sön-"derkrossas[149]; såsom ock Jag "undfått hafver af min Fa-"der[150].	**XXVII.** "Och de skola be-"herrska ondskorna genom "sanningar, hemtade ur Ordets "bokstafsmening, och med de-"ras naturliga ljus[148], och ond-"skorna skola förgås såsom "ett intet[149]; såsom Jag det "ock gjort hafver af det Gu-"domliga i mig, då jag var i "verlden[150].
XXVIII. "Och Jag skall "gifva honom morgonstjer-"nan[151].	**XXVIII.** "Och jag skall "gifva dem förståndighet och "vishet[151].

till nästan och tron, det behållen och lefven derefter ända tills Jag vid min andra tillkommelse bildar en ny Himmel och en ny Församling.

146. *Hålla mina bud intill ändan* vill säga, att framhärda i kärleken till nästan och tron ända till lefnadens slut, N:na 76, 141.

147. *Ledningar* bet. godheter eller ondskor, abstrakt tagna; här beteckna de ondskor. *Hafva makt öfver dem* v. s. besegra dem.

148. *Spira* eller Staf betecknar makt; *Jern* betecknar det naturliga sanna. Det sannas makt består i Ordets bokstafsmening och i menniskans naturliga ljus, eftersom Ordets bokstafsmening är sjelfva grundvalen, omhöljet och stödet för den andeliga meningen.

149. *Lerkäril* beteckna hvad som kommer af den egna förståndigheten, hvilket allt är falskt och i sig ett intet.

150. *Undfå af Fadren* v. s. undfå af det Gudomliga, som var i Honom; ty Herren har sagt, att Fadren och Han äro ett; att Han är i Fadren och Fadren i Honom, såsom själen är i sin kropp. Då Herren var i verlden, underkufvade Han helvetet och förherrligade sin Mandom genom mot sig tillåtna frestelser, i hvilka Han stridde mot och besegrade det onda.

151. *Stjernor* beteckna kunskaper om godt och sant, N:r

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
XXIX. "Den der öra haf- "ver, han höre, hvad Anden "säger Församlingarna [152].	**XXIX.** "De, som uppfatta "sanningarna, göre hvad Or "det lärer dem, hvilka skola "utgöra det Nya Jerusalem [152].

51. af hvilka kommer förståndighet och vishet. *Morgon* betecknar Herrens tillkommelse för grundläggningen af Hans Nya Församling, och då gifver Han förståndighet och vishet; också sades vers 25: *"behållen det J hafven tilldess Jag kommer"*.

152. (Se N:r 87, der samma uttryck förekomma).

TREDJE KAPITLET.

Innehåll.

Detta kapitel är en fortsättning af det föregående. Det är alltjemt Herren, som inifrån talar till dem, hvilka kallas att bilda Hans Nya Församling, det Nya Jerusalem.

Först är fråga om dem, som äro i en död Gudstjenst, det vill säga, en Gudstjenst eller ett sätt att dyrka Gud utan menniskokärlek och tro. Alla dessa betecknas med Församlingen i Sardes. En död Gudstjenst är den, som består i att ofta besöka kyrkorna, afhöra predikningar, gå till den Heliga Nattvarden, läsa Guds Ord och andaktsböcker, tala om Gud, Himmel och helvete och ett lif efter detta, samt bedja morgon och afton, utan att derföre hafva någon längtan efter att lära känna Trons sanningar och utan att vilja utöfva menniskokärlekens Goda, i den tro, att saligheten är dem tillförsäkrad genom en sådan yttre Gudstjenst allena — då likväl en Gudstjenst, utan kunskap om Sanningarna och utan en lefnad enligt dem, blott till det yttre har sken af menniskokärlek och tro, under hvilket ondskor och falskheter af alla slag kunna döljas, om den lefvande menniskokärlek och tro fattas, i hvilka en sann Gudsdyrkan allena består. Ty utan kärlek till nästan och tro, är en dylik Gudstjenst verkligen att förlikna vid skalet eller ytan af en frukt, hvars inre är skämdt och ett rof för maskar. Sådant är ock tyvärr det allmänt rådande sättet att dyrka Gud inom Kristna Församlingen ännu i dag.

Derefter handlas om dem, hvilka äro i sanningar, som härleda sig från det Goda, och slutligen om dem, som tro ömsom enligt sitt eget tycke, ömsom enligt Ordet, hvilket är att vanhelga det Heliga. De förre betecknas med Församlingen i Filadelfia, de sednare med Församlingen i Laodicea.

Naturliga meningen.

I. "Och skrif till Församlingens Engel i Sardes[154]: "Detta säger Han, som hafver "de sju Guds andar och de sju "stjernor[155]: Jag känner dina "gerningar[156]; du hafver namnet att du lefver, och du är "död[157].

II. "Var vaken[158] och stärk "det öfriga, som vill dö[159]; ty "Jag hafver icke funnit dina "gerningar fullkomliga inför "Gud[160].

Andeliga meningen.

I. "Anförtron det, som förjer, åt deras hjertan, som äro "i en blott yttre och död Guds"tjenst[154]: Detta säger eder, "i edert inre, Han, af hvilken "alla sanningar och alla kun"skaper om det goda och sanna utgå[155]: — Jag ser edert "inre och edert yttre[156]; det "synes eder och man tror, att "J ären andeligen lefvande, "men J ären andeligen dö"de[157].

II. "Förvärfven eder sanning"gar, och lefven enligt dem[158], "upplifven så ånyo eder svaga "Gudstjenst, som håller på att "dö ut[159]; ty dess inre är icke "i förbindelse med Mig[160].

154. Man får se af andeliga meningen, vers. 1—5, att Församlingen i Sardes har denna betydelse.

155. *De sju Guds andar* betyda det Gudomliga Sanna, som utgår af Herren, N:r 14. *De sju stjernor* äro alla kunskaper om godt och sant, hvilka hemtats ur Ordet, N:r 51.

156. (Se förklaringen N:r 76).

157. *Namn* betecknar beskaffenhet, N:o 81. *Hafva namn om sig att lefva* vill således säga, att tro sig, och anses för att vara lefvande och andelig. Andeligt lif består i det inre af Gudstjenst, grundadt på sanningar, hemtade ur Ordet; och när menniskan lefver i enlighet med dessa sanningar, då är det lif i hennes Gudstjenst; annars är den död.

158. *Vara vaken* vill säga att förvärfva sig sanningar och lefva enligt dem. Att så göra är verkligen att likna den, som vaknar ur en djup sömn och sedan förblifver vaken; då deremot att vara i en blott yttre Gudstjenst, utan sanningar, är att likna den, som sofver och drömmer.

159. Då den döda Gudstjensten är lik den lefvande till yttre formen, behöfs blott, för att upplifva den förra, att för-

Naturliga meningen.

III. "Kom derföre ihåg "huru du undfått och hört "hafver[161], och håll det och "bättra dig[162]. Ja, om du ic- "ke vakar[163], skall jag kom- "ma öfver dig såsom en tjuf, "och du skall icke veta hvil- "ken stund jag komma skall "öfver dig[164].

Andeliga meningen.

III. "Betänken derföre, att "all Gudsdyrkan är i början "naturlig och blifver derefter "andelig genom en lefnad, "som öfverensstämmer med de "sanningar, man hemtat ur "Ordet[161]. Gifven derföre "akt och upplifven eder dö- "da Gudstjenst[162]; ja om J "icke förvärfven eder dessa "sanningar och efter dessa

värfva sig sanningar och ställa sin lefnad efter dessa; detta är, *att stärka det öfriga, som vill dö.*

160. Gerningar antyda det inre och det yttre, N:r 76; de kallas *fullkomliga inför Gud*, då de äro i förbindelse med Herren. *Tomhet* säges om den menniska, hos hvilken äro falskheter och ondskor, och *fullhet, fullkomlighet* om den, som förskaffat sig sanningar och godheter. I en blott yttre Gudstjenst är väl Herren närvarande, men ingen förbindelse sker genom den med Honom, då deremot Herren både är närvarande och förbinder med sig den menniska, som upplifvar den yttre Gudstjensten genom dess inre väsendtligheter.

161. Sådan är betydelsen af dessa uttryck tillsammans. *Undfå* har här afseende på det naturliga, och *höra*, som betyder förnimma, uppfatta, N:r 87, har afseende på det andeliga. Hvar och en vet, att menniskan födes naturlig och uppfostras till att blifva borgerlig, moralisk och slutligen andelig; det är så, hon födes på nytt. Man kan då också veta, att all Gudstjenst är i början naturlig och blir andelig genom sanningar, som hemtas ur Ordet och genom en lefnad, som öfverensstämmer med dessa sanningar; men få menniskor tänka härpå. Man tror det vara tillfyllestgörande att tjena och dyrka Gud i yttre vanor, och man anser sanningarna såsom obehöfliga; då deremot dessa allena göra Gudstjensten lefvande.

162. *Hålla* vill säga iakttaga det, som är sagdt i föregående n:r; *bättra sig* vill således säga, att upplifva den döda Gudstjensten.

Naturliga meningen.

IV. "Du hafver några få "namn äfven i Sardes[165], som "icke hafva fläckat sina klä- "der[166]; och de skola vandra "med mig i hvita kläder, efter "de äro värdige[167].

Andeliga meningen.

"ställen eder lefnad[163], skall "det, som tillhör eder Guds- "tjenst, fråntagas eder, och J "skolen icke veta hvarken "när eller huru det blifver "eder fråntaget[164].

IV. "J hafven äfven bland "eder några[165], som äro i san- "ningar, och som icke förderf- "vat Gudstjensten genom ond- "skor och falskheter[166]; de "skola lefva med Mig i mitt

163. (Se förklaringen N:r 158).

164. Det säges, att *Herren skall komma sådsom en tjuf,* emedan det yttre goda af Gudstjensten fråntages den menniska, som har en död Gudstjenst. Visserligen är det något godt i denna Gudstjenst, då man tänker på Gud och ett evigt lif; dock är det goda, utan sanningar, icke annat än förtjenande och skrymtaktigt; och ondskorna samt falskheterna borttaga, liksom en tjuf, detta goda. Detta sker här i verlden småningom, och fullkomligt efter döden, och det utan att menniskan vet, hvarken när eller huru det tillgår. Detta fråntagande tillegnas Herren, genom *ett talesätt enligt skenbarheten,* se Reg. 20, men det är helvetet, som åstadkommer det. Menniskan bör *vaka* och *icke veta stunden,* på det att hon må tänka och handla *sådsom af sig sjelf,* följaktligen i frihet och enligt sitt förnuft, och på det fruktan icke må inverka på henne. Hvad menniskan gör i frihet af sig sjelf, det förblifver i evighet; det hon gör af fruktan, qvarblifver icke.

165. *Namn* betecknar beskaffenhet, N:r 81. Deras beskaffenhet, om hvilka här är fråga, är att hafva lif i sin Gudstjenst.

166. *Kläder* beteckna sanningar, som bekläda det goda, eller falskheter, som betäcka det onda. Menniskan är i sjelfva verket antingen sitt goda eller sitt onda; deraf äro antingen sanningar eller falskheter hennes kläder. Englar eller Andar synas klädda alltefter sanningarna af deras goda eller falskheterna af deras onda. *Att icke fläcka sina kläder* vill då säga

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"andeliga Rike, eftersom de ge-"nom Mig äro i sanningar[167].
V. "Den segrande skall "klädas i hvita kläder[168]; och "Jag skall icke utplåna hans "namn utur lifvets bok[169]; "och Jag skall bekänna hans "namn inför min Fader och "inför Hans Englar[170]."	V. "De, som omskapas, "skola blifva andeliga[168], och "Jag skall gifva dem evigt "lif[169] och upptaga dem ibland "sådana, som äro i det Gu-"domliga Goda och i Gudom-"liga Sanningar[170]."

att vara i sanningar och icke förstöra Gudstjensten genom lefvernets ondskor och genom falskheter, som derifrån härleda sig.

167. *Vandra* v. s. lefva, N:r 75; *vandra med Gud* vill säga, att lefva *af* och således med Gud. *Vara klädd i hvita kläder* vill säga att vara i sanningar. *Hvitt* säges om sanningar, emedan det leder sitt ursprung från solens ljus. Det säges, att *de skola lefva i det andeliga Riket*, emedan detta Rike består af dem, hos hvilka Vishetens sanningar företrädesvis äro rådande. All *värdighet* i andliga verlden beror af förbindelsen med Herren. Man kallar dem *värdiga*, hvilka med Honom äro förbundna genom sanningar.

168. *Den segrande* betecknar dem, som omskapas, N:r 88. *Klädas i hvita kläder* d. ä. att vara i sanningar eller blifva andeliga genom sanningar, N:na 166, 167.

169. *Namn* bet. egenskaper, N:r 81. *Vara inskrifven i lifvets bok, vara utstruken ur lifvets bok* äro uttryck, som användas, då fråga är om någons tillstånd i det eviga lifvet. *Att icke utplåna någons namn utur lifvets bok* vill således säga detsamma, som att gifva någon evigt lif.

170. *Bekänna någons namn* vill säga, att vidkännas någons beskaffenhet, N:na 81, 122. *Fader* betecknar det Gudomliga Goda. I Evangeliska Ordet nämnes *Fader* ofta af Herren, och öfverallt betyder detta ord *Jehovah*, af Hvilken och uti Hvilken Han var, och Som var uti Honom, och betyder aldrig en Gudom, skild från *Honom sjelf*. Herren åkallade *Fadren*, emedan i andelig mening, *Fader* betecknar det Goda, och *Gud Fader* den Gudomliga Kärlekens Gudomliga Goda. *Herren sjelf* är

Naturliga meningen.

VI. "Den der öra hafver, "han höre hvad Anden säger "Församlingarna [171].

VII. "Och skrif till För-"samlingens Engel i Filadel-"fia [172]: Detta säger den Helige, "den Sannfärdige [173], som haf-"ver Davids nyckel, den der "upplåter, så att ingen kan till-"sluta, och tillsluter så att in-"gen kan upplåta [174]."

Andeliga meningen.

VI. "De, som uppfatta des-"sa sanningar, göre hvad Or-"det lärer dem, som skola ut-"göra det Nya Jerusalem [171].

VII. "Och anförtron det, "som följer, åt deras hjertan, "som äro i sanningar, härle-"dande sig från det goda [172]: "Detta säger eder, i edert inre, "Han, som är det Gudomliga "Sanna [173], som allena har All-"makt att befria från helvetet "och införa i Himmelen [174].

Fadren, N:r 21. *Englar* beteckna dem, som äro i Gudomliga sanningar. *Att bekänna någons namn inför Fadren och Englarna* vill således säga, *att upptaga någon ibland dem, som äro i det Gudomliga Goda* och *i Gudomliga Sanningar*, som komma af Herren.

171. (Se N:r 87, der samma uttryck förekomma).

172. Af andeliga meningen i vers. 8—12 skall man få se, att Församlingen i Filadelfia (b) har denna betydelse.

173. *Den Helige, Den Sannfärdige* är Herren till sitt Gudomliga Sanna. Herren kallas *Helig*, då fråga är om hans Gudomliga Sanna, och *Rättfärdig*, då det handlas om hans Gudomliga Goda. Det är derföre det Gudomliga, som utgår af Honom och som är den Gudomliga Sanningen, kallas den Helige Ande; derföre kallas ock de andeliga Englarna *Helige* och de himmelska Englarna *Rättfärdige*.

174. Med *David* bör man förstå Herren till sitt Gudomliga Sanna. *Nyckel* betecknar Herrens Allmakt öfver Himmel och

(b) Då någon moralisk sanning gjort starkt intryck på hjertat, finner man utan möda ord, för att framställa den. Man förstår då, huru de i Filadelfia kunna vara i en sanning, som det goda framkallat: det är just att vara i besittning af en förståndighet, som fostrats i kärlekens värma. Allt, hvad Herren säger, bekräftar denna åsigt. Herren öppnar för dem en dörr, den ingen kan tillsluta; är icke detta att införa i Himmelen? — J hafven, säger Han, en "*liten*" kraft; uttryker icke detta en verkan af den högsta kärlek, som, hel och hållen varande en Guds väsendtlighet, tillegnar menniskan intet? — Ju mer man älskar, desto mer lösgör man sig från sig sjelf, desto mer inser man sin egen svaghet. Hög tanke om sig sjelf är alltid en verkan af egenkärlek. (Ed. Richer).

Naturliga meningen.

VIII. "Jag känner dina "gerningar[175]; si Jag hafver "gifvit inför dig en öppen "dörr[176], och ingen kan till- "sluta henne[177], eftersom du "hafver en liten kraft[178] och "hafver hållit mitt Ord[179] och "icke förnekat mitt Namn[180].

Andeliga meningen.

VIII. "Jag ser edert inre "och edert yttre[175]; si Jag "Sjelf har infört eder i san- "ningarna[176], och helvetet för- "mår intet emot eder[177]; ef- "tersom J veten, att J af e- "der sjelfva icke förmån nå- "got[178], och lefven enligt mitt

helvete. *Upplåta så att ingen kan tillsluta och tillstuta så att ingen kan upplåta,* betyder att befria ur helvetet och införa i Himmelen; och följaktligen att frälsa. (Se N:r 62).

175. (Se N:r 76).

176. *En öppen dörr* betyder införande; den säges öppen för dem i Filadelfia, emedan de äro i sanningar, som utgå af det Goda, och Herren för dem öppnar Himmelen. *Herren Allena* är Himmelens och Jordens Gud — Matth. 28: 18. — De, som icke direkt vända sig till Herren, se derför icke den väg som leder till Himmelen, och finna följaktligen icke ingången (dörren). I andeverlden finnas verkligen vägar, som leda till Himmelen och här och der portar. De, som af Herren ledas till Himmelen, vandra på dessa vägar, som föra dit, och ingå genom potarna. Förhållandet är sådant, emedan alla ting, som *synas* i Himlarna, äro motsvarigheter: vägar motsvara sanningar, och portar införande.

177. *Herren Allena* öppnar och tillsluter portarna, som ge inträde i Himmelen. Denna port, som öppnar tillträde, är beständigt öppen för dem, som äro i det sanna, som utgår af det goda; beständigt tillsluten för dem, som äro i det falska, som härleder sig från det onda: och emedan Herren Allena öppnar och tillsluter, så följer deraf, att helvetet har ingen makt emot dem, som ingå genom denna port.

178. De, som äro i det sanna som utgår af det goda, veta, att de af sig sjelfva icke hafva någon makt emot det onda och falska, att de icke kunna göra det godt är eller skaffa sig sjelfva inträde i Himmelen; utan att all makt är hos Herren, och af Honom den makt de äga; och att så mycket de äro i det Sanna, som kommer af det goda, så mycket hafva de af Herren en makt, den der icke destomindre synes

Naturliga meningen.

IX. "Si, Jag skall gifva "(dig) ur satans synagoga[181] "(några), som säga sig vara "Judar och icke äro det, utan "ljuga[182]; si Jag skall så laga, "att de komma och tillbedja "inför dina fötter[183], och veta, "att Jag hafver älskat dig[184].

X. "Efter du hafver beva-

Andeliga meningen.

"Ords föreskrifter[179] och eg- "nen Mig en sann dyrkan[180].

IX. "Si, Jag vill gifva eder "några ibland dem, som äro i "en falsk lära[181], som säga "att Församling är hos dem, "ehuru så icke är[182]; och Jag "skall så laga, att de emot- "taga och erkänna Nya För- "samlingens sanningar[183] och "se, att Jag älskat och för- "bundit eder med Mig[184].

X. "Efter J hafven käm-

dem, såsom vore den deras egen. Deraf härleder sig den gifna betydelsen.

179. Fordrar ingen förklaring.

180. *Jehovahs* eller Herrens *namn* betyder allt det, för hvilket Han äras, N:r 81, och följaktligen en sann dyrkan.

181. (Se betydelsen af synagoga, N:r 97).

182. Med *Judar* bör man här förstå dem, som tillhöra Församlingen, emedan det var hos Judarna som Församlingen stiftades. *Judar* beteckna särskildt dem som äro i kärlekens goda, N:o 96; men som Församlingen har sin tillvaro af det goda, som tillhör kärleken, så beteckna Judar också Församlingen. *Och icke äro det, utan ljuga,* betyder, att emellertid Församlingen icke är hos dem.

183. *Komma och tillbedja inför dina fötter* är att emottaga och erkänna sanningarna. Detta lämpar sig på dem, som N:r 182 betecknades med Judar. Det är sådana, som äro i det goda med hänsyn till lefvernet och i det falska med afseende på läran, men icke i det falska, som härleder sig från det onda. Desse kunna emottaga och erkänna sanningar, då de höra dem; emedan det goda älskar det sanna, och emedan det sanna, som utgår af det goda, förkastar det falska. *Inför dina fötter* vill icke säga deras fötter, utan Herrens, af Hvilken sanningarna, som komma af det goda, äro hos dem.

184. Detta följer af det, som föregår.

Naturliga meningen.

"rat mitt tålamods Ord [185], "skall Jag ock bevara dig "från frestelsens stund, hvil- "ken komma skall öfver hela "verlden, att pröfva dem som "bo på jorden [186].

XI. "Si, Jag kommer "snart [187]; behåll det du haf- "ver [188], att ingen må taga din "krona [189].

Andeliga meningen.

"pat emot ondskor och då för- "kastat falskheter [185], skall Jag "bringa eder i säkerhet och "frälsa eder på yttersta domens "dag [186].

XI. "Si, Min tillkommelse "nalkas och Mitt Nya Jerusa- "lem [187]; framhärden i edra san- "ningar och i edert goda [188], "för att icke förlora den vis-

185. *Mitt tålamods ord* betecknar den andeliga strid, som kallas frestelse, hvilket tydligen synes af det, som följer: *Skall Jag ock bevara dig från frestelsens stund, hvilken komma skall;* ty den, som frestas här i verlden, frestas icke efter döden. Frestelsen är äfvenså betecknad dermed, att det är Herren, som under frestelserna strider för menniskan medelst Ordets sanningar.

186. (Se det särskilda Verket: om Yttersta Domen). De, som undergingo yttersta domen, underkastades frestelser och utforskades till deras beskaffenhet. De, hvilkas inre var ondt fördömdes; och de frälsades, hvilkas inre var godt. De, som varit i det sanna, som kommer af det goda, voro till sitt inre goda.

187 Herren säger här: *Si, jag kommer snart;* emedan med de ord, som föregå, förstås den yttersta domen, och denna dom också kallas Herrens Tillkommelse; likaledes, hos Matheus, säga lärjungarna till Jesus: *hvad tecken skall vara för din tillkommelse och tidehvarfvets fulländning?* — 24: 3. — Tidehvarfvets fulländning vill säga Församlingens sista tid, då yttersta domen nalkas. Desamma orden: *Si, jag kommer snart,* beteckna också den Nya Församlingen, emedan Herren, efter en yttersta dom, upprättar åter en ny Församling. Denna Församling är nu det Nya Jerusalem, i hvilken alla de skola komma, hvilka äro i sanningar, som leda sitt ursprung från det goda, och till hvilka detta tal är ställdt.

188. Behöfver ingen förklaring.

Naturliga meningen.

XII. "Den segrande[190] skall "Jag göra till en pelare i min "Guds Tempel[191], och han skall "icke mer utgå[192], och Jag "skall skrifva på honom min "Guds Namn[193] och min Guds "Stads namn, det Nya Jerusa-"lems[194], — som nederstiger "från Himmelen af min Gud[195] "—, och mitt nya Namn[196].

Andeliga meningen.

"het, af hvilken härflyter e-"vigt lif[189].

XII. "Jag skall laga, att "de sanningar, som äro i "dem, som framhärda[190], må "vidmakthålla min Försam-"ling i Himmelen[191], och de "skola bevara dem i evig-"het[192], och Jag skall inprägla "i deras hjertan mitt Gudom-"liga Sanna[193] och min på "jorden Nya Församlings lä-

189. Menniskan kan icke förvärfva sig vishet annorlunda än i det goda förmedelst sanningar; ty det är genom dem, som Herren förbinder sig med menniskan och menniskan med sig; också förlorar menniskan visheten, om hon upphör att lefva i enlighet med dess sanningar. Det är här fråga om den andeliga vishet, af hvilken, såsom från en käll-åder, den vishet härflyter, som kallas förståndighet; af denna åter kommer kunskap, som födes af böjelsen att känna det sanna. *Krona* betecknar vishet, emedan visheten innehar högsta rummet hos menniskan, likasom kronan.

190. Detta kan förstås af hvad som föregår.

191. *Tempel* betecknar Församling, och *min Guds tempel* Församlingen i Himmelen. Häraf är tydligt, att *pelare* betyder det, som uppehåller och befäster Församlingen.

192. Behöfver ingen förklaring.

193. *Skrifva på någon* betyder att inprägla i honom något så, att det är uti honom såsom hans. *Min Guds namn* betyder det Gudomliga Sanna. (Se en utförlig förklaring hos Swedenborg).

194. *Nya Jerusalem* betecknar den Nya Församlingen. Då den kallas *Stad*, är det Nya Församlingen med hänsyn till läran, N:r 880. *Städer* i Ordet beteckna Lärostycken.

195. *Min Gud* betyder det Gudomliga Sanna, N:r 193. *Som nederstiger från Himmelen af min Gud* — när detta säges af Herren och om Nya Församlingens lära — betyder det således att *vara sådan, som det Gudomliga Sanna är i Himmelen.*

Naturliga meningen.

XIII. "Den der öra haf-
"ver, han höre, hvad Anden
"säger Församlingarna [197].

XIV. "Och skrif till För-
"samlingens Engel i Laodi-
"cea [198]: Detta säger Amen,
"det trogna och sannfärdiga
"vittnet [199], begynnelsen till
"Guds skapelse [200].

Andeliga meningen.

"ra [194], — hvilken skall blifva
"sådan, som det Gudomliga
"Sanna är i himmelen [195] —,
"och min nya dyrkan [196].

XIII. "De, som uppfatta
"dessa sanningar, göre hvad
"Ordet lärer dem, som skola
"utgöra det Nya Jerusalem [197].

XIV. "Och anförtron det,
"som följer, åt deras hjertan,
"som tro ömsom efter eget
"tycke ömsom enligt Ordet
"och således profanera det
"Heliga [198]; Detta säger eder,
"i edert inre, Han, som är
"sjelfva den Gudomliga San-
"ningen [199], **Ordet** [200].

196. *Herrens namn* är allt det, för hvilket han emottager dyrkan, N:r 81. *Det nya namnet,* är den nya dyrkan, som skall egnas Herren Allena; ty han säger: *Si, Jag gör allt nytt.* 21: 5.

197. (Se N:r 87, der samma uttryck förekomma.

198. Af den andeliga meningen i vers. 15—21 skall man få se, att Församlingen i Laodicea har denna betydelse. (c)

199. *Amen* är en Gudomlig bekräftelse, som utgår af Sanningen, N:o 23. *Det trogna och sannfärdiga vittnet,* då fråga är om Herren, betyder den Gudomliga Sanningen, som är af Honom i Ordet. N:na 6, 16.

200. *Begynnelsen till Guds skapelse* betyder Ordet. Med Ordet, som *i begynnelsen var hos Gud och som var Gud* — Joh. 1: 1 — bör man förstå det Gudomliga Sanna i Ordet, såväl i det gamla (före Moses's tid) som det vi nu äga, betraktadt icke

(c) Församlingen i Laodicea, der de ljumme, de hvarken kalle eller varme förefinnas, är föreningen af dem, som tro ömsom enligt Ordet, ömsom efter eget tycke, som hvarken äro alldeles utan religion eller så egentligen egenkära. Då deras andesinne dväljes i den lägsta lifsgraden, som är det yttre, tro de af en sorts vana; de tro, hänförda af andras föredöme och exempel: de göra, som andra göra, och inbilla sig dermed hafva tro; men så snart som de från det liuliga höja sig till något förnuftigt, utan att ombyta hjertelag, tro de icke mer på något. (Ed. Richer).

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
XV. "Jag känner dina "gerningar [201], att du är hvar- "ken kall eller varm [202]; Jag "ville att du vore antingen "kall eller varm [203].	XV. "Jag ser edert inre "och edert yttre [201]: J ömsom "neken ömsom erkännen, att "Ordet är Gudomligt och he- "ligt [202]; det vore bättre att, "af allt hjerta, antingen för- "neka eller erkänna dess he- "lighet [203].
XVI. "Men emedan du är "ljum och hvarken kall eller "varm, skall jag dig utspy "utur min mun [204].	XVI. "Men emedan J öm- "som förneken ömsom erkän- "nen dess helighet, vanhel- "gen J Ordet och skiljen e- "der från Mig [204].

med hänsyn till de yttre orden och bokstäfverna utan till dess Väsende och Lif, som är innerst i den, af orden och bokstäfverna, bildade meningen. Hvarje tanke, hvarje yttring af tanke i tal eller skrift får sitt väsende och lif af den, som tänker, talar eller skrifver: der framstår menniskan till sin beskaffenhet; på samma sätt framställes Herren allena i Ordet. Men för att känna och förnimma det Gudomliga lifvet i Ordet, fordras att, under läsningen, hafva en andelig böjelse för det sanna; man röner då något, som gör det djupaste intryck på hjerta och själ, som inflyter med ljus i förståndet och *bär vittnesbörd* med sig. Det är detta som menas med yttrandet: *de ord, Jag säger eder, äro ande och äro lif.* Joh. 6: 63.

201. (Se förklaringen N:r 76).

202. *Vara hvarken kall eller varm* är att ömsom för sig sjelf förneka, ömsom erkänna Ordets helighet.

203. Skälet härför ses i följande N:r.

204. *Utspys ur min mun* är att skiljas från Herren, d. v. s. att vara hvarken i himmelen eller i helvetet utan å en afskild ort, der idel fantasier äro. Förhållandet kommer deraf, att man hopblandat det sanna med det falska, det goda med det onda, följaktligen det Heliga med det oheliga (profana) till den grad, att åtskiljandet är omöjligt. Då menniskan nu mera icke kan beredas hvarken för himmel eller helvete, förstöres allt, som hörer till hennes förnufliga lif, och intet annat blifver qvar än de lägsta lifsyttringarna, hvilka, skiljda från de

Naturliga meningen.

XVII. "Du säger: jag är "rik och hafver nog [206] och "behöfver intet [207]; och du "vet icke, att du är elän-"dig [208] och jemmerlig och fat-"tig [209] och blind och na-"ken [210].

Andeliga meningen.

XVII. "J sägen: vi kän-"na och uppfatta allt, som rö-"rer Församlingen och Him-"melen [206], och hafva icke vi-"dare behof af att lära nå-"got [207]; och J veten icke, att "alla edra andeliga tankar äro "osammanhängande [208], och att "J ären utan sanningar och "godheter [209], utan insigt i

inre, äro idel fantasier. Till *andeverlden*, der beredelse sker för himmel eller helvete, är *magen* motsvarighet; ty i magen beredas födoämnen, för att bilda kött och blod eller exkrementer och urin; deras närande delar motsvara himmelen, de andra helvetet; de ämnen till föda, som icke kunna sönderdelas eller afgå, kräkas upp. Man vet, att *ljumt* vatten förorsakar kräkning (d).

206. Andeliga rikedomar och egodelar äro kunskaper om godt och sant: *att vara rik och hafva nog* är derföre att känna och uppfatta allt, som rörer Församlingen och Himmelen. De, som tro af sig sjelfva och icke af Herren enligt Ordet, anse sig också känna och förstå allt.

207. En följd af hvad som föregår.

208. *Elände* betecknar osammanhang; *att vara eländig* vill således säga, att tänka utan något sammanhang öfver det som Församlingen tillhör. Så göra de af Församlingen i Laodicea, som än förneka än bekänna Gud, evigt lif och Ordets helighet.

209. *Vara jemmerlig och fattig* är att vara utan kunskaper om godt och sant; ty då är man i andelig måtto *jemmerlig* och *fattig*.

(d) Jag har ofta varit i kyrkan i Laodicea och der sett menniskor, som inbilla sig hafva tro. Vid utgåendet skrattade de och skämtade med hvem som helst öfver hvad de trodde sig hafva uppfattat i sitt förstånd. Deras religion är en tom vana, som det minsta ljus af deras kalla förstånd kan omintetgöra. De äro varma för en sorts vidskeplig dyrkan, under det de sätta en bindel för sina ögon: så snart bindeln faller, är ifvern borta. De tro på Uppenberelsen, då de vandra i högtidlig procession med andra; men tro alldeles icke mer, då de gå för sig sjelfva i trädgårdens alléer. (Ed. Richer).

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"det sanna och utan vilja för "det goda [210].
XVIII. "Jag råder dig att "köpa af mig guld, det pröf- "vadt är i eld, att du må rik "varda [211], och hvita kläder att "du må kläda dig [212], och din "nakenhets blygd icke sy- "nes [213]; och smörj dina ögon "med ögonsalva, att du må "se [214].	XVIII. "Jag förmanar e- "der att förvärfva af Mig me- "delst Ordet den Himmelska "kärlekens goda, att J mågen "blifva vise [211], och vishetens "väsendtliga sanningar [212], att "detta goda icke må vanhel- "gas [213], och att friska upp "edert förstånd, att J mågen "förstå [214].

210. *Blinde* äro de, som af okunnighet eller bristande fattningsgåfva äro utan sanningar; och *nakne* de, som af brist på sanningar äro utan godheter; ty allt andeligt godt förvärfvas genom sanningar.

211. *Köpa af mig* d. ä. att förvärfva af Herren genom Ordet. *Guld* betyder det goda; och *guld, pröfvadt i eld,* den Himmelska kärlekens goda: att *blifva rik* betyder följaktligen att fatta och blifva vis. Metallerna hänföra sig, i enlighet med ordningen och graden af deras värde, till det goda och sanna: *guld* betecknar det himmelska och andeliga goda, *silfver* det sanna, som af detta härflyter, *koppar* det naturliga goda och *jern* det naturliga sanna.

212. *Hvita kläder* beteckna sanningar, som bekläda det goda, N:na 166, 167. Här bekläda de den himmelska kärlekens goda, N:r 211, följaktligen beteckna de Vishetens väsendtliga sanningar.

213. Ingen kan veta hvad som menas med *nakenhets blygd,* utan att känna, att födslodelarna hos båda könen motsvara den himmelska kärleken, den som herrskar i innersta himmelen. Men om menniskan, som uppväxer i alldeles motsatta kärleksarter, icke förvärfvar sig af Herren det kärlekens goda och vishetens sanna, som omnämnes N:na 211, 212, kan hon i kärleken icke se annat, än det motsatta, som i sig är det profana.

214. *Ögon* beteckna förstånd. N:na 25, 48. Eftersom salva användes som yttre botemedel för ögonen, betyder: *smörja*

Naturliga meningen.

XIX. "Hvilka som helst "Jag älskar, dem tillrättavi-"sar jag och tuktar[215]; handla "derföre med nit och bättra "dig[216].

XX. "Si, Jag står för dör-"ren och klappar[217]; om nå-"gon hörer min röst och upp-"låter dörren[218], till honom "skall jag ingå och hålla natt-"vard med honom, och han "med mig[219].

Andeliga meningen.

XIX. "Alla de, som så "göra, öfverlemnas nödvän-"digtvis åt frestelser, för att "strida mot sig sjelfva[215]. "Handlen då af böjelse för det "sanna och med afsky för det "falska[216].

XX. "Si, Jag är närva-"rande för hvar och en i Or-"det och påyrkar der att blif-"va emottagen, i det Jag lä-"rer, huru Jag skall emotta-"gas[217]; om någon tror Ordet "och lefver efter det[218], skall "Jag förbinda mig med ho-"nom och honom med Mig[219].

ögonen med ögonsalva — att bota, uppfriska förståndet. *Se* bet. fatta, förstå, N:na 39, 63.

215. *Hvilka som helst jag älskar,* äro de, som göra hvad i föregående vers föreskrifves. Med *tillrättavisa* bör man förstå frestelse med hänsyn till falskheter; och med *tukta,* frestelse med hänsyn till ondskor, De, om hvilka här är fråga, måste undergå frestelser, emedan, utan dessa, deras ombytlighet, att ömsom förneka ömsom bifalla de Gudomliga Sanningarna, icke kan utrotas.

216. *Handla derföre med nit* vill säga var varm; ty nitälskan är en andelig värma, som är en böjelse, af kärlek. Här är den en böjelse af kärlek till det sanna: men den, som handlar af denna böjelse, handlar också med afsky för det falska. Detta är att bättra sig.

217. *Ingång eller dörr* betyder emottagande och införande, N:r 176.

218. *Höra Herrans röst,* är att tro Ordet, ty Ordets Gudomliga Sanna är Jehovahs röst. N:na 37, 50. — *Öppna dörren,* är att lefva enligt Ordet; ty dörren öppnas och Herren emottages genom en lefnad i enlighet med Ordet och icke genom att blott höra det.

219. *Ingå till honom och hålla nattvard med honom* är att

Naturliga meningen.

XXI. "Den segrande [220] "skall Jag gifva att sitta med "Mig på min thron [221], såsom "Jag ock segrat hafver och "sitter med Fadren på Hans "thron [222].

XXII. "Den der öra haf- "ver, han höre, hvad Anden "säger Församlingarna [223].

Andeliga meningen.

XXI. "Åt dem, som lefva "efter mina bud [220], skall jag "gifva att blifva förbundne "med Mig i Himmelen [221], lik- "som Jag och Fadren äro ett, "och vi utgöra Himmelen [222].

XXII. "De, som uppfatta "dessa sanningar, göre hvad "Ordet lärer dem, som skola "bilda det Nya Jerusalem [223].

förbindas med honom; och som det nödvändigt måste vara något ömsesidigt, för att blifva en förbindelse, derföre säges det: *och han med Mig.* Denna betydelse härflyter tydligen af den Heliga Nattvarden såsom en Instiftelse, genom hvilken Herrens närvarelse åstadkommes hos dem, som tro Ordet; men förbindelse med Honom endast hos dem, som lefva efter Ordet.

220. Följer af hvad ofvanföre blifvit sagdt.

221. *Herrens Thron* är Himmelen, N:r 14; *sitta med Herren på Hans Thron* vill således säga, att vara förbunden med Honom i himmelen.

222. *Herrens Seger* är att hafva besegrat helvetet och förherrligat sin mandom, i det Han förenade den med sin Gudom, som var Jehovah eller Fadren; och detta genom frestelser, dem Han underkastade sig i denna sin mandom, af hvilka lidandet på korset var den sista, och genom det, att Han uppfyllde allt, som innehålles i Ordet. *Sitta med Fadren på Hans thron,* är att förenas med Fadren, d. v. s. med sitt Gudomliga i sig. Denna förening hade till ändamål, att menniskan må kunna förbindas med det Gudomliga, som i Herren kallas Fader; då detta omedelbarligen var omöjligt, har det blifvit möjligt medelbarligen genom Herrens Gudomliga Mensklighet, som är det Gudomliga naturliga. I denna förbindelse känner menniskan det sanna såsom det vore hennes tillhörighet; men det tillhör Herren; ty det är icke förenadt med menniskan utan blott bifogadt. Annorlunda är förhållandet med Fadrens Gudomliga: detta är icke bifogadt, utan till ett förenadt med Herrens mensklighet, såsom själen med kroppen.

223. Se N:r 87 der samma uttryck förekomma.

Richer framställer ett kort sammandrag af 2 och 3 kapitlen sålunda: "Innan Apostelen kommer till berättelsen om "religionens förfall och stiftandet af Nya Församlingen, gifver "han åt de kristne af alla trosbekännelser underrättelser och "varningar, fulla af vishet: han gör en noggrann målning af "alla möjliga slag och nyanser af religion, tillkännagifvande "i hvarje särskildt fall de pligter, man har att uppfylla, och "det mål, man bör söka vinna".

FJERDE KAPITLET.

Innehåll (a)

Allt ordnas och beredes i himmelen för domen, som skall utföras genom Ordet och enligt de Gudomliga sanningar, det innehåller. — Herren erkännes såsom Allena Domare.

(a) I första kapitlet har Herren gifvit sig tillkänna för Apostelen med de attributer, under hvilka en i andan hänryckt kan sinnebildligen framställa den personifierade Sanningen. I det andra och tredje kapitlet hafva vi sett, att råd blifvit af Visheten gifna åt människor af alla tillstånd med hänsyn till deras andeliga lif. Efter att hafva meddelat Församlingen underrättelser och varningar, öfvergår Apostelen till en företeelse, som skall antyda slutet. I detta kapitel förberedes allt till Domen. — Johannes är i andan hänryckt och följaktligen icke i sitt jordiska kroppslif. De tankar och känslor, dem han uttrycker, ikläda sig bilder, i hvilka de förstnämda afspegla sig: ty abstrakta idéer kunna icke ens föresväfva en hänryckts syn, utan att antaga någon gestalt. I andeliga världen, dit han nu förer oss, finnes hvarken tid eller rum. Föremål för hans tanke äro endast religionen och de, som emottagit den, till olika grader och på åtskilliga sätt. De bilder, som komma att framställas till vår betraktelse, äro nödvändigtvis representationer af det religiösa, under alla dess tillstånd. Det är, med ett ord, en fullkomlig motsvarighet, ett sinnebildligt förhållande emellan de af andesinnets inre syn uppfattade föremål och det moraliska. Detta förekommer oss som abstrakta sanningar; men för Apostelen antaga sanningarna nödvändigtvis form. För oss äro de ord, som bortföras af vinden: för honom äro de lefvande, reala, sinnebildliga företeelser. Se derföre här andemeningen af fjerde och femte kapitlen: Johannes ser i Himmelen det han i sin tanke förnummit, det vill säga, den Gudomliga Kärleken, Grundvarelse i sig och det Väsendtliga i allt, som finnes till; alla godheter och sanningar omgifva honom; men moln hafva lagt sig emellan Honom och det fallna menniskoslägtet. Det Gudomliga Ordet, den enda menniskan gifna andeliga hjelp för att komma till Gud, visar sig här. Ingen kan lämpa denna hjelp efter menskliga fattningsgåfvan, utom det eviga Ordet Sjelft, som antog Mandom. Det är detta uppenbarade Ord, som, under skepnaden af ett Lam, ordnar allt för Domen . . . . (Ed. Richer).

Naturliga meningen.

I. Efter detta såg jag och si en dörr (var) öppnad i Himmelen [225] (b); och den första rösten, som jag

Andeliga meningen.

I. Efter detta såg jag klarligen, huru allt höll på att ordnas i Himlarna för ytterste domen [225] (c); och den Gu-

225. *En öppnad dörr*, då fråga är om himmelen, betecknar införande, N:r 176; här betecknar den också uppenbarelse; ty Johannes säger: *Jag såg och si;* och som han då såg det, som berättas i detta kapitel d. v. s. allt det, som rörer ordnandet i himlarna för yttersta domen, hvilken Herren skulle utföra enligt de Gudomliga Sanningarna i Ordet; så följer deraf, att dessa ord: *Jag såg och si en dörr (var) öppnad i Himmelen,* betyda — se på ett klart och uppenbart sätt allt det, som har afseende på detta ordnande.

(b) Alla dessa sinnebildliga föreställningar, som förekomma i Uppenbarelseboken och hvilka förefalla oss så främmande, underliga och osammanhängande, har Johannes verkligen sett så, som han beskrifvit dem för oss. De voro en lefvande representation af det som skulle inträffa vid tidehvarfvets fulländning d. v. s. vid den första Kristna Församlingens slut, icke i den naturliga verlden, såsom många hafva trott, utan i den andeliga; ty yttersta domen kunde icke verkställas annorstädes än i den verld, der hela menniskans inre beskaffenhet blir tydligen dagalagd. Denna Dom verkställdes år 1757, utan att vår jords innevånare derom hade ringaste aning. På lika sätt bemärktes icke, för öfver aderton hundra år sedan, af denna minnesvärda tids fördomsfulla menniskor den dom, som Herren då höll, i det Han besegrade det ondas makt och nedstörtade det i helvetet. Efter domen, som hölls år 1757, har ordning blifvit återställd i andeliga verlden, och inflytelsen från denna verld på vår låter dageligen märka sig allt mer och mer, att det Nya Jerusalem må från himmelen nedkomma och utbreda sig på jorden.

(c) Det har redan förut blifvit sagdt, att Ordet under samma uttryck handlar i sin vidsträcktaste mening om Herren allena; i en mindre vidsträckt eller allmän om Församlingen; och i en inskränkt mening om den enskilda menniskan. Hvar och en, som under läsningen befinner sig i en passande sinnesstämning för att uppfatta andeligen den inre meningen, kan der se, hvad som rörer Herren allena, hvad som har afseende på Församlingen i allmänhet, eller det som angår honom sjelf d. v. s. det som föregår i hans inre, och detta allt efter som han finner sig böjd för att göra tillämpningen allt omfattande, allmän eller enskild. I de föregående kapitlen har man tillämpat den andeliga meningen på den enskilda menniskan; men att fortsätta detta förfarande, skulle vara att inskränka Uppenbarelsebokens andeliga mening till dess mindre vidsträckta betydelse. Så länge fråga blott var om de råd, som gåfvos åt de sju Församlingarna, var denna uppfattning den mest passande; men nu, då det gäller att förklara de underbara företeelser som efter hand framställdes för Johannis andeliga syn och hvilka, under representationen af åtskilliga sinnebilder, för honom uppdagade kommande slägters inre tillstånd, blir det nödvändigt att återgifva den andeliga meningen af dessa sinnebilder i dess allmänna bety-

Naturliga meningen.

hade hört såsom en Basun talande med mig, sade: "Stig "hit upp [226], och jag skall vi- "sa dig hvad som hädanefter "ske skall [227].

II. Och straxt vardt jag i andanom [228] (d), och si, en

Andeliga meningen.

domliga inflytelse, som jag tillförene hade på ett tydligt sätt förnummit, sade till mig i mitt inre: "Upplyfta ditt an- "desinne [226], och Jag skall up- "penbara dig hvad som skall "tilldraga sig före, under och "efter yttersta domen [227]."

II. Och straxt blef jag försatt i andeligt tillstånd [228] och

226. *En röst,* då den höres från Himmelen, är det Gudomliga Sanna, som inflyter, N:na 37, 42, 50; således, den Gudomliga inflytelsen. En röst såsom en Basun betecknar en klar förnimmelse, N:r 37. *Stig hit upp* har afseende på andesinnets upplyftning. Ju högre upp man stiger i andeliga verlden, till desto renare ljus kommer man, som gradvis öppnar och upplyser förståndet d. v. s. upplyfter andesinnet. Denna röst hördes såsom ljudet af en Basun, emedan fråga var om ordnandet i Himlarna för yttersta domen, och emedan dylika röster låta höra sig i Himlarna, då någon sammankallelse sker eller någon anordning göres. I 8:de kapitlet kommer vidare att talas om ljud af Basuner.

227. Sådan är meningen af dessa ord; ty Uppenbarelseboken handlar egentligen endast om Församlingens tillstånd vid dess slut, och om det som skall tilldraga sig före, under och efter yttersta domen.

228. *Varda i andanom* är att blifva försatt i andeligt till-

delse med tillämpning icke på den enskilda menniskan, utan på den kollektiva som kallas Församling, att man må veta hvad som i andelig måtto tilldragit sig i Herrens första Församling, och hvilken lott är förbehållen Hans nya Församling, det Nya Jerusalem. För öfrigt kan läsaren, då han dertill finner sig hågad, alltid tillämpa på den enskilda menniskan det som kommer att sägas om Församlingen i allmänhet.

(d) Johannes underrättar från början om, att han befann sig i andan hänryckt; låtom oss derföre icke söka i denna berättelse annat än andeliga saker, inga häntydningar på historien eller astronomiska sinnebilder. Det är icke någon bildmakare, som talar, utan den der framställer uppenbarelsens syner. — En thron visar sig för hans andes ögon. Thron för nödvändigt med sig begrepp om dom, fäldt utslag; för den i andan hänryckte äger ett motsatt förhållande rum: dom, fäldt utslag, i abstrakt mening, fordra ovillkorligen en bildlig föreställning af thron. (Richer).

Naturliga meningen.

thron var ställd i himmelen [229], och på thronen satt En [230].

III. Och den Sittande var till utseendet lik en Jaspis- och Sardissten[231], och en Regnbåge (e) var rundt omkring Thronen, till utseendet lik en Smaragd [232].

Andeliga meningen.

jag såg allt ordnadt för en dom i förebildande form [229], och på samma gång såg jag Herren [230].

III. Och Herren uppenbarade sig såsom den Gudomliga Visheten och den Gudomliga Kärleken i den yttersta graden [231], och den Gudomliga sfär, som omgaf honom, syn-

stånd genom Gudomlig inflytelse. Hurudant detta tillstånd är, sades redan N:r 36. Man ser då allt i den andeliga verlden lika tydligt, som man i det naturliga kroppstillståndet ser allt, som finnes i den materiella verlden.

229. *Thron* betecknar Himmelen, N:r 14; betecknar äfven domen. Detta kan visas af åtskilliga ställen i Ordet, såsom Matth. 25: 31; Daniel 7: 9, 10; Davids Ps. 9: 5 &c. — Här betecknar *Thron* en dom under förebildande form, emedan allt, hvad Johannes såg, var syner, som representerade kommande händelser. Profeternas syner voro af samma art. Sjelfva deras beskaffenhet vittnar om, att de voro idel representationer.

230. Detta är tydligt af hvad som följer och af ställen i Ordet, der det säges, att Herren skall hålla dom.

231. *Sten* betecknar det sanna i yttersta graden, och *dyrbar Sten det sanna,* som får sin glans af det goda. I andeliga verlden finnas, bland alla andra, tvenne grundfärger: hvitt och rödt. Det hvita har sitt ursprung från den andeliga Solens ljus, och det röda från denna Sols eld. *Jaspis,* som är hvit, betecknar det, som hörer till Vishetens sanna, och *Sardis,* som är röd, betecknar det som hörer till kärlekens goda. Dessa stenar beteckna Den Gudomliga Kärlekens och Vishetens synbarhet i den yttersta graden, emedan sten i allmänhet hänför sig till denna grad.

232. I andeliga verlden synas liksom på jorden regn-

(e) I de "hänrycktes" bildspråk är regnbågen en symbol af menniskans nya födelse. Derföre gaf Gud, efter syndafloden d. v. s. efter den äldsta Församlingens slut, åt den Noachiska Församlingen detta tecken såsom ett vittnesbörd om sitt förbund. (Ed. Richer).

Naturliga meningen.

IV. Och rundt omkring Thronen voro fyra och tjugu troner, och på tronerna såg jag fyra och tjugu åldrige sittande [233], klädda i hvita kläder [234], och de hade på sina hufvuden gyldene kronor [235].

Andeliga meningen.

tes vara en utgående verkan af denna Vishet och Kärlek [232].

IV. Och allt var ordnadt omkring Herren för yttersta domen, och jag såg, att allt det, som rörer Församlingen, skulle komma att till dess inre värde uppskattas vid denna dom [233] enligt Ordets vå-

bågar af flera färger; de förekomma äfven af en enda färg, såsom denna, hvilken sades vara *lik en Smaragd.* Dess sken var rundt omkring Herren, ty den *omgaf Thronen.* Den Gudomliga Sfär, som omgifver Herren, utgår af Hans Gudomliga Kärlek och Vishet. När denna Sfär representeras i Himlarna, synes den, i Herrens himmelska Rike, röd såsom Rubin; i Hans andeliga Rike, himmelsblå såsom Lapis Lazuli; och i Hans naturliga Rike, grön liknande Smaragd; öfverallt med en glans och ett sken, som äro outsägliga.

233. Den, som icke känner Ordets andliga mening och dymedelst Församlingens väsendtliga sanningar, kan tro, att, då yttersta domen tillstundade, Herren satt på en Thron och att omkring Honom voro andra domare, sittande på troner. Men den, som förstår Ordets andliga mening och likaså Församlingens väsendtliga sanningar, vet att vid yttersta domen Herren icke satt på någon Thron, ej heller några andra domare omkring Honom; han vet, att Herren icke fördömer någon till helvetet, utan att Ordet dömer hvar och en, under det Han vakar öfver, att allt sker i enlighet med rättvisan. Också säger Herren: "Fadren dömer ingen, utan hafver gifvit Sonen all makt att döma"; — "Han hafver gifvit Honom all makt att döma, derföre att Han är menniskones Son". Joh. 5: 22, 27. Han säger ock på ett annat ställe: "Jag "är är icke kommen för att döma, utan för att frälsa verl-"den; ordet, jag talat hafver, skall döma honom på yttersta dagen. Joh. 12: 47, 48. — Dessa båda ställen, långt ifrån att motsäga hvarandra, öfverensstämma fullkomligt, då man vet, att Menniskones Son är Herren med hänsyn till Ordet, N:r 44. Således är det "Ordet", som dömer, under det Herren är Med-

Naturliga meningen.

V. Och från Thronen utgingo ljungeldar och tordön (g) och röster [233]; och in-

Andeliga meningen.

sendtliga sanningar [234] och enligt Visheten, som utgår af Kärleken [235].

V. Och af Herren komma upplysning, förnimmelse och undervisning [236], och inför Ho-

lare. *Åldrige* beteckna dem, som tillhöra Herrens Församling i Himlarna och på jordarna och, i abstrakt mening, godheter och sanningar, som der finnas (f). Talet *tolf* betecknar allt, och säges om sanningar och godheter i Himmelen och Församlingen; talet *tjugufyra* har samma betydelse: således beteckna de tjugufyra åldrige, likasom de tolf Israëls slägter och de tolf Apostlarna — allt, som hörer till Församlingen; och de tjugufyra thronerna beteckna all dom, ty thron betecknar dom, N:r 229. Häraf ser man klart betydelsen af dessa Herrens ord: "Jesus sade till sina lärjungar: J, som hafven följt mig, när "menniskones Son varder sittande på sin herrlighets thron, "skolen ock sitta på tolf troner, dömande de tolf Israëls "slägter". Matth. 19: 28. — Hvar och en kan lätteligen begripa, att hvarken Apostlarna eller de åldrige skola döma, att de icke ens skullé kunna det.

234. *Hvita kläder* beteckna Ordets väsendtliga sanningar N:na 166, 212.

235. *Krona* betecknar vishet, N:r 189; *Guld*, kärlekens goda, N:r 211. Således betecknar *gyldene krona* vishet, som härleder sig från kärlek. Som af denna vishet allt härflyter, som tillhör Himmelen och Församlingen och som betecknas med de fyra och tjugu åldrige, derföre såg Johannes *kronor på deras hufvuden*.

236. *Ljungeldar* beteckna upplysning genom blixten, som

(g) Då Jehovah syntes för Moses, betecknade *ljungeldarna* också den upplysning som Lagen åstadkom, och *tordön* den styrka i öfvertygelsen som emottog upplysningen. I all sin kraft kan det Gudomliga Ordet hos en i andan hänryckt icke betjena sig af någon sinnebild, som är på en gång mera storartad och sann än den af *tordön:* den är det mest upplyftande och vördnadsbjudande af allt, som i den materiella naturen kan inverka på vår hörsel. I den naturliga graden, hvarest den hänryckte för med sig något af kroppsliga förnimmelser, kan han icke uppfatta något sublimt, som icke ikläder sig denna bild. *Röst* betyder undervisning. Rösten kom från Himmelen, säger Psalmisten, och hvarföre, om icke för att undervisa oss? (Ed. Richer).

(f) Man säger om dessa godheter och sanningar att de representeras af de *åldrige*, emedan Judiska folkets domare vore åldrige, de äldste. (Ed. Richer).

Naturliga meningen.

för Thronen (voro) brinnande sju elds-lampor (h), hvilka äro sju Guds Andar [237].

VI. Och inför Thronen var ett genomskinligt Haf, likt kristall [238]. Och midt på Thronen och kring om Thronen voro fyra Djur [239], fulla med ögon före och efter [240].

Andeliga meningen.

nom var Hans Nya Församling i Himmelen och på Jorden, som leder sitt ursprung från Honom genom Hans Gudomliga sanna [237].

VI. Och inför Herren var den nya himmelen, hvilken utgjordes af dem, som blott kände de allmänna sanningarna, hemtade ur Ordets bokstafsmening [238]. Och i Herren

gör intryck på ögonen; och *tordön* betecknar förnimmelse, genom det dunder, som träffar öronen: af dessa båda betecknigar följer, att *röster* betyda undervisning. Allt detta syntes utgå från Thronen, emedan det är af Menniskones Son eller Herren med hänsyn till Ordet och af Herren genom Ordet, som all upplysning, förnimmelse och undervisning kommer.

337. *Sju lampor* beteckna samma sak, som de sju gyldene ljusstakar och de sju stjernor d. v. s. den Nya Församlingen på jorden, N:r 43, och Nya Församlingen i Himlarna, N:r 65. Och som Församligen är Församling af det Gudomliga, som utgår af Herren, hvilket är den Gudomliga Sanningen, som kallas den Helige Ande, derföre säges det: *hvilka äro de sju Guds Andar*. Vi ha sett, N:na 14, 155, att de sju Guds Andar beteckna det Gudomliga som utgår.

238. I andliga verlden synas luftkretsar och äfven vatten, såsom i vår verld. I den öfversta himmelen äro luftkretsarna liksom eteriska; i andra himmelen, såsom af luft, och i den yttersta, såsom af vatten: dessa sednare äro såsom haf, som synas vid gränserna af den himmel, der de äro, hvilka blott känna de allmänna sanningarna af Ordets bokstafsmening. Vatten beteckna naturliga sanningar, N:r 50; följaktligen betecknar haf, der vatten samlar sig, det Gudomliga Sanna inom sina gränser. Således, emedan man med *Honom, som satt på Thronen,* förstår Herren, N:r 230, och med *de sju lam-*

(h) Anhängare af astronomien säga, att dessa betyda sju himmelska facklor, verkligen tända framför Solen. Att här vilja se de sju planeterna, är otörnuftigt; ty de gamle ansågo icke Solen fix i medelpunkten af planetsystemet. (Ed. Richer).

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

Sjelf var Hans Ord, och omkring Honom dess vakt eller bokstafsmening [239], glänsande af den Gudomliga Vishet, som den innehöll [240].

porna inför Thronen, hans Nya Församling, som skall vara i det Gudomliga Sanna, N:r 237, så bör man med *det genomskinliga hafvet inför Thronen* förstå Församlingen hos dem, som äro vid gränserna af Himmelen. — Hafvet är liknadt vid *krystall* för genomskinlighetens skull hos det Gudomliga Sanna, som utgår af Herren.

239. Det må icke förvåna någon, att Ordet betecknas genom djur, när Herren Sjelf ofta benämnes Lejon och Lam. Djuren, om hvilka här handlas, äro desamma, som Ezechiel såg och dem han benämner än Djur än Keruber. De beteckna Ordet, emedan de *sågos midt på Thronen och omkring honom: midt på,* emedan *der* var Herren, som är Ordet; *omkring,* emedan Englahimmelen, der äfvenledes Ordet finnes, omgaf Thronen. *Djuren* eller *Keruberna* betyda också *Ordets* vakt eller bokstafsmening. Bokstafsmeningen är vårdare af de väsendtliga sanningar, som i Ordets inre äro dolda, och vården består deruti, att denna mening kan tydas än på ett, än på ett annat sätt, det vill säga, utläggas och förklaras alltefter som den kunnat uppfattas, utan att derföre den inre meningen blir skadad eller våldförd; ty det skadar icke, att bokstafsmeningen fattas på olika sätt af den ene, än af den andre, men det vore en döds-synd, att förvända de Gudomliga Sanningar, som i det inre af denna mening ligga fördolda; då våldfördes Ordet. Bokstafsmeningen vårdar dessa sanningar, att detta icke må ske; och den vårdar dem med afseende på menniskor, som äro i religiösa villfarelser, dem de likväl icke bekräftat; ty dessa våldföra icke Ordet.

240. *Ögon,* då fråga är om Herren, beteckna Gudomlig Vishet, N:na 48, 125. Sak samma, då det handlas om Ordet; ty Herren är Ordet. Orden *före och efter,* tillämpade på Ordet, beteckna den Gudomliga Vishet, som det innehåller (i).

(i) Då andliga föremål, som förnimmas i den lägsta graden, icke kunna framställa några urbilder af det Gudomliga, böra de "hänryckte" anse för representativa

Naturliga meningen.

VII. Och det första Djuret var likt ett Lejon[241] och det andra Djuret var likt en Kalf[242] och det tredje Djuret hade ansigte, som en Menni-

Andeliga meningen.

VII. Nämligen: skenbarhet af Gudomlig Sanning med hänsyn till makten[241]; dess skenbarhet med hänsyn till böjelsen[242]; dess skenbarhet

241. *Lejon* betyder det sanna i dess makt och här Ordets Gudomliga Sanna, med hänsyn till makten; detta härleder sig från Lejonets styrka, som är större än något annat djurs på jorden.

242. De oskäliga djuren på jorden beteckna åtskilliga naturliga böjelser (kärleks-arter); *Kalf* betecknar böjelsen att veta (kunskaps-begär). Det andra Djuret, som liknade en Kalf, blef framställdt för Johannes syn derföre, att det betecknar det Gudomliga Sanna i Ordet, hvilket inverker på andesinnet och derjemte undervisar och beveker det. Egyptierna, som mycket älskade vetenskaper, gjorde sig beläten af kalfvar, såsom ett tecken af denna böjelse; men då de slutligen dyrkade dem såsom Gudar, beteckna kalfvar ofta i Ordet böjelse för det falska. Detsamma betecknas ock med kalfven, den Israeliterna gjorde sig i öknen.

ner sådana, ur den allmänna organismen tagna emblemer som t. ex. gestalter af djur. De djur, som sågos af Johannes vid det tillfälle, då allt bereddes för en dom, som skulle utföras af Ordet (det Ord, som antagit Mandom), förestälde således sinnebildligen detta samma Ord i den yttersta graden d. v. s. i bokstafsmeningen. Ordet i bokstafsmeningen är i det yttersta; det visar sig derföre för en naturlig menniska, som blifvit försatt i andan, med allt det, som tillhörer det yttersta. Liksom Stjernhimmelen af menniskan blifvit betecknad med djurbilder, så erbjuder den immateriella himmelen, till hvilken en hänryckt framtränger, i dess yttersta sfärer intet annat än representationer af sådant, som menniskan ser på jorden. Det kan icke vara annorlunda. De emottagna intrycken hafva alltid karakteren af minnen från lifvet . . . . . Den Gudomliga Grundvarelsen är, till sitt innersta väsende, otillgänglig för menniskan. Ingen kan se Gud och lefva, säger Moses. Då försök, menniskan gör att nalkas lifvets allmänna ursprung, sträcka sig till tankar och förståndsansträngningar. Dessa tankar antaga gestalt hos en hänryckt. Dessa gestalter äro, så att säga, anbragta förlåtar emellan det Högsta Väsendet och oss: de äro keruberna, som ställdes vid ingången till Paradisets trädgård, efter menniskans fall . . . . De keruber, som voro afbildade på altaret hos Judarna, föreställdes betäckande Jehovahs heliga bild. De voro således en sinnebild af det, som hindrar den i det naturliga försjunkna menniskan att se Guds ansigte. En kerub vaktade lifvets träd, emedan menniskan, sedan hon missbrukat den en gång fastställda förbindelsen emellan henne och Skaparen, endast kunde se de naturliga föremål, som hindra henne att framtränga till en andelig region. Skriftens bokstaf skyler Guds Majestät liksom keruberna. Någon föreställning af keruber borde derföre helt naturligen förete sig för Apostelen Johannes, vid åsynen af Ordet med hänsyn till bokstafven. (Ed. Richer.)

Naturliga meningen.

ska [243] och det fjerde Djuret var likt en flygande Örn [244].

VIII. Och de fyra Djuren hade hvardera sex vingar rundt omkring [245] — och innantill voro dessa fulla med ögon [246] — och de upphörde icke dag och natt att säga: "Helig,

Andeliga meningen.

med hänsyn till Visheten [243]; och dess skenbarhet med hänsyn till förståndigheten, som uppkommer af kunskaper [244].

VIII. Och Ordet hade genom hvardera af dessa skenbarheter en särskild makt att hindra dess inre Sanningar ifrån att våldföras [245], och denna makt kom af den Gudom-

243. *Menniska* betecknar vishet, emedan hon är född att af Herren emottaga vishet och blifva Engel. Följaktligen så mycket menniskan är vis, så mycket är hon menniska. Den äkta visheten hos menniskan är att veta, att det finnes en Gud, hvad Gud är och hvad som är af Gudi. Derom undervisar det Gudomliga Sanna i Ordet.

244. *Örnar* ha åtskilliga betydelser: *örn, som flyger,* betecknar kunskaper, af hvilka förståndighet dånas; ty då han flyger, urskiljer han och ser. Örnar hafva, som man vet, genomträngande ögon, och kunna på långt afstånd urskilja föremål; och *ögon* beteckna förstånd, N:r 48. *Flyga* betyder uppfatta och undervisa; och i högsta mening, då det handlas om Herren, förutse och draga försorg om.

245. *Vingar* beteckna makt, äfvensom vård; ty vingar äro hos foglarna i stället för armarna hos menniskan; men arm är en symbol af makt. *Sex* såsom produkten af 3 gånger 2 betecknar allt, med afseende på det sanna och goda; ty *tre* betyder allt, med afseende på det sanna, N:r 322, och *två* allt, med afseende på det goda, N:r 762. Man ser af det föregående hvad för slags makt betecknas med vingarna hos hvarje djur: *Lejonets,* beteckna makt att strida mot ondskor och falskheter; *kalfvens,* makt att röra och beveka sinnen; *menniskans,* makt att veta, hvad Gud är, och hvad som är af Gudi; och *örnens,* makt att känna det sanna och goda, och således att förvärfva förståndighet.

246. *Vingar fulla af ögon,* liksom djur, fulla af ögon, beteckna den Gudomliga Visheten, N:r 240. Det säges *innantill,* emedan den Gudomliga Visheten i Ordet är i dess naturliga

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen*
"Helig, Helig är Herren Gud "Allsmäktig, Som Var, Som "Är och Som Komma Skall[248]."	liga Vishet, som var i dess inre[249], och Ordet omsade oupphörligen: "Herren[248] Al- "lena är Gud och Allena Den, "som skall dyrkas[247]."
IX. Och då djuren gåfvo herrlighet och ära och tacksägelse åt Honom, som satt på Thronen[249], den der lefver i tidehvarfvens tidehvarf[250],	**IX.** Och då Ordet tillegnade allt sant, allt godt och all dyrkan åt Herren[249], åt Honom, som Allena är lif, och af Hvilken Allena man erhåller evigt lif[250];
X. Nedföllo de fyra och tjugu åldrige inför Honom, som satt på Thronen, och tillbådo Honom, som lefver i tidehvarfvens tidehvarf[251], och	**X.** Förödmjukade sig inför Herren alla de, som voro i Himmelen, och tillbådo Honom såsom den Ende, af hvilken man erhåller evigt lif[251]

mening, af den andeliga och himmelska meningen, hvilka äro dolda i dess inre.

247. *Icke upphöra dag och natt att säga,* det är att beständigt och oupphörligen undervisa. Ordet undervisar om och lärer det, som Djuren säga: "*Helig, Helig, Helig är Herren Gud* Allsmäktig"; d. v, s. Herren är Allena Gud och bör följaktligen Allena dyrkas. Denna betydelse ligger i det tre gånger omsagda "*Helig*", ty en tredubbel repetition tillegnar Herren Allena all helighet. Ordet handlar blott om Honom, och deruti består just dess helighet. Herren Allena är Helig, N:r 173, och den Gudomliga Treenheten är i Honom.

248. Det är Herren (Se förklaringen, N:r 13.)

249. *Djuren* beteckna Ordet, N:o 239. *Herrlighet och ära,* då fråga är om Herren, betyda, att allt Sant och Godt tillhör Honom och kommer af Honom. *Herrlighet* betecknar det Gudomliga Sanna, och *Ära* det Gudomliga Goda. *Tacksägelse* betyder all dyrkan. *Han som satt på Thronen,* är Herren med hänsyn till Domen, N:r 230. Dessa ord tillsammans bilda den gifna meningen.

250. Förklaringen häraf är gifven, N:na 58, 60.

251. *De fyra och tjugu åldrige* äro alla de, som höra till

Naturliga meningen.

nedkastade sina kronor inför Thronen, sägande[252]:

XI. "Herre, Du är värdig "mottaga herrligheten och ä-"ran och makten[253]; ty Du "hafver skapat allt, och ge-"nom Din vilja är allt och "har allt blifvit skapadt[254]".

Andeliga meningen.

och de bekände, att deras Vishet kom af Honom Allena, sägande[252]:

XI. "Herre, Du som är det "Gudomliga Sanna och det "Gudomliga Goda, Din för-"tjenst och Din rättfärdighet "hafva gifvit Dig Riket[253], ty "Du hafver skapat och danat "allt i Himmelen och Försam-"lingen och Du omskapar och "pånyttföder allt genom din "Kärleks Vishet[254]".

Herrens Församling, N:r 233; här, alla de, som tillhöra Församlingen i Himmelen. De åldrige, liksom anförare, representera hela mängden. Ödmjukandet inför Herren och tillbedjandet, såsom en gifven följd, äro betecknade på ett sätt, som gör all förklaring öfverflödig.

252. *Krona*, det är, Vishet, N:na 189, 235. *Att nedkasta sina kronor inför Thronen*, är följaktligen att bekänna, att de af sig sjelfve icke äga vishet, utan att den kommer af Herren.

253. *Herre, Du är värdig*, antyder Herrens Förtjenst och Rättfärdighet. *Herrlighet och ära* betyda det Gudomliga Sanna och det Gudomliga Goda, N:r 249. *Emottaga makt* betyder, att Riket tillhörer Herren. Allt detta, förenadt till en enda mening, betecknar den gjorda bekännelsen af alla dem, som äro i Himmelen, att Riket tillhör Herren genom Hans förtjenst och rättfärdighet, emedan Han är det Gudomliga Sanna och det Gudomliga Goda. (*Se* regeln 18.)

254. Sådan är andeliga meningen af dessa ord. *Skapa* är i sjelfva verket att omskapa och föda på nytt genom det Gudomliga Sanna eller den Gudomliga Visheten; *Herrens vilja* är det Gudomliga Goda eller den Gudomliga kärleken. Det är detsamma antingen man säger Gudomligt Godt och Gudomligt Sant, eller Gudomlig Kärlek och Gudomlig Vishet; ty allt godt tillhör Kärleken, och allt Sant tillhör Visheten. För öfrigt hörer kärleken och det goda till viljan, liksom visheten

och det sanna hörer till förståndet. — Allt i Himmelen och Församlingen leder sitt ursprung från Gudomlig Kärlek och Gudomlig Vishet; ja, af dessa har verlden blifvit skapad. Detta visar Swedenborg i sin afhandling: *"Englavisheten om den Gudomliga Kärleken."*

FEMTE KAPITLET.

Innehåll.

Det är i sin Gudomliga Mensklighet som Herren utförer Domen, emedan Han Sjelf är Ordet, Joh. 1: 1—14. Denna sanning är erkänd af de tre Himlarnas Englar.

Naturliga meningen.

I. Och jag såg i Hans högra hand, som satt på Thronen, en bok skrifven innan och utan [256], beseglad med sju insegel [257].

II. Och jag såg en kraftfull Engel, som utropade med väldig röst [258]: "Ho är värdig

Andeliga meningen.

I. Och i Herrens Allmakt och Allvetenhet såsom Gudom, af hvilken Hans Mensklighet utgår, såg jag Ordet, som Allena kan, så i allmänhet som enskilt, bedöma allas deras lifs-tillstånd, som äro i Himlarna och på jordarna [256], tillstånd alldeles dolda för Englar och menniskor [257].

II. Och jag såg Herren genom Sitt Gudomliga Sanna i det innersta inflyta på allas

256. *Högra* handen betyder Allmakt och Allvetenhet hos Herren, ty här handlas om alla dem, öfver hvilka dom skall hållas, och om de godes skiljande från de onde. — *Den, som sitter på Thronen,* är Herren såsom sjelfva Gudomen, af hvilken utgår Hans Mensklighet, ty det säges, vers. 7, att Lammet, representerande Hans Gudomliga Mensklighet, *emottog boken af Hans högra hand, som satt på Thronen.* -- *Boken* är Ordet; Herren, såsom Ordet, känner allas deras lifs-tillstånd, som äro i Himlarna och på jordarna; ty Han är Sjelfva den Gudomliga Visheten, och genom samma Vishet vet Han och känner allt. Boken är skrifven *utan och innan,* det vill säga, att Ordet bedömer, så i allmänhet som enskilt, lifs-tillstånden. — *Herren,* såsom Gud af evighet, är **Ordet**; ty det står skrifvet: *"I begynnelsen var Ordet och Ordet var när Gud och Gud var Ordet;* betraktad till sin Mensklighet, är Han också **Ordet**; ty det tillägges: *Och Ordet blef kött.* Joh. 1: 1—14.

257. *Besegla med insegel* vill säga förborga; *besegla med sju insegel* är att fullkomligt, alldeles förborga, ty sju betyder allt, N:r 10. Det tillägges för *Englar och menniskor,* emedan det säges, vers. 3 & 4: *Ingen, hvarken i Himmelen, på jorden eller under jorden kan öppna den.* Så beskaffadt är Ordet med hänsyn till alla dem, för hvilka icke *Lammet* d. v. s. Herren öppnar det. Som här handlas om utforskningen före yttersta domen, är det Lifstillstånden, som äro alldeles förborgade.

Naturliga meningen.

"upplåta Boken och lossa dess "insegel [259]?"

III. Och ingen i Himmelen eller på jorden eller under jorden [260] kun-

Andeliga meningen.

tanke, för att föranleda dem fråga Sig [258]: "Ho har förmå-"ga att utransaka allas lifs-"tillstånd och döma hvar och "en efter sitt [259]?"

III. Och ingen hvarken i de öfre eller de lägre Himlarna [260] kunde utransaka allas

258. *Engel, som utropade,* dermed menas Herren, emedan ingen Engel talar eller lärer af sig sjelf, utan af Herren, ehuru det sker *sådsom* af honom sjelf. *Engelen* kallas kraftfull, emedan han talar med kraft och det, som tillkännagifves med kraft, *inflyter lifligt på tanken. Väldig röst* betyder det Gudomliga Sanna i dess styrka, och äfvenledes utforskning, emedan Engelen här frågar.

259. *Ho är värdig?* betyder: Ho har förmåga? *Öppna boken och lossa dess insegel,* det är att utransaka allas deras lifstillstånd, som äro i Himlarna och på jordarna och döma hvar och en efter sitt. Man skall inse detta klart af hvad som säges, då Lammet kommer att efter hand öppna bokens sju insegel.

260. Uttrycken "*i Himmelen, på jorden och under jorden*", betyda i de öfre och lägre Himlarna. Då Johannes var i andeligt tillstånd kunde han icke se några andra länder, än inom den verld, i hvilken han var; ty i andeliga verlden finnas länder såsom i vår. De öfre himlarna synas der på berg och kullar, de lägre himlarna på trakter derunder, och de yttersta himlarna liksom under dessa trakter; ty himlarna äro områden, utsträckta det ena under det andra, och hvarje område är liksom en jord under deras fötter, som der äro. Det öfverst utsträckta området är liksom spetsen af ett berg; det andra är under det första, men utsträcker sig mera åt alla sidor; det tredje, belägget under det andra, utsträcker sig ännu mer: här äro de, som sägas *vara under jorden.* De tre himlarna synas på detta sätt för Englarna i den öfversta himmelen, emedan de se de båda andra Himlarna under sig. De skulle synas på samma sätt för Johannes, som då var med

Naturliga meningen.

de upplåta Boken och se i den [261, 262].

IV. Och jag grät mycket deröfver, att ingen vardt funnen värdig att öppna och läsa boken eller se i den [263].

V. Och en af de Åldrige säger till mig: "Gråt icke [264].

Andeliga meningen.

lifs-tillstånd och döma hvar och en efter sitt [261, 262].

IV. Och jag kände en djup smärta deröfver, att ingen vardt funnen, som kunde utransaka allas lifs-tillstånd och döma hvar och en efter sitt [263].

V. Och ett af de visare Englasamfunden sade till mig:

dessa Englar; det sades nämligen till honom, kap. 4: v. 1: *Stig hit upp och jag skall visa dig hvad som ske skall efter detta.*

261, 262. (Se det, som sades N:r 259). *Se i boken* vill säga utransaka, huru beskaffadt hvars och ens lifstillstånd är. Det hela af dessa båda N:r betyder således, att ingen kan utransaka lifs-tillstånden och döma; det är Herren Allena, som känner hvars och ens tillstånd från det innersta till det yttersta. Han ser, huru beskaffad menniskan är ifrån barndomen ända till ålderdomen, hurudan hon skall blifva i evighet och hurudant hennes rum blir i andeliga verlden. Han ser det i hvarje ögonblick och af sig sjelf, emedan Han är det Gudomliga Sanna eller Ordet; men detta är omöjligt för Englar och menniskor, efter de äro ändliga; och såsom sådana se de blott det yttre och ej en gång detta af sig sjelfve, utan af Herren.

263. *Gråta mycket,* är att känna en djup smärta. Johannes erfor denna smärta, emedan allt skulle gått sin undergång till mötes, om icke en yttersta dom återställt ordningen. Han såg framför sig Församlingen vid dess slut, sådan den är förutsagd af Herren hos Matth. 24: 21—22. Och ser man icke verkligen, i största delen af Kristna verlden, menniskor öfverföra på sig Herrens Gudomliga makt, vilja dyrkas såsom Gudar och åkalla döda menniskor. Å en annan sida, gör man icke af Gud — tre Gudar, och af Herren — två Herrar? Frälsning och evig salighet anser man ju bero icke af lefvernets förbättring, utan af vissa andaktsöfningar, i den dåraktiga tro, att man på detta sätt blir rättfärdiggjord och helgad?

264. *Åldrige* beteckna dem af Församlingen, som äro i

Naturliga meningen.

"Si Lejonet[265] af Juda slägte,
"Davids rot, hafver segrat[266],
"till att öppna boken, och
"lossa dess sju insegel[267]".

Andeliga meningen.

"Trösta dig[264]. Se, Herren[265],
"Som i sin Mensklighet för-
"enat det Gudomliga Goda
"med det Gudomliga Sanna,
"har af egen makt förvärf-
"vat Gudomlig Vishet[266], att
"känna allas lifs tillstånd och
"döma hvar och en efter
"sitt[267].

VI. Och jag såg och si i midten af Thronen och de fy-

VI. Och jag gaf akt och si, i det innersta af allt det, som

sanningar af det goda, N:r 233, följaktligen dem, som mer än andra hafva förståndighet och vishet; ty all förståndighet kommer af det goda medelst sanningar och icke från annat håll. *En af de äldrige* betecknar ett samfund i himmelen; ty en Engel, i Ordet, betyder icke *en* Engel, utan ett helt samfund; följaktligen är det äfvenså med *en äldrig*. Det säges ett af de visare Englasamfunden, ty det är detta Samfund, som undervisar Johannes i den sanning, som är förklarad N:r 266. Men Englasamfunden i den innersta Himmelen emottaga denna sanning genom förnimmelse, då de andra lära känna den genom förståndets upplysning. Förnimmelsen är en fullständig bekräftelse genom inflytelse från Herren; förståndets upplysning är en andeliga syn: kärleken till Herren gifver den förra; den sednare fås genom kärlek till nästan.

265. *Lejon,* det är Ordets Gudomliga Sanna, med hänsyn till makt, N:r 241. Herren, såsom varande det Gudomliga Sanna, är här betecknad med *Lejon.*

266. *Herren,* med hänsyn till det Gudomliga Goda, är betecknad med *Juda,* N:r 96; och med hänsyn till det Gudomliga Sanna, med *David,* N:r 174. Dessa ord: *Lejonet af Juda slägte, Davids rot, har segrat,* betyda således, att Herren har underkufvat Helvetena och återbragt allt i ordning genom sitt Gudomliga Goda, förenadt med det Gudomliga Sanna i Hans Mensklighet; ty segern bestod deruti, att Han, medan han var i verlden, underkufvade Helvetet och återställde allmän ordning i Himlarna.

267. (Se ofvan, N:na 257, 259.)

Naturliga meningen.

ra Djuren och midt ibland de Åldrige[268] stod ett *Lam* såsom slagtadt[269], hafvande sju horn[270] och sju ögon[271], hvilka äro de sju Guds Andar, utsända öfver hela jorden[272].

Andeliga meningen.

rörer Himmelen och Ordet, och i det innersta af Församlingen såg jag[268] Herren i Hans Menaklighet, knappt af ett ringa antal erkänd för Gudomlig[269], med Hans All-

268. *I midten af* betyder i det innersta, N:r 44. *Thron,* det är Himmelen, N:r 14. *De fyra Djuren* beteckna Ordet, N:r 239. och de *fyra och tjugu Åldrige,* Församlingen, N:na 233, 251. Häraf kommer den gifna meningen.

269. *Lam* betecknar i Uppenbarelseboken Herren, med hänsyn till Hans Gudomliga Menskliget (a). *Slagtadt* har, i

(a) Denna sinnebild är af djupaste betydelse. På de hänrycktes hieroglyfiska språk är Lammet en sinnebild af Oskuldens godhet; och denna utgör himmelen. Ett hjerta, en-faldigt, oförstäldt såsom ett Lam, är vilkoret, som erfordras för att kunna emottaga Sanning. Det är verkligen oskulden allena, som lyssnar till och emottager Vishetens lärdomar. Så länge högmod i stället för oskuld herrskar i någons hjerta, är det fullkomligt säkert, att han aldrig skall emottaga sanningen. Uteslutande sysselsatt med sig sjelf, är hans *Jag* hans Gud. Huru skulle Himmelens Gud finna tillträde hos honom? En djup lärdom ligger dold under denna sinnebild. När, i stället för orena kärleks-arter och en galen fåfänga, den Gudomliga Sanningen kommer för att intaga menniskans hjerta, kan hon icke iklåda sig annan bild än Lammets. Fallen genom högmod och egenkärlek, kan menniskan icke återfinna vägen till Gud utan genom oskuld och hjertats enfald. Lam, såsom emblem, förekommer icke blott i Bibeln; den äldsta uppenbarelsen hade äfven användt samma bild. Hos forntidens folk representerades Solen, såsom Gudomlighet, af ett lam, liksom Jes. Krist. sjelf. På Naxos dyrkade man Apollo under namn af "Guden med håret, liknande lammets"; och var icke Apollo en herde för jordiska får, liksom Jes. Krist. för sina andeliga? — Jag trodde tillförene, att Herren föreställdes under sinnebilden af ett Lam, för att beteckna, att Han var slagtoffret, som skulle försona våra synder. Denna föreställning, lånad från Ordets bokstafsmening, är lumpen och inskränkt. Den är stridande mot ett upplyst förnuft. Hvad är det för en Gud, som fordrar af sin Son, att Han skall lemna sig till ett blodigt offer, att försona våra synder? Man kan visserligen, enligt denna dogm, känna sig rörd af medlidande för slagtoffret; men hvad är det för hjerta och förstånd hos den, som påbjuder något sådant? — Om deremot medlandet betraktas som en handling, genom hvilken Sanningen, nedlåtande sig till det yttersta i naturen, åter förlikar oss med den kärlek, hvilken vi föreställa oss såsom Guds Väsende i de första (innersta) graderna, då kunna vi fatta, att Lammet, såsom upprättare, eller Menskligheten uti Herren, tillkännagifver sig under bilden af den enda egenskap, som kan försona oss med Gudomen. Denna bemedling är undransvärd. Härigenom kan man betrakta Jesus Kristus såsom Gud; under hvarje annan uppfattning, skulle man frestas att blifva Socinian. Och huru kan i sjelfva verket Gud, som låter växterna gro och bära frukt, som gifver lif åt djuren, ljus åt himlakropparna, vara individuelt fram-

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

makt[270] och Hans Allvetenhet[271], af hvilka den Gudom-

andeliga meningen, afseende på själen och icke på kroppen: menniskan är död med hänsyn till själen, då hos henne icke finnes något troms goda; men då *slagtad* (dödad) säges om Herren, kan denna betydelse icke tillämpas, efter Herren är sjelfva lifvet, och gifver åt hvar och en andligt lif: *slagtad* betyder då, att Herren är förkastad och misskänd (se N:r 59.)

270. *Horn* betyder makt: emedan styrkan hos horn-boskap såsom oxar, vädurar, bockar &c.-består i hornen; *sju* betyder allt, N:r 10. *De sju hornen* beteckna således Allmakt.

271. *Ögon*, när fråga är om Herren, beteckna Gudomlig Vishet, N:na 48, 125; *sju ögon* beteckna således Allvetenhet.

ställd, under trettiotre års tid, i en Judes person? — Deremot kunna vi fatta, att Gud, som till sin Grundvarelse är Oändlig och till sitt Väsende Gudomlig Kärlek och Gudomlig Vishet, kan sprida lif i hela Skapelsen och derjemte låta Sanningen, som utgår af Honom, uppenbara sig i köttet och antaga Mandom (*). (Ed. Richer.)

(*) Menniskan har här på jorden tvenne särskilda beståndsdelar, ehuru de verka såsom ett: det andeliga, som, egentligen att tala, utgör sjelfva menniskan och det kroppsliga, materiella, genom hvilket det andeliga utöfvar sin verksamhet här i i verlden. Den andeliga menniskan är ett mottag af lif, ty hon har icke lif i sig sjelf. Gud Allena har lif i sig Sjelf, och är Sjelfva Lifvet; och från Honom, såsom från en källa, sprider sig lif till alla mottagen i hela skapelsen. Denna lifskälla, som är Gud Sjelf, äfven kallad Fader eller Jehovah, är oändlig och kan följaktligen icke fattas af oss efter vårt begrepp om rum. Hon utgjorde det andeliga hos Jesus Kristus från aflelsen och beklädde sig med kropp på samma sätt, som menniskans själ — ett blott mottag af lif — utgör hennes andeliga från aflelsen och beklädder sig med naturlig kropp. I Jesus Kristus var således själen Jehovah Sjelf, och Hans kropp var den mandom, som Han antog af Maria och hvilken Han omärkligt gudomliggjorde genom de frestelser, dem Hans Menskliget underkastade sig och dem Han skulle segrande genomgå. Om nu menniskan, som är ett blott mottag af lifvet, kan i sin tanke abstrahera från tid och rum, förflytta sig till de mest aflägsna tidehvarf och orter; om hon med sitt snille och utan att gå ur sin boning kan styra riken; skulle det förvåna oss, att Sjelfva Lifvet icke upphörde att verka i hela skapelsen, ehuru det besjälade en naturlig kropp, för att den gudomliggöra? — Evangelium berättar oss, huru under sitt vistande på jorden, Jes. Krist. ofta åkallade sin Fader; det var då Hans Menskliget tog sin tillflykt till Gudomen i Honom. Så händer ofta en vanlig menniska, att hon talar till sig sjelf, för att ge sig styrka. Det är omöjligt att rätt uppfatta vissa ställen i Ordet, utan att antaga hos Jes. Krist. tvenne tillstånd, Förnedringens och Herrliggörelsens. I det förra beder Han till sin Fader, tillräknar Honom allt, hvad Han gör &c.; i det sednare gör Han undervenk, säger, att Fadren och Han äro ett, att Fadren är i Honom och Han i Fadren &c.

Naturliga meningen.

VII. Och det kom och tog Boken utaf Hans högra hand, som satt på Thronen [273].

VIII. Och då det hade tagit Boken [274], nedföllo de fyra djuren och de fyra och tjugu äldrige inför Lammet [275], haf-

Andeliga meningen.

liga Sanningen utgår, för att utbreda sig öfver allt, der någon religion finnes [272].

VII. Och Han visade sig i sin Gudomliga Menskklighet, och Han tillkännagaf sin afsigt att hålla en yttersta dom medelst Ordet, som är Han Sjelf och som utgår af Hans Gudomliga Väsende [273].

VIII. Och sedan Han hade tillkännagifvit afsigten att hålla dom [274], förherrligade de öfre Himlarnas Englar Herren

272. *Sju Guds andar*, är det Gudomliga Sanna, som utgår af Herren, N:na 14, 155. *Sända*, det är meddela, utbreda; *öfver hela jorden*, det är öfver allt, der någon religion finnes.

273. Här är det tillfullo klart, att *Han, som satt på Thronen, och Lammet* äro en och samma person; att man med *Honom, som satt på Thronen*, bör förstå Herrens Gudom, af hvilken allt utgår, och med *Lammet* hans Gudomliga Menskklighet; ty det sedes föregående vers, att Johannes såg *Lammet stående i midten af Thronen* och här, att *det tog Boken af Honom, som satt på Thronen* (b). Det är för öfrigt, efter Evangelium, bekant att domen skulle hållas af Menniskones Son. Men Menniskones Son är Herren med hänsyn till Hans Gudomliga Menskklighet; och denna Gudomliga Menskklighet är Ordet, som är Gud, och som blef kött.

274. *Öppna Boken*, d. ä. urskilja lifstillstånden och döma hvar och en efter sitt, N:r 259; *taga* d. ä. tillkännagifva afsigten att hålla en yttersta dom och återställa ordning i Himlarna och till följe deraf på jordarna; ty detta är yttersta domens ändamål.

(b) Gif akt på huru *synens* sväfvande beskaffenhet skildras: detta slagtade Lam står och tager Boken af den Högstes hand! Om man icke antoge detta såsom förnimmelser under hänryckning-tillståndet — huru annars begripa, att ett slagtadt Lam står och tager en bok? (Ed. Ricker.)

Naturliga meningen.

vande hvar och en harpor[276] och gyldene skålar, fulla med rökverk[277], hvilka äro de heliges böner[278],

IX. Och de sjöngo en ny sång[279], sägande: "Du är vär-"dig taga Boken och öppna

Andeliga meningen.

i deras hjertans ödmjukhet[275], bekännande Hans Gudomliga Mensklighet enligt de andeliga sanningar[276] och godheter[277], som äro trons och kärlekens tankar hos dem, som dem äga[278],

IX. Och de bekände i deras hjertans glädje Herrens Gudomliga egenskaper[279], sä-

275. Det sades vers. 6 kap. 4, att Johannes såg *i midten af och omkring Thronen fyra djur.* Keruberna eller Djuren *i midten af Thronen* beteckna Herren med hänsyn till Ordet, men Keruberna eller Djuren *omkring Thronen* beteckna Himmelen med afseende på Ordet, och här de öfre Himlarna; ty det, som danar och utgör Himlarna, är emottagandet, som utgår af Herren genom Ordet. *De fyra och tjugu äldrige,* som sågos (4 v.) *omkring Thronen* beteckna också de öfre Himlarna. *Nedfalla inför Lammet* vill säga, att vara i hjertats ödmjukhet.

276. Harpor och alla stränginstrumenter beteckna andeliga sanningar, och *bläsinstrumenter* beteckna andeliga godheter.

277. *Rökelse* betecknar dyrkan eller erkännande af Herrens Gudomliga Mensklighet, genom andeliga godheter. *Skålar,* som innehöllo rökelse, hafva samma betydelse. (Se regeln 5 sid. 11.)

278. *Böner* betyda, hos dem som bedja, det som hörer till tron och kärleken; emedan böner utan tro och kärlek till nästan icke äro böner, utan tomma ljud. *Helige* beteckna dem, som äro i andeliga sanningar och godheter, N:r 173. *Rökelse, Rökverk,* kallas *de Heliges böner,* emedan utsökta vällukter motsvara böjelser för godt och sant.

279. *Sång* betyder förherrligande, som är en bekännelse, framkallad af hjertats glädje; ty sång upplifvar och gör, att böjelsen från hjertat yttrar sig högt i toner. I denna sång är Herren erkänd för Allena Domare med dessa ord: *Du är värdig taga Boken och öppna dess insegel;* för Återlösare med dessa: *ty Du är dödad och hafver återlöst oss Gudi i Ditt blod;* för Frälsare, med dessa: *Och Du hafver gjort oss till Konungar och Prester för*

Naturliga meningen.

"dess insegel [280], efter du är "dödad och hafver återlöst "oss Gudi i Ditt blod [281], af "alla slägter och tungomål "och folk och folkstammar [282].

Andeliga meningen.

gande: "Du Allena kan ut- "ransaka allas lifs-tillstånd "och döma hvar och en ef- "ter sitt [280], ty alla hade skiljt "sig från Dig, och Du har be- "friat ur helvetet och förbun- "dit med Dig, genom att de "emottagit Din Gudomliga "Sanning [281], alla dem, af hvil-

vår Gud, och vi skola herrska på jorden; och slutligen för Allena Gud i Himmelen och på jorden med dessa sista ord i kapitlet: *De föllo ned och tillbådo Honom som lefver i tidehvarfvens tidehvarf. Sången* kallas *ny,* emedan man icke tillförene i Församlingen erkänt alla dessa Herrens egenskaper.

280. Förklaringen är gifven, N:r 259.

281. *Dödas* betyder andeligen omkomma, men här, med tillämpning på Herren, betyder det, att alla skiljt sig från Honom; ty att icke erkänna Honom för Himmelens och jordens Ende Gud, är att skilja sig från det Gudomliga, är att döda Honom hos sig. Herren säger Sjelf, att Han är ett med Fadren; att Fadren är i Honom och Han i Fadren; att ingen kommer till Fadren utan genom Honom. De i Församlingen, som icke erkänna Honom för Allena Gud, skilja sig från det Gudomliga. *Återlösa* en menniska är att befria henne ur helvetet och derigenom tillegna sig henne och förbinda henne på detta sätt med det Gudomliga; Herrens *blod* är det Gudomliga Sanna, som utgår af Honom, men det är genom att emottaga af Herren det Gudomliga Sanna, som menniskan bifrias från helvetet och förbindes med Honom. — Den, som blott skärskådar bokstafven, kan icke upptäcka den sanna meningen i dessa ord; ty med "*Du hafver blifvit dödad*" förstår han, att Herren blifvit korsfäst och med "*Du har återlöst oss Gudi i ditt blod*" att Han har försonat oss med sin Fader genom lidandet på korset. Det är på detta sätt man fastställt i Församlingen denna falska lära: *att sjelfva Gudomen,* som *kallas Fader, har förkastat långt från sig hela menniskoslägtet; att Herren, genom lidandet på korset, återförsonat det med Fadren, och att på detta sätt de blifva frälsta, för hvilka Han medlar.* Men hvem kan icke se, om han

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"ken yttre Församling och re-"ligion som helst, hvilka äro "i det sanna med hänsyn till "Läran och i det goda med "afseende på lefvernet[282].

vill se, att denna lära är alldeles stridande mot sjelfva väsendet hos Gud, som långt ifrån att förkasta från Sig någon menniska, älskar alla och vill alla frälsa? Finnes något mera ovärdigt Guds väsende, som är Gudomlig kärlek, än att tro, det Han kräfver blod för att försonas, och att således barmhertighet icke tillhör Gud Sjelf utan Sonen, efter Han utstått lidandet på korset? Och emellertid är det på denna blotta inbillning den tro hvilar, som man säger allena saliggör! Hvilken menniska med sundt förnuft kan då tänka, *att hela verldens alla synder blifvit öfverförda på Herren, och att de äro bortskrapade från hvar och en som blott har denna tro*? Nej, ingen blifver förbunden med Gudomen genom sådant blod; men en förbindelse inträder, då man emottager den Gudomliga Sanningen och tillämpar den på lifvet. Genom att antaga Mandom har Herren frälsat oss, emedan detta var enda medlet att underkufva helvetet, och ordna allt i Himlarna; ty det Gudomliga verkar af det första (innersta) genom det yttersta, således af Sig förmedelst de ting, som äro i det yttersta, det vill säga i Mandomen: sådan är den Gudomliga Allmaktens verksamhet i Himmelen och i verlden. — Återlösningen förbereddes och förmedlades för evigt derigenom, att Herren förherrligade sin Mensklighet och gjorde den Gudomlig, och Han gjorde den Gudomlig derigenom, att Han inlät den efter hand i frestelser, af hvilka den sista var lidandet på korset, genom hvilket Han fullkomnade Segern. Att Han *burit allas synder* betyder således, att Han under frestelserna tillät hela helvetet anfalla sig, ty från helvetet komma alla ondskor, som bestorma menniskan. Att *Han borttagit synderna* betyder, att Han underkufvat helvetet, så att ondskorna icke vidare kunna öfverfalla dem, som med tro emottaga Hans Gudomliga Sanning och enligt den ställa sin lefnad.

282. Med *Slägter* menas Församlingen, med hänsyn till religion; med *tungomål* menas *läran*, med afseende på hvilken

Naturliga meningen.

X. "Och Du hafver gjort "oss till konungar och pre-"ster inför vår Gud [283], och "vi skola herraka på jor-"den [284, 285]."

XI. Och jag hörde, under synen, en röst af en mängd Englar omkring Thronen och Djuren och de Åldrige [286]; och deras tal var tiotusende gånger tiotusende och tusende gånger tusende [287],

Andeliga meningen.

X. "Och Du hafver med-"delat dem Vishet och Kär-"lek, att de må vara afbilder "af Din Vishet och liknelser "af Din Kärlek [283]; och de "skola vara i Ditt Rike, Du i "dem och de i Dig [284, 285]".

XI. Och jag gaf akt och förnam de lägre Himlarnas Englar bekänna, och förherrliga Herren [286]; och de voro alla, till en hög grad, i sanningar och godheter [287],

Församling och religion som helst. *Folk* beteckna dem, som äro i det sanna med hänsyn till läran, och i abstrakt mening, detta sanna; *Folkstammar* beteckna dem, som äro i lefvernets goda och abstrakt detta goda.

283. (Se förklaringen N:na 20, 21.)

284, 285. *Jorden* är Herrens Församling i Himlarna och på jorden. *Herraka* är att vara i det sanna och goda och derigenom hafva makt, som Herren förlänar, att emotstå ondskor och falskheter. *Att herraka på jorden* vill således säga, att vara med Herren i Hans Rike, Han i dem och de i Honom.

286. I vers. 8, 9, 10 omtalas, att Herren först bekändes, och förherrligades af de öfre Himlarnas Englar; här och i vers. 12, att detta skedde af de lägre Himlarnas Englar, hvilket betecknas med *en röst af Englar omkring Thronen; omkring* betecknar här olikhet i grader af förståndighet och vishet. Att Johannes då såg *Djuren* och de *Åldrige* på samma gång som *en mängd Englar*, kommer deraf, att de lägre Himlarna aldrig äro i verksamhet utan de öfre Himlarna, som (N:r 275) betecknas med *Djuren* och de *Åldrige;* ty Herren inflyter omedelbarligen af Sig Sjelf på alla Himlar och medelbarligen genom de öfre Himlarna på de lägre. Detta är orsaken, hvarföre Johannes till en början såg och hörde endast Djuren och de Åldrige, sedermera derjemte en mängd Englar.

287. I andelig mening beteckna tal beskaffenheter och

Naturliga meningen.

XII. Sägande med väldig röst: "Värdigt är Lammet, "som dödadt är, att bekomma "makt och rikedom och vis-"het och ära och herrlighet [288] "och välsignelse [289]".

Andeliga meningen.

XII. Sägande af hjertats grund: "Herren, hvilkens Gu-"domliga Mensklighet blifvit "misskänd, har i samma sin "Mensklighet Allmakt, Allve-"tenhet, Gudomlig Försyn, Gu-"domligt Godt och Gudomligt "Sant [288] samt allt andeligt "godt, hvaraf Han låter dem "njuta, som tillhöra Hans För-"samling i Himlarna och på "jorden [289]".

icke myckenhet (se regeln 7.) *Tiotusenden* har afseende på sanningar och *Tusenden* på godheter. Dessa tal beteckna egenskapen af sant och godt i en hög grad, emedan de äro multiplar af tio, som betecknar mycket. När tvenne multiplar af samma tal omnämnas på en gång, säges den största om det sanna och den mindre om det goda, emedan *ett* godt, hvilket som helst, uppkommer af flera sanningar; på samma sätt fordrar *en* handling af viljan *flera* handlingar af förståndet.

288. Man finner ofta i Ordet dessa tvenne uttryck: ***väldig röst*** och ***stark röst;*** det väldiga hänför sig till det goda och det starka till det sanna; och då det, som härflyter af det goda kommer från hjertat, är ***att tala med väldig röst,*** att erkänna af hjertats grund. — ***Vara värdig*** är att hafva gudomliggjort sin Mensklighet af egen makt och åt den hafva förvärfvat alla de Gudomliga egenskaper, som här blifvit anförda. Då det handlas om Herren, är makt detsamma som ***Allmakt; rikedomar*** betyda Allvetenhet, ty de beteckna kunskaper om godt och sant, N:r 206; ***Vishet*** är den Gudomliga Försynen; ty vishet består, hos menniskan, i att se det, som leder till evigt lif, och, hos Herren, att draga försorg om det som är nödvändigt, att menniskan må ledas dit; ***ära*** har afseende på det Gudomliga goda, och ***herrlighet*** på det Gudomliga Sanna, N:r 249.

289. Man förstår med välsignelse allt andeligt godt, såsom kärlek och vishet, menniskokärlek och tro, och följaktligen det eviga lifvets glädje och lycksalighet; och som alla

Naturliga meningen.

XIII. Och allt skapadt, som är i Himmelen och på jorden och under jorden, och det i hafvet är och allt det i dem är hörde jag säga[290]: "Honom, "som sitter på Thronen, och "Lammet (vare) välsignelse "och ära och herrlighet och "starkhet i tidehvarfvens tide-"hvarf[291]".

XIV. Och de fyra Djuren sade: "Amen"[292]. Och de fyra och tjugu Åldrige föllo ned och tillbådo Honom, som lefver i tidehvarfvens tidehvarf[293].

Andeliga meningen.

XIII. Och jag hörde de lägsta Himlarnas Englar bekänna och förherrliga Herren, sägande[290]: "Herren i all evighet, "som också är Gudomlig Mensk-"lighet, tillhöra alla de goda "andeliga gåfvor, af hvilka han "låter oss njuta, och det Gu-"domliga Goda och det Gudom-"liga Sanna, och Gudomlig "makt i all evighet[291]".

XIV. Och Herren såsom Ordet sade: "Det är Sanning"[292]. Och alla Himlarnas Englar ödmjukade sig och tillbådo Honom, som är, och af Hvilken kommer evigt lif[293].

dessa dyrbara gåfvor komma från Herren, så måste de finnas hos Honom.

290. Här bekännes och förherrligas Herren af de lägsta Himlarnas Englar. *Allt skapadt* betecknar alla dem, som äro omskapade; ty att *skapa* är att omskapa och pånyttföda, N:r 254. — *I Himmelen, på jorden och under jorden* vill säga de öfre och lägre Himlarnas Englar (N:r 260), hvilka här omnämnas af skäl som äro angifna, N:r 286. — *Hafvet* betecknar de lägsta Himlarnas Englar, N:r 238. *Hvad som är i hafvet* såsom fiskar m. m. betecknar den naturliga menniskans lägsta, sinliga böjelser.

291. *Han som sitter på Thronen* är Herren i all evighet eller Fadren; och *Lammet*, Herren till sin Gudomliga Mensklighet eller Sonen. Båda uttrycken beteckna således *Herren*, genom två af Hans Gudomliga egenskaper; ty Fadren och Sonen äro en och samma person. *Välsignelse* vill säga allt andeligt godt, N:r 289. *Ära* d. ä. Gudomligt Godt, och *Herrlighet*, Gudomligt Sant, N:r 249. *Starkhet*, i fråga om Herren, är Gudomlig makt.

292. (Se N:na 23, 239).

293. (Se N:na 58 & 60, 251).

SJETTE KAPITLET.

Innehåll.

I Församlingen förgicks, under tidernas lopp, först det goda och sedan det sanna; och det onda intog det godas rum, det falska det sannas. I detta och nästföljande kapitel handlas om de åtskilliga tillstånd, som följt på hvarandra inom Kristna Församlingen eller hos dess menniskor med hänsyn till deras andeliga lif; ty Uppenbarelseboken sysselsätter sig endast med menniskornas andeliga tillstånd. Här gör den en allmän skildring ifrån Församlingens början och framställer dess åtskilliga tillstånd ända till slutet. Ty från Kristna Församlingens första utbredande urartade den allt småningom ända till yttersta domen, då den alldeles upphörde att vara till i andeliga verlden och ersattes med en Ny Församling, som Herren sedan denna tid upprättat. Uppenbarelseboken lemnar oss längre fram särskilda beskrifningar öfver Församlingens tillstånd.

294. Förutsägelserna om de på hvarandra följande tillstånden inom Församlingen synas här tillkännagifvas i en bok genom åtskilliga representativer; emellertid hafva de hvarken blifvit sedda eller lästa efter *öppnandet af denna boks insegel;* men de hafva af Herren blifvit uppenbarade för den innersta Himmelens Englar och representerade i den yttersta himmelen på samma sätt, som de här beskrifvas, nemligen: genom *hästar af åtskilliga färger;* genom *deras själar, som hade blifvit dödade för Guds Ords skull;* genom *jordbäfningar* och *genom sju Englar, som hade sju basuner.* Allt detta var då inför den yttersta Himmelens Englars ögon intet annat än representativer, som betecknade det som var hördt och förnummet i den innersta Himmelen, der dylika skenbarheter icke förekomma. Ty allt, som höres, tänkes eller förnimmes i den innersta Himmelen förvandlas till dylika representativer vid nedstigandet genom den andra Himmelen till den lägsta. Der fatta de visare Eng-

Naturliga meningen.

I. Och jag såg när Lammet öppnade det första af inseglen [295], och jag hörde ett af de fyra Djuren säga såsom med tordöns röst [296]: "Kom och se [297]".

Andeliga meningen.

I. Och jag såg, att Herren hade uppenbarat sin Församlings första tillstånd [295], och jag hörde Ordets Gudomliga Sanna, med hänsyn till dess makt, säga från den innersta Himmelen [296]: "Gif akt och "förnim deras lifs-tillstånd, "som då utgjorde Församlin-"gen [297]".

larna dessa hemligheter förmedelst deras kännedom om motsvarigheterna; men de enfaldige veta blott, att dessa representativer innehålla hemligheter, dem de icke vidare söka utforska, och äro derföre ej mindre lycklige. Det var med denna Himmels Englar som Johannes befann sig, då han var i andanom eller hade sin inre syn öppnad. Häraf följer, att Ordet meddelar oss det som blifvit sedt och hördt i den lägsta Himmelen; att det således är sammanskrifvet genom rena motsvarigheter, och att hvarje representativ, som beskrifves, innefattar oräkneliga och outsägliga hemligheter, som tillhöra den Gudomliga Visheten.

295. *Lammet*, det är Herren, N:r 269. / *Öppna bokens insegel* betyder att urskilja lifstillstånden, N:na 259, 274, eller att dem uppenbara. *Det första af inseglen* utvisar, att fråga här är om Kristna Församlingens första tillstånd. De, af hvilka Församlingen då utgjordes, voro i Sanningar, som härleda sig från det Goda.

296. *Ett af de fyra Djuren* är tydligen det första af de fyra; ty de tre öfrige tala efter hvarandra, och hvardera i sin ordning. Men *det första Djuret*, som liknade ett Lejon, betecknar Ordets Gudomliga Sanna, med hänsyn till dess makt, N:r 241. — *Tordöns-röst* tillkännager den innersta himmelen, i följd af motsvarigheterna; ty när från denna himmel ord nå en menniskas öra, som är i andan, såsom Johannes då var, höras de såsom tordön, då deremot de från andra himmelen förefalla som ljungeldar.

297. *Kom och se.* — *Komma*, i andelig mening, betyder nalkas genom seende och sålunda gifva akt; ty akt-gifvande är

Naturliga meningen.

II. Och jag såg, och si en hvit Häst[296]; och den, som satt på honom, hade en båge[299], och honom vardt gifven en krona[300], och han gick ut segrande och till att vinna seger[301].

III. Och när det hade öppnat det andra inseglet[302], hörde jag det andra Djuret säga[303]: "Kom och se[304]".

Andeliga meningen.

II. Och jag förnam deras tillstånd och se: hos dem fanns insigt i Ordet[298]; och Ordet hade, genom sin lära om det sanna och goda, gjort dem skickliga att bekämpa det falska och onda[299]; och de mottogo sitt segerpris[300], och det onda och falska aflägsnades från dem för evigt[301].

III. Och då Herren hade uppenbarat sin Församlings andra tillstånd[302], hörde jag Ordets Gudomliga Sanna, med hänsyn till böjelsen för det goda, säga[303]: "Gif akt, och "förnim lifs-tillstånden hos "dem, som då utgjorde För"samlingen[304]".

en andelig syn. — *Se* är att fatta, förstå, N:r 39; här *se på*, d. ä. *förnimma*, eftersom fråga är om innersta himmelen.

298. *Häst* betecknar i allmänhet insigt i Ordet. *Hvit häst* betecknar kännedom om det sanna i Ordet, ty hvitt säges om sanningar, N:r 167.

299. *Den, som satt på hästarna*, såväl på den hvita, som på de tre öfriga, betecknar Ordet. *Båge* betecknar läran om det goda och sanna, bekämpande det falska och onda.

300. *Krona* betyder Seger-pris.

301. Den, som i verlden segrar i andliga strider, som äro frestelser, är och blir segrare för evigt; ty helvetena kunna icke anfalla den, som dem besegrat; detta är orsaken, hvarföre det tillägges: *och till att vinna seger*, hvilket betyder *för evigt*.

302. Lika med N:r 295, med den skilnad blott, att här handlas om Församlingens andra tillstånd, antydt genom *andra inseglet*. De, af hvilka Församlingen då utgjordes, hade förlorat insigten i Ordet i hvad som rörer det goda.

303. *Det andra Djuret*, är Ordets Gudomliga Sanna, med hänsyn till böjelsen för det goda (N:r 242). — 304. (Se N:r 297).

Naturliga meningen.

IV. Och der utgick en annan Häst, (som var) rödbrun[305], och honom, som derpå satt, vardt gifvet att borttaga friden ifrån jorden[306], så att de skulle dräpa hvarandra[307]; och honom vardt gifvet ett stort svärd[308].

V. Och när det hade öppnat det tredje inseglet[309], hörde jag det tredje Djuret säga[310]: "Kom och se" [311]. Och jag såg och si en svart häst[312], och den, som satt på honom, hade en vågskål i sin hand[313].

Andeliga meningen.

IV. Och insigten i Ordet var förlorad, med hänsyn till det goda[305], och Ordet blef följaktligen en anledning till misshälligheter inom Församlingen[306], att förfalska sanningarna[307], och det begagnades äfven för att bestrida det sanna och att det förderfva[308].

V. Och när Herren hade uppenbarat sin Församlings tredje tillstånd[309], hörde jag Ordets Gudomliga Sanna, med hänsyn till Visheten, säga[310]: "Gif akt, och förnim lifstill-"stånden hos dem, som då ut-"gjorde Församlingen[311]." Och

305. Den röda färgen, frambragt af den andeliga Solens eld, antyder det goda; men *rödbrunt*, såsom ett förderfvadt rödt, antyder det godas förlust; ty med rödbrunt förstås ett helvetiskt rödt, som kommer af helvetets eld, hvilken är kärlek till det onda. Det rödbruna är dystert; i denna färg finnes icke något lifligt, utan den häntyder på något dödt. *Rödbrun häst* betyder således förlorad insigt i Ordet, med hänsyn till det goda.

306. *Borttaga friden* vill säga, ge anledning till misshälligheter; *jorden* bet. Församlingen.

307. *Döda eller dräpa* vill säga, att andeligen döda, eller förstöra det andeliga hos menniskan, hvilket förstöres när sanningarna förfalskas eller omintetgöras.

308. *Svärd* betecknar här det falska, bestridande det sanna, N:r 52.

309. Lika med N:r 295, med den skilnad, att här handlas om Församlingens tredje tillstånd, betecknadt genom *tredje inseglet*. De, af hvilka Församlingen då utgjordes, hade förlorat all insigt i Ordet om det, som rörer det sanna.

310. *Det tredje Djuret* är det Gudomliga Sanna i Ordet, med hänsyn till Visheten, N:r 243. — 311. (Se N:r 297).

Naturliga meningen.

VIII. Och jag såg och se en black häst [320], och dens namn, som satt på honom, var döden, och underjorden följde med honom [321]; och dem vardt gifven makt att dräpa [322] öfver fjerdedelen af jorden med svärd och med hunger och med död och genom jordens vilddjur [323].

Andeliga meningen.

VIII. Och jag förnam deras tillstånd, och se: insigten i Ordet var förlorad med hänsyn till det goda och sanna [320], och Ordet hade för dem icke mer något värde, och fördömelse var deraf en följd [321], och derifrån härledde sig allt det godas undergång i Församlingen [322] genom lärans falskheter, lefvernets ondskor, egenkärleken och de orena sinliga lustarna [323].

320. *Black* färg tillkännagifver brist på lif; *black häst* betyder således, att insigten i Ordet då var helt och hållet förlorad; ty då denna insigt var förlorad med afseende på det goda, N:r 305, och med hänsyn till det sanna, N:r 312, bemäktigade sig lefvernets onda och det deraf härflytande falska Församlingens menniskor, så att hos dem icke vidare fanns någon insigt i Ordet. — Det fjerde Djuret, som lät Johannes se en black häst, betecknar Ordets sanna, med hänsyn till förståndigheten, N:r 244, och utvisar således, att det icke mer fanns någon kunskap om godt och sant, hemtad ur Ordet, och således ingen förståndighet af dessa kunskaper härfluten.

321. *Namn* bet. beskaffenhet, egenskap hos det, som nämnes, N:r 81, d. v. här s. Ordet, som betecknas *med honom som satt på hästen* (N:r 312, not. a). Men som detta namn var *döden*, och man med död bör förstå förlusten af andeligt lif, följer deraf, att Ordet hade förlorat i deras aktning alla sina goda egenskaper, det vill säga, att allt andeligt lif var hos dem fullkomligen utsläckt. — *Underjorden som följde* bet. den fördömelse, som deraf härflöt.

322. *Dräpa* vill säga omintetgöra med hänsyn till det andeliga, N:r 307. — *Fjerdedelen* har samma betydelse som *fyra*, nämligen *allt* med hänsyn till det goda, på samma sätt som *tre* betyder *allt* med hänsyn till det sanna. — *Jorden* d. ä. Församlingen.

323. *Svärd* bet. det falska, bekämpande det sanna (N:r

Naturliga meningen.

IX. Och när det hade öppnat det femte inseglet[324], såg jag under altaret deras själar,

Andeliga meningen.

IX. Och när Herren hade uppenbarat Församlingens påföljande tillstånd[324], såg jag

308); och som här handlas om tillintetgörelsen af allt godt i Församlingen, betyder det här Lärans falskheter. — *Hunger* betyder brist på och förkastande af kunskaper om godt och sant — följaktligen lefvernets ondskor. — *Död* betyder utsläckning af andeligt lif, eller naturligt lif skildt från det andeliga; men genom detta skiljande älskar menniskan intet annat än sig sjelf och verlden; således är egenkärlek betecknad med *död*. *Vilddjuren på jorden* beteckna de osedliga begärelserna, som härstamma från egenkärleken. (Se N:r 567).

324. Skiljer sig från N:r 295 blott deruti, att här handlas om ett sednare tillstånd, än det, som nyss blifvet beskrifvet. I kapitlet 20, N:r 839—874 kommer att talas om dem, om hvilka här är fråga (c).

(c) Af alla menniskor, som aflidit sedan Herrens första Ankomst, upptogos de till Himmelen, som varit till det inre goda: andra störtades i helvete, nämligen de, som varit onda såväl till det inre, som yttre. Hvad dem åter angår, som varit till det inre onda, men likväl till det yttre fört ett moraliskt och religiöst lefverne, så bildade de sig en slags Himmel, der de vistades ända till yttersta domen. Sådana voro de, som i verlden lefvat i en yttre helighet, utan att äga någon motsvarande inre, som voro rättrådiga och rättskaffens menniskor för de borgerliga och moraliska lagarnas skull, men icke gjorde afseende på de Gudomliga lagarna. Sådana voro ock de, som väl kände läran och undervisade i den, utan att dock efter den ställa sin lefnad. Sådana voro slutligen de, som, under åtskilliga befattningar, gjort nyttor, men icke för nyttornas egen skull. Det är öfver dessa som yttersta domen hölls, och beträffande deras boningar, som vore belägna på upphöjda ställen, säges det: *den första Himmelen var icke mer*, 21: 1. — Denna med kopat eftergjorda himmel var sådan, som verlden och Församlingen på jorden är ibland dem, som göra det goda icke för det godas egen skull, utan derföre att de högeligen frukta lagarna och förlusten af sitt rykte, sin ära och egen vinning. Så länge de således voro i sällskap med andra, var deras inre tillslutet, att deras elakhet icke måtte synas; men då yttersta domen nalkades, blef deras inre öppnadt, och då uppenbaradea deras inre onda. En af de förnämsta orsakerna, hvarföre deras samhällen tåldes, eller hvarföre Herren hade fördragsamhet med deras Himlar ända tills denna tid, var den, att de, genom deras yttre helighet, rättrådighet och rättvisa, befunne sig i förbindelse med de till hjertat enfaldige i den yttersta himmelen och i andevärlden, hvilka företrädesvis voro vända åt det yttre, utan att derföre vara till sitt inre onda; och att, om de blifvit afskilda före den bestämda tiden, dep yttersta himmelen deraf hade lidit; och det är på denna himmel, som den öfre himmelen hvilar, såsom på sin grundval. Det är om dessa, till hjertat enfaldige, som här är fråga. De voro utsatta för förolämpningar af dessa skrymtare; och för att skydda dem, höll Herren dem förvarade på den lägre jorden, ty deras förföljare vistades på upphöjda ställen i sina konstgjorda himlar.

Naturliga meningen.

som dödade voro för Guds Ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade [325].

X. Och de ropade med hög röst [326], sägande: "Herre, Du "som är Helig och Sannfärdig, "huru länge dröjer Du att dö- "ma och hämnas vårt blod på "dem, som bo på jorden [327]?

XI. Och åt hvar och en af dem vardt gifven en sid hvit klädnad [328]; och åt dem vardt sagdt, att de skulle hvila

Andeliga meningen.

förvarade under himmelen dem, som blifvit misshandlade af de onde, för det att de lefvat enligt Ordets sanningar och erkänt Herrens Gudomliga Mensklighet [325].

X. Och de ropade i sin själs smärta [326], sägande: "Her- "re, Du, som är Sjelfva Rätt- "visan, huru länge dröjer Du "att hålla dom och afvisa de "ondes våld, som oss förfölja [327]?

XI. Och de sattes i gemenskap och förbindelse med de andliga Englarna, att de måtte vara i säkerhet [328]; och dem

325. *Altare* betecknar Herrans dyrkan, grundad på kärleken till det goda. *Under altaret* antyder den lägre jorden, der de blifvit förvarade, om hvilka här handlas. *Deras själar, som blifvit dödade,* vill säga: de, som blifvit öfverhopade med förolämpningar af de onde och som kunde förledas af dem. *För Guds Ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade,* betyder: för det de lefvat enligt Ordets Sanningar och erkänt Herrens Gudomliga Mensklighet. I Himmelen gifves vittnesbörd endast åt dem, som erkänna Herrens Gudomliga Mensklighet.

326. *Ropa* betyder här att erfara en stark själssmärta, såsom det följande utvisar. Hvarje sinnesrörelse yttrar sig i ljud af åtskillig beskaffenhet och styrka. Detta visar sig i andeliga verlden ännu mer än i vår.

327. *Sägande: Herre, huru länge;* dessa ord uttrycka deras böner till Herren. *Helig och Sannfärdig* betyda det Gudomliga Sanna, N:r 173; här betyda dessa ord sjelfva rättvisan, som härleder sig från det sanna. *Döma* vill säga: hålla yttersta dom. *Hämnas vårt blod* d. ä. att afhålla från dem det våld, de lidit. De, *som bo på jorden* äro de, som förfölja och plåga dem.

328. *Kläder* betyda sanningar; och *hvita kläder* väsendtliga sanningar, N:r 212. I andeliga verlden äro alla klädda i en-

Naturliga meningen.

ännu en liten tid, till dess antalet blefve fullt af deras medtjenare och bröder, de der skulle dödade varda såsom ock de [329].

XII. Och jag såg, när det öppnade det sjette inseglet [330], och se då vardt en

Andeliga meningen.

tillsades, att förblifva i detta tillstånd, tills antalet af dem, som skulle liksom de lida misshandlingar af de onde, blifvit fullt för bildandet af en ny himmel [329].

XII. Och jag förnam, när Herren hade uppenbarat Församlingens följande tillstånd [330],

lighet med de sanningar, dem de uppfattat; och hvar och en bär en klädnad, öfverensstämmande med det Englasamfunds, med hvilket han är förbunden: och så snart någon förenas med ett Englasamfund, synes han genast klädd såsom de. *Åt hvar och en vardt gifven en sid hvit klädnad* — betyder således, att de sattes i gemenskap och förbindelse med Englar, som voro i väsendtliga sanningar, d. v. s. med andliga Englar; och derigenom kommo de i skydd för att plågas af de onde. *Sida kläder* beteckna sanningar i en allmännelig mening, efter som de öfvertäcka hela kroppen.

329. *Tid* betecknar tillstånd, N:r 4. — *Medtjenare* beteckna dem, som äro i det sanna, och *Bröder* dem, som äro i det goda (N:r 32); här, eftersom de nämnas båda på en gång, beteckna de dem, som äro i sanningar af det goda (d).

330. Skiljer sig från N:r 295 blott deri, att här handlas om ett ännu sednare tillstånd inom Församlingen. Detta sjette uppenbarande visar för Johannis ögon en fullkomlig förändring i Församlingens tillstånd. Så länge som de, hvilka till det yttre fört en moralisk och religiös lefnad, förblefvo i förbindelse med den yttersta himmelen, var det inre af deras förvända vilja eller osedliga kärlek tillslutet; men när deras för-

(d) Att vid det tillstånd inom Församlingen, som här beskrifves, yttersta domen ännu uppskötts, ehuru det onda och falska redan från föregående tillståndet hade gjort så stora framsteg, att något godt icke mer fanns i Församlingen, kom deraf, att någon yttersta dom icke hålles förr än det onda nått sin höjd och deras antal, hvilka äro betecknade i N:r 325, blifvit så ansenligt, att en ny Himmel kunde af dem bildas. De onde, som danat sig konstgjorda himlar, måste af det onda bringas att störta sig sjelfva i helvetet; ty Herren kastar ingen dit; det är sjelfva det onda, som är hos de onda andarna, som störtar dem i helvetet, och detta inträffar icke förr, än det onda nått sin yttersta grad.

Naturliga meningen.

stor jordbäfning [331], och Solen vardt svart som en hårsäck, och Månen vardt såsom blod [332].

XIII. Och Himmelens stjernor nedföllo på jorden [333], såsom fikonträdet nedkastar sina omogna fikon, då det skakas af ett häftigt väder [334].

Andeliga meningen

och si: en fullkomlig förändring inträffade inom Församlingen [331]; och allt Kärlekens goda vardt kränkt, och allt Trons sanna vardt förkastadt [332].

XIII. Och alla kunskaper om godt och sant blefvo omintetgjorda [333] genom den rent naturliga menniskans slutsatser [334].

bindelse med den lägsta himmelen blef omintetgjord, då visade de sig sådana de till deras inre voro, och förkastade det yttre, som blott tjent dem till att få falskeligen gälla för Englar och få sina boningar betraktade som himlar.

331. *Jordbäfning* betecknar en förändring i Församlingens tillstånd; ty *Jord* betyder Församling, N:r 285. — När i andeverlden Församlingens tillstånd till någon del blir förvändt, och förändring inträffar, uppkommer jordbäfning; ty der finnas marker, hvilka, till deras yta, likna dem i vår verld (N:r 260); men som deras ursprung är andligt, derföre förändras de allt efter Församlingens tillstånd hos dem, som der bo; och när detta tillstånd är alldeles förvändt, skakas de, skälfva, sänka sig och lemna sitt rum. Detta inträffar när yttersta domen nalkas och verkställes.

332. *Solen* betecknar kärlekens goda, som kommer af Herren, och i motsatt mening det kränkta goda. *Månen* betecknar Trons sanna och i motsatt mening det förfalskade sanna. *Solen blir svart*, ty det kränkta goda är i sig det onda. *Månen blir sådsom blod*, ty blod betecknar det Gudomliga Sanna och i motsatt mening det förfalskade sanna. — *Här* betecknar det lägsta naturliga; deraf betecknar *hårsäck*, att menniskan nedsänkt sig i det sinnliga.

333. *Stjernor* beteckna kunskaper om godt och sant (N:r 51). *Falla från Himmelen* vill säga förskingras.

334. I Ordet äro alla liknelser äfven motsvarigheter och hafva i andliga meningen sammanhang med saken, hvarom fråga är. (Se regeln 16). *Fikon* betecknar menniskans natur-

Naturliga meningen.

XIV. Och himmelen vek undan såsom en tillhoparullad bok [335], och alla berg

Andeliga meningen.

XIV. Och det blef ett afskiljande från Himmelen och en förbindelse med helvetet [335],

liga goda; *omogna fikon* beteckna de kunskaper, dem den naturliga menniskan bekommit i sin barndom och hvilka ännu icke nått någon mognad, emedan hon blott hört och emottagit, utan att hon egentligen tillegnat sig dem; *nedkasta dem, då det skakas af ett häftigt väder* vill säga, att förderfva, omintetgöra kunskaperna genom falska slutsatser. Hvarje menniska är vid födelsen naturlig, men blir andlig genom att låta sig födas på nytt. Hvad hon inhemtar i sin barndom, förenar sig med hennes naturliga minne; men då hon vid tilltagande ålder börjar i förståndet skärskåda de kunskaper om godt och sant, dem hon hemtat ur Ordet eller ur predikningar, underkastar hon dem sin granskning och ogillar dem, om hon är böjd för att lefva illa; och hon dricker sig då rusig af de falskheter, som äro deras raka motsatser. Som hon då njuter af sin förmåga att räsonnera, betjenar hon sig af dessa falskheter, för att bestrida de begrepp, hon inhemtat i sin barndom; dessa förkastas då och ersättas af falskheter. Detta är Fikonträdet, som skakadt af ett häftigt väder, nedkastar sina omogna fikon.

335. Menniskans inre förstånd är såsom en himmel; ty det kan upplyftas till Himmelskt ljus och då med Englarna tänka om Gud, Kärleken, Tron och det eviga lifvet; men om viljan icke på samma gång upplyftes till Himmelens värma, sker ingen verklig förbindelse med Englarna. Det är genom denna förståndets förmåga, som de onde, om hvilka här handlas, kunnat vara i gemenskap med den yttersta (lägsta) Himmelens Englar; men när afskiljandet skett, *vek deras himmel undan såsom en ihoprullad bok*, d. v. s. då tillslöts deras inre förstånd; och sålunda kunde de icke sysselsätta sig med annat än det helvetiska. Att Himmelen liknas vid en bok, eller rättare vid ett pergamentsblad, som tjenade de gamle till bok, kommer deraf, att *bok* betecknar *Ordet* (N:r 256). Men då det är ihoprulladt såsom ett pergament, är det såsom det icke funnes, ty intet af dess innehåll synes.

Naturliga meningen.

och öar flyttades från sina rum [336].

XV. Och jordens Konungar och de store och de rike och höfvitsmännerna och de starke och alla tjenare och alla frie [337] fördolde sig i jordkulor och bland bergens klippor [338].

XVI. Och de sade till bergen och klipporna: "Faller öf-"ver oss och fördöljer oss för "Hans ansigte, som sitter på "Thronen, och för Lammets "vrede [339].

Andeliga meningen.

och allt Kärlekens goda och Trons sanna blef borttaget [336].

XV. Och de, som före detta frånskiljande ägde begrepp om det sanna och goda och kunskaper, som deraf härflyta, och lärdom från minnet eller från omdöme, utan att dock derefter ställa sin lefnad [337], försänkte sig i det onda och i det deraf härflytande falska [338].

XVI. Och de sade åt sin kärlek till det onda, och åt de från den härstammande falskheterna: "Bevaren oss för "Himmelens inflytelse och lå-"ten oss icke mer på något

336. Som Englarna bo på mer eller mindre upphöjda ställen, allt efter deras kärleksgrad, betecknar *berg* kärlekens goda. *Öar* beteckna dem, som hafva tro och, i abstrakt mening, trons sanna. *Flytta från sitt rum* är att bortrycka, borttaga.

337. *Konungar* beteckna dem, som äro i det sanna, N:r 20; *de store,* dem som äro i det goda; *rike,* dem som hafva kunskaper om det sanna. N:r 206; *höfvitsmännen,* dem som hafva kunskaper om det goda; *starke,* dem som hafva lärdom; *tjenare,* dem som förskaffat sig kunskaper af andra, således genom minnet; *frie,* dem som förvärfvat vetande af sig sjelfve, således genom eget omdöme. De mest elaka och onda menniskor kunna besitta vetande och begrepp om det goda och sanna och en stor lärdom; men detta är icke verksamt hos dem, eftersom de icke i enlighet härmed ställa sin lefnad. Hvad som är i förståndet, utan att derjemte visa sig i lefnaden, är icke i menniskan, men utanför henne, liksom i en förstuga.

338. *Jordkulor* beteckna lefnadens onda; och *bergens klippor,* falskheter, härstammande från kärleken till det onda; ty *klippa* säges om det sanna och i motsatt mening om det falska; *berg* betecknar kärlek till det goda, N:r 336, och i motsatt mening kärlek till det onda.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"sätt erkänna Herrens Gudom, "ej heller Hans Gudomliga "Mensklighet [339].
XVII. "Ty Hans vredes "stora dag är kommen, och ho "kan bestå [340]?	XVII. "Ty yttersta domen "nalkas, och hvilken af oss "kan den uthärda [340]?

339. *Berg* betecknar här kärlek till det onda och *klippor* falskheter (N:r 338). — *Falla öfver dem och fördölja dem* vill säga att bevara dem för Himmelens inflytelse, hvilket endast kan hända för så vidt de bekräfta sig i sina ondskor och falskheter. *Att fördölja sig för Hans ansigte, som sitter på Thronen och för Lammets vrede,* är att icke på något sätt mer erkänna Herrens Gudom och Hans Gudomliga Mensklighet, N:r 291. När en yttersta dom verkställes, lida de onde, som vilja synas goda, i början fasliga plågor; men de, som bekräfta sig i sin ondska genom sina falskheter, erfara mindre grymma plågor, emedan de sålunda betäcka sitt onda, då de förre deremot blotta det, och då kunna de icke uthärda den Gudomliga inflytelsen, såsom man ser i följande vers.

340. *Lammets vredes stora dag* betecknar yttersta domen, och dessa ord *hvem kan bestå* tillkännagifva, att den icke kan uthärdas af de onde, för de våldsamma plågor de erfara, när den Gudomliga inflytelsen låter känna sig; ty när en yttersta dom skall verkställas, nalkas Herren andeverlden med hela Himmelen, och endast de till sitt inre gode kunna uthärda Hans ankomst.

SJUNDE KAPITLET.

Innehåll.

Vi hafva i föregående kapitel sett de särskilda tillstånd af andlig förnedring, i hvilka Församlingen småningom sjunkit. Här antager det uppträde, som utvecklas för Johannis ögon, en annan gestalt. Midt ibland de ondskor och falskhe-

ter, som spredo sig öfver den kristna verlden, hade dock den himmelska inflytelse, som ständigt utgår af Herren, icke af alla dess mottag blifvit förvänd; den hade blifvit emottagen af redliga och enfaldiga hjertan, visserligen icke i all sin renhet — ty man är alltid underkastad en viss grad af inflytelse från dem, bland hvilka man lefver — men den hade dock blifvit försvagad endast af sådana falskheter, som hvarken härledde sig från eller närdes af ett ondt lefverne. Som här är fråga om att urskilja desse sistnämde, som voro till sitt inre goda, och att afskilja dem ifrån de onde, för att bevara dem för yttersta domens förfärliga tilldragelser; derföre blir allt i den del af andeverlden, der uppträdet tilldrager sig, fridfullt, som i oskuldens hjerta. Den himmelska inflytelsen är här idel frid och kärlek, medan den syntes förorsaka idel oro och förbistring, när det handlades om de onde. Detta kommer sig derutaf, att den kännes i enlighet med mottaget: ljuf, om menniskan har rent hjerta; förfärlig, om hennes hjerta är förderfvadt, ehuru Herren, af hvilken den utgår, är sjelfva Kärleken och sjelfva Visheten. Denna olikhet beror således endast af menniskans inre tillstånd; ty under tider af stort förderf förekommer henne Gudomen förfärlig och oblidkelig, ehuru Han aldrig någonsin upphör att vara välgörande och barmhertig.

I början af detta kapitel handlas om de godes afskiljande från de onde, vers 1—3; derefter om dem, som skola utgöra högre Himlar, vers 4—8; och sist om dem, som skola utgöra de lägre himlarna, vers. 9—17.

Naturliga meningen.

I. Efter detta såg jag fyra Englar stående på jordens fyra hörn[342], tillbakahållande

Andeliga meningen.

I. Efter detta såg jag hela Himmelen närma sig mot hela ande-verlden[342], och Herren

342. *Fyra Englar* beteckna här hela Himmelen; och *jordens fyra hörn* hela andeverlden, som är belägen emellan himmel och helvete; ty yttersta domen hölls endast öfver dem, som voro i ande-verlden och icke öfver någon, som redan var i Himmelen eller i helvetet. I högsta mening betecknar Engel Herren Sjelf med hänsyn till Hans Gudomliga Menskliget; och som Himmelen är Himmel af Herren, beteckna Englar

Naturliga meningen.

jordens fyra vindar, att vinden icke skulle blåsa hvarken på jorden eller på hafvet eller på något träd [343].

II. Och jag såg en annan Engel uppstigande från Solens uppgång [344], hafvande lefvandes Guds insegel [345]; och

Andeliga meningen.

mildra den Himmelska inflytelsen, att den icke skulle för starkt inverka på dem, som bebo de lägre trakterna [343].

II. Och jag såg Herren såsom Gudomlig Kärlek [344], som Allena kan urskilja och afskilja de gode från de on-

också Himmelen; här beteckna de hela Himmelen, emedan de syntes stående på *jordens fyra hörn*, hvilka representera de fyra regionerna. — Hela himmelen är nu i verksamhet, emedan, när en yttersta dom förestår, Herren låter Himlarna nalkas Andarnas verld, att deras inre, som der äro, må uppenbaras genom inflytelsen.

343. *De fyra vindar* beteckna inflytelsen från himlarna; *tillbakahålla vindarna* vill säga, att mildra inflytelsen. *Jord och haf* beteckna här allt, som är under himlarna; med *träd* bör man förstå alla dem, som bebo dessa ställen, belägna nedanför himlarna. Det är de fyra Englarna, som hejda vindarna, följaktligen skulle det vara hela himmelen som mildrade inflytelsen; men som Himmelen icke kan göra något utan Herrens vilja, så är det Herren Sjelf, som mildrar inflytelsen; och Han gör detta derföre, att fråga nu är om att urskilja de gode från de onde och att skilja dem från hvarandra; ty om inflytelsen varit alltför stark, skulle de gode deraf hafva lidit, och de onde störtats i förtid. En yttersta dom hålles alltid, när de ondes antal så förökat sig under himlarna, att sjelfva Himlarnas Englar icke mer kunna bestå i deras tillstånd af kärlek och vishet; ty för dem finnes då icke mer något stöd eller någon grundval.

344. *Engel* betecknar här Herren, med hänsyn till Hans Gudomliga Kärlek, ty det säges *en Engel uppstigande från Solens uppgång*; men *Solens uppgång* eller Öster betecknar Gudomlig Kärlek; ty Herren synes i andliga verlden såsom Sol i Öster. I högsta mening betecknar Engel Herrens Gudomliga Menskighet.

345. Som det handlas om Herren, och insegel tjenar till

Naturliga meningen.

han ropade med en väldig röst till de fyra Englar, åt hvilka gifvet var att skada jorden och hafvet,

III. Sägande: "Görer icke "jorden skada eller hafvet el- "ler träden [346], intill dess vi "hafve med insegel tecknat "vår Guds tjenare på deras "pannor [347].

IV. Och jag hörde de tecknades antal [348]: ett hundra fy-

Andeliga meningen.

de [345]; och han återhöll en alltför stark inflytelse, hvilken, om den utbredt sig öfver de lägre trakterna, skulle hafva ländt så väl de gode, som de onde till skada,

III. Sägande: "Utsträcken "den icke öfver de lägre trak- "ter, icke heller öfver dem, som "der bo [346], intill dess vi haf- "ve utransakat och afskilt från "de onde dem, som äro i san- "ningar, härledande sig från "kärleken till det goda [347].

IV. Och jag förnam beskaffenheten hos dem, som

att på pannan beteckna dem, om hvilka fråga blir, N:r 347, så är *att hafva lefvandes Guds insegel* detsamma, som att känna hvar och en Ande, att kunna utransaka och afskilja de gode från de onde.

346. Efter bokstafsmeningen ser det ut som de fyra Englarna vore de, som hejdade inflytelsen; men enligt andliga meningen är det Herren, N:r 343. *Jorden och hafvet* beteckna allt, som är nedanför Himlarna, och *träden* dem, som bebo dessa lägre trakter (N:r 343). *Icke göra skada,* är att icke låta inflytelsen verka för starkt, utan hejda den; ty det är genom olika grader af inflytelse, som Herren ordnar, bestämmer, mildrar och håller i skick allt i Himmelen och i helvetet och till följe deraf i verlden.

347. *Panna* betecknar kärlek, emedan ansigtet, af hvilket pannan utgör den upphöjdaste delen, är en bild af menniskans känslor och böjelser. Hjernan, der allt menniskans lif har sin upprinnelse, är under pannan. Som nu *panna* betecknar kärlek, god hos de gode, ond hos de onde, så betyder "att *teckna på pannorna*" att utransaka, och afskilja den ene från den andre, enligt hvars och ens kärleksart. — *Vår Guds tjenare* beteckna dem, som äro i sanningar af kärlek till det goda. (N:r 3).

Naturliga meningen.

ratiofyra tusen tecknade af alla Israëls slägter [349].

V. Af Juda slägte tolf tusen tecknade [350]; Af Rubens slägte tolf tusen tecknade [351];

Andeliga meningen.

blefvo utforskade och afskilde från de onde [348]; de voro alla i sanningar, som härflyta från det goda, och skulle utgöra Herrens Nya Församling [349].

V. Desse voro: Alla de, som voro i kärlek till Herren [350], i Vishet, som härflyter

348. *Höra* det är förnimma, N:r 87; *antal* vill säga beskaffenhet (N:r 10); *de som blefvo tecknade* äro de gode, som blefvo utforskade och skilde från de onde, N:r 347.

349. Med talet *ett hundra fyratiofyra tusen* bör man förstå alla dem, som äro i sanningar, som härflyta från det goda. Detta tal, som är produkten af tolf gånger tolf, multipliceradt med tusen, har samma betydelse som tolf, emedan ett tal, multipliceradt med sig sjelft och slutligen med tio, hundra eller tusen, bibehåller sin ursprungliga betydelse. Men *tolf* betecknar allt, och säges om sanningar, hvilka härflyta från det goda, emedan det är produkten af tre multipliceradt med fyra, och *tre* betecknar allt med hänsyn till det sanna, och *fyra* allt med hänsyn till det goda, N:r 322. — *Slägte* betecknar religion, med afseende på lefvernets goda, och detta goda härstammar från äktenskapet emellan kärlekens goda och Lärans sanna, som just utgör Församling. *De tolf Israëls slägter* representera och beteckna Församlingen med hänsyn till detta äktenskap; och hvarje slägte representerar och betecknar i detta äktenskap något allmänt sant af det goda, eller något godt af det sanna. Betydelsen af hvarje slägte särskildt har icke blifvit för någon uppenbarad och icke kunnat uppenbaras ända till närvarande tid, af fruktan att, om förklaringen blifvit illa framställd, man kunnat vanhelga sjelfva heligheten, som är dold i slägternas förening; ty betydelsen är olika allt efter ordningen i denna förening, och denna ordning är icke alltid densamma. Man skall få se, hvad de betyda i den ordning de här nämnas.

350. *Juda* betecknar i högsta mening Herren med hänsyn till den Gudomliga kärleken; i andelig mening, Herrens himmelska Rike och Ordet; i naturlig mening, Församlingens himmelska lära, hemtad ur Ordet; här betecknar *Juda* himmelsk

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
af Gads slägte tolf tusen tecknade [352]:	från denna kärlek [351], och i lefvernets nytta [352]:
VI. Af Assers slägte tolf tusen tecknade [353]; af Naftali	**VI.** Alla de, som hade böjelse för att göra godt af nytta

kärlek d. v. s. kärlek till Herren. *Juda slägte*, som här nämnes först, betecknar denna kärlek hos alla dem, som skola vara i den Nya Himmelen och den Nya Församlingen, ty den är här såsom hufvudet, såsom det allmänneliga, hvilket ingår i allt det öfriga, som betecknas genom de andra slägterna. Den förenar dem till ett, ger dem beskaffenhet och lif: sådan är kärleken till Herren. *Tolf tusen tecknade* betyder, att alla de, som voro i denna kärlek, blefvo utforskade och afskilda, N:r 348.

351. *Ruben* betecknar i högtsa mening Allvetenhet; i andelig mening Vishet, Förståndighet och Vetskap; i naturlig mening, synförmåga: här, nämnd efter Juda, betecknar Ruben den Vishet, som härflyter från Kärleken som betecknas med Juda; ty all kärlek har sin maka, som är vetskap, förståndighet och vishet. Vetskap är maka till naturlig kärlek; förståndighet, maka till andelig kärlek; och vishet, maka till Himmelsk kärlek. Det hebreiska ordet *Ruben* betyder synförmåga; men vetskap är en andeligt naturlig, förståndighet en andelig, och vishet en himmelsk synförmåga.

352. *Gad* betecknar i högsta mening Allmakt; i andelig mening lefvernets goda eller nytta; i naturlig mening gerning: här, då han kommer efter Juda och Ruben, betecknar han lefvernets nytta, som härstammar från den Himmelska Kärlekens och Vishetens äktenskap. Kärlek, Vishet och nytta äro trenne sammanhängande och oåtskiljbara ting; om någondera af dem åsidosättes, förgås de öfriga. Israëls alla Slägter äro delade i fyra klasser, af hvilka hvarje klass innehåller tre slägter, emedan dessa tre göra ett sammanhängande helt, såsom kärlek, vishet och nytta, eller såsom menniskokärlek, tro och gerning. *Gad* betecknar på hebreiska stor mängd, myckenhet; men kärlek och vishet frambringa i stor mängd nyttor och frukter.

353. *Asser* betecknar i högsta mening Evighet; i andlig mening evig lycksalighet; i naturlig mening böjelse för godt

Naturliga meningen.

slägte tolf tusen tecknade [354]; af Manasse slägte tolf tusen tecknade [355]:

VII. Af Simeons slägte tolf tusen tecknade [356]; af Levi slägte tolf tusen tecknade [357]; af Juda slägte tolf tusen tecknade [358]:

Andeliga meningen.

med hänsyn till samhället [353], de som uppfattade denna nytta [354] och utöfvade den [355]:

VII. Alla de, som voro i kärlek till nästan [356], i för-

och sant. Här betecknar Asser kärlek att göra nyttor. Denna kärlek finnes hos dem, som äro i Herrens Himmelska Rike, och kallas inbördes kärlek: den är närmast kärleken till Herren; ty kärleken till Herren är att göra nyttor åt alla och åt hvarje samhälle, och han gör dem medelst menniskor, som äro i kärlek till Herren. *Asser* betyder på Hebreiska salighet; och i himmelen äro de, som hafva böjelse för nyttors utöfvande, företrädesvis saliga.

354. *Naftali* betecknar i högsta mening den Egendomliga Makt, som tillhörer Herrens Gudomliga Mensklighet; i andelig mening, frestelse och seger; i naturlig mening, det motstånd, som den naturliga menniskan gör, ty namnet härleder sig från ett ord, som betyder *kämpande:* här betyder det uppfattning af nytta och hvad nytta är, ty det följer i ordningen efter Asser, som betecknar kärlek till nyttor. De, som segrat i frestelser, hafva äfven begrepp om nyttor, ty frestelser öppna andesinnets inre; de känna inom sig hvad som är godt, och se inom sig hvad som är sant.

355. De trenne ting, som i denna ordning äro så sammanhängande, att, om ett af dem fattas, de öfriga blifva till intet, äro: inbördes kärlek, förståndighet eller uppfattning, samt vilja eller handling. Viljan att vara nyttig, yttrad i handling, utgör verkningen eller yttersta graden; den är betecknad genom *Manasse,* emedan Joseph, Fader till Manasse och Efraim, betecknar det andeliga i Församlingen, d. v. s. viljans goda och förståndets sanna. Manasse betecknar det, som tillhör viljan; Efraim det, som tillhör förståndet; följaktligen betyder Manasse också handling, ty viljan är ett bemödande att komma till handling; och der bemödandet är, der är ock, om möjligt, handling.

356. I slägternas två föregående klasser har fråga varit om dem, som skola vara i Herrens Himmelska Rike; i denna

Naturliga meningen.

te tolf tusen tecknade[357]; af Isaskars slägte tolf tusen tecknade[358]:

VIII. Af Zebulons slägte tolf tusen tecknade[359]; af Jo-

Andeliga meningen.

ståndighet, alstrad af böjelse för det sanna[357], och i lefvernets goda[358]:

VIII. Alla de, som voro i det godas och sannas förbin-

och den nästföljande handlas om dem, som skola vara i Hans andeliga Rike; deras kärlek är andlig kärlek, d. v. s. kärlek till nästan eller menniskokärlek. Med *Simeon* betecknas i högsta mening Försynen; i andelig mening, kärlek till nästan eller menniskokärlek; och i naturlig mening, lydnad och hörsamhet. Hans namn härleder sig från *höra*; men *höra* betecknar både uppfatta, förstå det sanna, och vilja det eller lyda: *uppfatta, förstå*, när det säges höra på någon; och *vilja* det, *lyda*, när *höra* tages för lyssna till, hörsamma någon.

357. *Levi* betecknar i högsta mening Kärlek och Barmhertighet; i andelig mening, menniskokärlek i handling eller lefvernets goda; i naturlig mening, gemenskap och förbindelse. Namnet betyder, enligt härledningen, *vidhängning*, och betecknar i Ordet förbindelse genom kärlek. Här betecknar *Levi* kärlek eller böjelse för det sanna och till följe deraf förståndighet; ty det kommer efter Simeon och innehar medlersta rummet i serien. I anledning af denna betydelse blef Prestembetet gifvet åt detta slägte.

358. *Isaskar* betecknar i högsta mening det Sannas Gudomliga Goda och det Godas Gudomliga Sanna; i andelig mening, himmelsk äktenskaplig kärlek eller emellan det goda och det sanna; i naturlig mening, vedergällning, såsom namnet tillkännagifver. Här betecknar det lefvernets goda, ty det är det tredje i ordningen af denna klass; och i hvarje klass betecknar det tredje — det sista eller slutliga, som är en produkt af de två föregående, liksom verkan af sina orsaker. Det är kärleken till nästan (Simeon), som genom böjelsen för det sanna (Levi) frambringar lefvernets goda (Isaskar). Kärleken till nästan är ändamåls-orsaken; böjelsen för det sanna är den verkande orsaken; och lefvernets goda är verkan. Dessa tre utgöra ett, såsom hjertats pulsation, lungans andedrägt och kroppens handling.

Naturliga meningen.

sephs slägte tolf tusen tecknade [360]; af Benjamins slägte tolf tusen tecknade [361, 362].

IX. Efter detta såg jag och si en talrik skara, den in-

Andeliga meningen.

delse [359], i en lära som deraf härflyter [360], och i ett lefverne enligt med det sanna, som härflyter från det goda [361, 362].

IX. Efter detta såg jag alla dem, som skulle utgöra det

359. *Zebulon* betecknar i högsta mening föreningen af Herrens Gudom och Hans Gudomliga Mensklighet; i andelig mening, det godas och sannas äktenskap hos dem, som äro i Himmelen och i Församlingen; i naturlig mening, sjelfva den äktenskapliga kärleken. Här betecknar det äktenskapet emellan det goda och det sanna, eller den äktenskapliga kärleken emellan Herren och Församlingen. Detta namn är härledt från *sammanboende*, som säges om makar, hvilkas andesinnen äro förbundna till ett, ty denna förbindelse är ett andeligt sammanboende.

360. *Josef* betecknar i högsta mening Herren med hänsyn till det Andeliga Gudomliga; i andelig mening, det andeliga Riket; i naturlig mening, fruktbarhet och förökelse. Här betecknar han läran om det goda och sanna hos dem, som äro i Herrens andeliga Rike, ty han har sitt rum emellan Zebulon och Benjamin; men det första slägtet i hvarje klass betecknar någon kärlek, kommande från viljan; det medlersta slägtet betecknar någon vishets-sak, som tillhör förståndet, och det tredje någon nytta, som härstammar från denna kärlek och denna vishet; således bildar hvarje serie ett fullkomligt helt.

361 & 362. *Zebulon* sades beteckna äktenskaplig kärlek emellan det goda och sanna, *Joseph* läran om detta goda och sanna; derföre betecknar *Benjamin*, den tredje i denna serie, ett lefverne enligt med det sanna, som härflyter från det goda. — Han har denna beteckning, emedan han är den sist födde och kallades af sin Fader *högra handens son*, hvilket ock betecknar det sanna, som härflyter af det goda. — Vid detta uppräknande af Israëls slägter, har icke talats om *Dan*, emedan hans slägte var det yttersta och bodde aflägsnast i landet Kanaan; således har det icke kunnat beteckna något i den Nya Himmelen och den Nya Församlingen, der endast de himmelske och andelige skola vara. Manasse intager derföre Dans rum.

Naturliga meningen.

gen räkna kunde [363], [364], af alla folkslag och slägter och folk och tungomål [365], ståndande inför Thronen och inför Lammet [366], klädda i sida hvita kläder, och palmer i deras händer [367].

Andeliga meningen.

yttre af Nya Församlingen och hvilkas beskaffenhet Herren allena kunde känna [363], [364]: desse voro de, som hade lefvat i det goda af religion och i det falska af okunnighet [365]; de lyssnade till Herren och

363 & 364. Med de tolf tusen tecknade af hvarje bland Israëls slägter har man förstått dem, hvilka utgöra Församlingen, som är i besittning af väsendtliga sanningar; det handlas nu om dem, som lefvat i det goda följande sin religion, i hvilken emellertid icke funnos några väsendtliga sanningar: de äro betecknade med *en talrik skara*. Det säges längre fram, vers. 14, att desse äro de, som komma *ur stor bedröfvelse* d. v. s., som undergått frestelser. De, som lefvat i det goda enligt en religion, som icke innehöll väsendtliga sanningar, undergå i andra lifvet frestelser, genom hvilka deras religions-falskheter förskingras och ersättas af väsendtliga sanningar; ty till hvilken religion som helst någon har bekänt sig, blir han icke fördömd, om han lefvat i det goda. Man är icke brottslig deraf, att man icke känt till de väsendtliga sanningarna. — Herrens Församling är inre och yttre. De, som äro betecknade med de tolf slägterna, bilda den inre Församlingen; de, om hvilka här är fråga, utgöra den yttre, och utgöra tillsammans med de förre en kropp, liksom lemmar och hufvud göra en menniska. De tolf Israëls slägter beteckna de öfre Himlarna och äfven den inre Församlingen, och den *talrika skaran* betecknar de lägre Himlarna och den yttre Församlingen. — *Räkna*, vill säga känna beskaffenheten; ty *tal* betecknar beskaffenhet, N:r 10. Herren ser hvars och ens beskaffenhet och följaktligen hvad han är och hvad honom skall hända i evighet; ty Herrens seende, som kallas Allvetenhet, Förutseende och Försyn, är evigt. Derföre är det Herren Allena, som vet af hurudan beskaffenhet det goda och sanna hos hvar och en är, och Han Allena kan bereda hvar och en efter hans beskaffenhet.

365. Med *Folkslag* förstår man dem, som äro i lefvernets goda, N:r 282, och med *slägter* Församlingens godheter och sanningar; men emedan här handlas om dem, som lefvat i det

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

lefde efter Hans föreskrifter[366], hafvande gemenskap och förbindelse med de öfre Himlarnas Englar; och de bekände Honom medelst de Gudomliga sanningarna[367].

X. Och de ropade med en hög röst, sägande: "Salighet

X. Och de uttryckte sitt hjertas glädje, sägande: "Her-

goda enligt deras religiön, så betecknas med slägter deras religionsläras grundsatser, dem de ansett sanna och goda. — *Folk* betecknar dem, som äro i lärans sanna, N:r 282, och i motsatt mening, dem som äro i lärans falska; här betecknar det dem, som äro i en falsk lära af okunnighet; ty det handlas om dem, som frälsas, ehuru de till följe af sin religionslära varit i falskheter. Salighet gifves verkligen åt alla, som lefvat i det goda, då de rättat sig efter sin religions föreskrifter, dem de ansett sanna, ehuru de icke så varit. Det falska tillräknas icke dem, som så lefvat; det är icke deras fel, att de icke lärt känna sanningen. Detta lefvernets goda innesluter i sig böjelse att veta det sanna; och då man kommer till andra lifvet, lär man och emottager det; ty efter döden qvarblifver hvarje böjelse hos menniskan och i synnerhet böjelsen att få veta det sanna, emedan denna böjelse är andelig. Då inhemtar man den sanning, man efterlängtat, och den inpräglar sig djupt i hjertat. — *Tungomål* beteckna religiösa läror, N:r 282.

366. *Stå inför Thronen och inför Lammet,* vill säga att hörsamma Herren och göra hvad Han föreskrifver, liksom den skulle göra, som stode inför en Konung. *Thron* betecknar Himmelen, och *Lammet* Herren till Hans Gudomliga Menskslighet, N:na 14, 269.

367. *Vara klädd i hvita kläder* vill säga, att hafva gemenskap och förbindelse med de öfre himlarna. (Se N:r 328). *Hafva palmer i sina händer* betecknar bekännelse enligt de Gudomliga Sanningarna, ty palmer betecknar Gudomliga sanningar. Hvarje träd betecknar något som tillhör Församlingen, och *palmer* representera de Gudomliga Sanningarna i deras yttre tillstånd d. v. s. det Gudomliga Sanna i Ordets bokstafsmening.

Naturliga meningen.

vårom Gudi, som sitter på Thronen och Lammet[368].

XI. Och alla Englar stodo omkring Thronén, och de Åldrige samt de fyra Djuren[369]; och de föllo ned på sina ansigten inför Thronen och tillbådo Gud[370],

XII. Sägande: "Amen[371];

Andeliga meningen.

ren Allena är vår Saliggörare[368]".

XI. Och alla de af de lägre Himlarna, likasom de af de högre Himlarna hörsammade och iakttogo Herrens föreskrifter[369]; och de ödmjukade sig inför Honom och framburo tacksägelse[370],

XII. Sägande: "Det är

368. *Ropa* är att vara rörd till sitt inre; ty när menniskan erfar någon liflig sinnesrörelse, vare sig af glädje eller sorg, uttrycker hon det genom rop. Här är det en rörelse af glädje, tillkännagifvande, att bekännelsen gick af hjertat, N:na 288, 326. *Salighet vårom Gudi som sitter på Thronen och Lammet* betyder, att Herren är sjelfva Saligheten och följaktligen Saliggörare. Den, som sitter på Thronen och Lammet är en och samma person, N:r 273. På hebreiska betyder Joschia eller Jesus *Salighet.*

369. *De Åldrige* och *de fyra Djuren* beteckna i allmänhet de öfre Himlarna, emedan dessa voro närmast Thronen; således beteckna *alla Englar* här de lägre Himlarna. Alla, som äro i Himlarna, kallas Englar; men de, som bo i de högre himlarna och äro begåfvade med större fattningsgåfva och vishet, äro här betecknade med *de Åldrige* och med *de fyra Djuren*. Johannes såg en mängd Englar och på samma gång fyra och tjugu Åldrige och fyra Djur; men han såg icke alla dem, som äro i Himlarna d. v. s. hela Himmelen; ty han var i en profetisk syn, och derföre innebar allt, hvad han såg, en beteckning: han såg således den andra Himmelen representerad af fyra och tjugu Åldrige, och den innersta Himmelen af fyra Djur eller Keruber. *Stå omkring Thronen* vill säga, att hörsamma och göra hvad Herren befaller, N:r 366.

370. *Falla ned på sitt ansigte* betecknar ödmjukhet, ty alla kroppens handlingar motsvara själens rörelser. *Tillbedja* är att frambära tacksägelser för att så många menniskor blifvit frälsta.

Naturliga meningen.

"välsignelse och herrlighet och vishet och tacksägel-"se[372], och ära och kraft och "starkhet[373] vårom Gudi i ti-"dehvarfvens tidehvarf[374]. A-"men[375]".

XIII. Och en af de Åldrige svarade (talade), sägande till mig: "Desse, som klädde äro "i de sida hvita kläderna, hvil-"ka äro de och hvadan äro de komne?

Andeliga meningen.

sanning"[371]; "det Andeliga Gu-"domliga[372] och det Himmel-"ska Gudomliga[373] äro i Her-"ren och komma från Honom "i all evighet[374]; "det är san-"ning[375]".

XIII. Och ett af den andra Himmelens Engla-samfund, som förnummit den längtan, mig af Herren blifvit ingifven, sade till mig: "Desse, "som nyligen blifvit försatta "i gemenskap och förbindelse "med de öfre Himlarna, huru "beskaffadt är deras verkliga "tillstånd och hurudant var de-"ras tillstånd tillförene?

371. *Amen* betyder Sanning, N:na 23, 28, 61.

372. Man kallar allt, som utgår af Herrens Gudomliga Kärlek, för Himmelskt Gudomligt; och Andeligt Gudomligt kallas allt, som utgår af Hans Gudomliga Vishet. Detta Andeliga Gudomliga är här betecknadt med *herrlighet, vishet* och *tacksägelse;* det Himmelska Gudomliga är betecknadt, N:r 373, med *ära, kraft* och *starkhet*. Ordet *välsignelse*, som föregår, betecknar eller har afseende på båda två, N:r 289. *Herrlighet* sägas om det Gudomliga Sanna eller det Andeliga Gudomliga, N:r 249; *Vishet* har äfven afseende derpå: sak samma med *tacksägelse*, ty det är genom det Gudomliga Sanna, som menniskan blir böjd för att frambära den.

373. Dessa tremne ord hänföra sig till det Gudomliga Goda eller det Himmelska Gudomliga, N:r 372. Angående *ära* och *starkhet*, se N:na 249, 22; angående *kraft*, bestyrkes det af ställen i Skriften, der detta ord förekommer.

374. Tidehvarfvens Tidehvarf betyder evigheten, N:r 22

375. *Amen* förekommer både i början och slutet af denna vers. I början betyder det sanning och bekräftelse, som härflyter af sanningen; vid slutet betyder det bekräftelse och enhällig öfverensstämmelse af alla Englar derati, att det är sanning.

Naturliga meningen.

XIV. Och jag sade till Honom: "Herre, du vet det"; Och Han sade till mig [376]: "Desse äro de, som komma "utur stor bedröfvelse [377] och

Andeliga meningen.

XIV. Och jag sade till Honom: "Herren Allena vet det". Och mig sades [376]: Des- "se äro de, som undergått fre- "stelser [377]; och genom dessa

376. Johannes blef tillfrågad, emedan det är enligt med ordningen i all Gudstjenst, att menniskan först vill, åstundar och beder, och att Herren derefter svarar, underrättar och verkar; på annat sätt kan menniskan icke emottaga något Gudomligt. Men som Johannes, då han såg dem som voro klädda i hvita kläder, åstundade veta och fråga, hvilka de voro, och detta förnams i Himmelen, så blef han derföre tillfrågad och derefter underrättad. Man ser dessutom, att *svara* icke här kan få tagas i dess vanliga betydelse, då någon fråga aldrig gjordes, och man vanligen icke svarar, utan att blifva tillfrågad. Herren ingifver tanken att fråga, och vet således förut, hvad man skall fråga Honom; men Han vill emellertid, att menniskan först skall framställa sin begäran till Honom, på det att denna anhållan må komma *sådom* från henne sjelf, och att följaktligen den må henne tillegnas. — *En af de Äldrige*, d. ä. ett af den andra Himmelens Samfund, N:r 369. *De, som äro klädda i hvita kläder* äro de, som nyligen blifvit försatta i gemenskap och förbindelse med de öfre himlarna, N:r 367. — *Hvilka äro desse och hvadan äro de komne?* betyder: huru beskaffadt är deras verkliga tillstånd, och hurudant var deras tillstånd tillförene; ty när andeliga verldens invånare se eller möta någon, göra de icke sådana frågor; de undersöka, hurudant hans tillstånd är. I Englarnas tankar och tal är alltid en föreställning om sak och tillstånd i stället för om person och rum. Derföre bekommer hvar och en namn efter sin beskaffenhet. — *Herre, Du vet det*, betyder, att Herren *Allena* känner det; ty det är alltid Herren, som handlar i och genom de Himmelska Samfunden. Allt det, som Englar hafva sagt åt menniskan, och som man finner anfördt i Ordet, hafva de icke talat af sig sjelfve, utan det är Herren, som talat i och genom dem; derföre hafva också de Englar, som sålunda talat, presenterat sig under Jehovah's namn.

377. *Bedröfvelse* betyder anfäktning till följe af falskheter,

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"hafva tvagit sina kläder [378] "och gjort dem hvita i Lam- "mets blod [379].	"frestelser hafva de förkastat "sin religions falskheter [378]; "och Herren har ingifvit dem "Gudomliga sanningar [379].
XV. "Derföre äro de in- "för Guds Thron; och tjena "Honom dag och natt i Hans "Tempel; och Han, som sitter "på Thronen, skall bo öfver "dem [380]".	**XV.** "Derföre njuta de af "Herrens närvaro; och skola "lefva beständigt i Himmelen; "och Herren skall oafbrutet "införa det goda i deras san- "ningar [380]".

N:r 101, deraf kommer andlig strid eller frestelse. — De, om hvilka här är fråga, blefvo, efter det kroppsliga lifvets slut, i andeverlden underkastade frestelser. Här i lifvet hade de icke kunnat frestas, emedan de religiösa villfarelser, i hvilka de voro försänkta, herrskade på alla sidor. De blefvo underkastade frestelser, eftersom de voro i det goda och i villfarelser endast af okunnighet; men de, som äro i villfarelser genom det onda, blifva icke frestade, emedan deras lefnads ondskor skulle förhindra, att sanningarna kunde bibringas dem. Inga andra frestas än de, som kunna frälsas.

378. *Två sina kläder* är att aflägsna falskheterna medelst frestelser. *Två* är att rena från falskt och ondt; *kläder* beteckna sanningar, N:r 328, och i motsatt mening falskheter.

379. *De hafva gjort sina kläder hvita i Lammets blod*, betyder, att Herren bibringat dem Gudomliga sanningar. *Göra sina kläder hvita* betyder, att afkläda sig det falska och ikläda sig det sanna. *Hvithet* motsvarar sanningar, och *kläder* beteckna dem, N:na 167, 328. *Lammets blod* d. ä. Herrens Gudomliga Sanna.

380. *Vara inför Guds Thron* är att vara i Herrens närvaro. *Tjena honom dag och natt*, är att lefva beständigt enligt de Gudomliga sanningarna; *i hans Tempel* vill säga i Hans Församling i Himmelen, N:r 191. *Tjena* säges om det sanna; *tjena Herren* vill icke säga, att oupphörligen vara i något Tempel, eller sysselsatt med bön: i himmelen sköter hvar och en sin befattning, och man går vissa tider i Templen; men man lefver beständigt efter sanningarna, och det är deruti som man *tjenar* Herren. — *Bo* säges om det goda; *bo öfver dem*, är att oupphörligt införa det goda i de sanningar, de emottaga. Genom

Naturliga meningen.

XVI. "De skola icke mer "hungra eller törsta [381]; icke "heller skall solen falla på "dem, ej heller någon het-"ta [382];

XVII. "Ty Lammet, som "är midt i Thronen, skall föda "dem [383], och vägleda dem till "lefvande vattenkällor [384]; och "Gud skall aftorka alla tårar "från deras ögon [385]".

Andeliga meningen.

XVI. "De skola icke mer "lida brist på godheter, ej hel-"ler på sanningar [381]; och hos "dem skall icke mer vara nå-"gon begärelse till det onda el-"ler längtan efter det falska [382].

XVII. "Ty Herren, som är "innerst i Himmelen, skall un-"dervisa dem [383], och förbinda "dem med Sig genom sannin-"garna i Sitt Ord [384]; och Han "skall befria dem från all äng-

kärlekens goda inflyter Herren på Englar och menniskor: detta goda emottages i deras sanningar, och på detta sätt tillvägabringas äktenskapet emellan det goda och det sanna.

381. *Fasta födoämnen* hänföra sig till det goda, de *flytande* till det sanna; att *icke mer hungra* är således, att icke mer lida brist på godt; att *icke mer törsta* är att icke mer lida brist på sant.

382. *Solen*, det är Herren till Hans Gudomliga kärlek, och i motsatt mening är det sjelfkärleken eller det onda, som kommer af begärelserna. *Hetta*, är längtan efter det falska, som härflyter af detta onda; ty det falska frambringas af det onda, liksom en brännande hetta af Solen: när viljan älskar det onda, älskar förståndet det falska; det omfattar det falska af begär att det bekräfta. Det i förståndet bekräftade onda är det ondas falska eller det onda i sin form.

383. *Lammet* är Herren till sin Gudomliga Menskslighet, N:r 269. *Midt i* d. ä. innerst, N:r 44; *Thron* är Himmelen, N:r 14. *Föda* säges om det sanna och betyder undervisa. *Herren* Allena är allas *Herde*, emedan Han Allena är Gud, och i hela Himmelen är Han såsom själen i sin kropp; af Honom är hela Himmelen såsom en menniska.

384. *Lefvande vattenkällor* beteckna Ordets sanningar. Förbindelse med Herren sker genom dessa sanningar, när de blifva sanningar som efterlefvas.

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

ᵃslan genom att förskaffa dem
ᵇhimmelsk sällhet [385].

385. Sådan är denna beteckning; ty här handlas om dem, som varit i frestelser, och kämpat med stor ångest, N:r 377; men den, som är befriad från vidare frestelser, är i det goda och i det sanna, och njuter följaktligen en himmelsk sällhet.

ÅTTONDE KAPITLET.

Innehåll.

Ända hitintills hafva vi förnummit den Gudomliga inflytelsen uppdaga deras inre tillstånd, hvilka, från Kristna Församlingens början, hvarken kunnat försättas i Himmelen eller i helvetet. Desse hade sjelfve bildat sig konstgjorda himlar, dem de trodde sig komma att evigt bebo. Vi befinna oss nu vid det sjunde inseglets öppnande, det vill säga vid uppenbarandet af det slutliga tillståndet inom denna Församling, som efter åtskilliga grader af förfall uppnått höjden af andelig oordning och den tidehvarfvets fulländning, som från dess begynnelse varit förutsagd, Matth. 24.

Från detta kapitel kan Uppenbarelsebokens innehåll skärskådas efter fyra hufvud-afdelningar. Den första af dessa, som sträcker sig till och med det sextonde kapitlet, handlar om dem, som äro i det andeliga Riket, eller i dess motsats, det sataniska, det vill säga om dem, som hafva tro förenad med kärlek till nästan, eller tro allena. Således är här fråga om det sanna och falska eller om förstånds-saker. Den andra afdelningen, som omfattar sjuttonde och adertonde kapitlen, handlar om dem, som äro i det Himmelska Riket, eller dess motsats, det djefvulska, det vill säga om sådana, som antingen befinna sig i ett tillstånd af ren kärlek till Herren eller i en vilja att herrska af egenkärlek. Således är här fråga om godt

Naturliga meningen.

gas böner på det gyldene Altaret, som är inför Thronen [393].

IV. Och upp steg röken af rökverket för de heligas böner från Engelens hand inför Gud [394].

V. Och Engelen tog rökelsekaret och uppfyllde det med eld af Altaret och kastade det på jorden [395], och der vordo röster och tordön och ljungeldar och jordbäfning [396].

Andeliga meningen.

andarna icke måtte skada det andeliga Rikets Englar [393].

IV. Och denna akt blef väl upptagen af Herren, som drog försorg om, att ingen anfäktning skedde [394].

V. Och det andeliga goda blef upplifvadt af den himmelska kärleken, och den inflytelse, som deraf härledde sig, utbredde sig till de lägre trakterna [395], och sedan kommunikation blifvit öppnad med

393. *Rökverk* betecknar en Herrens dyrkan, som härleder sig från andelig kärlek, N:r 277; *böner* vill säga de godheter och sanningar, som i Gudstjensten höra till menniskokärleken och tron, N:r 278; *De helige* beteckna dem, som höra till det andeliga Riket, N:r 173. Således är här fråga om dem, som bebo det andeliga Riket; och alldenstund försoningsfester utgjordes af *rökelser*, isynnerhet då stora faror voro för handen, så följer deraf, att *mycket rökverk, gifvet till alla heligas böner på det gyldene Altaret* betyder en försoningsfest, för att skydda det andeliga Rikets Englar från den fara, som kunde uppkomma af beröringen med de onda andarna.

394. Af det, som nyss blifvit sagdt, N:r 393, följer, att denna försoningsfest blef väl upptagen, och att således Herren drog försorg för, att det andeliga Rikets Englar icke blefvo ofredade till följe af den kommunikation, som skulle öppnas.

395. *Rökelsekar* betecknar den andeliga kärlekens Gudstjenst eller det andeliga goda; och *Brännoffers-Altaret* betecknar den himmelska kärlekens dyrkan eller det himmelska goda, N:r 392: *eld*, i högsta mening, betecknar Gudomlig kärlek. *Att fylla rökelsekaret med eld från Altaret* vill således säga, att med himmelsk kärlek upplifva det andeliga goda. Andelig kärlek eller kärlek till nästan, har sitt väsende af himmelsk kärlek, som är kärlek till Herren; utan denna kärlek finnes ingen lifs-princip i den andliga kärleken eller kärleken till nästan; ty ande och lif komma endast af Herren. Derföre

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

dem, som voro i tro, skild från menniskokärlek, hörde man räsonneringar öfver tron allena och argumenteringar för den, samt dess bekräftelser; och det förnams, att Församlingens tillstånd hos dessa lutade till dess undergång [396].

VI. Och de sju Englar, som hade de sju basuner, beredde sig till att basuna [397].

VI. Och hela Himmelen beredde sig till att undersöka och ådagalägga deras lifs-tillstånd, hvilkas religion bestod i tron allena [397].

kunde man hos Israëliterna, som voro en representativ Församling, icke taga eld till rökelsekaret från annat än Bränneffers-Altaret. *Kasta rökelsekaret på jorden* betyder att sprida inflytelsen till de lägre trakterna.

396. *Ljungeldar, tordön och röster* betyda upplysning, förnimmelse och undervisning genom inflytelse från Himmelen, N:r 236; men då de, som äro i tron allena, icke emottaga hvarken upplysning eller någon förnimmelse eller undervisning från Himmelen, så betyda *röster, tordön* och *ljungeldar* här räsonneringar öfver tron allena, framställningar af bevis för den, samt dess bekräftelser. *Jordbäfn ng* betecknar förändring i Församlingens tillstånd, N:r 331; här betecknar den förnimmelse af tillståndet i Församlingen, som lutar till sin undergång. Att *rökelsekaret kastades på jorden* innan basunandet började, var för att genom inflytelse öppna kommunikation mellan dem i Himmelen och dem på de lägre jordarna som voro i tro, skild från kärleken till nästan. Från öppnandet af denna kommunikation började räsonneringarna och bekräftelserna för denna tro att höras och förnimmas.

397. *Basuna* är att undersöka och ådagalägga tillståndet hos Församlingens menniskor, N:r 391. Den andeliga meningen af detta och till och med 16:de kapitlet, visar att fråga är om dem, hvilkas religion består i blotta tron.

Naturliga meningen.

VII. Och den första Engelen basunade[398], och uppkommo hagel och eld, blandade med blod[399], och de föllo ned på jorden, och tredjedelen af träden vardt uppbränd[400], och allt grönt gräs vardt uppbrändt[401].

Andeliga meningen

VII. Och en första inflytelse af det Gudomliga Sanna lät känna sig på de lägre trakter[398]; och den visade det falska, som härflyter af en helvetisk kärlek, hvilket, blandadt med det sanna, förstör detta[399], och detta falska up-

398. Andeliga tillståndet hos ande-menniskor kan icke undersökas och ådagaläggas genom annat, än inflytelsen af det Gudomliga Sanna, som utgår af Herren och passerar genom Himlarna för att komma ända till dem. När det Gudomliga Sanna nedflyter af Himmelen, höres det understundom i andeverlden såsom ljudet af en basun, och de, som äro nedanföre, varseblifva det såsom Englar med basuner; men detta är representationer och skenbarheter, sådana som gifvas under himlarna: derföre betecknas inflytelsen af det Gudomliga Sanna med *ljudet af en basun.* — Här handlas om uppdagandet af Församlingens tillstånd hos dem, som på ett inre sätt äro i blotta tron, såsom man får se, N:r 400.

399. Den Gudomliga inflytelsen, då den är stark, frambringar, allt efter mottagens beskaffenhet, ganska olika verkningar; emottagen af de gode, upplyser den deras förstånd, förbinder dem mycket fastare med Himmelen, och gläder följaktligen samt upplifvar deras själ; emottagen af de onde, förvirrar den deras förstånd, skiljer dem från himmelen i det den förbinder dem fastare med helvetet, injagar förskräckelse i deras själar, och ger dem slutligen den andeliga döden. När det Gudomliga Sanna inflyter i en sfär, der sådane bo, som äro i falskheter, härledande sig från det onda, och hvilka åstunda att tillintetgöra det goda och sanna i Församlingen, visar det sig för dem, som äro på afstånd, såsom ett regn af *hagel* och *eld:* af *hagel,* till följe af deras falskheter; af *eld,* till följe af deras ondskor; ty alldeles som vårt solljus, så omvexlar och förändras det Gudomliga Sanna i det mottagande föremålet allt efter dettas beskaffenhet. Detta hagel och denna eld äro likväl intet annat än skenbarheter. *Hagel* betecknar det falska, som förstör det goda och sanna; och *eld* bet. hel-

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

penbarade sig hos dem, som till det inre voro i den blotta tron, och alla böjelser för och förnimmelser af det sanna blefvo omintetgjorda hos dem [400], och allt som var lifgifvande i deras tro blef till intet [401].

VIII. Och den andra Engelen basunade [402]; och såsom ett stort berg, brinnande af eld, vardt kastadt i hafvet [403],

VIII. Och inflytelsen af det Gudomliga Sanna lät åter känna sig på de lägre trakter [402]; och blottade den hel-

vetisk kärlek; ty Ordets bokstafsmening har till stor del blifvit sammanskrifven i enlighet med de skenbarheter, som visa sig i andeliga verlden. Blandningen *med blod* antyder det sannas förfalskning.

400. *Jorden,* på hvilken föllo hagel och eld, blandade med blod, betecknar Församlingen hos dem, som på ett inre sätt äro i blotta tron, likasom *hafvet,* om hvilket talas i nästa vers, betecknar Församlingen hos dem, som till det yttre äro i denna tro. När, hvar som helst i Uppenbarelseboken, jord och haf nämnas båda två, beteckna de Församlingen i sin helhet: *jord,* dem som äro i Församlingens inre; och *haf* dem, som äro i dess yttre: ty *Församling* finnes inre och yttre; inre hos dem, hvilkas inre håg är vänd till att studera lärostyckena och stadfästa dem hos sig genom Ordet; yttre hos dem, som icke så göra. — *Tredjedelen* har samma betydelse som *tre,* och betecknar allt med afseende på det sanna, N:r 322. *Vara uppbränd* betyder förgås och här förgås genom det falska, som härflyter af helvetisk kärlek; *träd* i allmänhet beteckna menniskor till deras böjelser och förnimmelser.

401. *Grönt gräs* betecknar i Ordet det första ämne till godt och sant hos den naturliga menniskan; och som tron lefver af det goda och det sanna, betyder *allt gräs upplbrändt,* att allt det, som ger lif åt tron, har förgåtts. Detta är det som händer, då ingen böjelse finnes för det goda eller förnimmelse af det sanna.

402. (Se N:r 398). Här handlas om uppdagandet af För-

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
och tredjedelen af hafvet vardt blod [404].	vetiska kärleken, hvilken ådagalades hos dem, som voro till det yttre i blotta tron [403], och alla allmänna sanningar befunnos förfalskade hos dem [404].
IX. Och tredjedelen af de skapade varelser, som i hafvet voro och som anda hade, dog [405]; och tredjedelen af skeppen förgicks [406].	IX. Och alla deras böjelser och tankar kunde icke omskapas, eller emottaga lif [405]; och alla kunskaper, hemtade ur Ordet till nytta för lefver-

samlingens tillstånd hos dem, som äro till det yttre i blotta tron, såsom man sett, N:r 400.

403. *Berg* betecknar kärlek, N:r 336, och *berg, brinnande af eld* bet. helvetisk kärlek. Närvaron af denna kärleksart yppade sig hos dem, om hvilka här handlas; ty *blotta tron* är en tro skild från kärlek till nästan; och der ingen menniskokärlek d. v. s. ingen andelig kärlek finnes, der är helvetisk kärlek. Det finnes ingen kärleksart emellan dessa, om icke hos de ljumma, om hvilka talats kap. 3 v. 15, 16. — *Hafvet* betecknar dem, som äro till det yttre i blotta tron, N:r 400.

404. *Tredjedelen* betecknar allt, med afseende på det sanna, N:r 400; *blod* bet. det sannas förfalskning, N:r 399; och *haf* bet. Församling hos dem, som till det yttre äro i blotta tron, N:r 400. Det är de allmänna sanningarna, som hos dem äro förfalskade, emedan de icke känna allt det egna och lönnliga i denna tro, såsom de, hvilka äro till det inre i densamma; och det är de allmänna sanningarna, dem de äga, som göra, att de i andeliga verlden se ut som ett haf, emedan *vatten* betecknar sanningar, och hafvet är ett allmänt mottag för vatten.

405. *Med skapade varelser, som äro i hafvet,* eller fiskar, om hvilka här är fråga, bör man förstå de menniskors böjelser och deraf tankar, hvilka äro i allmänna sanningar, och följaktligen mera fästade vid det naturliga, än det andeliga. Andars och Englars tankar och böjelser synas på afstånd i andeliga verlden under gestalter af djur, foglar och fiskar; och det är derföre, som det så ofta i Skriften talas om skapade varelser, som lefva på jorden, i luften och i hafvet. *Tre-*

Naturliga meningen.

X. Och den tredje Engelen basunade [407]; och från Himmelen nedföll en stor stjerna, brinnande som en lampa [408], och hon föll öfver tredjedelen af floderna och öfver vattnens källor [409].

Andeliga meningen.

net, blefvo tillintetgjorda hos dem [406].

X. Och inflytelsen af det Gudomliga Sanna lät ånyo känna sig på de lägre trakter [407], och uppdagade den egna förståndigheten, hvilken uppkommer af högmod, som åter alstras af helvetisk kärlek [408]; och den egna förståndigheten gaf sig tillkänna i Ordets alla sanningar [409].

djedelen betyder allt, N:r 400; *hafva anda* vill säga, att kunna, genom omskapelse, bekomma lif; dessa ord *tredjedelen dog* beteckna, att alla de, som lefva i denna blotta tro, icke kunna emottaga lif; ty man omskapas genom tro, förenad med kärlek till nästan, men icke genom tron allena; menniskokärleken är trons lif.

406. *Skepp* beteckna kunskaper om godt och sant, hemtade ur ordet för lefvernets nytta; ty skepp öfverseglа hafven, för att förskaffa menniskan det som är behöfligt och för henne nyttigt, och kunskaper om godt och sant äro ting, som lända den andliga menniskan till nytta i allt, och från dessa härleder sig Församlingens lära och en lefnad enlig med denna lära.

407. Se N:r 398. Här handlas om uppdagandet af Församlingens tillstånd med hänsyn till böjelserna och förnimmelserna af Ordets sanningar hos dem, som sätta religion i tron allena.

408. *Stjerna* liksom *lampa* betecknar förståndighet och här den egna förståndigheten; ty stjernan sågs *brinnande*, och all förståndighet, som tillhör menniskans egenhet, sjelfviskhet, är brinnande af högmod; och högmodet alstras af helvetisk kärlek (N:r 403), betecknad med ett *berg, brinnande af eld*.

409. *Floderna* beteckna sanningar i öfverflöd; ty vatten beteckna sanningar, N:r 50. *Vattnens källor* beteckna Ordet, N:r 384.

Naturliga meningen.

XI. Och stjernans namn är malört; och tredjedelen af vattnet vardt malört [410], och många ibland menniskorna dogo af vattnen, efter de blifvit bittra [411].

XII. Och den fjerde Engelen basunade [412]: och slagen vardt tredjedelen af Solen

Andeliga meningen.

XI. Och den egna förståndighetens beskaffenhet är det helvetiska falska, och alla Ordets sanningar blefvo förfalskade [410], och efter dessa sanningar voro förfalskade, utsläckte de hos många det andeliga lifvet [411].

XII. Och det Gudomliga Sannas inflytelse lät ånyo känna sig å de lägre trakter [412],

410. *Namn* betecknar en saks beskaffenhet, N:r 81. *Stjerna* bet. den egna förståndigheten, N:r 408. *Malört* betecknar det helvetiskt falska, som är ursprunget till denna förståndighet och uppeggar den; denna beteckning kommer af malörtens stora bitterhet, som både i mat och dryck gör dessa afskyvärda. *Tredjedelen af vattnet vardt malört* betyder, att Ordets alla sanningar blefvo förfalskade. ty tredjedelen betyder allt, N:r 400; *vatten* bet. sanningar, N:r 50, och här Ordets sanningar, efter det handlas om tron.

411. *Vattnen, som blefvo bittra*, vill säga Ordets sanningar, som blifvit förfalskade, ty *malörten* hade gjort dem bittra. *Många menniskor dogo* vill säga, att det andeliga lifvet hos dem utslocknade. En kristen kan icke hafva andeligt lif af annat än Ordets sanningar, ty i dem är lif: när menniskan fattar och betraktar dem enligt sin religions falskheter, utslocknar andeligt lif i henne. Detta kommer deraf, att Ordet står i gemenskap med Himmelen; när följaktligen Ordet läses af menniskan, stiga sanningarna, som Ordet innehåller, mot Himmelen, och falskheterna, vid hvilka sanningarna äro bi- eller sammanfogade, syfta åt helvetet, hvaraf en slitning uppkommer, som utsläcker Ordets lif; detta inträffar emellertid endast hos dem, som bekräfta falskheterna genom Ordet; förhållandet är ett helt annat hos dem, som icke bekräfta dem.

412. Se N:r 398. Här handlas om uppdagandet af Församlingens tillstånd med hänsyn till det falska, som kommer af det onda, och det onda, som kommer af det falska, hos dem, som sätta religion i tron allena.

Naturliga meningen.

och tredjedelen af månen och tredjedelen af stjernorna; och tredjedelen af dem förmörkades [413], så att dagen beröfvades ljuset under sin ena tredjedel, och natten likaledes [414].

Andeliga meningen.

och allt kärlekens goda försvann hos dem, som sätta religion i blotta tron, likaså allt trons sanna och all kunskap om godt och sant; och allt detta förvandlades till det ondas falska och det falskas onda [413], så att de blefvo beröfvade allt så andeligt som naturligt sant [414].

413. *Tredjedelen* betyder allt, N:r 400. *Solen* betecknar det goda af Kärleken; och *Månen* det sanna af tron, N:r 332; *stjernor* bet. kunskaper om godt och sant, hemtade utur Ordet, N:r 51; *varda slagen* är att förgås eller blifva tillintetgjord. *Tredjedelen förmörkades af Solen*, vill säga, att kärlekens goda förvandlades i ondt och följaktligen i falskheter, som äro det ondas falska: *tredjedelen af månen förmörkades* vill säga, att trons sanna förvandlades i falskt och följaktligen i ondt, som är det falskas onda. Det ondas falska är en följd af en lefnad i det onda, som föranleder att förfalska läran, under det att det falskas onda är en följd af lärans falskheter, hvilka föranleda en lefnad i det onda. Att vara i det ondas falska, är således att vara i falkheter till följe af en ond lefnad, medan att lefva i det falskas onda är att lefva i det onda till följe af falskheten.

414. *Ljuset, som dagen beröfvades*, vill säga solens; och *ljuset, som natten beröfvades*, var månens och stjernornas. Mén *ljus* i allmänhet betyder Gudomligt Sant, som utgår af Ordet; *Solens ljus* bet. det andeliga Gudomliga Sanna; och *månens samt stjernornas ljus* bet. det naturliga Gudomliga Sanna. — I Ordets andeliga mening är det Gudomliga Sanna såsom *Solens ljus* om dagen; och i dess naturliga mening är det såsom månens och stjernornas ljus om natten. Den andeliga meningen upplyser på samma sätt medelbarligen genom den naturliga meningen, som solen meddelar sitt ljus medelst månen. När således Ordet läses i dess naturliga mening, upplyser den andeliga meningen till och med dem, som alls icke känna något af denna mening; men den andeliga menniskan upplyses då, såsom man upplyses af solens ljus, och den naturliga menni-

Naturliga meningen.

XIII. Och jag såg och hörde en Engel, som flög midt uti himmelen, sägande med väldig röst[415]: "Ve, ve, ve "dem, som bo på jorden för "de öfriga basunrösterna af "de tre Englar, som skola ba-"suna[416]!"

Andeliga meningen.

XIII. Och jag såg och förnam Herren, som förutsade i hela Himmelen Församlingens slutliga tillstånd, sägande i sin oändeliga godhet[415]: "Må "man djupt sucka öfver dem "af Församlingen, hvilkas be-"klagansvärda tillstånd skola "småningom uppenbaras[416]."

skan, såsom man upplyses af månens och stjernornas ljus. Hvar och en emottager upplysning enligt sin andeliga böjelse för det goda och sanna och tillika enligt de rena sanningar, genom hvilka han upplåtit sitt förnuft.

415. *Engel* betyder, i högsta mening, Herren, N:r 344; *flyga* betyder förnimma och, när det handlas om Herren, förutsäga; *stor, väldig röst* af Herren betecknar Hans oändeliga godhet; *det stora, väldiga* har afseende på det goda, N:r 288.

416. Utropet *ve!* betyder en handling af suckan öfver deras sorgliga tillstånd, som äro i det onda; här är det öfver deras tillstånd, om hvilka fråga blir i de följande kapitlen. Tre gånger omsagdt, betyder *ve* ett djupt suckande; *ty tre* betecknar helhet och fullhet; omsägning tre gånger utmärker högsta graden. *Jord* betecknar Församling, N:r 285; *de, som bo på jorden* betyda, såsom man längre fram får se, dem, som af sin lära och lefnad bekräftat hos sig tron, skild från kärleken till nästan; *de öfriga basunrösterna af de tre Englar, som skola basuna,* betecknar att deras tillstånd skola småningom uppenbaras.

NIONDE KAPITLET.

Innehåll.

Det förvirrade tillstånd, till hvilket den Kristna Församlingen hade urartat vid den tidpunkt, som betecknas med det sjunde inseglets öppnande, har börjat upptäckas i föregående kapitel. Der visas de åtskilliga verkningar, som den Gudomliga infly-

telsen frambragte på dem, hvilkas religion bestod i tron allena, när denna inflytelse utbredde sig öfver de lägre takterna, det vill säga, öfver de konstgjorda himlar, som skulle försvinna på yttersta domens stora dag. Den Protestantiska Församlingens öfriga tillstånd, hvilka komma att efter hvarandra uppdagas, äro ännu mer beklagliga. När menniskorna sätta all Gudsfruktan i den döda tron, kunna de icke mer göra bruk af sitt förstånd i andeliga ting, och de sluta med att inom sig tro på intet annat, än det de kunna se med kroppens ögon eller fatta uti med händerna. De befästa sig då i sina villfarelser och blifva i lägsta grad sinliga. Det är detta tillstånd, som här uppenbaras för Johannes under de mest vämjeliga, besynnerliga och onaturliga gestalter.

Detta kapitel har trenne afdelningar. I den första handlas om deras lifstillstånd, hvilka inom den protestantiska Församlingen benämnas lärare och vise, alldenstund de befästat sig i tron, skild från kärleken till nästan, och i menniskans rättfärdiggörelse och frälsning genom denna tro allena, vers. 1—3.

I den andra handlas om uppdagandet af deras lifstillstånd, hvilka inom samma Församling icke göra anspråk på att vara så lärde och vise som de nyssnämde, dock bekänna sig till den allena saliggörande tron, nöja sig med en Gudstjenst i tomma vanor och lefva efter sitt tycke, v. 13—20.

I den tredje afdelningen handlas om uppenbarandet af deras lifstillstånd inom samma Församling, hvilka göra blotta tron till hufvudsak i deras religion, och hvilka veta platt intet mer, än att tron är allt det, hvarigenom menniskan frälsas, vers. 20, 21.

Naturliga meningen.

I. Och den femte Engelen basunade[419], och jag såg en Stjerna från Himmelen ned-

Andeliga meningen.

I. Och det Gudomliga Sanna's inflytelse lät åny o känna sig å de lägre trakter[419], och

419. Se N:r 398. Här handlas om uppdagandet af det första bland de tre sorgliga tillstånd inom Församlingen, hvilka antyddes vid slutet af föregående kapitel.

Naturliga meningen.

fallen på jorden[420]; och honom vardt gifven nyckeln till afgrundens brunn[421].

II. Och han upplät afgrundens brunn, och upp steg en rök utur brunnen såsom en

Andeliga meningen.

jag förnam, att denna inflytelse riktades från andeliga Himmelen på dem inom Församlingen, hvilka bekräftat hos sig hemligheterna rörande rättfärdiggörelsen och frälsningen genom tron allena[420], och dess verkan var att sätta desse i förbindelse med satanernas helvete[421].

II. Och han satte dem i förbindelse med detta helvete, och falskheter, härflytande af

420. *En stjerna fallen från himmelen på jorden* tillkännagifver, att det Gudomliga Sannas inflytelse riktades från Andeliga Himmelen på dem af Församlingen, som inom sig bekräftat hemligheterna rörande rättfärdiggörelsen och frälsningen genom tron allena; ty *stjerna* betecknar kunskaper om det sanna, N:r 51, hvilka kunskaper leda sitt ursprung från det Gudomliga sannas inflytelse, som betecknas genom basunljudet, N:r 419; och *jord* bet. Församling hos dem, hvilka på ett inre sätt äro i denna tro, N:r 400. Den andeliga meningen af till och med 11:te versen skall visa, att här särskilt handlas om dem, som på ett inre sätt äro i tron, skild från kärleken till nästan, och anse sig lärde och vise, emedan de inom sig bekräftat hemligheterna rörande rättfärdiggörelsen och frälsningen genom tron allena. Det sades från *andeliga Himmelen,* emedan här handlas om tros-saker.

421. *Nyckel* betecknar makt att öppna, N:r 62, och följaktligen gemenskap och förbindelse. *Brunn,* som innehåller vatten, betecknar, liksom vatten, sanningar och, i motsatt mening, falskheter, Regeln 4. *Afgrund* betecknar helvete: således betecknar *afgrundens brunn* det sataniska helvetet, der falskheter herrska. Det är detta helvete, som deras inre motsvarar, hvilka inom sig bekräftat hemligheterna rörande blotta tron. Det Gudomliga sannas inflytelse på dem har haft den verkan, enligt hvad sagdt är N:r 399, att de fastare förbindas med detta helvete.

Naturliga meningen.

rök af en stor ugn[422]; och solen och luften förmörkades af brunnens rök[423].

III. Och utur röken kommo gräshoppor på jorden[424], och dem vardt gifven makt, såsom skorpioner på jorden makt hafva[425].

Andeliga meningen.

begärelser, som uppkomma af onda kärleksarter, utgingo derifrån[422], och ljuset af det Gudomliga sanna blef förvandladt i mörker af dessa falskheter[423].

III. Och af dessa falskheter uppkommo falskheter af den lägsta, sinliga graden, hvilka uppdagades hos dem, som voro i hemligheterna rörande blotta tron[424], och de

422. Betydelsen af *afgrundens brunn* är gifven, N:r 421. *Rök*, här kommande från helvetets eld, betecknar falskheter, som härstamma från begärelser, ty helvetets eld betecknar kärlek till det onda; sak samma med *stora ugnen*, som representerar begärelser från onda kärleksarter. — Helvetets andar äro icke i någon materiel eld, utan i en andelig, som är deras kärlek: de kunna icke emottaga inverkan af någon annan eld. Men i helvetet synes all kärlek, när den är uppeggad, på afstånd såsom en eld: i det inre af helvetet såsom en antänd eld, utanför helvetet såsom rök ur en ugn.

423. *Sol* och *luft* beteckna här det sannas ljus; ty *Sol* betecknar kärlek, och ljuset, som den frambringar, betecknar det Gudomliga sanna; med dessa ord: *Solen och luften förmörkades*, bör man således förstå, att ljuset af det Gudomliga sanna förvandlades i mörker. *Brunnens rök* betecknar, att förvandlingen förorsakades af begärelsernas falskheter.

424. *Rök* betecknar falskheter, som härleda sig från begärelser, N:r 422. *Gräshoppor* beteckna falskheter af den lägsta grad, sådana som uppkomma af sinligheten och hvilka göra att menniskan hvarken ser eller dömer efter annat, än sina sinnen och deras bedrägligheter. *Jord* betecknar dem, som äro i den blotta trons hemligheter, N:r 420. — Gräshopporna, dem Johannes såg, voro icke af den art, vi se på våra fält, de der härja ängarna och sädesfälten; utan de voro pygmeer eller små menniskor, såsom man kan finna af deras beskrifning, ty det säges, att de hade kronor på hufvudet

Naturliga meningen.

IV. Och dem vardt sagdt, att de icke skulle skada gräset på jorden, icke heller något grönt, icke heller något träd, utan de menniskor allena, som icke hade Guds insegel på sina pannor [426].

Andeliga meningen

ägde förmåga att öfvertyga, att deras falskheter voro sanningar [425].

IV. Men den Gudomliga Försynen drog försorg om att trons sanna och goda, likasom böjelsen för och förnimmelsen af detta sanna och goda icke kunde fråntagas andra än dem, som icke voro i sanningar, alstrade af kärleken till det goda [426].

mennisko-ansigten, hår såsom qvinnor, tänder såsom lejon, brösthärnesk af jern och öfver sig, såsom konung, afgrundens engel. De gamle kallade pygmeerna gräshoppor. 4 Moseb. 13: 34; Esaias 40: 22.

425. *Skorpion* betecknar det falskas förmåga att intala, hvilken intalelse verkar i menniskans förstånd en domning, snarlik den skorpionen genom sitt sting förorsakar i menniskokroppens lemnar. *Skorpioner på jorden* beteckna intalelse af det falska i det, som rörer Församlingen; ty *jord* bet. Församling, N:r 285. Denna intalade öfvertygelse om det falska, såframt man icke söker hjelp mot den, förorsakar andelig död, liksom skorpionens sting förorsakar naturlig död.

426. Den Gudomliga Försynen betecknas genom: *dem blef sagdt*, ty det sades från himmelen. — *Att icke skada gräset på jorden icke heller något grönt*, vill säga att icke kunna borttaga trons sanna eller goda, ty *gräs* betecknar detta trons sanna, som i början uppkommer hos menniskan, N:r 401; och det, som är grönt, betecknar det, som är lifgifvande i denna tro, eller det som härflyter af det goda. *Att icke skada något träd* vill säga, att icke kunna borttaga böjelsen för, ej heller förnimmelsen af detta sanna och goda; ty *träd* bet. menniska med hänsyn till denna böjelse och förnimmelse, N:r 400. *De, som icke hafva Guds insegel på sina pannor*, äro de, som icke äro i sanningar, härflutna af kärleken till det goda, N:r 347. Att de, som befästat sig i hemligheterna rörande rättfärdiggörelsen och frälsningen genom blotta tron, icke kunna bort-

Naturliga meningen.

V. Och dem vardt gifvet, icke att döda men att plåga (dem) fem månader [427]; och den plåga, de skulle förorsaka, (skulle vara) såsom plågan af en skorpion, då han stinger en menniska [428].

Andeliga meningen.

V. Och Försynen drog försorg om, att de icke kunde fråntaga dem förmågan att fatta och vilja det sanna och goda, medgifvande blott att hålla dem en tid i dvala [428]; och den själsdvala de skulle förorsaka, skulle åstadkommas genom intalelser, dem de skulle införa i deras förstånd [428].

taga denna böjelse och förnimmelse af det sanna och goda, kommer sig deraf, att dessa hemligheter icke äro omfattade af andra än sådane, som lära och predika dem; det är få andre, som bry sig om dem. Lekmännen höra dem väl, men fästa sig ej vid dem. De lärde, som befästat sig i dessa hemligheter, kunna intala sig sjelfve, besinnande huru mycken tankeansträngning de behöfr, för att fatta dem i sin ungdom och för att derefter bibehålla dem, dessutom väl vetande, att de anses lärdare, än andre, allt efter som de hafva insigt i dessa hemligheter. Huru skulle då lekmännen, som endast efter kärleken till nästan bedöma tron, kunna fatta dessa hemligheter genom att blott höra dem? Man kan deraf finna, att den allena saliggörande tron är presternas tro, men icke lekmännens, med undantag af dem, som lefva i en fullkomlig likgiltighet med afseende på religion; och dessa sednare behålla icke i minnet af hemligheterna mer än dessa omtuggade stycken af läran: att tron allena frälsar; att ingen kan tillfyllestgöra lagen; att Kristus tillfyllestgjort den genom lidandet på korset m. m.

427. *Icke kunna döda dem* vill säga, att icke kunna fråntaga dem, som icke äro i tro af menniskokärlek, förmågan att fatta och vilja det sanna och goda; ty om denna förmåga borttages, är menniskan andeligen död. *Fem* betecknar en sak af ringa värde, en tid af föga varaktighet. *Att plåga* vill säga att förvirra, förorsaka själsdvala; ty det är detta, som *skorpionen* betecknar.

428. *Plåga* vill säga den förvirring och själsdvala, som deras intalelse af det falska förorsakar i förståndet, N:r 425.

Naturliga meningen.

VI. Och i de dagarna skola menniskorna söka efter döden och skola icke finna den, och de skola åstunda att dö, men döden skall fly ifrån dem [429].

VII. Och gräshopporna [430] (voro) till utseendet lika hästar, färdiga till krig [431]; och

Andeliga meningen.

VI. Och under detta Församlingens slutliga tillstånd skola de, som icke äro i sanningar, härflutna af kärlek till det goda, önska, att i trossaker deras förstånd vore tillslutet och deras vilja hämmad; men det skall vara ombesörjdt, att så icke må vara [429].

VII Och de, som befästat sig i hemligheterna, rörande blotta tron [430], ansågo sig, då

429. *I de dagarna* d. ä. under Församlingens slutliga tillstånd, då läran om blotta tron är allmänneligen antagen. *Menniskorna* vill säga dem, som icke äro i sanningar, härflutna af kärleken till det goda, N:r 426. *Söka efter döden* och *åstunda dö* vill säga, att icke vilja göra bruk af hvarken förståndet eller viljan i det, som rörer tros-saker; det är följaktligen att vilja förlora det andeliga ljuset och lifvet: *söka* har afseende på förståndet, och *åstunda* på viljan; *död* sägas om båda. Uttrycken: *icke finna döden, döden skall fly ifrån dem*, betyda, att Herren skall ombestyra, att så icke må vara, på det andeligt ljus och lif icke må utsläckas hos menniskan; ty detta ljus och detta lif skulle utslockna och menniskan andeligen dö, om hon icke mer gjorde något bruk af sitt förstånd och sin vilja i det, som rörer tros-saker.

430. *Gräshoppor* beteckna falskheter, som uppkomma af sinligheten, N:r 424, och som falskheterna utgöra ett med den som antager dem, så beteckna gräshoppor sådana menniskor, som genom falskheter befästat sig i hemligheterna rörande den blotta tron. Dessa menniskors tillstånd, med hänsyn till förståndet och viljan, är beskrifvet från denna vers ända till den 12:te genom gräshoppor och deras besynnerliga tillbehör. Menniskans alla tankar och böjelser representeras i andeliga verlden genom djur, foglar och fiskar, och framställa sig under de af dessa former, som motsvara dem. Djur, som der äro representativer af andarnas böjelser, synas lefvande och lika med sådana i vår verld; men understundom

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
på deras hufvuden (voro) liksom kronor, som tycktes vara af guld [432], och deras ansigten (voro) såsom menniskors ansigten [433].	de räsonnerade, såsom de der kämpade med insigt i Ordets sanningar [431], och de tyckte sig vara segrare [432] och vise [433].

undergå de den ena förvandlingen efter den andra till sina former; ibland hafva de en form, sammansatt af flera och hörande till olika djurslag; än åter äro de, såväl till hufvudet som kroppen, beklädda och utstyrda med åtskilliga prydnader. Allt detta beror på beskaffenheten i sin helhet af de böjelser och tankar, dem de representera. Här representeras böjelser och tankar hos sådana sinliga menniskor, som äro i det ondas falskheter, i allmänhet genom gräshoppor och särskilt genom åtskilliga liknelser af gräshoppor och genom deras utstyrsel. Alla dessa representationer motsvara falskheter, som komma af det onda, och den sinliga menniskans intalelser. Den sinliga menniskan menar sig räsonnera med förstånd om det sanna, emedan hon intalat sig, att det falska är sant och det onda godt; och så länge hon förblifver i denna sorts öfvertygelse, kan hon icke se förnuftigt eller förståndigt; hon tror emellertid, att det, som hon intalat sig, är enligt med det högsta förnuft och det djupaste förstånd, ty förnuftet och förståndet äro tillslutna hos henne, hvaraf följer, att hon är i en sorts intalelse-tro om det hon tänker och talar. Att den sinliga menniskan kan räsonnera med kraft och skicklighet, kommer sig deraf, att hennes tankar äro så nära intill orden, att de, så att säga, hopblanda sig med dem, och att hon sätter all sin förståndighet i orden, som komma blott från minnet.

431. *Häst* betecknar insigt i Ordet, N:r 298. *Krig* betecknar andeligt krig, som består i att räsonnera och argumentera.

432. *Kronor, som tycktes vara af guld,* dem de hade på sina *hufvuden,* beteckna vedermälen af seger. Sinliga menniskor hafva den öfvertygelse, att de icke kunna besegras.

433. *Menniska* betyder vis, och *menniskoansigte* vishet. De trodde sig vise; de läto äfven kalla sig vise, lärde, kunnige, ehuru de voro *ibland de fåvitska jungfrurs tal, som icke hade olja i sina lampor,* d. v. s. kärlek till Gud och nästan, och *ibland de dårars tal, hvilka hörde,* d. v. s. läste Ordet men *icke handlade derefter.* Matth. 25: 1, 2; 7: 26.

Naturliga meningen.

VIII. Och de hade hår såsom qvinno-hår [434], och deras tänder voro såsom lejons [435].

IX. Och de hade brösthärnesk såsom af jern [436], och ljudet af deras vingar var som larmet af stridsvagnar för många hästar, som löpa till strids [437].

X. Och de hade stjertar, lika skorpioner [438], och gaddar voro i deras stjertar och

Andeliga meningen.

VIII. Och de trodde sig vara i böjelse för det sanna [434], och de intalade sig, att de hade makt till allt [435].

IX. Och de hade bevisningsgrunder, hvilka tycktes icke kunna vederläggas [436], och deras räsonneringar syntes dem grundade på fullkomlig insigt i lärans sanningar, hemtade ur Ordet, för hvilka man bör kämpa med ifver [437].

X. Och de gjorde bruk af Ordets förfalskade sanningar för att förvirra andra [438], och

434. *Man* betyder insigt uti det sanna, och *qvinna* bet. böjelse för det sanna; emedan mannen födes förstånd, och qvinnan böjelse. *Lår* betecknar den yttersta graden af det sinliga i viljan. — De trodde sig vara i böjelse för det sanna, ehuru de voro i böjelse för det falska; ty de höllo det falska för sant.

435. *Tänder* beteckna den yttersta, sinliga graden af förståndet. *Lejon* betecknar makt, N:r 241. — De inbillade sig hafva makt till allt, och att vara oöfvervinnerliga; det är derföre, som det säges: *deras tänder voro såsom lejons.*

436. *Brösthärnesk* beteckna försvarsverk, ty det beskyddar bröstet; här försvarsverk för deras falskheter; dessa bestå i deras bevisningsgrunder, som hvila på bedrägligheter. Sanningar, dem man sätter emot dem, göra ingen verkan; de förkastas af dem, liksom svärdet återkastas af brösthärnesket. *Deras brösthärnesk voro såsom af jern*, emedan deras bevisningsgrunder syntes dem så kraftiga, att de icke kunde vederläggas; ty *jern* betecknar kraft till följe af dess hårdhet.

437. *Vingar* beteckna makt att strida, N:r 245; ljudet eller bullret af deras vingar betecknar således räsonneringar, genom hvilka de stridde. *Stridsvagnar* beteckna läro-sanningar; *hästar* insigt i Ordet; *mängd af hästar*, denna insigt i sin fullhet. *Löpa till strids* — är är kämpa med ifver.

438. *Stjert* betecknar det vetenskapliga i dess yttersta grad,

Naturliga meningen.

deras makt (var) att skada menniskorna under fem månader [439].

XI. Och de hade öfver sig till konung afgrundens engel: hans namn (är) på hebreiska

Andeliga meningen.

deras förfalskningar voro fulla af illistighet, och deras makt var att beslöja och förblinda förståndet under någon tid [439].

XI. Och de beherrskades af det falska från det sataniska helvetet: det är den för-

eller det som är grundadt på det sinliga; ty stjerten är fortsättningen af ryggraden eller ryggmergen, hvilken sjelf är en fortsättning af hjernan; men hjernan, liksom hufvudet, betecknar förstånd och vishet, emedan dessa äro der i sina upprinnelser; *stjerten,* som är i den yttersta graden, betecknar det vetenskapliga, som är den yttersta graden af förstånd och vishet; här, det sinligt vetenskapliga. När med *hufvud* betecknas den allena rättfärdiggörande och frälsande tron, betecknas med *stjerten* alla de bekräftelser, som hemtats ur Ordet, och följaktligen alla de Ordets sanningar, som blifvit förfalskade. Enhvar, som från den egna förståndigheten hemtar en religionsgrundsats och gör den till hufvud (*hufvud*-sak), tager bekräftelser utur Ordet och gör dem till stjert (*slut*-sats); på detta sätt förvirrar man andra.

439. *Gadd* betecknar bedrägeri, illistighet; och *gaddar i stjerten* beteckna illistiga förfalskningar af Ordet. *Skada,* vill säga: beslöja och förblinda förståndet genom bedrägerier, och följaktligen bedraga och förleda. *Fem månader* betyda en liten tid, N:r 427. — Genom att stödja sig på några ställen i Ordet göra de så; ty Ordet är sammanskrifvet genom motsvarigheter, hvilka till en del äro skenbarheter af sant, och dessa skenbarheter förborga inom sig äkta sanningar. Om dessa sanningar icke blifva kända, kan man taga utur Ordet åtskilligt, som till en början synes öfverensstämma med något kätteri; men när de äkta sanningarna blifva kända i Församlingen, då blottas skenbarheterna af det sanna, och de verkliga sanningarna komma i dagen. Innan detta sker, kan dock en kättare, genom åtskilliga ställen i Ordet, beslöja och förblinda förståndet och sålunda bedraga och förleda; det är detta, som de göra, hvilka bekräfta, att menniskan blifver rättfärdiggjord och frälsad genom tron allena.

Naturliga meningen.

Abaddon, och på grekiska hafver han namnet Apollyon 440.

XII. Ett ve är framfaret; si ännu komma två ve efter detta 441.

XIII. Och den sjette Engelen basunade 442, och jag hörde från de fyra hörnen af

Andeliga meningen.

ötörande egenskapen hos detta falska, som har förderfvat Församlingen genom en fullständig förfalskning af Ordet 440.

XII. Man har suckat öfver detta Församlingens tillstånd; se, man skall ännu hafva att sucka öfver tvenne tillstånd, som skola uppenbaras 441.

XIII. Och inflytelsen af det Gudomliga Sanna lät åter känna sig å de lägre trakter 442,

440. *Afgrund* betyder det sataniska helvetet, N:r 421. *Till konung afgrundens engel* vill icke säga någon engel, som var kunung öfver helvetet, utan betyder det falska, som der herrskar; ty med *konung* förstår man den, som är i det sanna af böjelse för det goda, N:r 20, och här i motsatt mening, den som är i det falska af begärelse till det onda, och med abstraktion från person, sjelfva detta onda. *Att hafva till konung afgrundens engel* vill således säga, att vara under helvetets herravälde, der det ondas falskheter äro, eller under beherrskning af det sataniska helvetet. *Namn* betecknar egenskap, N:r 81. Abaddon på ebreiska och Apollyon på grekiska betyda förstörare, den som förorsakar förderf. Det är den förstörande egenskapen hos detta falska, som, genom en fullständig förfalskning af Ordet, förderfvat Församlingen.

441. *Ve* betyder en suckan öfver Församlingens tillstånd, N:r 416; med de *trenne ve,* som *ännu komma efter* bör man således förstå den suckan, som skall framkallas genom uppenbarandet af de tvenne följande Församlingens tillstånd.

442. Se N:r 397. De, hvilkas tillstånd nu komma att uppdagas, äro helt och hållet åtskilda från dem, hvilkas falskheter visat sig under gestalter af gräshoppor. Desse sednare vinnlägga sig med ifver om att undersöka hemligheterna rörande rättfärdiggörelsen och frälsningen genom blotta tron; de förre deremot, om hvilka nu blir fråga, sysselsätta sig icke alls med hemligheter; de dana all sin religion endast af blotta

Naturliga meningen.

det gyldene Altaret, som är inför Gud, en röst, som sade till den sjette Engelen, som hade basunen [443];

XIV. "Lös de fyra Eng-"lar, som äro bundne vid den "stora floden Evfrates [444]."

Andeliga meningen.

och jag förnam, att Herren anbefallde Andeliga Himmelen att rigta kraften af inflytelsen på dem af Församlingen, som endast göra afseende på tron, nöja sig med en gudstjenst i tomma vanor och lefva efter sitt tycke, och att Han sade [443]:

XIV. "Må de yttre banden "dem frångagaa, att det inre "af deras andesinne må öppet "visa sig [444]."

tron, nöja sig med en Gudstjenst i gamla vanor, och lefva för öfrigt alldeles, som det faller dem i smaken.

443. *En röst* betyder en befallning af Herren; *det gyldene Altaret* eller Altaret der rökverket brändes, betecknar andeliga himmelen, N:na 277, 392, och *Altarets fyra hörn* bet. dess makt, N:r 270. *Den sjette Engelen, som hade basunen,* tillkännagifver riktningen af det Gudomliga Sannas inflytelse, N:r 398, för att ådagalägga Församlingens tillstånd hos dem, som äro omnämnda N:r 442.

444. *Eufrates* betecknar det mänskliga andesinnets inre, som kallas det förnuftiga, der visbet bor hos dem, som äro i det sanna härledande sig från det goda; och der dårskap herrskar hos dem, som äro i det falska, härledande sig från det onda. Denna beteckning kommer deraf, att floden Eufrat skiljde landet Kanaan från Assyrien; landet Kanaan betecknar Församlingen, och Assyrien dess förnuftiga; floden, som utgjorde gräns dem emellan, betecknar andesinnets inre, som ock kallas det förnuftiga. *De fyra Englar, som voro bundna vid floden* vill säga detta andesinnets inre eller förnuftiga, som är fjettradt; dessa fyra englar äro helvetiska andar och icke Englar, ty det säges, N:r 446, att *de voro färdige att döda tredjedelen af menniskorna.* — *Lösa de fyra englar* vill säga, att borttaga de yttre banden hos menniskan, så att hennes andesinnes inre må öppet visa sig.

Naturliga meningen.

XV. Och löste vordo de fyra englar[445], som voro beredda till timma, dag, månad och år, att döda tredjedelen af menniskorna[446].

XVI. Och antale på rytteriets skaror var två gånger tiotusende gånger tiotusende[447]; och jag hörde deras antal[448].

XVII. Och sålunda såg jag i synen hästarna och dem, som sutto på dem[449]: de hade eldfärgade, hyacintfärgade och

Andeliga meningen.

XV. Och sedan de yttre banden blifvit borttagna, såg man oförtäckt det inre af deras andesinne[445], som voro i ett beständigt bemödande att beröfva alla Församlingens menniskor det andeliga ljuset och lifvet[446].

XVI. Och det ondas falskheter hade uppfyllt deras andesinnes inre med en oerhörd massa räsonneringar för den blotta tron[447], och jag förnam af hvilken beskaffenhet de voro[448].

XVII. Och således upptäckte jag, att dessa räsonneringar voro inbillningens foster, och att de, som använde dem[449],

445. Förklaringen är gifven, N:r 444.

446. *Vara beredd* vill säga bemöda sig; *vara beredd till timma, dag, månad, år* vill säga, att vara beständigt i samma tillstånd, eller i ett beständigt bemödande. *Döda* är att borttaga det andeliga ljuset och lifvet, N:r 307. *Tredjedelen af menniskorna* betyder alla Församlingens menniskor, N:r 400.

447. *Skaror af krigsfolk* beteckna godheter och sanningar och i motsatt mening, ondskor och falskheter; *här* menas det ondas falskheter. *Häst* betecknar insigt i Ordet, N:r 298, och i motsatt mening, denna insigt förstörd, förvänd; *rytteri* betecknar räsonneringar, grundade på en förvänd insigt i Ordet; här bet. det räsonneringar för den *blotta tron;* deras oerhörda antal är antydt genom två gånger tiotusende gånger tiotusende; *två* har afseende på det goda och i motsatt mening på det onda; *tiotusen* lämpas på sanningar, N:r 287, och i motsatt mening, på falskheter.

448. *Höra* vill säga förnimma; *antal* bet. en saks beskaffenhet, N:na 10, 348, 364.

449. *Se* är att upptäcka beskaffenheten. *Hästarna* beteckna

Naturliga meningen.

svafvelfärgade brösthärnesk[450]; och hästarna shufvuden (voro) såsom lejons hufvuden [451], och ur deras munnar utgick eld och rök och svafvel [452].

XVIII. Och tredjedelen af menniskorna vardt dödad af

Andeliga meningen.

grundade sina bevisningar på helvetisk kärlek, på egen förståndighet och på begärelsen, som af dessa härstammar [450]; och deras inbillningar röran-de blotta tron syntes dem hafva mycken makt [451]; och i deras tankar och tal upptäckte jag innerst egenkärlek och kärlek till verlden, högmod öfver e-gen förståndighet och begärel-se till det onda och falska [452].

XVIII. Och allt andeligt lif utsläcktes af dessa tre: af

räsonneringar för den blotta tron, N:r 447; dessa räsonnerin-gar äro inbillningens foster, ty Johannes säger, att han såg "*i synen*" hästarna. *Sitta på hästarna* är att använda dessa rä-sonneringar.

450. *Brösthärnesk* beteckna de bevisningar, af hvilka de betjena sig, N:r 436. *Eld* betecknar himmelsk kärlek och i mot-satt mening, helvetisk. *Hyacint*, till färgen emellan eldrödt och ljusets hvita färg, representerar kärlek och förståndighet, och betecknar således en förståndighet, som härflyter af ande-lig kärlek, och i motsatt mening en förståndighet som här-flyter af helvetisk kärlek d. v. s. den egna förståndigheten; *svafvel* betecknar den begärelse till ondt och falskt, som här-flyter af denna förståndighet.

451. *Hufvuden* beteckna de orimliga och fantastiska före-ställningar de gjorde sig om blotta tron, hvilka, med ett ord, kallas fantasier. *Lejon* betecknar makt, N:r 241. Att deras inbillningar tycktes dem hafva stor makt, kom sig deraf, att de sjelfve voro sinlige, och dylika menniskor använda sinne-nas bedrägligheter för att intala och vilseleda.

452. *Ur deras munnar* vill säga från deras tankar och tal. *Eld* betecknar här egenkärlek och kärlek till verlden, N:r 450; *rök* bet. högmod öfver egen förståndighet, hvilket högmod upp-kommer af egenkärleken och verldskärleken, såsom rök af eld; *svafvel* betecknar begärelsen till det onda och falska, N:r 450.

Naturliga meningen.

dessa tre, af elden och af röken och af svaflet, som utgingo utur deras munnar [453].

XIX. Och hästarnas makt var i deras mun [454]; ty deras svansar, lika ormar, hade hufvuden, och med dessa göra de skada [455].

XX. Och de öfrige af menniskorna, som icke bleſvo dödade i dessa plågor [456], bätt-

Andeliga meningen.

egenkärleken, kärleken till verlden, af högmodet öfver egen förståndighet, och af begärelsen till det onda och falska [458].

XIX. Och deras makt var i deras tal [454]; ty deras bevisningar, grundade på sinnenas bedrägligheter, förfalskade det sanna, för att ge stöd åt deras läras grundbegrepp, och det är på detta sätt som de förleda [455].

XX. Och de öfrige af menniskorna, som voro i blotta tron, hvilkas andeliga lif icke

453. *Varda dödad* vill säga att andeligen dö, förtappas, hvilket inträffar, när allt andeligt lif är utsläckt; *tredjedelen* betyder allt, N:r 400. Betydelsen af eld, rök och svafvel gafs N:r 452.

454. *Makt i munnen* betyder deras makt genom tal öfver den blotta tron; ty ett prydligt och behagligt föredrag, ett låtsadt nit, en snillrik bekräftelse af det falska, särdeles genom skenbarheter af sanning och genom anförande af ansedda mäns utsagor jemte många andra dylika medel, ha mycken verkan och göra allt, då sanningen sjelf och Ordet hafva ingen inflytelse. Sanningen upplyser också verkligen endast dem, som hafva kärlek till nästan och deraf tro: inga andra inhemta verkliga lärdomar ur Ordet.

455. Gräshopporna hade stjertar, lika skorpioner; här, äro *hästarnas svansar lika ormar*. De, som representeras af gräshoppor, tala och öfvertyga förmedelst Ordet, vetenskap och lärdom; men dessa sednare tala och öfvertyga endast genom bevisningar från skenbarheter af sanning och sinnenas bedrägligheter; de tala med behag och med ett sken af vishet; de förleda, men icke så farligt som de andra. *Orm* betecknar det sinliga.

Naturliga meningen.

rade sig icke från sina händers verk[457], att de icke tillbådo djeflar[458] och afgudar af guld och silfver och koppar och sten och trä[459], de der hvarken kunna se eller höra eller gå[460].

Andeliga meningen.

utsläcktes i dessa begärelser[456], vände sig icke ifrån sin egenhets onda[457], så att de upphörde med att öfverlemna sig åt sina onda lustar[458] och åt en gudstjenst, grundad på falskheter af alla slag[459], i

456. Med *de öfrige af menniskorna* bör man förstå dem, som väl icke äro så beskaffade, som de nyssnämde, men icke desto mindre göra tron allena till religionens hufvudsak; *som icke blefvo dödade,* vill säga, som icke äro så andeligen döda; *i dessa pldgor* d. ä. i de ofvan betecknade onda lustarna, nämligen: kärleken till sig sjelf och verlden, högmodet öfver egen förståndighet och begärelsen till det onda och falska, N:na 452. 453.

457. *Icke bättra sig* vill säga: icke vända sig ifrån det onda; *sina händers verk* vill säga deras egenheter; ty *händer* betecknа förmåga; *deras händer* beteckna således deras egna förmåga, d. v. s. allt, som härleder sig från menniskans egenhet. Denna menniskans egenhet innehåller endast ondt och falskt: viljans egenhet är det onda, och förståndets egenhet är det falska. Det sades *att de icke bättra sig,* ty de, som göra blotta tron till allt i religionen, säga vid sig sjelfva: "Hvartill tjenar ånger och bättring, när vi genom blotta tron bekomma syndernas förlåtelse och blifva frälsta? Månne gerningarna göra något till frälsningen och saligheten? Jag vet, att jag är född i synd och att jag är en syndare. Om jag erkänner det och beder, att mina fel och brister icke må mig tillräknade varda — är min ånger och bättring då icke gjord? hvad behöfs mer?" På detta sätt tänker man så litetpå synderna, att man icke ens vet, om sådana finnas, och denna säkerhet leder genom dess nöje och behag till en förskräcklig olycka, på samma sätt, som ett fartyg under gynsam vind förliser mot klippor, när styrmannen och matroserna ligga försänkta i djup sömn.

458. *Djeflar* äro de onda lustar, som härstamma från egenheten; *att tillbedja djeflar* vill således säga, att öfverlemna sig åt dessa lustar.

459. *Afgudar* betyda falskheter och villfarelser rörande

Naturliga meningen.

XXI. Och de bättrade sig icke från sina mordgerningar eller sina trolldomskonster eller sina otuktigheter eller sina stölder [461].

Andeliga meningen.

hvilken icke finnes hvarken något begrepp om det sanna, någon förnimmelse af det goda eller något andeligt lif [460].

XXI. Och de upphörde icke med att utsläcka det andeliga lifvet, eller att förvända det goda, eller att förfalska det sanna, eller att borttaga kunskaper om godt och sant [461].

Gudstjensten. Att *tillbedja afgudar af guld, silfver, koppar, sten* och *trä* vill säga: att grunda sitt sätt att dyrka och tjena Gud på falsketer och villfarelser af alla slag. *Afgudar af guld* betecknа falskheter rörande Gudomliga ting; *afgudar af silfver*, falskheter rörande andeliga ting; *afgudar af koppar*, falskheter rörande menniskokärleken; *afgudar af sten*, falskheter rörande tron; och *afgudar af trä*, falskheter rörande goda verk. Alla dessa falskheter finnas hos dem, som icke bättra sig, det vill säga, icke fly det onda, såsom stridande mot den Gudomliga Ordningen.

460. Väl vet man, att afgudar hvarken kunna se, höra eller gå. Men detta säges här icke utan betydelse. *Se* och *höra* vill säga, att fatta det sanna och förnimma det goda, N:na 7, 25, 87; att *gå* vill säga lefva, N:r 167. Med dessa tre handlingssätt bör man således förstå, att i en Gudstjenst, som är grundad på sådana falskheter som här betecknas med afgudar, finnes hvarken insigt i det sanna, eller förnimmelse af det goda, eller andeligt lif.

461. *Icke bättra sig från sina mordgerningar* är att icke upphöra med att utsläcka det andeliga lifvet; ty att begå mord är att andeligen döda, N:r 307. *Trolla* är att förvända det goda, (Se hos Swedenborg N:r 462); *bedrifva otukt* är att förfalska det sanna, N:r 114; begå *stölder* är att borttaga kunskaper om sant och godt; ty dessa kunskaper äro betecknade med dyrbarheter, kläder och många andra saker, som tjufvar hafva för sed att bortsnappa.

TIONDE KAPITLET.

Innehåll.

Den Kristna Församlingen, som under åtskilliga grader af förfall ändtligen nått sitt slut, gick nu samma öde till mötes, som de föregående Församlingarna, att förgås genom de förskräckliga tilldragelser inom andeliga verlden, som i de Heliga Skrifterna betecknas under namn af yttersta domen. De konstgjorda himlar, i hvilka denna Församlings hufvudmän fortforo att utöfva sitt välde, skulle förstöras och för alltid försvinna. Men en yttersta dom verkställes aldrig utan att med detsamma en Ny Församling bildas genom ny uppenbarelse af Gudomliga Sänningar; och denna Församling bildas först i andeliga verlden, för att derifrån framdeles förete sig i den naturliga. Derföre handlas i detta och följande kapitel om uppenbarelsen i andeliga verlden af Nya Församlingens grundläror och de verkningar, som läran om Herren utöfvar på dem, som äro i blotta tron.

- Här visar sig Herren för Johannes under sinnebilder, som representera den Ende Gudens egenskaper, alldeles som Han syntes honom enligt första kapitlet. Han förklarar, att Han är Himmelens och jordens Ende Gud och att Han är Gud äfven till sin Menskslighet: följaktligen att Han är Jehovah Sjelf. Men denna Kristendomens grundsanning, inskrifven på tusende ställen i Ordet, och här representerad genom *en liten bok*, kan icke emottagas af de protestantiska Församlingarna, så länge de vidhänga sina villfarelser och framhärda i dogmen om rättfärdiggörelsen genom tron allena. Många af dem kunna väl medgifva, och göra detta med nöje, att Herren är Frälsare och Återlösare; men de falska läror, af hvilka de äro intagna, hindra dem ifrån att på samma gång erkänna, att Han är Himmelens och jordens Ende Gud och att Hans Menskslighet är Gudomlig.

Naturliga meningen.

1. Och jag såg en annan stark Engel nederstigande från Himmelen [465], omgifven af en sky; och en regnbåge (var) öfver hans hufvud [466], och hans ansigte (var) såsom Solen [467], och hans fötter såsom eldpelare [468].

Andeliga meningen.

1. Och jag såg Herren i den makt, Han förvärfvat sig [465] genom sitt naturliga Gudomliga eller sin Gudomliga Menskelighet; och Hans andeliga Gudomliga var i Hans inre [466], och sjelfva Hans Gudomliga Väsende var i Hans innersta [467]; och Hans naturliga Gudomliga förhåller sig till Hans Gudom af evighet, så-

465. *En stark Engel nederstigande från Himmelen* är Herren i sin makt såsom Ordet. Ordet, såsom första upphofvet till allt, är sjelfva det Gudomliga; det genomgår alla Himlar, för att komma till den naturliga verlden. Sjelfva det Gudomliga, som är i det af Herren, blir, när det kommer till innersta Himmelen, Himmelskt Gudomligt; när det från denna himmel nedstiger till den andra, blir det andeligt Gudomligt; när det från andra Himmelen nedstiger till den yttersta, blir det himmelskt-naturligt Gudomligt och andeligt-naturligt Gudomligt, och slutligen när det från yttersta Himmelen kommer till denna verld blifver det naturligt Gudomligt, sådant som det är i bokstafs-meningen. Ordet är således gifvet åt Englar och menniskor med en olikhet, som omvexlar allt efter deras grad af vishet, förståndighet och vetande: Ordet är städse det samma, ehuru det uppfattas på särskildt sätt i hvarje himmel. Här säges *en annan Engel*, emedan det handlas om ett annat Gudomligt än det, som förut beskrifvits.

466. *Sky, af hvilken han var omgifven*, är det naturliga Gudomliga eller den Gudomliga Menskligheten; också är Ordet, till sin naturliga mening, betecknadt med en sky, N:r 24. *Regnbåge* är det andeliga Gudomliga; och som detta Gudomliga är i det inre af det naturliga Gudomliga, syntes regnbågen *öfver hufvudet*, ty det, som är öfver, motsvarar det, som är inom.

467. Herrens *ansigte* betecknar sjelfva Hans Gudomliga Väsende, N:r 53; och detta väsende är i det innersta representeradt genom en *Sol*.

Naturliga meningen.

II. Och han hade i sin hand en liten bok öppen [469], och han satte sin högra fot på hafvet och den venstra på jorden [470].

Andeliga meningen.

som kroppen förhåller sig till själen [468].

II. Och han uppenbarade Ordets makt med hänsyn till denna läropunkt: *Herren är Allena Gud i Himmelen och på jorden, och Hans Menskklighet är Gudomlig* [469]; och han visade, att han hade all makt, såväl öfver dem, som voro i det yttre af Församlingen, som öfver dem, som voro i dess inre [470].

468. Herrens *fötter* beteckna Hans naturliga Gudomliga, N:r 49; *pelare* betecknar något som stödjer, uppbär, N:r 191; Hans fötter syntes *som eldpelare*, emedan det naturliga Gudomliga eller Herrens Gudomliga Menskklighet uppbär Hans Gudom af evighet, liksom kroppen uppbär själen och såsom Ordets naturliga mening uppbär dess andeliga och himmelska meningar.

469. Man har sett, N:r 256, att boken i hans hand, som satt på Thronen, betecknade Ordet; här betecknar den *lilla bok*, som Engelen hade i sin hand, också Ordet, men med hänsyn till något väsendtligt stycke af läran, som den innehåller, nämligen: *Herren är Allena Gud i Himmelen och på jorden, och Hans Menskklighet är Gudomlig*, såsom andeliga meningen af detta och följande kapitel, jemte naturliga meningen af vers. 15—17 (kapitl. 11) tillkännagifva. Det säges *en liten bok öppen*, emedan denna sanning visar sig klarligen i Ordet och blir ögonskenlig för hvar och en, som läser med uppmärksamhet. Det handlas nu om denna läropunkt, emedan den är sjelfva det väsendtliga i Nya Församlingen; ty på en rigtig idé om Gud grundar sig hela Himmelen och hela Församlingen, såsom all religion i allmänhet, emedan genom denna idé sker förbindelse, och förbindelsen gifver ljus, vishet och evig lycksalighet.

470. *Haf* och *jord* beteckna Församlingen i sin helhet; *haf* bet. dem, som äro i dess yttre; *jord*, dem, som äro i dess inre, N:r 400. *Sätta sina fötter på hafvet och på jorden* vill säga, att hafva allt under sin makt. Det säges: *högra foten på hafvet*

Naturliga meningen.

III. Och han ropade med en väldig röst, såsom ett lejon ryter [471]; och då han ropade, läto de sju tordönen höra sina röster [472].

Andeliga meningen.

III. Och Han suckade djupt öfver sin Församling, som var Honom undanryckt [471]; och då Han hade suckat, blef Ordets lära om Herren upptäckt i hela himmelen [472].

och den venstra på jorden, emedan de, som äro i det yttre af Församlingen, icke hos sig bekräftat falskheterna, såsom de, hvilka äro i det inre.

471. *Lejonet ryter* när det märker sina fiender och deras angrepp, och då det ser sig beröfvas sina ungar och sitt byte. Herren, redan N:r 265 betecknad med lejon, jemföres här med detta djur, för att uttrycka den djupa smärta, Han känner, då Han ser sin Församling sig frånryckas derigenom att alla sanningar blifvit förfalskade och isynnerhet derföre, att Han icke är erkänd och tillbedd, ehuru Han är Himmelens och jordens ende Gud.

472. Herrens röst, då den nedkommer från Himlarna till de lägre trakter, höres såsom *tordön.* Det säges här *sju tordön,* emedan Herren talar på samma gång genom hela Himmelen, och följaktligen i sin fullhet, hvilken är betecknad med talet *sju,* N:r 10. Liksom *tordön* betecknar undervisning och förnimmelse af det sanna, N:r 236, så betyder det här upptäckten af det sanna och dess uppenbarelse (a).

(a) Läran om Herren innehåller följande sanningar: Hela den Heliga Skrift handlar om Herren, och Herren är Ordet. — Att Herren uppfyllt allt i lagen vill säga, att Han uppfyllt allt i Ordet. — Herren kom i verlden för att underkufva helvetena och förherrliga sin Menskslighet; och lidandet på korset var den sista striden, genom hvilken han fullkomligen besegrade helvetena och till fullo förherrligade sin Menskslighet. — Genom lidandet på korset har Herren icke borttagit våra synder, men Han har burit dem. — Tillräknandet af Kristi förtjenst är intet annat än synderna förlåtelse efter skedd bättring. — Herren, till sin Gudomliga Menskslighet, kallas Guds Son; och med hänsyn till Ordet kallas Han Menniskones Son. — Herren har Gudomliggjort sin Menskslighet genom det Gudomliga, som var uti Honom, och på detta sätt har han blifvit ett med Fadren. — Herren är Gud sjelf, af hvilken Ordet är och om hvilken Ordet handlar. — Det finnes icke mer än en Gud, och Herren är den Guden. — Den Helige Ande är det Gudomliga, som utgår af Herren, och detta Gudomliga är Herren Sjelf. — Den athanasiska läran om tron öfverensstämmer med Sanningen — allenast man med personernas treenighet förstår personens treenhet som är i Herren.

Naturliga meningen.

IV. Och då de sju tordönen låtit höra sina röster, ville jag skrifva; och jag hörde en röst från himmelen sägande till mig: "Besegla det de sju "tordönen talat hafva och skrif "det icke [473]."

V. Och Engelen, som jag såg stående på hafvet och på jorden, lyfte sin hand upp mot Himmelen och svor vid Honom, som lefver i tidehvarfvens tidehvarf [474],

Andeliga meningen.

IV. Och då denna lära blifvit upptäckt i hela Himmelen, önskade jag uppenbara den; och mig blef sagdt af Herren: "Förvara läran, som nyss "blifvit upptäckt i hela him-"melen, och uppenbara den "icke [473]."

V. Och Herren, som jag igenkände, ägande all makt såväl öfver dem, som äro i det yttre af Församlingen, som öfver dem, som äro i dess inre, bekräftade inför Englarna och vittnade genom sin Gudom af evighet [474],

473. *De röster, hvilka de sju tordönen läto höra*, äro de sanningar, som blifvit anförda i noten till N:r 472. *Att skrifva* vill i naturlig mening säga, att till åminnelse anförtro eller uppenbara åt efterkommande; i andelig mening är det att till emottagande anförtro eller uppenbara för hjertat. Deraf följer, att *besegla och icke skrifva, hvad de sju tordönen talat*, är att förvara och icke uppenbara dessa sanningar förr, än de kunna emottagas; men de kunna icke emottagas af dem, som äro i en tro skild från kärleken till nästan, för deras envishets skull att framhärda i sina villfarelser. Om denna nya lära (N:r 472), som blifvit förkunnad och ännu förkunnas, såsom öppnandet af den lilla boken tillkännagifver, hade blifvit meddelad andra än dem, som äro i ett sannskyldigt godt och hvilka före yttersta domen representeras genom Johannes (N:r 5) ibland dem som hålla sig till den blotta tron, så skulle den icke allenast blifvit af desse sednare förkastad, utan äfven af andra genom dessas intalan; och om den icke blifvit förkastad, hade den blifvit helt och hållet förfalskad och slutligen vanhelgad. Härpå finner man bevis i detta och följande kapitel.

474. *Engelen, stående på hafvet och på jorden*, är Herren, N:r 470. *Upplyfta sin hand mot Himmelen* är att bekräfta inför Eng-

Naturliga meningen.

VI. Som skapat hafver Himmelen och hvad deruti är, och jorden och hvad deruti är, och hafvet och hvad deruti är [475], att tid icke skall vara mer [476];

VII. Men i de dagar, då den sjunde Engelens röst (hö-res), när han skall basuna [477], skall ock Guds hemlighet full-komnad varda, såsom han för-kunnat hafver sina tjenare profeterna [478].

Andeliga meningen.

VI. Som gör lefvande alla dem, som äro i Himmelen och i Församlingen, såväl den in-re som den yttre, och allt, hvad i dem är [475], att denna Församling icke längre skall vara till [476];

VII. Men vid uppdagandet af dess slutliga tillstånd, när inflytelsen af det Gudomliga Sanna låter känna sig å de lägre trakter [477], då skall allt det, som i Ordet blifvit förut-sagdt om Hans andra Till-

larna; *svärja* är att vittna; *Han, som lefver i tidehvarfvens tidehvarf* är Herren till sin Gudom af evighet, N:na 58, 60.

475. *Skapa*, d. ä. omskapa, pånyttföda, N:na 254, 290; således också göra lefvande. Med *Himmel* förstår man Himmelen, der Englarna äro; och med *jord* och *haf* Församlingen: med *jord*, dem som äro i det inre; med *haf*, dem som äro i det yttre af Församlingen, N:na 400, 470. Hvad som är *i Himmelen, i jorden och i hafvet* betecknar allt det, som så i allmänt som enskilt hänseende är i dem.

476. *Tid* betecknar tillstånd. I andeliga verlden mätes icke tiden efter dagar, veckor, månader och år; den repre-senteras genom tillstånd, det vill säga genom lifvets fortgående, enligt hvilka man minnes det som förflutit. Dag och natt, morgon och afton, sommar och vinter, hvilka bestämma tiden i naturliga verlden, representera i andeliga meningen För-samlingens tillstånd; och så snart som dessa tillstånd icke mera finnas, finnes icke mer Församling, hvilket inträffar, när det sannas ljus icke är annat än mörker och det godas värma icke är annat än köld. Med *tid skall icke vara mer* bör man således förstå, att den första Kristna Församlingen skall upp-höra att vara till.

477. *Den sjunde Engelens röst* betecknar uppdagandet af För-

Bokstapliga meningen.

VIII. Och rösten, hvilken jag hörde ifrån Himmelen, talade ånyo med mig och sade: "Gack, tag den lilla öppna "boken, (som är) i Engelens "hand, hvilken står på hafvet "och på jorden 479."

Andeliga meningen.

kommelse och intill dess varit fördoldt, uppenbaradt varda 478.

VIII. Och mig sades ånyo af Herren: "Undersök den ver"kan, som, före falskheternas "fullständiga utrotande, läran "gör röraude Honom, som äger "all makt såväl öfver dem, "hvilka äro i det yttre, som "öfver dem, hvilka äro i det "inre af Församlingen 479."

samlingens sista eller slutliga tillstånd, N:na 388, 391. *Basunljud* betyder det Gudomliga Sannas inflytelse, N:r 398.

478. *Guds hemlighet, förkunnad för Profeterna* är det som af Herren i Ordet blifvit förutsagdt och ända tills närvarande tid varit fördoldt. *Förkunna* (i texten står predika evangelium) vill säga att förkunna Herrens Tillkommelse och Hans Rike, ty evangelium betyder ett godt budskap. Som här handlas om uppenbarelse af Gudomliga sanningar, användas uttrycken *åt sina tjenare Profeterna*, ty *tjenare* har afseende på sanningar, N:r 3. Med — *Guds hemlighet skall fullkomnad varda* — bör man förstå, att det, som tillförene icke blifvit uppfyldt, skall nu uppfyllas, d. v. s. att Guds Rike skall komma; ty det har icke blifvit uppfyldt genom Judarna, efter de icke erkänt Herren; icke heller genom de Kristne, emedan de icke erkänt Honom för Himmelens och jordens Gud med hänsyn till Hans Menaklighet, den de gjort lika med en annan menniskas. De hafva således icke omedelbarligen vändt sig till Herren, ehuru Han är Sjelfva Jehovah, som kommit i verlden.

479. Denna röst, som Johannes ånyo hörde, är den samma röst, som hade sagt åt honom, att icke skrifva, men att besegla det, som var uttaladt af de sju tordönen, vers 4; hvilket betyder, att läran om Herren icke skulle antagas förr än de, hvilka befästat sig i bletta tron, blifvit förjagade utur andevärlden, emedan fara vore för handen, om den blefve känd förr, N:r 473. Detta upptäckes nu för Johannes genom befallningen, som han fick, att *taga den lilla boken*, det vill säga, att undersöka den verkan, som läran skulle göra, om man uppen-

Naturliga meningen.

IX. Och jag gick bort till Engelen och sade till honom: "Gif mig den lilla boken [480]." Och Han sade till mig: "Tag "och ät upp henne; och hon "skall förorsaka dig bitter "smärta i din mage, men i "din mun skall hon vara söt "som honung [481]."

Andeliga meningen.

IX. Och flera inom Församlingen erforo en inre maning i själen att antaga denna lära [480], och Herren sade till dem: "Emottagen och erkännen henne; och de falskheter, "af hvilka J ären intagne, skola "för eder göra denna sanning "vidrig, att Jag Allena är Him"melens och jordens Ende Gud "och att min Mensklighet är "Gudomlig; men J skolen med "nöje medgifva, att Jag är "Frälsare och Återlösare [481]."

barade den förr, än falskheterna, utbredda genom dem som voro i blotta tron, hade blifvit utrotade.

480. Sådan är betydelsen af dessa ord, emedan det är uppdagadt här genom Johannes, huru läran om Herren blef emottagen af flera inom Församlingen. Den inre maningen hos dem att antaga denna lära följer tydligen deraf, att Johannes fick en ingifvelse *att gå till Engelen* och af Honom *begära den lilla boken.*

481. *Taga den lilla boken och uppäta den* vill säga, att emottaga läran om Herren och erkänna den. *Att förorsaka bitter smärta i magen* vill säga att blifva vidrig genom inverkan af förfalskningarna; ty *bitterhet* betyder det förfalskade sanna, N:r 410. *Vara söt i munnen såsom honung* vill säga, att vara angenäm, då den först emottages. Dessa beteckningar, tillämpade på läran, som representeras af den lilla boken, tillkännagifva, att de, som äro i villfarelser och falskheter gerna medgifva, att Herren är Frälsare och Återlösare, men att det är dem vidrigt att erkänna, att Han Allena är Himmelens och jordens Ende Gud och att Hans Mensklighet är Gudomlig. Falskheterna, som göra det motbjudande att antaga denna lära, bestå hufvudsakligen deruti, att man icke erkänt Herrens enhet med Fadren, hvilken Han dock Sjelf lärt; samt deri, att man icke erkänt såsom Gudomlig Hans Mensklighet, hvilken likväl är *Guds Son.* Luc. 1: 35. — Det är häraf som man gjort,

Naturliga meningen.

X. Och jag tog den lilla boken ur Engelens hand och åt upp henne; och hon var i min mun söt som honung; och, då jag hade uppätit henne, erfor min mage en bitter smärta [482].

XI. Och han sade till mig: "Du måste ånyo profetera öfver folk och folkstammar och tungomål och öfver många Konungar [483]."

Andeliga meningen.

X. Och de emottogo läran om Herren och erkände den; och de medgåfvo gerna, att Han var Frälsare och Återlösare; och då de hade erkänt läran, gjorde dem falskheterna, af hvilka de voro intagna, denna sanning vidrig, att Herren är Himmelens och jordens Ende Gud och att Hans Menskelighet är Gudomlig [482].

XI. Och Herren sade: "Det är dessutom nödigt lära, hurudana de äro, som hålla sig till tron allena, att deras falskheter må ådagaläggas och utrotas [483]."

så att säga, af en Gud — tre Gudar och af en Herre — tre Herrar. Af dessa förfalskningar hafva idelîgen uppkommit nya talrika falskheter, hvilka föranledt dogmen om blotta tron; och denna dogm har slutligen tjent till att bekräfta de förra falskheterna.

482. Inses af hvad tillförene blifvit sagdt.

483. *Profetera* vill säga lära, ty med *Profet* menas en lära, N:r 8; *att ånyo profetera* är således att dessutom lära. *Folk* beteckna dem, som äro i det sanna eller falska af läran; *Folkstammar* bet. dem, som äro i det goda eller onda till lefvernet; *tungomål*, dem som äro det till det yttre N:r 282; och *konungar*, dem som äro det till det inre. Det sades *många konungar*, ty det blir särskilt fråga om dem som äro i en mängd inre falskheter af det onda. Folk, folkstammar, tungomål och konungar äro här nämda, för att beteckna alla dem som äro sådana inom Församlingen. Det hela af denna vers antyder således, att man dessutom måste lära, hurudana de äro, som lefva i blotta tron, för att deras falskheter må uppdagas och utrotas, emedan ingen falskhet kan utrotas, om den icke förut blifvit afslöjad.

ELFTE KAPITLET.

Innehåll.

Detta kapitel är en fortsättning af det föregående och handlar i allmänhet om Nya Församlingens Lära, som består af dessa två väsendtliga artiklar: 1:o Man måste erkänna, att Herren är Himmelens och jordens Ende Gud, och att Hans Mandom är Gudomlig; 2:o Man måste efterlefva de Tio Budordens föreskrifter. Dessa tvenne grundsanningar, utan hvilka ingen kristendom finnes, äro här personifierade och för Johannis ögon representerade såsom tvenne misskända vittnen, de der blifvit förolämpade och öfvergifna af dem, som kalla sig Kristne. Hafva deremot icke de, som försvara dogmen om rättfärdiggörelsen genom tron allena, verkligen hos sig stadfästat tvenne grundfalskheter, som rakt strida emot dessa två grundsanningar? De påstå: 1:o att det är till Gud Fader och icke till Herren, som man måste vända sig; 2:o att en lefnad enligt Budordens föreskrifter är endast ett moraliskt och borgerligt, men icke ett andeligt lif. Det är derföre ännu fråga om deras tillstånd, som äro i det inre af blotta tron, och man undersöker här till en början den verkan, som kungörandet af Nya Församlingens två väsendtligheter på dem utöfvar, när denna Församling bildas i Nya Himmelen, och innan den blifvit förbunden med Församlingen på jorden.

Den nya Församlingens båda väsendtligheter tillkännagifvas för dem. Den verkan, de åstadkomma, beskrifves, vers. 3—6.

De förkastas helt och hållet, fördömas och föraktas, vers. 7—10.

Men Herren upplifvar dessa båda grund-sanningar i deras hjertan, som erkänna dem, och Han gör dem oåtkomliga för de ondes anfall, vers. 11, 12.

Alla de, som förkastat dem, nedsöla sig i hvarjehanda onskor och gå andeligen förlorade, vers. 13.

Uppenbarelse genom den Nya Himmelen om Nya Församlingens tillstånd, vers. 15—19.

Naturliga meningen.

I. Och mig vardt gifvet ett rör likt en staf [485]; och Engelen stod när och sade: "Statt "upp och mät Guds tempel och "altaret och dem som deruti "tillbedja [486]."

Andeliga meningen.

I. Och mig vardt gifven förmåga och makt att känna och se Församlingens tillstånd [485]; och Herren tillkännagaf sin närvaro genom denna befallning: "Se och känn "Församlingens tillstånd i den "Nya Himmelen [486]."

485. *Rör* betecknar en svag förmåga, sådan som den menniskan har i sig sjelf; men *staf* betecknar en stark makt, sådan som den menniskan har af Herren. Gåfvan af ett *rör, likt en staf,* betecknar således en makt, den Herren gifvit. Af detta kapitels innehåll är tydligt, att det är förmågan och makten att känna och se Församlingens tillstånd i Himmelen och i verlden. *Staf* betecknar makt, emedan trä, hvaraf stafvar gjordes hos de gamle, betecknar det goda, och staf stödjer högra handen, som betecknar makt. Deraf är spira, som är en liten staf, en symbol af konungslig makt.

486. *Engel* d. ä. Herren, N:r 5, 415; ty en Engel handlar af Herren och icke af sig sjelf. Han *stod när* bevisar Herrens närvaro; *sade* tillkännagifver en befallning. *Stå upp* d. ä, se; *mäta* är att lära känna ett tillstånds beskaffenhet. *Tempel* är Församlingen, med hänsyn till Lärans Sanna, N:r 191; *Altare* är Församlingen, med hänsyn till kärlekens Goda, N:r 392: *de som deruti tillbedja* beteckna Församlingen med hänsyn till den Guds-dyrkan, som härflyter af denna Lära och af denna kärlek. Här handlas om att se och känna Församlingens tillstånd i Nya Himmelen, innan den blir förbunden med Församlingen i verlden; ty det säges till Johannes att *mäta Templet. Församlingen i verlden* är betecknad med *förgården utanför Templet, som icke skulle mätas, emedan den blifvit gifven hedningarna,* v. 2; den beskrifves vidare genom *den stora staden, kallad Sodom och Egypten,* v. 7, 8; men efter den stora stadens förstöring, v. 13,

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
II. "Men lemna å sido För-"gården, som (är) utanför Temp-"let, och mät den icke [487]; ty "den är gifven hedningarna [488]; "och de skola trampa under "fötterna den heliga Staden un-"der två och fyratio måna-"der [489]."	II. "Men sysselsätt dig icke "nu med Församlingens till-"stånd på jorden och undersök "den icke [487], ty den har blif-"vit förhärjad af lefvernets ond-"skor [488]; och dessa ondskor "skola förskingra alla sanning-"gar i Läran, hemtad ur Or-"det, ända tilldess att ingen "enda mer återstår [489]."

blifver den Herrens församling v. 15 etc. Det finnes Församling i Himlarna liksom på jorden, och båda två utgöra ett, såsom det invärtes och utvertes hos menniskan. Derföre ombesörjer Herren först en Församling i Himlarna och genom den sedermera en Församling på jorden. Också säges det, att *Nya Jerusalem nedstiger från Nya Himmelen af Gud*, 21: 1, 2.

487. *Förgården utanför Templet* betecknar Församlingen på jorden, emedan denna Församling är utom Himmelen, som representeras med Templet, N:o 486. Vid Jerusalems Tempel funnos tvenne förgårdar, dem man gick öfver för att komma till Templet. Främlingar eller hedningar hade tillträde till Förgårdarna, men icke till Templet. Förgården, som förde till Templet, betecknar Församlingen på jorden, som leder till inträde i Himmelen. — *Lemna åsido* är att för tillfället icke undersöka dess tillstånd eller icke sysselsätta sig dermed; *icke mäta* vill säga, att icke söka lära känna dess beskaffenhet, N:r 486.

488. *Hedningar* beteckna dem, som lefva i lefvernets ondskor, och abstrakt — sjelfva dessa onskor, N:o 147.

489. *Den heliga Staden*, är det Heliga Jerusalem; och det Heliga Jerusalem är den Nya Församlingen, som är i Lärans sanningar; ty *helighet* säges om det sanna N:o 173, och *stad* betecknar Lära, N:r 194. *Att trampa under fötterna den heliga Staden*, är att förskingra lärans sanningar. *Fyratiotvå månader*, utgörande sex månads-veckor, betyda ända till slutet d. v. s. ända tills dess att ingen sanning mer återstår; ty *sex* betecknar en ända till slutet fulländad sak; *vecka* betyder tillstånd, och den sjunde veckan bet. det heliga tillstånd, som är Församlin-

Naturliga meningen.

III. "Och jag skall gifva åt "mina två vittnen[490], och de sko- "la profetera under ett tusen "tvåhundra och sextio dagar[491]. "klädde i säckar[492]."

Andeliga meningen.

III. "Och jag skall förbin- "da mig med dem, som erkän- "na, att Jag Allena är Him- "melens och jordens Gud och "att min Mandom är Gudom- "lig, och hvilka dessutom lef- "va efter de Tio Budordens "föreskrifter[490]; och dessa två "väsendtliga hufvudstycken af "nya Läran skola läras ända "till slutet af den gamla För- "samlingen och således ända

gens nya tillstånd, när Herren kommer i sitt Rike. Utomdess betyder *fyratiotvå* detsamma som tre och ett halft, ty fyratiotvå månader utgöra tre och ett halft år, se N:r 505. Det säges fyratiotvå *månader*, emedan månad betecknar fullt tillstånd.

490. Det är detta man bör förstå med de *två vittnena*, ty dessa två grundsanningar äro två väsendtliga artiklar i Nya Församlingen. *Det första väsendtliga*, som innebär, att Herren Allena är Himmelens och Jordens Gud och att Hans Mandom är Gudomlig, är på tusen ställen betecknadt med *vittnesbörd*, och derutaf kallas de *vittnen*, som antaga det för sant och af hjertat bekänna det. Samma förhållande är med *det andra väsendtliga*, som består i att lefva enligt de Tio Budordens föreskrifter, för att förbindelse må ske med Herren: ty de Tio Guds Bud kallas ofta *vittnesbörd*. — Endast genom en lefnad enligt Budorden kan man förbindas med Herren. Dessa Bud skrefvos på två taflor: den ena afser Herren, den andra afser menniskan. Den första förklarar, att det icke finnes mer än en Gud, och att man icke skall dyrka flera; den andra föreskrifver, att icke göra det ondt är. Men när menniskan dyrkar en Gud Allena och flyr det onda, sker förbindelse; ty i den mån som menniskan afstår ifrån sina ondskor eller bättrar sig, i samma mån antager Gud sig henne, och gör hon genom Honom det goda. Men hvad förstår man nu med en Enda Gud? En trefaldig Gud är icke en Enda Gud, om denna trehet består af tre personer; men det är en Enda Gud, om denna trehet är i en och samma person, och denne Ende Guden är Herren.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen*
	"till den Nyas början [491], un- "der sorg öfver att sanningen "icke antages [492]."
IV. "Dessa äro de två ol- "joträd och de två ljusstakar, "som stå inför jordens Gud [493]."	**IV.** "Dessa äro de två vä- "sendtliga artiklar i Nya För- "samlingen, som gifva kärlek "och förståndighet, eller kär- "lek till nästan och tro åt hvar "och en som antager och ut- "öfvar dem [493].
V. "Och om någon vill "skada dem, går eld ut af "deras mun och förtärer de- "ras ovänner [494]; och om nå- "gon vill tillfoga dem ondt	**V.** "Och om någon vill om- "intetgöra dem, skall helvetisk "kärlek bemäktiga sig honom, "och han skall förtäras af den- "na kärlek [494]; och om någon

491. *Profetera* d. ä. lära, N:r 483. *Ett tusen tvåhundra sextio dagar*, reducerade till månader och år, göra fyratiotvå månader eller tre och ett halft år, och beteckna ända till slutet och ända till början, det vill säga ända till slutet af gamla Församlingen och ända till början af den Nya. Se N:r 489, 505.

492. *Kläder* beteckna sanningar, N:o 166. Då *säck* icke utgör någon klädnad, vill *att vara klädd i säck* säga att sörja öfver Församlingens ödeläggelse, eller deröfver att det sanna icke antages i Församlingen.

493. *Oljoträd* likasom olja, pressad ur dess frukt, betecknar kärlek till Gud och nästan; *ljusstake* betecknar upplysning i sanningen, N:r 43, och äfven förståndighet och tro, hvilka deraf härflyta. Det är obestridligt, att Kärlek och Förståndighet eller menniskokärlek och tro utgöra Församlingens tvenne väsendtligheter; ty kärlek till Gud och nästan utgör dess lif, och förståndighet samt tro bilda dess lära. *Stå framför Gud* är att hörsamma och verkställa hvad Han befaller, N:o 366.

494. *Vilja skada de två vittnena* är att vilja omintetgöra väsendtligheterna inom Nya Församlingen, N:r 490. *Eld* betecknar helvetisk kärlek; det säges att *eld utgår af deras mun (vittnenas)*: detta är ett talesätt enligt skenbarheten, liksom då det säges i Ordet, att af Jehovahs mun utgår en eld, som förtär de

Naturliga meningen.

"måste han sålunda dödas "[495]."

VI. "Desse hafva makt att "tillsluta Himmelen, att det "icke faller regn i deras pro-"fetias dagar [496], och de hafva "makt öfver vattnen att vän-"da dem i blod [497], och att slå "jorden med allehanda plåga, "så ofta de vilja [498]."

Andeliga meningen.

"fördömer dem, skall han li-"kaledes fördömas [495]."

VI. "De, som förkasta dem, "kunna icke emottaga från "Himmelen någon inflytelse be-"träffande sanningarna vid Her-"rens andra Tillkommelse [496], "och de äro böjda för att för-"falska Ordets sanningar [497] "och att störta sig i ondskor "och falskheter af alla slag, "så ofta och så mycket de kun-"na [498]."

onde. Och *förtärer deras ovänner* v. s. att de, som skada dem, skola förgås af denna helvetiska kärlek.

495. *Tillfoga dem ondt* d. ä. fördöma dem; ty det säges strax derefter: *måste han sålunda dödas;* men *att dödas* är i Ordet att andeligen förgås eller varda fördömd.

496. *Regn, som faller från Himmelen,* är det sanna, som inflyter från Himmelen; *att tillsluta Himmelen, att det icke faller regn* är således, att icke kunna emottaga någon inflytelse af sanningar vid Herrens andra tillkommelse, som här betecknas med *deras profetias dagar.* Det säges, att vittnena ha förmåga att tillsluta Himmelen; men man måste så förstå detta, liksom vid N:r 494, att de, som förkasta dessa tvenne väsendtliga artiklar, tillsluta för sig sjelfva Himmelen genom att vidhänga sina falskheter.

497. *Vatten* betecknar sanningar, N:o 50; *blod* betecknar Ordets sanna, N:r 379, och i motsatt mening det förfalskade sanna. Att *förvända vattnen i blod* är således att förfalska Ordets sanningar. Man bör här, liksom ofvan, tillämpa betydelsen af denna handling icke på vittnena utan på dem, som förkasta Nya Församlingens tvenne väsendtligheter; ty de kunna icke annat än se falskheterna, i hvilka de dväljas; och om de bekräfta dem genom Ordet, förfalska de dess sanningar.

498. *Jorden* är Församlingen, N:r 285; *plågor* beteckna kärleken till sig sjelf och kärleken till verlden, N:r 456, eller ondskor och falskheter. Att *slå jorden med allehanda plågor* är

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
VII. "Och när de fulländ- "dat sitt vittnesbörd [499], skall "vilddjuret, som uppstiger i- "från afgrunden, föra krig med "dem och öfvervinna dem och "döda dem [500]."	VII. "Och när vid Försam- "lingens slut de blifvit för- "kunnade [499], skola de, som äro "i det inre af Läran om blotta "tron, angripa dem, förkasta "dem och utrota dem hos sig "sjelfve och så mycket som "möjligt hos andra [500]."

således att helt och hållet tillintetgöra Församlingen genom ondskor och falskheter af alla slag. Men man måste här, liksom vid de föregående N:rna, omvända den naturliga meningen, för att komma till den andeliga, och förstå det så, att de, som vilja *slå med plågor* d. v. s. genom falskheter, härledande sig från det onda, omintetgöra Nya Församlingens två väsendtliga artiklar, störta sig sjelfve i ondskor och falskheter af alla slag.

499. *Fullända* betecknar här Församlingens slut.

500. Med *vilddjuret, som uppstiger ifrån afgrunden* bör man förstå dem, som lefva i det inre af läran om blotta tron, ty det var desse, som uppstego från afgrunden och visade sig såsom gräshoppor; kap. 9: 1—12. *Föra krig med vittnena* är att anfalla de tvenne väsendtliga artiklarna; *öfvervinna och döda dem* är att förkasta och utrota dem hos sig sjelfve och så mycket som möjligt hos andra. De, som lefva i det inre af denna lära, göra så, emedan de hos sig bekräftat tvenne falskheter, stridande mot de två artiklarna, nämligen: 1:o att man bör vända sig till Gud Fader och icke till Herren; 2:o att en lefnad enligt Budorden blott är ett moraliskt och borgerligt men icke ett andeligt lif. Alle de, som vid skolorna djupt inpräglat i sinnet dessa dogmer, afvika aldrig från dem. Detta härleder sig från trenne hitintills okända orsaker. Den *första* är den, att de till sina ande-sinnen äro förenade med sataner från andeliga verlden, hvilka endast och allenast trifvas i falskheter; och de kunna icke skilja sig från dem utan genom att förkasta falskheterna, hvilket de åter icke kunna göra utan att vända sig till Herren och börja lefva enligt Budorden. Den *andra orsaken* är den, att de inbilla sig att frälsning gifves ögonblickligen genom emottagande af tron, och att denna tros-band-

Naturliga meningen.

VIII. "Och deras kroppar "(skola ligga) på gatan i den "stora staden [501], som kallas "andeligen Sodom och Egyp-"ten [502, 503], der ock vår Herre "korsfäst är [504]."

Andeliga meningen.

VIII. "Och dessa båda vä-"sendtliga artiklar förkastas "alldeles för den falska lärans "skull om rättfärdiggörelsen "genom tron allena [501], en lära, "som i sig inbegriper herra-"välde af egenkärlek och af "högmod öfver egen förstån-

ling derefter i jemn tillväxt fortsättes, vårdas och bibehålles genom den Helige Ande, förutan utöfning af kärlek till nästan. En gång intagna af dessa falskheter, äro synderna, hvad dem angår, inför Guds ögon såsom ett intet, och de fortsätta sin onda lefnad. Som de ock förstå att bekräfta denna lära med mycken spetsfundighet genom Ordets förfalskning inför de okunnige och genom förvillande slutsatser inför de lärdare bland menniskorna, så säges det, att *vilddjuret, som uppstiger från afgrunden, skall öfvervinna och döda de båda vittnena;* men detta inträffar blott med dem, som lefva efter sitt tycke, och hängifva sig åt sina begärelser. När desse sednare tänka på sin frälsning, emottaga de verkligen med glädje dessa falskheter af deras bekräftare och omfatta med ifver deras tro, förtjusta öfver att kunna frälsas genom några ord, uttalade med en ton af tillförsigt, utan att behöfva det minsta gifva akt på sitt lefverne med afseende på Gud, endast det skickar sig inför verlden och till egen fördel. Den *tredje orsaken* är den, att de, som från sin ungdom djupt inträngt i det inre af denna tro, som kallas hemligheterna rörande rättfärdiggörelsen, tänka hvarken på Gud eller Himmelen, sedan de kommit i besittning af någon hedrande tjenstebefattning; de sysselsätta sig blott med sig sjelfva och verlden, och bibehålla hemligheterna af deras tro endast för anseendets skull, för att hedras som vise och aktas värdige, att till följe af denna visdom emottaga rikedomar som belöning.

501. De två vittnenas kroppar äro Nya Församlingens tvenne väsendtliga artiklar, N:r 490. *Gator* beteckna falskheterna och *staden* bet. läran, N:r 194. *Staden* kallas stor, emedan den representerar läran om rättfärdiggörelsen genom tron allena, en lära som är rådande inom hela den protestantiska

Naturliga meningen.

IX. "Och de af folken och "slägterna och tungomålen och "folkstammarna skola se deras "kroppar i tre dagar och en "half 505; och skola icke till-

Andeliga meningen.

"dighet 502, 503, hvarifrån här- "flyter förnekelse af Herrens "Gudomliga Mandom 504."

IX. "Och alla de bland Pro- "testanterna, som äro i lefver- "nets ondskor, skola höra ta- "las om dessa två väsendtlig- "heter, när gamla Församlin-

Kristenheten ibland presterskapet; förhållandet är ej detsamma bland lekmännen.

502, 503. *Sodom* betecknar herrsklystnad af egenkärlek; *Egypten* betecknar herrsklystnad af högmod öfver egen förståndighet; derföre *kallas den stora staden andeligen Sodom och Egypten.* Dessa tvenne kärleksarter herrska i en Församling, der icke en Enda Gud antages, eller der man icke tillbedjer Herren eller lefver enligt de Tio Budordens föreskrifter; ty i dessa båda kärleksarter födes menniskan; de utbilda sig hos henne, när hon kommer till ungdoms-åldren, och kunna endast aflägsnas från henne af Herren och genom en lefnad enligt Hans föreskrifter, hvilket icke inträffar, så framt man icke vänder sig till Herren och låter sig ledas af Honom.

504. Man säger i Församlingen, att de, som försmäda Herren, *korsfästa* honom; man säger äfven, att de, som med Judarna förneka, att han är Guds Son, *också korsfästa* honom. Men — att neka det Herrens Mandom är Gudomlig, är att likna Judarna, det är att betrakta Herren som en vanlig menniska; och den, som betraktar Hans Mandom såsom lik en annan menniskas, kan icke tro på Hans Gudom, ehuruväl den kallas *Guds Son,* född af evighet och jemnlik Fadrens Gudom. Då man säger honom det, eller han läser det, uppfattar han det visserligen; men det är dock alltid, som denna tro hos honom icke finnes, då han med hänsyn till Herren tänker, att Han är en materiel menniska, såsom en annan, bibehållande samma köttets egenskaper; och som han då förkastar Herrens Gudom och icke vördar den, är det som han förnekade den; ty han nekar, att Hans Mandom är Guds Son, såsom Judarna gjorde, hvilka derföre korsfäste Honom.

Naturliga meningen.

"städja att deras kroppar läg-
"gas i grafvar [506]."

X. "Och de, som bo på jor-
"den, skola glädjas öfver dem
"och fröjdas [507]; och de skola
"sända till hvarandra gåf-
"vor [508], ty dessa två profeter
"plågade dem, som bo på jor-
"den [509]."

Andeliga meningen.

"gen nått sitt slut, och Nya
"Församlingen tager sin bör-
"jan [505]; och de skola förkasta
"dem såsom fördömda [506]."

X. "Och de som äro i en
"Församling, der blotta tron
"är rådande, skola öfver dem
"erfara en hugnad i hjerta och
"själ [507]; och de skola sluta sig
"till hvarandra i kärlek och
"vänskap [508], ty dessa två vä-

505. Betydelsen af uttrycken *folk, slägter, tungomål* och *folkstammar* är tillförene flere gånger gifven. Se N:r 349, 483. Dessa ord beteckna här alla dem bland Protestanterna, som äro i lärans falskheter och deraf i lefvernets ondskor. *Se vittnenas kroppar* vill säga höra talas om de två väsendtliga artiklarna. *Tre* och *en half* betecknar slutet af en period och början af en annan; här, slutet af första Kristna Församlingen och början af den Nya. Sådan är denna betydelse, ty *dag* betyder tillstånd; talet *tre* bet. hvad som är ända till slutet fulländadt; och *en half* bet. en början. Talet *tre och en half* har samma betydelse, som en vecka, hvars sex dagar beteckna det ända till slutet fulländade, och den sjunde betecknar helighet; ty tre och en half är hälften af sju, som utgör en vecka, och halfparten af ett tal har samma betydelse som sjelfva talet.

506. Handlingen *lägga i graf* eller begrafva betecknar uppståndelse eller fortsättning af lif; ty det är att återgifva åt jorden hvad af jord kommet är, att aflägga det jordiska och orena. Att *icke läggas i graf* är således att qvarblifva i det jordiska och orena och följaktligen att såsom fördömd förkastas.

507. *Jorden* d. ä. Församlingen, N:r 285; *de som bo på jorden* äro här de, som lefva i en Församling der blotta tron råder. *Glädjas och fröjdas* är att erfara en hugnad i hjerta och själ. *Glädje* hänför sig till viljan, derifrån hjertats hugnad härflyter; *fröjd* hänför sig till förståndet, derifrån själens hugnad kommer.

508. *Sända hvarandra gåfvor* är att sluta sig till hvarandra i kärlek och vänskap, ty *gåfvor* bilda sådana förbindelser.

Naturliga meningen.

XI. Och efter tre dagar och en half kom lifvets ande af Gud i dem, och de stodo på sina fötter [510], och en stor räddhåga föll öfver alla som sågo dem [511].

Andeliga meningen.

"sendtligheter hafva blifvit för-"aktade af dem, som äro i den-"na Församling [509]."

XI. Och när den gamla Församlingen nått sitt slut, och den Nya Församlingen började bilda sig, blefvo dessa två väsendtligheter upplifvade af Herren i deras hjertan, som dem erkänt [510], och en häftig själsoro och bestörtning påkom alla som icke erkänt dem [511].

509. *De två profeterna* äro de två vittnena eller de två väsendtliga artiklarna. *Pldga* är förakta: detta förakt kommer deraf, att dessa två väsendtligheter i Nya Församlingen äro rakt stridande mot dem i de Protestantiska Församlingarna. Här, liksom N:r 498, måste man omvända den naturliga meningen för att komma till den andeliga.

510. *Efter tre dagar och en half* d. ä. när den gamla Församlingen nått sitt slut, och den Nya Församlingen började uppkomma. Se N:r 505. Det handlas här om dem, hos hvilka Nya Församlingen börjar och gör framsteg, ty det säges nu beträffande de båda vittnena, att *lifvets ande kom i dem, och att de stodo på sina fötter. Lifvets ande från Gud* är andeligt lif, som börjar genomtränga hjertat hos ett ringa antal af dem, som skola bilda den första kärnan af Nya Församlingen; ty här handlas blott om den första början till Nya Församlingen, och icke ännu om dess instiftelse, såsom man får se N:r 512. *Stå på fötterna* är att bringa det naturliga lifvet i öfverensstämmelse med det andeliga; således är det att lifvas af Herren. Med *lifvets ande* bör man förstå det inre af menniskan, som betraktadt i och för sig, är den andeliga menniskan, ty menniskans ande tänker och vill: men att tänka och vilja — är andeligt. På samma sätt bör man med att *stå på fötterna* förstå det yttre hos menniskan, som, betraktadt i och för sig, är den naturliga menniskan; ty kroppen talar och gör hvad anden tänker och vill: men tala och göra — är naturligt.

511. Ordet *Räddhåga* har åtskilliga betydelser, allt efter

Naturliga meningen.

XII. Och de hörde från Himmelen en väldig röst som sade till dem: "Stiger hit "upp [512];" och de stego upp i Himmelen i en sky [513]; och deras ovänner sågo dem [514].

Andeliga meningen.

XII. Och man hörde Herren säga: "Må de två väsendt-"ligheterna öfverflyttas till "Himmelen, oåtkomliga af de "onde [512];" och de blefvo i Himmelen öfverförda i Ordets bokstafsmening [513]; och de, som voro i den blotta tron, förnummo dem, men framhärdade icke desto mindre i sina falskheter [514].

den sak, som inverkar; här betyder denna *stora räddhåga* den själsrörelse och bestörtning, som de Gudomliga Sanningarna uppväckte; ty de frambringa denna verkan hos de onde. Dessa blifva förfärade, då de höra talas om helvetet och den eviga fördömelsen, men denna förskräckelse går snart öfver.

512. *En väldig röst från Himmelen* d. ä. Herrens. Den gifna befallningen åt de tvenne vittnena att stiga upp i Himmelen antyder en tillflyktsort och fristad i Himmelen för de tvenne väsendtliga artiklarna i Nya Församlingen, att de måtte vara oåtkomliga af de onde; ty vid en Församlings slut, då ingen sann tro finnes, emedan kärleken till nästan då är utslocknad, skulle Ordets inre sanningar, dem Herren uppenbarar för att tjena till grundläggning för en Ny Församling, förfalskas af de onde, då desse ännu äro tillsamman med de få gode som återstå, så framt Herren icke satte dessa sanningar under sitt skydd ända till dess allt blifvit bragt i ordning i andeliga verlden. Så länge denna ordning icke blifvit återställd, kunna kärlekens godheter och lärans Sanningar hvarken begripas eller uppfattas i den naturliga verlden. Detta är också orsaken, hvarföre från Kristendomens första instiftelse en så lång tid förflöt, innan Församlingen blef allmänneligen grundlagd i Europa; ty alla verkningar, som förete sig i vår verld, leda sitt ursprung från orsaker, som äro till i den andeliga verlden, särdeles i det som rörer Församlingens angelägenheter.

513. *Sky* betecknar Ordet i dess bokstafsmening, N:r 24.

514. Deras *ovänner* äro de, som lefvat i tro, skild från kärleken till nästan; *se de två vittnena* är att uppfatta de två vä-

Naturliga meningen.

XIII. Och i den stunden vardt en stor jordbäfning och tiondedelen af staden föll [515]; och blefvo i jordbäfningen dödade sju tusen menniskors namn [516]; och de öfrige vordo förfärade och gåfvo herrlighet åt Himmelens Gud [517].

XIV. Det andra ve är framfaret; si det tredje ve kommer snart [518].

Andeliga meningen.

XIII. Och straxt inträffade en häftig förändring af tillstånd hos dem, och det som återstod hos dem af läran försvann [515], och de blefvo helt och hållet beröfvade andeligt lif genom de ondskor, som denna förändring hos dem blottade [516]; och de, som hade qvar någon öfverlefva af kärlek till nästan, blefvo betagna af fruktan och bekände Herren [517].

XIV. Man har suckat öfver detta Församlingens tillstånd; se, man skall snart få sucka öfver dess sista tillstånd, som kommer att uppdagas [518].

sendtligheterna. Ett bevis på att de icke erkänt dessa två sanningar och att de framhärdat i sina falskheter är emellertid det, som straxt efter, vers. 13, säges, att en stor jordbäfning inträffade, och att de förgingos.

515. *I den stunden* d. v. s. strax. *Jordbäfning* betecknar en förändring i tillstånd, N:r 331. *Stor* betecknar att den var häftig. *Tiondedelen af staden* är det som återstod af läran; ty *tiondedel*, liksom *tio*, betecknar det som återstår; och *stad* bet. Lära, N:r 194.

516. *Namn* betyder egenskap, N:r 81. *Sju tusen* liksom *sju* bet. allt, N:r 10; *vara dödad* är att vara beröfvad andeligt lif. *I jordbäfningen* vill säga, att genom tillstånds-förändringen uppdagades de ondskor, som voro i deras inre.

517. *De öfrige* äro de, som hade qvar någon öfverlefva af kärlek till nästan; *blefvo förfärade* vill säga blefvo betagna af fruktan, då de sågo det som hade skett. *Gifva herrlighet åt Himmelens Gud* är att bekänna Herren. Men som de hade handlat af fruktan, blefvo de afskiljda, att man måtte undersöka, om de flytt det onda derföre, att det var stridande mot Guds lagar, eller om de undvikit det af annan, mensklig bevekelsegrund.

518. Utropet *Ve* är en klagan öfver Församlingens till-

Naturliga meningen.

XV. Och den sjunde Engelen basunade [519]; och i himmelen vordo (hörda) väldiga röster, sägande: "Verldens ri-"ken äro vordna vår Herras "och Hans Krists, och Han "skall regera i tidehvarfvens "tidehvarf [520]."

Andeliga meningen.

XV. Och det Gudomliga Sannas inflytelse lät känna sig på de lägre trakter, för att der verka de sista tillståndsförändringarna [519]; och man hörde Englarna prisa Herren, sägande: "Himmelen och För-"samlingen äro nu, såsom från "begynnelsen, undergifna Her-"rens Gudom och nu äfven "Hans Gudomliga Mandom, "och Han skall i evighet re-"gera öfver dem [520].

stånd, N:r 416. *Det tredje* utropet *Ve* är den sista klagan, då allt är fulländadt och slutet förestår. Detta betecknas med *det tredje* som har samma betydelse, som *tre*, N:r 505. *Komma snart* vill säga att inträffa strax efter: detta strax efter lämpar sig till det som innehålles i Kap. 12—17 och Kap. 20 der fråga är om yttersta domen, som hölls öfver dem.

519. Se N:r 398. Här handlas om uppdagandet af Församlingens sista tillstånd efter dess fulländning, då Herrens och Hans Rikes tillkommelse börjar ske; detta följer tydligen af denna och de följande verserna. *Den sjunde Engelens basunande* tillkännagifver här Herrens andra tillkommelse, liksom de sex föregående Englarnes basunande hade utvisat Församlingens gradvis inträffade ödeläggelse före dess slut; ty de sex första dagarna i veckan äro arbetsdagar för menniskan, och den sjunde är en helig eller Herrans dag.

520. *De väldiga röster, som läto höra sig* voro Englarnas lofsånger, som synes af vers. 17 och de derpå följande. *Verldens riken äro vordne vår Herras och Hans Krists* tillkännagifva, att Himmelen och Församlingen äro vordne Herrens Himmel och Församling, såsom de hade varit från begynnelsen, och att de nu äfven äro vordne Hans Gudomliga Mandoms Himmel och Församling; ty med *Herren* bör man förstå Gudomen af evighet, som är Jehovah, och med *Krist* den Gudomliga Mandom, som är Guds Son. Orden *Han skall regera i tidehvarfvens tidehvarf* betyda, att Herren skall regera i evighet genom sin Gudom och genom sin Gudomliga Mandom.

Naturliga meningen.

XVI. Och de fyra och tjugu Åldrige, som sutto på sina throner inför Gud, föllo ned på sina ansigten och tillbådo Gud [521],

XVII. Sägande. "Vi tacke "Dig Herre Gud Allsmäktig, "Som Är och Som Var och Som "Komma Skall [522], att Du haf"ver upptagit din stora makt "och inträdt i ditt Rike [523]."

XVIII. "Och folkslagen äro "vrede vordne [424], och den vre-

Andeliga meningen.

XVI. Och alla de, som voro i Himmelen, erkände att Herren är Himmelens och jordens Ende Gud, och tillbådo Herren af allt sitt hjerta [521],

XVII. Sägande: "Herre, "Du som är Jehovah, som lef"ver af Dig sjelf och styrer "allt af de innersta genom de "yttersta substanser, vi bekän"ne och förherrliga Dig [522], att "Du uppenbarat din Allmakt "och att Du bildar en Ny Him"mel och en ny Församling, i "hvilken Du skall vara erkänd "för Allena Gud [523]."

XVIII. "Och de onde, som "voro i blotta tron, hade plå-

521. *De fyra och tjugu Åldrige, som sutto på sina throner* betecknа alla dem, som äro i andeliga Himmelen, N:r 251. *Falla ned på sitt ansigte och tillbedja* är att erkänna, att Herren är Himmelens och jordens Ende Gud, och att af hjertat tillbedja Honom.

522. *Tacka* d. ä. att bekänna och förherrliga Herren. Förklaringen af de följande orden är gifven N:r 13, 29, 31.

523. *Stor makt* är den Gudomliga Allmakten; *Riket* är den grundlagda Nya Himmelen och Nya Församlingen. Så länge vinter herrskar på jorden, kan Solen icke utveckla sin kraft, emedan kölden sätter sig emot värmens emottagande; men när våren kommer, inträder Solen i sitt rike, sprider värme och ljus, och hela jorden kläder sig i blommor. På samma sätt, så länge de onde icke äro afskiljde från de gode, motarbeta de, liksom kölden om vintern, emottagandet af den andeliga Solens värma, det vill säga, uppenbarandet af Herrens makt, hvilken, ehuru alltid densamma, likväl icke kan uppenbara sig i subjekterna före tillvaron af en Ny Himmel och en Ny Församling, d. v. s. före den andeliga vårens ankomst.

Naturliga meningen.

"de är kommen, och tiden att "döma de döde[525], och att "gifva belöning åt dina tjena-"re profeterna och åt de heli-"ge[526] och åt dem som frukta "ditt Namn, åt små och store[527]; "och att förderfva dem, som "förderfva jorden[528]".

Andeliga meningen.

"gat de gode[524], och du hafver förgjort dem, och skall hålla "en ytterste dom öfver dem, "som icke mer hafva något an-"deligt lif[525], och gifva evig "lycksalighet åt dem, som äro "i lärans sanningar och hvilka "enligt den ställa sin lefnad[526], "och åt dem som älska att ära "Dig, i hvilken kärleksgrad de "än må vara[527]; och de som "förderfva Församlingen sko-

524. *Folkslag* betecknа dem, som äro i lefvernets onda, N:r 483. De, som lefva i blotta tron, äro i detta onda, emedan hela deras religion består i att tro, att lagen icke fördömer dem, så framt de blott hafva den tro, att Kristus borttagit lagens förbannelse. Deras *vrede* betecknar den fiendtlighet de visa mot dem, som icke antaga denna tro, utan lefva i det goda, såsom man får se kap. 12, v. 17 etc.

525. *Herrens vrede* betyder ytterste domen, N:r 340; här, deras undergång. Det synes för den onde, som skulle Herren i sin vrede störta honom i helvetet, ehuru det är han sjelf, som störtar sig dit. Med *döde* bör man förstå endast dem, som icke hafva något andeligt lif.

526. *Belöning* är det eviga lifvets lycksalighet, som har sin grund i kärlekens nöje och behag och i böjelsen för det goda och sanna; ty i hvarje kärlekens böjelse är ett egendomligt nöje och behag; och alla menniskans böjelser qvarblifva hos henne efter döden. *Profeter* beteckna dem, som äro i Lärans sanningar, N:r 133; och *de helige* dem, som lefva enligt dessa sanningar, N:r 173.

527. *Frukta* betyder älska, emedan den, som älskar, fruktar att göra föremålet för sin kärlek emot; ingen sann kärlek finnes utan denna fruktan: Guds-fruktan hos de onde är icke kärlek, utan fruktan för helvetet. Den, som älskar Herren, *fruktar* att göra det ondt är, emedan detta är emot hans lagar. Herrens *namn* är allt det, för hvilket Han äras, N:r 81; med

Naturliga meningen.

XIX. Och Guds Tempel öppnades i Himmelen, och Hans Förbunds Ark sågs i Hans Tempel [529]; och vordo ljungeldar och röster och tordön och en jordbäfning och ett stort hagel [530].

Andeliga meningen.

"la störta sig sjelfve i helve-"tet [528]".

XIX. Och man såg den Nya Himmelen uppenbaras, der man erkänner Herrens Gudomliga Mandom och lefver enligt de tio Budordens föreskrifter, hvaraf härflyter Förbindelse med Herren [529]; och på de lägre trakter vordo argumenteringar och räsonneringar och bekräftelser för den blotta tron och förändringar i Församlingens tillstånd och förfalskningar af det goda och sanna [530].

sind och *stora* förstår man dem, som äro i en mindre eller större grad af kärlek till Herren.

528. *Jorden* är Församlingen. De, som förderfva Församlingen, störtas i helvetet af sina ondskor och icke af Herren. Här är ett talesätt enligt skenbarheten.

529. *Guds Tempel* betecknar Församlingen i Himmelen, N:r 191; här betecknar det Herrens Gudomliga Mandom, emedan det säges: *Guds Tempel i Himmelen. Arken i Templet* betecknar Tio Guds bud, ty i Arken funnos endast de två taflorna, på hvilka de Tio Guds bud voro inristade. Ordet *öppnades* tillkännagifver, att den Gudomliga Mandomen och de Tio Budorden, som äro Nya Församlingens tvenne väsendtligheter, sågos i den Nya Himmelen. *Arken* kallas *Förbundets Ark*, emedan en lefnad enligt Budorden åstadkommer förbindelse emellan Herren och menniskan.

530. Betydelsen af *ljungeldar, röster, tordön* och *jordbäfning* är gifven N:r 396. *Stort hagel* betecknar förfalskningar af det goda och sanna, N:r 399.

TOLFTE KAPITLET.

Innehåll.

I detta kapitel börja Nya Församlingens framtida öden att uppenbaras för Johannes. I de föregående har fråga varit om Församlingens grunddogmer; här handlas om den verkan som dess lära kommer att frambringa i andeliga verlden; om de förföljelser, för hvilka den i början skulle utsättas af dem som hylla dogmen om rättfärdiggörelsen genom blotta tron, och om Herrens Försyns åtgärder att skydda läran.

Nya Församlingens motståndare äro här representerade af en *drake*. Desse äro de, som väl läsa Ordet och deltaga i Församlingens heliga ting, men icke desto mindre lefva inom sig i begärelser till det onda, af en Gud göra tre Gudar, af en Herre göra två Herrar, skiljande kärleken till nästan från tron, och mena sig blifva rättfärdiggjorde genom tron allena. Här är icke fråga om dem, som förneka Guds tillvaro, ty desse störta sig sjelfve i afgrunden, när de gått ur den naturliga verlden och kommit i den andeliga.

Alla de, hvilka till det yttre lefvat som kristne, utan att dock hafva fästat någon vigt vid en inre kristlig lefnad, voro till det yttre förbundna med himlarna, men invertes med helvetena; och som de, till följe af denna förbindelse med himmelen, icke kunde i hast afskiljas, qvarhöllos de i andeverlden. Det hade blifvit dem förunnadt, att der bilda samfund och lefva tillsammans såsom i den naturliga verlden. Der hade de genom listiga konster, som i vår verld äro okända, tillställt lysande representationer och på detta sätt inbillat både sig sjelfva och andra, att de voro i Himmelen.

Till följe af dessa yttre skenbarheter hade de gifvit åt sina samhällen namn af himlar; och dessa himlar voro de, som tillintetgjordes genom yttersta domen. Se Uppb.-b. 21: 8.

Naturliga meningen.

I. Och ett stort tecken syntes i Himmelen [532]: en qvinna omgifven med solen; och månen under hennes fötter [533], och på hennes hufvud en krona af tolf stjernor [534].

Andeliga meningen.

I. Och tillståndet i Herrens Nya Församling blef mig uppenbaradt[532]: Den Nya Församlingen i himmelen var i kärlek till Herren; men ännu fanns icke förbindelse emellan henne och den Nya Församling, som skulle bildas på jorden [533], och hon erhöll sin vishet från alla kunskaper om det goda och sanna [534].

532. *Det stora tecken, som syntes i himmelen* betecknar en uppenbarelse om framtida tilldragelser. Här är det en uppenbarelse inför Johannis inre syn om tillståndet i Herrens Nya Församling, det Nya Jerusalem. Såsom man får se, betecknas denna Församling med qvinnan, om hvilken handlas i detta kapitel. Gossebarnet, som hon framföder, betecknar läran. Hennes födslo-smärtor beteckna de svårigheter, som denna lära har att öfvervinna för att blifva emottagen; och draken, som vill uppsluka barnet och slutligen förföljer qvinnan, är en bild af förbittringen hos deras fiender.

533. *Qvinna* betecknar böjelse för det sanna, N:r 434, och följaktligen Församling, emedan den bildas genom böjelse för det sanna; här betecknar *qvinnan* Herrens Nya Församling, hvilket synes af hela detta kapitels innehåll, fattadt i andelig mening. *Sol* betecknar kärlek, N:r 423; *qvinnan* syntes *omgifven med Solen*, emedan denna Församling är i kärlek till Herren. *Månen* betecknar tro och förståndighet hos den naturliga menniskan; här, emedan den syntes *under qvinnans fötter*, betecknar den — Nya Församlingen, som skall bildas på jorden, men som ännu icke var i förbindelse med Församlingen i Himlarna. När en yttersta dom hålles och ordning återställes inom andeliga verlden, bildas der först en Ny Församling; och från denna Församling är det som Herrens inflytelse medelbarligen nedstiger för att dana en Ny Församling i den naturliga verlden.

534. *Krona* betecknar vishet, N:r 189, 252; *stjernor* beteckna

Naturliga meningen.

II. Och hon var hafvande och ropade under barnsnöden, plågad af födslo-smärtor [535].

III. Och syntes ett annat tecken i himmelen [536]; och se en stor rödbrun drake [537], som hade sju hufvuden [538] och tio horn [539], och på sina hufvuden sju diadämer [540].

Andeliga meningen.

II. Den innefattade i sig allt, som hörer till andeligt lif, men rönte stora svårigheter att framte sin lära och besegra motstånden [535].

III. Och tillståndet hos Nya Församlingens motståndare blef mig ock uppenbaradt [536]; och si, desse voro de bland protestanterna, som helt och hållet ödelägga Församlingen genom sina falskheter [537], full-

kunskaper om godt och sant, N:r 51; *tolf* betecknar allt och säges om sanningar, som härflyta af det goda, N:r 349.

535. *Vara hafvande* vill säga att i sig innefatta allt, som rörer andeligt lif eller den nya Läran, ty barnet, som qvinnan har i sitt sköte, betecknar denna lära. Se N:r 543. De *rop*, hon gaf, och de *smärtor*, hon lider *vid barnsbörden*, beteckna de svårigheter, dem Nya Församlingen i början har att öfvervinna för att skaffa framgång åt läran. Det följande af kapitlet visar detta tydligt.

536. Här talas om *ett annat tecken*, emedan det handlas om att uppenbara deras tillstånd, som strida emot Nya Församlingen.

537. *Draken*, såsom motståndare till *qvinnan*, måste representera en lära, som är motsatt Nya Församlingens; och då de två hufvud-dogmerna i protestanternas lära äro rakt stridande mot Nya Församlingens tvenne väsendtliga artiklar, måste man deraf sluta, att *draken* representerar dem, bland Protestanterna, som hos sig bekräfta dessa dogmer, och hvilka genom sina falskheter ödelägga Församlingen. *Draken* säges vara *rödbrun*, emedan denna färg är en sinnebild af det helvetiskt falska. — Det är en uppenbar stridighet emellan protestanternas dogmer och Nya Församlingens två väsendtliga sanningar, ty 1:mo göra de af en Enda Gud — tre Gudar och af en Enda Herre två Herrar, emedan de tänka på tre personer såsom på tre Gudar, och skilja Herrens Mandom från Hans Gudom. Eller är det möjligt att tänka annorlunda, då

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

ständiga dårar [538], men med stor makt [539]; och deras dårskap härrörde från förfalskandet och vanhelgandet af Ordets sanningar [540].

man, enligt deras trosformel, beder *Gud Fader*, att Han *för Sonens skull* skall sända den *Helige Ande?* Är icke detta att bedja *Gud Fader* såsom en Gud, och för *Sonens skull* såsom den andre Guden, att *den Helige Ande*, såsom tredje Guden, måtte sändas? Om man ock *söker* att i tanken fatta dessa tre personer såsom en Gud, qvarblifver icke desto mindre i idéen en delning i tre Gudar, när man på detta sätt beder. Denna samma tros-formel gör äfvenledes af Herren — två Herrar; ty de orden: *för Sonens skull* betyda *för Hans Mandoms skull, som lidit på korset,* och då tänker man blott på Herrens Mandom och icke med detsamma på Hans Gudom. 2:do Är det obestridligt, att protestanterna förkasta trons gerningar, såsom obehöfliga för frälsningen.

538. *Hufvud* betecknar vishet och i motsatt mening dårskap; *Sju* betyder allt, N:r 10, och säges om det profana, liksom om det heliga.

539. *Horn* betecknar makt, N:r 270; *tio* betyder mycket, N:r 101. Det säges, att draken har en stor makt, emedan inbillningen, att menniskan frälsas genom blotta tron utan lagens gerningar, hvilken *tro* betecknas med draken, förleder sinnena och förer dem i förderfvet. Erfarenheten bekräftar ock, att menniskan från den stund hon tror, att lagen icke mera fördömer, och att Herrens förtjenst henne tillräknas genom blotta tron på denna förtjenst, öfverlemnar sig fritt åt såväl andesinnets som kroppens vällustер, och icke vidare fruktar fördömelsen. Häruti ser man derföre ursprunget till den makt, som betecknas med drakens *tio horn*. Att makten är stor, visar sig nogsamt i hela den protestantiska kristenheten, der denna tro är antagen.

540. *Diadämer*, eller dyrbara stenar beteckna Ordets sanningar och särskilt boktafsmeningens; här menas de förfalskade och profanerade sanningarna, eftersom diadämerna sutto på drakens *sju hufvuden*.

Naturliga meningen.

IV. Och hans stjert neddrog tredjedelen af Himmelens stjernor och kastade dem på jorden [541]; och draken stod inför qvinnan som skulle föda, på det att, sedan hon födt hade, han skulle uppsluka hennes lifsfrukt [542].

Andeliga meningen.

IV. Och deras förfalskningar borttogo i Församlingen alla kunskaper om godt och sant och tillintetgjorde dem helt och hållet [541]; och hos den Nya Församlingen, som var i begrepp att framte en lära, bemödade sig protestanterna ifrigt att förqväfva denna lära, så snart den blifvit framställd [542].

541. *Stjert* betecknar Ordets förfalskade Sanningar, N:r 438; *stjernor* äro andeliga kunskaper om godt och sant, N:r 51, 420; *tredjedelen* betyder allt, N:r 400. *Att neddraga tredjedelen af Himmelens stjernor och kasta dem på jorden* är således att beröfva Församlingen alla kunskaper om godt och sant, samt helt och hållet tillintetgöra dem. Alla lärans sanningar i Ordet äro förstörda af dem, hvilka betecknas med draken, N:r 537. Ordet lärer i sjelfva verket intet annat än det som angår menniskans förbindelse med Herren genom menniskokärlek och tro, båda ådagalagda af menniskan såsom af henne sjelf; ty det är endast och allenast genom att göra det goda och tro det sanna, såsom af henne sjelf, som menniskan kan förbindas med Herren. De, som representeras af draken, hafva deremot omintetgjort detta enda medel till förbindelse, bestyrkande att menniskokärlekens goda eller goda verk, som härflyta af menniskans vilja och omdöme, icke äro annat än moraliska, borgerliga och politiska verk, genom hvilka menniskan har förbindelse med verlden, men icke med Gud eller Himmelen; och när detta medel till förbindelse är omintetgjordt, återstår ingen sanning mer af läran från Ordet.

542. *Qvinnan* betecknar Nya Församlingen, N:r 533. *Föda* är att framte en ny lära, N:r 535; *qvinnans lifsfrukt* är Nya Församlingens lära, Se N:r 543; *uppsluka lifsfrukten* är att förqväfva, tillintetgöra läran; *sedan hon födt hade* vill säga, såsnart läran blifvit framställd af Församlingen. *Draken, som stod framför qvinnan*, är Protestanterna, som bereda sig att anfalla Nya Församlingen.

Naturliga meningen.

V. Och hon födde ett gossebarn [543], som skall föra alla folkslag i bet med jernstaf [544]; och hennes barn vardt uppryckt till Gud och till Hans Thron [545].

Andeliga meningen.

V. Och hon framställde en lära [543], som genom sanningar, hemtade ur Ordets bokstafsmening och derjemte genom förnuftsslut, härflutna af naturligt ljus, skall öfvertyga alla dem, som äro i en död Gudsdyrkan, härledande sig från blotta tron, och som vilja låta sig öfvertygas [544]; och denna lära ställdes under Herrens beskydd och under hans Englars vård [545].

543. *Gossebarn* betecknar det sanna, som aflas i den andeliga menniskan och födes i den naturliga; ty med aflelser och födelser i Ordet bör man förstå andeliga aflelser och födelser, hvilka alla hänföra sig till godt och sant och endast frambringas af Herrens andeliga äktenskap med Hans församling; söner representera det sanna, och döttrar det goda. Men *Qvinnan som födde* betecknar Nya Församlingen, N:r 533; och deraf är klart, att *gossebarnet* här betecknar denna Församlings lära. Denna Lära afhandlas i följande verk: *Nya Jerusalems Himmelska Lära*; — *Läran om Herren; — Läran om den Heliga Skrift; — Lefvernes-Lära för det Nya Jerusalem.*

544. *Föra i bet*, d. ä. undervisa; här är det öfvertyga dem, som låta sig öfvertygas. *Folkslag* beteckna dem, som äro i lefvernets onda, N:r 483; och här dem, som äro i en död Gudsdyrkan, härledande sig från den blotta tron, ty här handlas om dem, och de äro i lefvernets onda. *Jernstaf* betecknar det sannas makt, som består i Ordets bokstafsmening, och i det förnuftiga, som härflyter af naturligt ljus, N:r 148.

545. *Att barnet upprycktes till Gud och till Hans Thron*, betyder att Läran sattes under Herrens beskydd och under Hans Englars vård; ty här handlas om att sätta Nya Jerusalems Lära i skydd för deras anfall, som representeras af draken. *Thron* betecknar Engla-Himmelen, N:r 14, 221.

Naturliga meningen.

VI. Och qvinnan flydde till öknen [546], der hon hafver ett rum beredt af Gud, att man der skulle föda henne i ett tusen tvåhundra och sextio dagar [547].

Andeliga meningen.

VI. Och Nya Församlingen inskränker sig i början inom ett ringa antal [546], der hon skall förblifva i ett tillstånd, om hvilket Herren dragit försorg, på det hon må tillväxa utbredande sig till ett större antal, ända tills hon till fullo uppenbarar sig [547].

546. *Öken* betecknar en ödelagd Församling, i hvilken alla Ordets sanningar äro förfalskade, sådan som Församlingen var hos Judarna vid Herrens första Ankomst. *Öken* betecknar ock tillståndet hos hedningar, hos hvilka Ordet icke finnes; *öken* betecknar dessutom ett tillstånd af frestelse, i hvilket menniskan befinner sig liksom beröfvad alla sanningar. Här betyder *fly till öknen* att inskränka sig inom ett ringa antal; ty de orden efterföljas af dessa: *der hon hafver ett rum beredt af Gud* m. m. som tillkännagifva, att hon bör tillväxa.

547. *Rum*, plats betecknar tillstånd, emedan i andeliga verlden leda rum och afstånd sin upprinnelse från lifstillståndet. *Ett rum beredt af Gud* är ett tillstånd, om hvilket Herren dragit försorg. *Föda*, nära, är att gifva tillväxt, och här att framtränga och utbreda sig till ett större antal. *Under ett tusen två hundra* och *sextio dagar* är ända till gamla Församlingens slut och således ända till början af den Nya, N:r 491, det vill säga ända tilldess hon till fullo uppenbarar sig. Det är af Herrens Gudomliga Försyn som Nya Församlingen i början är inskränkt inom ett ringa antal och småningom sprider sig till ett större, emedan sanningarna icke kunna emottagas, innan falskheterna i den församling, som slutar, blifvit förkastade; annars skulle de emottagna sanningarna, innan de slagit rot, förjagas af de andar, som betecknas med draken. På samma sätt tillväxte den Kristna Församlingen, efter Herrens Himmelsfärd, så långsamt, att den först efter ett århundrade blef allmänneligen förkunnad. Dessutom fordras, att den Nya Himmelen först bildas, emedan den skall göra ett med Församlingen på jorden.

Naturliga meningen.

VII. Och vardt en strid i Himmelen: Mikaël och hans Englar stridde med draken, och draken och hans englar stridde (mot dem) [548].

VIII. Och de (sednare) förmådde icke stå emot, och deras rum vardt icke mer funnet i Himmelen [549].

Andeliga meningen.

VII. Och vardt en andelig strid, det falskas mot det sanna, och det sannas mot det falska: de, som hos sig bekräftat Nya Församlingens båda väsendtligheter, stridde mot dem som representeras af draken, och tvertom, så att striden var ömsesidig [547].

VIII. Och de sednare dukade under i striden och funno icke mer något rum, som öfverensstämde med deras lifstillstånd [549].

548. *En strid i Himmelen* är en andelig strid, d. v. s. det falskas emot det sanna och det sannas emot det falska. När en gång himmelen är bildad af Englar, kan der icke förekomma någon strid; men här handlas om de konstgjorda himlar, dem andar af gamla Församlingen bildat, hvilka blefvo förstörda under yttersta domen. Med Mikaël bör man icke förstå någon Erke-Engel, likalitet som med Gabriel eller Rafaël. Dessa namn beteckna befattningar i Himmelen. *Mikaëls* befattning tillhör dem, som bekräfta genom Ordet, att Herren Allena är Himmelens och jordens Gud; att Gud Fader och Herren äro En, som själ och kropp; att man bör lefva enligt Budorden, och att då först finnas kärlek till nästan och tro hos menniskan. *Mikaëlerne* äro således de, som framför allt hos sig bekräftat Nya Församlingens tvenne väsendtligheter.

549. Man har sett draken i Himmelen, vers. 3; han jemte hans Englar hålla der en strid, vers. 7; här säges det, *att deras rum icke mer vardt funnet i Himmelen*, och längre fram, vers. 9, kallas han orm, djefvul, satan. Någon torde förundra sig öfver, att denna drake kunnat vara i Himmelen och der haft rum, då en djefvuls rum icke kan vara annorstädes än i helvetet. Men förklaringen är denna: med drake förstår man icke dem, som förnekat Gud och Herren, förkastat Ordet och föraktat Församlingen och dess lära; de, som danat sitt lif efter sådana grundsatser, störta sig i helvetet straxt efter döden, och

Naturliga meningen.

IX. Och nedkastad vardt den store draken, den gamle ormen, som kallas djefvul och satan [550], den der förvillar hela verlden [551]; nedkastad vardt han på jorden, och hans englar blefvo nedkastade med honom [552].

Andeliga meningen.

IX. Och nedkastade blefvo de, som representeras af draken, dessa sinliga varelser, till det inre onda och svekfulla [550], de der förvända allt som hörer till Församlingen [551]; de blefvo nedkastade i andeverlden med sina ondskor och falskheter [552].

synas aldrig i himmelen; mycket mindre *hafva de der något rum.* Men med draken och hans englar bör man förstå dem, som erkänna Gud och Herren, som medgifva att Ordet är heligt, och som hålla sig till Församlingen och Läran, men blott med munnen och icke af hjertat, föraktande att ställa sin lefnad i enlighet med dess trosläror. Desse sednare äro till sitt inre djeflar, ehuruväl de till det yttre kunna se ut som Englar. Bekännelsen af Gud och Herren, likasom läsning af Ordet och dess predikande hade till det yttre förbundit dem med Himmelen; men en lefnad helt och hållet stridande mot Herrens föreskrifter, hade förbundit dem till det inre med helvetet; och då det vid yttersta domen blef uppdagadt, att de icke voro i några himmelska böjelser, blefvo de nedstörtade. Efter denna dom har Herren dragit försorg för, att framgent ingen annan förbindes med Himmelen än den, som lefvat efter Ordets sanningar. Man kan nu finna, hvarföre deras *rum icke blef mera funnet i himmelen.*

550. Desse, som representeras af draken, kallas *djeflar* och *sataner,* emedan de förfalskat Ordets sanningar, lefvande för sig sjelfva och verlden, och emedan de tillämpat Ordets bokstafsmening, för att ge stöd åt en sådan lefnad. De kallas *ormar,* emedan de äro farligare än andra, ty de kunde förföra och vinna för sitt parti andar af en enfaldig godhet, som voro i yttersta himmelen, dervid städse betjenande sig af Ordets bokstafsmening, den de förfalskade.

551. *Förvilla* är att förderfva; *verlden* är Församlingen, N:r 285.

552. *Jorden* betecknar här andeverlden, som ligger midt emellan himmel och helvete. Den, som nedkastas ur Himme-

Naturliga meningen.

X. Och jag hörde en väldig röst, sägande i Himmelen: "Nu är saligheten och kraften "och riket vår Guds, och makten Hans Krists vorden [553], "efter våra bröders åklagare "är nederkastad, den dem an-"klagade inför Gud dag och "natt [554]."

XI. "Och de hafva öfver-"vunnit honom genom Lam-"mets blod och genom deras "vittnesbörds ord [555]; och de "hafva icke älskat sin själ allt "intill döden [556]."

Andeliga meningen.

X. Och jag hörde Englarna tillkännagifva sin glädje sägande: "Nu regerar Herren Al-"lena i Församlingen, och de, "som tro på honom, äro frälsade [553]; ty de, som satte sig "emot Nya Jerusalems lära, be-"ständigt granskande den efter "Ordet, äro förjagade ur Him-"melen [554]."

XI. "Och de, som antogo "denna lära, hafva segrat ge-"nom det Gudomliga Sanna i "Ordet och genom bekännan-"de af Nya Församlingens två "väsendtligheter [555]; och de haf-"va icke föredragit sig sjelfva "framför Herren [556]."

len, faller först på någon trakt af andeliga verlden. Alla, som äro der, stå i omedelbar förbindelse med menniskorna på jorden; deraf kommer den makt, som draken haft öfver vår verld.

553. *En väldig röst i Himmelen* är Englarnas glädje, såsom det följande visar. *Saligheten och kraften är vår Guds* vill säga, att genom Herrens Gudomliga makt frälsas de som tro på Honom. De orden *Riket är vår Guds och makten Hans Krists vorden* betyda, att Herren Allena regerar i Himmelen och i Församlingen.

554. *Bröder* beteckna dem, som äro i Nya Jerusalems Lära och lefva enligt densamma; *anklaga dem* är att sätta sig emot denna lära, beskylla den för falsk och tadla den: detta göra *oupphörligen* just de, hvilka betecknas med draken; hvarföre det också säges, *att draken anklagar dem dag och natt inför Gud.*

555. Med *Lammets blod* menas Ordets Gudomliga sanna, N:r 379, och ingalunda lidandet på korset, enligt den gamla Församlingens lära. *Vittnesbörd* betyder bekännande af Nya Församlingens tvenne väsendtligheter, N:r 490.

556. *Själ* betecknar här egenheten i menniskans lif, det egna, som hvarje menniska medför från födelsen och som be-

Naturliga meningen.

XII. "Derföre varer glade, "J Himlar, och J som bon i "dem[557]! Ve Eder, som bebon "jorden och hafvet! ty djefvu- "len är nederstigen till eder, "och hafver en stor vrede[558], "vetande att han föga tid haf- "ver[559]."

Andeliga meningen.

XII. "Derföre varen glade "öfver detta nya tillstånd, J "Kristne, som ären i det go- "da[557]! Ve eder, som ären i "det inre af läran om den blotta "tron, och eder, som ären i det "yttre af den! ty de, som re- "presenteras af draken, hafva, "upptända af hat mot Nya För- "samlingen, blifvit nedstörtade "till andeverlden, der de be- "finna sig i förbindelse med "eder[558], väl vetande att de "icke länge skola der förblif- "va[559]."

står i att framför allt älska sig sjelf och verlden. *Att icke älska sin själ allt intill döden* vill således säga, att icke älska sig sjelf och verlden högre än Herren och hvad Honom tillhörer; det är följaktligen, att älska Herren öfver allt och sin nästa såsom sig sjelf. Att älska Herren, är att älska och hålla Hans Bud.

557. *Himlar* beteckna den Himmel, som utgöres af sådana Kristne, som bekänna Herren för Himmelens och jordens Gud; *vara glad* antyder det nya tillståndet, fullt af glädje; *J som bon i dem* betyder: J som ären i det goda, N:r 380.

558. *De som bebo* betecknar dem, som hylla läran om blotta tron; *jorden,* dem som äro i det inre af denna lära, och *hafvet,* dem som äro i dess yttre, N:r 470. *Stor vrede,* är hat emot Nya Församlingen, ty denna vrede är emot Qvinnan. *Är nederstigen till dem som bebo* (jorden och hafvet) vill säga nederstigen till dem, som bo i andeverlden, N:r 552; och som denna verld står i förbindelse med jorden, vill det ock säga att nedstiga till jordens menniskor, som likna dem i andeverlden.

559. Drakens hat är så mycket verksammare, som han vet, att Nya Församlingen håller på att grundläggas på jorden, och att han med sitt anhang kommer att störtas i helvetet, enligt förutsägelserna i Kap. 21 och 20: 1, 2, 10.

Naturliga meningen.

XIII. Och då draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han qvinnan, som hade födt en son [560].

XIV. Och tvenne vingar af en stor örn vordo gifna åt qvinnan, att hon skulle flyga till öknen, till sitt rum [561], der hon skulle näras en tid och tider och en half tid, undan ormens ansigte [562].

XV. Och ormen kastade efter qvinnan utur sin mun

Andeliga meningen.

XIII. Och då de, som representeras af draken, sågo att de voro i andeverlden och i förbindelse med menniskorna på jorden, ansträngde de sig att anfalla Nya Församlingen, som hade framställt sin lära [560].

XIV. Men förståndighet och omtanka blefvo gifna åt Nya Församlingen, för att vidmakthålla sig ibland ett ringa antal i sitt tillstånd [561], under hvilket dess tillväxt skulle ombesörjas ända till dess fullständiga uppträdande, i skydd för förförarenas list [562].

XV. Och förledarena framställde emot Nya Församlin-

560. *Draken nedkastad på jorden* vill säga att de, som representeras genom draken, nedkastades från Himmelen i andeverlden och kommo i förbindelse med jordens menniskor, N:r 552, 558. *Att förfölja Qvinnan, som födt en son,* är att anstränga sig för att anfalla och ofreda Nya Församlingen, som framställt sin lära, N:r 542, 543.

561. *Vingar* beteckna makt och vård, N:r 245; *Örn* betyder andelig syn; sjelfva handlingen att *flyga* betecknar skarpsinnighet och omtanka; *i öknen till sitt rum* är bland ett ringa antal, i hennes då varande tillstånd, N:r 546, 547.

562. *Nära,* bet. draga försorg om dess tillväxt, N:r 547; *en tid, tider och en half tid,* utgörande tre och en half, betecknar detsamma som tre och en half dag, N:r 505, äfven detsamma som ett tusen två hundra och sextio dagar, eller tre och ett halft år, N:r 547, det vill säga ända till gamla Församlingens slut och den Nyas början; äfvenledes ända till dess Nya Församlingen fullständigt uppträder. *Ansigte* betecknar list, och *ormen,* förförarena.

Naturliga meningen.

vatten såsom en flod, för att låta henne uppslukas af floden [563].

XVI. Och jorden hjelpte qvinnan, och jorden öppnade sin mun, och uppsväljde floden, som draken kastat utur sin mun [564].

XVII. Och draken vardt vred på qvinnan, och gick bort att föra krig med de öfriga af hennes säd, dem som hålla

Andeliga meningen.

gen räsonemanger, grundade på talrika falskheter, att den skulle qväfvas af falskheternas mängd [563].

XVI. Men sanningar hemtade ur Ordet, kommo Nya Församlingen till hjelp, och dessa sanningar blefvo förnuftigt uppfattade af dess medlemmar, och omintetgjorde de talrika falskheter, på hvilka de, som representeras af drakar, hade grundat sina räsonemanger [564].

XVII. Och de, som representeras af draken, upptändes af hat och hämd mot Nya Församlingen, och de företogo sig,

563. *Ormen* är draken, såsom förförare, N:r 550, och *Qvinnan* är Nya Församlingen, N:r 533. *Flod* betecknar sanningar i öfverflöd, och, i motsatt mening, talrika falskheter, N:r 409. *Mun* betecknar räsonemanger. *Att kasta ur munnen vatten som en flod* betecknar således räsonemanger, grundade på talrika falskheter. Räsonemanger af dem, som representeras af draken, äro alla byggda på bedrägligheter och skenbarheter, och, då dessa bestyrkas, synas de till det yttre som sanningar, men inom sig innesluta de talrika falskheter.

564. *Jorden* är Församlingen med hänsyn till läran, N:r 285; här, der fråga är om räsonemanger, grundade på falskheter, betecknas med jorden — sanningar, hemtade ur Ordet. *Öppna munnen* är att draga till sig sanningar, det är att förnuftigt fatta dem; ty Nya Församlingen förkastar dogmen, som föreskrifver, att taga förnuftet till fånga under trons lydnad; och i stället för denna dogm antager Nya Församlingen, att det sanna bör inses för att kunna förstås; men det sanna kan icke inses annorlunda än med förnuftet. *Floden som draken kastade ur sin mun* bet. räsonemangerna, grundade på talrika falskheter, N:r 563; *uppsväljа* är att tillintetgöra.

Naturliga meningen.

Guds bud, och hafva Jesu Kristi vittnesbörd [565].

XVIII. Och jag stod på hafvets sand [566].

Andeliga meningen.

att med sina falska räsonemanger angripa dem, som börja antaga Nya Läran om Herren och om Budorden [565].

XVIII. Och jag försattes i ett andeligt-naturligt tillstånd, för att kunna se och beskrifva det som skulle tilldraga sig [566].

565. *Drakens vrede mot Qvinnan* betecknar ett upptändt hat och en ursinnig hämdlystnad mot Nya Församlingen. *Föra krig* är att utmana och att strida med räsonemanger, grundade på falskheter, 500. Med *de öfriga af hennes säd, dem som hålla Guds bud och hafva Jesu Kristi vittnesbörd* bör man förstå nybörjare eller dem som börja att antaga Nya Församlingens tvenne väsendtligheter d. v. s. Läran om Herren och om de tio Guds Bud.

566. Med *hafvets sand* betecknas ett andeligt-naturligt tillstånd, emedan *haf* becknar det yttre af Församlingen. Johannes hade i början blifvit i andanom försatt i Himmelen, der han såg draken, hans strid med Mikaël m. m.; men sedan draken blifvit nedkastad, och synen skulle fortgå rörande honom, blef Johannes i andanom förflyttad till lägre regioner nedanför Himmelen, för att kunna se och beskrifva åtskilligt annat beträffande draken, som han från himmelen icke skulle hafva kunnat se; ty från himmelen får en Engel icke rigta sin uppmärksamhet på det som är nedanföre, men, om han åstundar, tillåtes honom att nedstiga. Rum motsvarar tillstånd i andeliga verlden, och ingen kan vara annorstädes än der hans lifstillstånd är. Som Johannes nu befinner sig på *hafvets sand*, följer deraf, att han blifvit försatt i ett andeligt-naturligt tillstånd.

TRETTONDE KAPITLET.

Innehåll.

Johannes hade, såsom vi sett, blifvit i andanom förflyttad till områden nedanför Himlarna, det vill säga, blifvit försatt i ett tillstånd som var andeligt-naturligt, likt deras som bebo dessa områden, för att kunna se och beskrifva det som der tilldrog sig. Detta kapitel är följaktligen blott en fortsättning af det föregåendes innehåll, och synen fortsättes om det, som rörer drakens lära och tro.

De andar, som blifvit förförda af draken, eller som bekänna den gudlösa lära, hvilken han betecknar, representeras här inför Apostelens ögon under sinnebilden af tvenne vidunderliga odjur med olika kännetecken, för att utmärka skilnaden emellan de två klasser, som utgöra Församlingen, och för att bestämma det andeliga tillståndet hos hvardera af dem.

Vilddjuret, som uppsteg utur hafvet, är en sinnebild af tron hos lekmännen inom Protestanternas Församling. Denna tro karakteriseras genom de åtskilliga kännemärken, som gifvas åt detta vilddjur. Dess sju hufvuden, dess tio horn prydda med tio diadämer och hädelsens namn, inskrifvet på dess hufvuden; dess likhet med en leopard, dess fötter som en björns och gap som ett lejons; den styrka, som det erhöll af draken, och de åtskilliga krafter, som beviljades det; dess sår och tillfrisknande; slutligen den beundran, som det ingaf, och den dyrkan, som man egnade det, äro lika många karakteristiska drag af denna tros natur och de förderfliga verkningar, som den frambragt hos lekmännen inom Protestanternas Församling.

Tron hos presterskapet inom denna Församling representeras under sinnebilden af ett vilddjur, som uppsteg ur jorden. Att tala som draken, att upplifva det första vilddjurets beläte

och låta det tala, att söka tvinga till antagande af ett vedertecken på högra handen och på pannan, samt förbjuda att köpa och sälja utan detta vedertecken, vilddjurets namn och tal — sådana äro de hufvudsakliga kännemärkena på denna tro hos presterskapet.

Naturliga meningen.

I. Och jag såg utur hafvet ett vilddjur uppstiga [567], som hade sju hufvuden [568] och tio horn [569]; och på dess horn tio diadémer [570], och på dess hufvuden hädelsens namn [571].

Andeliga meningen.

I. Och jag såg huru beskaffad tron var hos lekmännen inom Protestanternas Församling [567]; desse voro fullständiga dårar [568], men med stor makt [569]; och deras makt bestod i att förfalska en stor del af Ordets sanningar [570], och deras dårskap bestod i att förneka Herrens Gudomliga

567. Med detta *vilddjur*, som Johannes såg *uppstiga ur hafvet*, bör man förstå drakens tro, se 537, sådan den är hos lekmännen inom Protestanternas Församling; ty *haf* betecknar det yttre af Församlingen, och *jord* dess inre, N:r 400; likaså förstår man med *vilddjuret som uppsteg ur jorden*, vers. 11, denna drakens tro hos medlemmarna af presterskapet. Lekmännen äro ock i det yttre af Församlingens lära, och ledamöterna af presterskapet i dess inre. De representeras af vilddjur, emedan i Ordet vilddjur betecknar menniskan med hänsyn till hennes böjelser.

568. Se betydelsen af drakens sju hufvuden, N:r 538.

569. Se betydelsen af drakens tre horn, N:r 539.

570. *Horn* betecknar makt, N:r 539; talet *tio* bet. mycket; och *diadém*, Ordets sanningar förfalskade, N:r 540. Draken hade *sju diadémer*, och detta vilddjur har *tio*, hvilket här betecknar, att hafva i sin makt att förfalska en mängd sanningar, då de sju beteckna förfalskning af alla. Lekmännen skulle väl ock kunna förfalska alla, ty de, som äro i tro på falskheterna, äro emot sanningarna, men de göra icke så; de förfalska dem icke oftare, än de se dem i Ordet.

Naturliga meningen.

11. Och vilddjuret, som jag såg, var likt en pard [572], och dess fötter (voro) såsom en björns [573], och dess mun såsom ett lejons mun [574]; och draken gaf det sin kraft och sin thron och en stor makt [575].

Andeliga meningen.

Mandom och hemta läran ur egen förståndighet [571].

11. Och denna lekmännens tro var ett för Församlingen förstörande kätteri [572]; och de stödde sig på talrika falskheter, hemtade ur Ordets bokstafsmening, läsen men icke förstådd [573]; och deras falska räsonemanger tycktes hafva det sannas makt [574]: och de, som representeras genom draken, erhöllo genom detta kätteri auktoritet, regering och herravälde [575].

571. *De sju hufvudena* beteckna en fullständig dårskap, N:r 538. Det är *hädelse* af förneka Herrens Gudomliga Mandom; ty det är att handla mot en tro, som är antagen i hela kristna verlden; det är också en *hädelse* att hemta läran, icke ur Ordet, utan från egen förståndighet; ty det är genom Ordet som Församling finnes till, och Församlingen är sådan som dess insigt i Ordet. Men läran om rättfärdiggörelsen genom tron allena är icke någon lära som härleder sig från Ordet; utan den är hemtad från ett enda alldeles missförstådt talesätt hos Paulus i Romarebrefvet, kap. 3: 28.

572. *Pard*, ett grymt vilddjur, som sönderrifver fredliga djur, betecknar ett kätteri, som är förstörande för Församlingen; dess svarta och ljusa fläckar, af hvilka de förra representera det falska och de sednare det sanna, beteckna böjelsen att förfalska Ordets sanningar.

573. *Fötter* beteckna det naturliga, eller Ordets bokstafsmening, på hvilken detta kätteri stödjer sig och liksom går. *Björn* betecknar dem, som läsa ordet utan att förstå det.

574. *Mun* betecknar räsonemang, grundadt på lärans falskheter; ty hufvud, af hvilket munnen utgör en del, betecknar oförnuft, dårskap, N:r 571. *Lejon* betecknar det sannas makt, N:r 265, och här ett sken eller liknelse af sådan makt.

575. *Draken* representerar dem, som hos sig bekräftat detta

Naturliga meningen.

III. Och jag såg ett af dess hufvuden såsom såradt till döds[576]; och dess döds-sår vardt botadt[577]; och hela jorden var i beundran efter vilddjuret[578].

Andeliga meningen.

III. Och jag förnam lekmännen erkänna, att den förnämsta dogmen, den om rättfördiggörelsen genom tron allena, icke öfverensstämde med Ordet, som så ofta föreskrifver gerningar[576]; och man hjelpte detta genom denna dogm, att ingen kan af sig sjelf göra goda gerningar eller uppfylla lagen, och att man endast kan frälsas genom tron på Kristi rättfärdighet och förtjenst[577];

kätteri: *kraft, thron* och *stor makt,* som han gaf åt vilddjuret, beteckna auktoritet, regering och herravälde, som de genom detta kätteri erhöllo öfver lekmännen, de der tala icke af sig sjelfva utan efter dem som äro deras lärare. Ty när lekmännen blifvit förledda att omfatta den inbillningen, att förståndet bör tagas till fånga under trons lydnad; att tron just är det, som man icke begriper; att hvad man begriper af andeliga ting väl är en förstånds-tro, men ingalunda någon rättfärdiggörande tro: då erhålla medlemmarna af presterskapet makt, vördnad och en sorts dyrkan, till följe af de Gudomliga ting, dem man tror att de förstå, och dem man önskar inhemta från deras mun.

576. *Ett af hufvudena* är den förnämsta och grund-dogmen i hela deras lära; *ty de sju hufvudena* beteckna den dårskap som är en följd af alla deras sammanlagda falskheter; men alla falskheter i deras lära om saligheten bero af denna enda dogm om menniskans rättfärdiggörelse genom tron allena utan lagens gerningar. Dessa ord: *sådsom såradt till döds,* beteckna, att denna dogm icke var öfverensstämmande med Ordet, som så ofta föreskrifver goda gerningar; ty allt det i församlingens lära, som icke är öfverensstämmande med Ordet, är icke friskt, utan angripet af en dödlig sjukdom.

577. Man vet, att Protestanternas anförare och hufvudmän *botat detta sår* eller sökt afhjelpa den, N:r 576, omnämda brydsamma stridigheten genom att lära, att ingen af sig sjelf kan

Naturliga meningen.

IV. Och man tillbad draken, som hade gifvit makt åt vilddjuret [579], och man tillbad vilddjuret [580] sägande: "Hvil-"ken är vilddjuret lik? Hvil-"ken kan strida mot det [581]?"

Andeliga meningen.

och hela Församlingen antog då denna tro med glädje, och bildade af den sin lära [578].

IV. Och man erkände såsom helig sanning dogmen om rättfärdiggörelsen genom tron allena, som hade erhållit herravälde [579], och man erkände såsom helig sanning dogmen, att ingen kan af sig sjelf göra någon god gerning eller uppfylla lagen [580], sägande: "Fin-"nes en lära förträffligare än "denna? Hvilken kan angripa den [581]?

göra någon god gerning eller uppfylla lagen; och att det till följe häraf blifvit besörjdt om ett annat salighetsmedel genom tron på Kristi rättfärdighet och förtjenst, Hans som lidit för menniskan och sålunda borttagit lagens förbannelse.

578. *Hela jorden* är här hela Protestanternas Församling, N:r 285. *Vara i beundran efter vilddjuret* är att antaga denna tro med glädje och deraf bilda läran, ty *efter det* betecknar att följa och lyda det.

579. *Tillbedja* är att erkänna som helig sanning i Församlingen; *draken* är dogmen om rättfärdiggörelsen genom tron allena, utan lagens gerningar, N:r 537; *gifva makt åt vilddjuret* är att göra denna dogm herrskande genom dess antagande af lekmännen, N:r 575.

580. *Att tillbedja vilddjuret* är här, att erkänna för heliga sanningar, att ingen kan af sig sjelf göra en god gerning, eller uppfylla lagen; men sedan dessa båda sanningar blifvit förfalskade, såsom mycket annat, har man derefter uppställt den slutsatsen, att lagens gerningar, såsom icke bidragande till frälsningen, borde från tron aflägsnas.

581. Dessa ord: *Hvilken är vilddjuret lik?* uttrycka ett omdöme om förträffligheten af deras lära, framför hvarje annan. *Hvilken kan strida mot det?* vill säga, hvilken kan angripa den; ty den har blifvit bekräftad med stor skicklighet, och försva-

Naturliga meningen.

V. Och åt det vardt gifven en mun, som talade stora ting och hädelser [582], och åt det vardt gifven makt att verka under två och fyratio månader [583].

VI. Och det öppnade sin mun till hädelse emot Gud, att försmäda Hans Namn [584] och Hans Tabernakel, och dem, som bo i Himmelen [585].

Andeliga meningen.

V. Och åt anhängare af denna lära blef gifven talareförmåga, för att undervisa i det onda och falska [582], och dem blef gifven makt att den utöfva ända tilldess Nya Församlingen i fullt ordnadt skick framträder [583].

VI. Och de höllo föredrag, som voro skändeliga mot Herrens sjelfva Gudom, för att förfalska Ordet i det som rörer Hans Gudomliga Mandom [584],

rad med mycken spetsfundighet genom bevis af upphofsmännen.

582. *Mun* betecknar tal, N:r 454, här talare-förmåga; *att tala stora ting och hädelser* är att undervisa i det onda och falska; ty ordet *stor*, har afseende på det goda och i motsatt mening på det onda; och *hädelse* betecknar det falska. Denna mun undervisar i det onda, ty den afsöndrar från frälsningen lagens gerningar, hvilka likväl äro de, som böra göras; men den, som så handlar, är i andeliga ondskor.

583. *Makt att verka* betyder makt att tala stora ting och hädelser, hvilket vill säga att undervisa i det falska och göra det onda, hvarom talats N:r 582. *Fyratiotvå månader*, utgörande tre och ett halft år, hafva samma betydelse som tre och ett halft år; dessa ord: *under fyratiotvå månader* beteckna således ända till dess Nya Församlingen i fullt ordnadt skick framträder. Se N:r 489, 491, 505, 547.

584. *Öppna mun till hädelse* är att föredraga sådant, som innehåller falskheter; ty *hädelser* betyda Ordets förfalskningar, här betyda de dessutom skändliga föredrag, ty det tillägges *emot Gud till att försmäda hans Namn;* men *Gud* betyder sjelfva Gudomen hos Herren, och *Hans Namn* betecknar allt det för hvilket Herren äras, N:r 81, d. v. s. allt det som rörer Hans Gudomliga Mandom.

Naturliga meningen.

VII. Och åt det vardt gifvet att föra krig med de helige och öfvervinna dem[586]; och åt det vardt gifven makt öfver alla slägter och tungomål och folkslag[587].

VIII. Och tillbedja det skola alla de, som bo på jorden, hvilkas namn icke äro skrifna i Lammets Lifs Bok[588],

Andeliga meningen.

Hens himmelska Församling och Himmelen[585].

VII. Och dem tillstaddes att angripa Ordets Gudomliga sanningar och trampa dem under fötterna[586]; och dem tillstaddes att herrska öfver allt som tillhör Församlingen, såväl öfver det som rörer läran, som öfver det som angår lefvernet[587].

VIII. Och de lagade att detta kätteri erkändes som helig sanning af alla dem inom deras Församling, som icke hade

585. *Tabernakel* betecknar nästan detsamma som Tempel; det betecknar, i högsta mening, den Gudomliga Mänskomen, och i en motsvarig mening Himmel och Församling, N:r 191, 529; men i denna sednare mening betecknar det Himmelsk Församling, som är i kärlekens goda, och Tempel betecknar andelig Församling, som är i visbetens sanna. Förhållandet kommer deraf, att den uräldsta Församlingen, som var himmelsk, utöfvade sin Gudstjenst i Tabernakel, och den urgamla Församlingen, som var andelig, höll sin Gudstjenst i Tempel. Tabernaklerna bygdes af trä, men Templen af sten; men *trä* betecknar det goda, och *sten* det sanna. *De som bo i Himmelen* beteckna Himmelen.

586. *Föra krig* är här angripa, N:r 590; *de helige* bet. de Gudomliga sanningarna, N:r 173; *att besegra de helige* är således att förhindra det sanningarna kunna visa sin makt, följaktligen att trampa dem under fötterna. De hafva segrat, emedan lekmännen icke se de speisfundigheter, dem man hedrar med namn af mysterier, och dem man skickligt döljer under skenbarheter och bedrägligheter.

587. *Makt* v. s. herravälde, N:r 575; *Slägter* är Församlingen, N:r 349; *tungomål* är läran; och *folkslag*, lefnad enligt läran, N:r 282.

Naturliga meningen.

hvilket dödadt är ifrån verldens grundläggning [589].

IX. Om någon hafver öra, han höre [590].

X. Om någon förer i fångenskap, han skall gå i fångenskap [591]; om någon med svärd dräper, han måste med svärd dräpas [592]. Här är de heliges tålamod och tro [593].

Andeliga meningen.

sann tro på Herren [588], hvilkens Gudomliga Mandom varit misskänd från Församlingens begynnelse [589].

IX. Om någon vill hafva vishet, han gifve akt på hvad sagdt blifvit [590].

X. Om någon genom detta kätteri afleder andra från det goda och sanna, han skall dragas i afgrunden af sina egna falskheter och ondskor [591]; om någon leder en annans själ i

588. *Alla de som bo på jorden* äro alla inom Protestanternas Församling, N:r 558. *Tillbedja* är att erkänna för helig sanning inom Församlingen, N:r 579; *de namn som icke äro skrifna i Lammets lifs bok* betecknа dem som icke tro på Herren; ty *namn* betecknar egenskap, N:r 81, och *Lifvets bok* är Herrens Ord och hela Läran grundad på Ordet, N:r 469; men hela läran grundad på Ordet leder till Tron på Herren, det vill säga, att hafva den tillförsigt, att Han Allena frälsar; men ingen kan hafva denna tillförsigt utan för såvidt han lefver i det goda.

589. *Lammet dödadt* är Herrens Gudomliga Mandom, icke erkänd, N:r 59, 269; *från verldens grundläggning* är från församlingens instiftelse, då *verld* tages för detsamma som jorden.

590. *Hafva öron och höra* är att förnimma och hörsamma; det är också att gifva akt, N:r 87, följaktligen åstunda att bekomma vishet. Här säges gifva akt på hvad som blifvit sagdt, ty på annat sätt kan man icke bekomma vishet.

591. *Leda i fångenskap* är att öfvertala och draga till sig, för att förmå någon bifalla och blifva vid detta kätteri, som betecknas med draken och vilddjuret; det är följaktligen att afleda någon från att tro på det sanna och lefva i det goda. Andelig fångenskap består i att blifva förledd, och sålunda afledas från sanningar och godheter, samt hänföras af falskheter och ondskor. *Gå i fångenskap* är att dragas i afgrunden af egna falskheter och ondskor.

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

förderfvet genom falskheter, hans själ skall af falskheter gå förlorad [592]. Det är genom de frestelser, dem denna läras anhängare föranleda, som Nya Församlingens menniskor prófvas såväl till lefnad som tro [593].

XI. Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga utur jorden [594]; och det hade två horn lika Lammet, och det talade såsom draken [595].

XI. Och jag insåg, hurudan tron var hos Presterna i Protestanternas Församling [594]; de räsonnerade och argumenterade med kraft, stödjande sig på Ordet; men de förfalskade alla sanningar, dem de hemtade ur det [595].

592. *Dräpa och dräpas med svärd* är att förderfva och förderfvas genom det falska; ty *svärd* betecknar såväl det sanna som det falska, N:r 52.

593. *Tålamod* är här tålamod i frestelser, och då menniskans utforskning såväl till lefnad som tro; också säges det: *här är tålamod och tro.* De *helige* äro de Gudomliga sanningarna, N:r 586, eller den Nya Församlingens menniska som är i dessa sanningar.

594. Med *vilddjuret,* som Johannes *såg uppstiga ur jorden,* bör man förstå drakens tro (se N:r 537), sådan den är hos presterna i Protestanternas Församling; ty *jord* betecknar det inre af Församlingen, se N:r 567. Hvart och ett af de följande uttrycken, fattadt i dess andeliga mening, likasom benämningen af falsk profet, den man gifvit åt detta vilddjur (se kap. 16: 13; 19: 20; 20: 10) skola ytterligare bestyrka, att här handlas om presterskapet.

595. *Horn* betecknar makt, N:r 539; här är det makten som ligger i talare-förmåga, undervisning och skrifter, och följaktligen i räsonemanger och i argumentering, eftersom presterna stödja sig på ordet, hvilket är betecknadt med orden: *lika Lammet;* ty *Lammet* är Herren, till Hans Gudomliga Mandom, äfvensom med hänsyn till Ordet; men som det tillåg-

Naturliga meningen.

XII. Och det utöfvar all det första vilddjurets makt inför honom [596]; och det gör, att jorden och de, som bo på henne, tillbedja det första vilddjuret, hvars dödssår blifvit botadt [597].

XIII. Och det gör stora tecken [598], så att det ock låter eld nedstiga från himmelen till jorden inför menniskorna [599].

Andeliga meningen.

XII. Och de gåfvo genom sina bekräftelser mer styrka åt dogmerna, betecknade genom draken och redan antagna af lekmännen [596]; och de fastställde, att Församlingen borde erkänna för heliga sanningar dessa dogmer, dem de menade sig hafva gjort öfverensstämmande med Ordet [597].

XIII. Och de betyga, att dessa falskheter, dem de lära, äro sanningar [598], ja de bedyra till och med, att de äro himmelska sanningar, af hvilka

gen, att vilddjuret *talade som draken*, följer deraf, att de förfalskade alla de sanningar, dem de togo ur Ordet.

596. Betydelsen af dessa ord härleder sig från det, som blifvit sagdt beträffande den makt, som genom draken blifvit gifven åt det första vilddjuret, N:r 575, 579; och som detta anandra vilddjur utöfvar denna makt inför draken, tillkännagifver det, att presterskapet gifver förökad kraft åt dogmerna genom att bestyrka dem.

597. Man har sett, N:na 557 och 582, de dogmer, genom hvilka man kunnat inbilla folk, att den om rättfärdiggörelsen genom tron allena är öfverensstämmande med Ordet; det är detta, som här betecknas med *att tillbedja det första vilddjuret, hvars dödssår blifvit botadt.*

598. Fordom intygades sanningen genom *tecken;* men ehuru tecken och under upphört, qvarstår icke desto mindre deras betydelse, som är sanningens vittnesbörd. *Att göra stora tecken* är här att intyga, att falskheter äro sanningar, *ty* de se så ut, sedan de blifvit bekräftade. Man ser icke mer sanningarna, emedan bekräftelse af det falska är förnekelse af det sanna. När det sanna är förnekadt, förgår dess ljus; och ju mer det falska briljerar af bekräftelsens ljus, som blott är ett irrsken, destomer fördunklas sanningen.

Naturliga meningen.

XIV. Och det förvillar dem som bo på jorden, för de teckens skull, som åt det gifne äro att göra inför vilddjuret[600], sägande åt dem som bo på jorden, att göra ett beläte åt vilddjuret, som bekommit ett sår af svärdet och som lefde[601],

XV. Och åt det vardt gifvet, att gifva ande åt vilddjurets beläte, så att vilddjurets beläte skulle både tala[602] och så göra, att de, som icke tillallena de kunna frälsas, som dem antaga[599].

Andliga meningen.

XIV. Och de inledde Församlingens menniskor i villfarelse i följd af de intyg, dem de gifvit till förmån för lekmännens tro[600], sägande åt församlingens menniskor, att hafva det till sin lära, att tron allena är enda salighetsmedlet, emedan denna dogm, som hade synts icke enlig med Ordet, befinnes med det öfverensstämmande[601].

XV. Och dem tillstaddes att bekräfta denna lära genom Ordet, på det den måtte läras såsom upplifvad af detsamma[602], och att uttala fördö-

599. För att bekräfta att en sak var sann, begagnade de gamle vanligen detta uttryck: "O, att eld kunde nedkomma ifrån Himmelen och intyga det!" ty de största under hade skett genom *eld, som nedkom från Himmelen.* Denna eld betecknar således bekräftelse på, att det sanna är sant, och i motsatt mening, såsom här, att det falska är sant, och att *det* således frälsar dem, som det emottaga.

600. *Förvilla dem som bo på jorden,* är att inleda församlingens menniskor i villfarelse, N:r 578; *tecken* äro intygen, N:r 598; *vilddjuret, som gör tecken,* är drakens tro hos presterskapets medlemmar, N:r 594; och *vilddjuret, inför hvilket tecknen gjordes,* är drakens tro hos lekmännen, N:r 567.

601. *Vilddjurets beläte* betecknar läran i Protestanternas Församling, ty läran representerar Församlingen. *Vilddjuret, som bekommit ett sår af svärdet och som lefde* är rättfärdiggörelsen genom tron allena, hvilken, ehuru den icke synes enlig med Ordet, likväl blef skrufvad till öfverensstämmelse dermed, N:r 576 etc.

602. *Vilddjurets beläte,* det är läran, N:r 601; *gifva ande åt*

Naturliga meningen.

bådo vilddjurets beläte, skulle dödas[603].

XVI. Och det gör att alla, små och stora, rika och fattiga, fria och tjenare[604] antaga dess vedertecken på deras högra hand och på deras pannor[605];

Andeliga meningen

melse mot dem, som icke erkände den för en helig lära i Församlingen[603].

XVI. Och de laga så, att alla menniskor inom Församlingen, af hvad vilkor de än må vara, hvilken lärdom och förståndighet de än må besitta[604], äro nödsakade att antaga den med tro och kärlek, för att anses som protestantiske kristne[605];

det, är att bekräfta det genom Ordet; ty ingen lära i Församlingen kan hemta anda och lif från annat håll: *på det att vilddjurets beläte måtte tala,* vill säga, att den måtte läras såsom upplifvad af Ordet. Som Ordet är af Herren, så finnes lif i alla uttryck, hvaraf det består; och det är af Herren förkunnadt på sådant sätt, att hvart enda ord äger samband med Himmelen och genom Himmelen med Herren sjelf; det är genom den andeliga meningen som detta samband äger rum. Se Joh. 6: 63.

603. *Tillbedja* är att erkänna såsom helig sanning i Församlingen, N:r 579; *vilddjurets beläte,* det är läran; *dödas,* är att andeligen förgås eller blifva fördömd, N:r 453; *göra så att de skulle dödas,* är att uttala fördömelse öfver dem, som icke erkänna läran om rättfärdiggörelsen genom blotta tron; detta är just hvad lärare inom prestestånd göra, de der vid skolor och akademier blifvit intagna af rättfärdiggörelsens mysterier, och framför alla de, som med afseende på dessa mysterier äro bedårade af beundran öfver egen lärdom; desse fördöma alla, som icke tänka lika med dem sjelfve.

604. *Små* och *stora* beteckna här dem, som äro i en mer eller mindre hög grad af värdighet, således af hvad vilkor som helst; *rika och fattiga,* dem som stå på en högre eller lägre grad af vetenskaplig bildning eller lärdom, N:r 206; *fria och tjenare,* dem som äga en större eller mindre grad af förståndskunskaper eller förståndighet, N:r 337.

605. *Vedertecken* betecknar här erkännandet, att man är en protestantisk Kristen. *Högra handen* betecknar allt det, som

Naturliga meningen.

XVII. Och att ingen må kunna köpa eller sälja, om han icke hafver vilddjurets vedertecken eller namn, eller dess namns tal [606].

XVIII. Här är visheten [607]: den der hafver förstånd, han uträkne vilddjurets tal [608]; ty det är en menniskas tal [609], och dess tal är sexhundrade sextio och sex [610].

Andeliga meningen.

XVII. Och att ingen får förvärfva sig kunskaper, eller lära enligt Ordet, om han icke erkänner denna lära eller någon annan dogm, som med den öfverensstämmer eller mot den icke är stridande [606].

XVIII. Det tillhör en vis att se och fatta, hurudan Protestanternas lära är [607]. Den der besitter upplysning, han läre känna beskaffenheten af denna läras bekräftelser genom presterskapet [608]; ty det är beskaf-

hör till menniskans förståndsförmåga eller hennes tro; ty *hand* betecknar förmåga, N:r 457. *Panna* betecknar allt det, som hör till menniskans viljeliga förmåga eller kärlek; ty *panna* betecknar kärlek, N:r 347.

606. *Köpa* är att förvärfva kunskaper, *sälja* är att lära; *hafva vilddjurets vedertecken*, är att erkänna denna lära. *Eller hafva dess namn*, vill säga känna dess beskaffenhet, ty *namn* betecknar beskaffenhet, N:r 81; men som det säges: *eller*, vill detta säga, att antaga någon dogm, som öfverensstämmer med denna lära. *Eller hafva dess namns tal*, har dessutom afseende på någon annan dogm, som icke är stridande mot läran; ty *tal* betecknar en saks egenskap eller beskaffenhet, N:r 448. Detta säges så, emedan drakens och vilddjurets lära är till vissa delar sig olik i de åtskilliga riken, der Protestanter finnas; men den är icke desto mindre öfverallt sig lik med afseende på grund-artikeln, *att tron allena rättfärdiggör och frälsar utan lagens gerningar.*

607. Ordet *här* betecknar allt som blifvit sagdt i detta kapitel om *vilddjuret som uppsteg ur jorden*, eller om presterskapets lära och tro med afseende på Gud och frälsningen, N:r 594; ty i denna vers handlas om detta djur; och som det tillhör en vis att se och fatta, hurudan denna lära och tro är, så säges det: *här är visheten.*

608. *Hafva förstånd*, det är att vara i upplysning af Her-

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

fenheten af deras Församling 609, och denna beskaffenhet är sådan, att allt det sanna i Ordet, som har afseende på det goda, befinnes förfalskadt 610.

ren; *sträcka* är att lära känna; *tal* är här beskaffenhet med afseende på det sanna; och som allt det sanna i läran kommer från Ordet, är det beskaffenheten af de bekräftelser, man hemtat ur Ordet.

607. *Menniska* betyder vishet, N:r 243; och i motsatt mening *dårskap;* här betecknas med menniska det oförnuft, som kommer af en falsk insigt och falsk uppfattning af Ordet, och hvilket just utgör deras Församling.

610. *Tal* beteckner en saks beskaffenhet, N:r 606; *Sexhundrade sextiosex* betecknar allt det sanna af det goda; och som detta lämpas på Ordet, betecknar det allt Ordets sanna, som har afseende på det goda; men här detta sanna förfalskadt, eftersom det *är vilddjurets tal.* Denna talets betydelse kommer deraf, att sex, af hvilket det är sammansatt, är lika med tre gånger två; men *tre* betecknar allt med hänsyn till det sanna, och *två* allt med hänsyn till det goda, hvaraf följer, att *sex* betecknar allt med hänsyn till såväl det sanna som det goda. Här är betydelsen af Sex eller det sannas förfalskning bringad till sin fullhet genom en trefaldig sammansättning af detta tal, ty 666 är sammansatt af 6 hundratal, 6 tiotal och sex enheter, och man vet, att ett tal, multiplicerädt med 100 och med 10, bibehåller sin betydelse, N:r 349.

FJORTONDE KAPITLET.

Innehåll.

I de första verserna af detta kapital handlas om den Nya Kristna Himmelen. Denna himmel är i sin början bildad af alla de Kristne, som sedan Herrens första Ankomst vändt sig

till Honom Allena och lefvat enligt Hans Ords föreskrifter genom att fly det onda såsom stridande emot de Gudomliga lagarna. Det är genom inflytelse från denna Himmel som det Nya Jerusalem nedkommer till menniskorna på jorden. De Himlar, som varit bildade före Herrens ankomst i verlden, åro öfver denna Himmel och hafva gemenskap med den genom inflytelse. Man kallar dem gamla Himlar. Alla, som bebo dem, erkänna äfvenledes Herren för Himmelens och jordens Ende Gud.

Hvilka de Kristne äro, som i början bildade denna Nya Himmel, visas i verserna 4 och 5.

Herren förkunnar derefter sin andra Ankomst och det Nya Jerusalem för alla dem, som äro i det goda af religion och i det sanna genom läran. Vers. 6, 7 och 13.

Men som romerska katolicismens och protestantismens dogmer, genom deras falskheter och deraf uppkommande ondskor, lägga stora hinder i vägen för den Nya Himmelens tillväxt, så förkunnar Herren först, att romerska katolicismens dogmer äro förskingrade vers. 8; och Han uppmanar derefter att förkasta läran om rättfärdiggörelsen genom blotta tron, hvilken herrskar inom Protestanternas nuvarande Församling, vers. 9—12. Här är dock endast i förbigående fråga om de romerskt-katolske; ty desse, såväl som Protestanterna, äro kallade att bilda den Nya Himmelen, se N:r 631; men den romerskt-katolska kyrkans tillstånd framställes icke fullständigt förr än i 17 och 18 kapitlen.

Slutet af detta kapitel innehåller åtskilliga uppenbaranden. Först handlas om den allmänna Församlingen, derefter om den Kristna, huru båda nå sitt slut genom en fullkomlig ödeläggelse på Gudomliga Sanningar.

Naturliga meningen.

I. Och jag såg, och se, ett Lamstående på berget Sion, och med det ett hundrade fyratiofyra tusen [612], som hade Dess Faders Namn skrifvet på sina pannor [613].

Andeliga meningen.

I. Och jag gaf akt och såg Herren i Sin Gudomliga Mandom midt i den Nya Himmelen, bildad af alla dem som lefvat i sanningar, härledande sig från det goda [612], och hvil-

612. *Lammet*, det är Herren till Hans Gudomliga Man-

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen*
	ka med kärlek och tro erkänna Hans Gudom och Gudomliga Mandom [613].
II. Och jag hörde en röst från Himmelen såsom bruset af många vatten [614], och såsom dånet af ett väldigt tordön [615]; och	**II.** Och jag hörde Herren tala genom den Nya Himmelen enligt sina Gudomliga sanningar [614], och sin Gudomliga

dom, N:r 269. *Berg* betecknar kärlek, N:r 336, och staden Sion, som låg högre än Jerusalem, betecknar Församlingen med hänsyn till Himmelsk kärlek; *Berget Sion,* betyder derföre Himmelsk Församling eller Himmelen, ty Församlingen i Himmelen gör ett med Församlingen på jorden. Den Himmel, hvarom här är fråga, är den Himmel som bildats efter Herrens första Ankomst af de kristne, som vändt sig till Herren Allena och lefvat efter Hans Ords föreskrifter genom att undfly det onda såsom synd emot Gud. Det är från denna Nya Himmel som det heliga Jerusalem d. v. s. den Nya Församlingen skall nederkomma till jorden, kap. 21: 1, 2. De Himlar, som bildats af dem, som lefvat före Herrens förste Ankomst, erkänna äfvenledes Herren för Himmelens och jordens Ende Gud; man kallar dessa gamla Himlar; de äro ofvanföre den Nya Himmelen och hafva gemenskap med honom genom inflytelse. Med de *hundradefyratiofyra tusende* bör man förstå dem, som äro i sanningar, härledande sig från det goda, N:r 349. I sjunde kapitlet voro de endast tecknade på pannan, det vill säga utmärkta från de öfriga och afskiljda; här församlas de för att bilda den Nya Himmelen.

613. *Faders namn* betecknar Herren, såväl till sjelfva Hans Gudom, af hvilken allt utgår, som till Hans Gudomliga Mandom; ty Fadren och Sonen äro blott en enda person, såsom själ och kropp, Detta namn var *skrifvet på deras pannor,* emedan *Fader* också betyder den Gudomliga Kärlekens Gudomliga Goda; det är detta Goda som Herren i Evangelium kallar Sin Fader. Med *Inskrift* betecknas erkännande, och med *panna* kärlek, N:r 605, och följaktligen förstånd eller tro.

614. *Röst från Himmelen,* det är Herren som talar genom Himmelen; ty då en röst höres från Himmelen, kommer den från Herren. Här talar Herren genom den Nya Kristna Him-

Naturliga meningen.

jag hörde rösten af harpospelare, de der spelade på sina harpor [616].

III. Och de sjöngo såsom en ny sång inför Thronen och de fyra Djuren och de Åldrige [617]; och ingen kunde lära sången, utom de hundrade fyratiofyra tusende [618], som blifvit köpte från jorden [619].

Andeliga meningen.

Kärlek [615]; och jag hörde andeliga Englar i de lägre Himlarna bekänna Herren i deras hjertans glädje [616].

III. Och de bekände Hans Gudomliga egenskaper inför Honom Sjelf och inför Englarna i de öfre Himlar [617]; och bland de Kristne kan ingen bekänna dessa egenskaper, utom de, som genom ett lefverne i sanningarna, härledande sig från det goda [618], låtit sig på-

melen. *Många vatten* äro de Gudomliga Sanningarna, ty *vatten* beteckna sanningar, N:r 50.

615. *Tordön* betecknar undervisning, N:r 472; och det, som är stort, väldigt, hänför sig till det goda, N:r 582; men som här handlas om Herren, betecknar *väldigt tordön* undervisning genom hans Gudomliga Kärlek.

616. *Harpor* beteckna andeliga sanningar, N:r 276; *Harpospelare* beteckna andeliga Englar. Desse äro Englar från lägre himlar; ty Herrens röst genom de högre himlarna höres såsom bruset af många vatten och såsom ett väldigt tordön. Sjelfva handlingen *att spela på harpor* tillkännagifver Herrens pris af ett gladt hjerta.

617. *Sjunga en ny sång*, är att bekänna Herrens Gudomliga egenskaper, N:r 279. *Inför Thronen* är inför Herren, ty det är Han Allena som sitter på Thronen; *inför de fyra Djuren och de Åldrige*, det är inför Englarna i de öfre Himlar; N:r 369. Ordet *sådsom* bevisar, att detta prisande skedde i den Nya Kristna Himmelen, der, liksom i de äldre Himlarna, Herren är erkänd för Himmelens och jordens Gud. Sången förekom derföre *sådsom* ny, ehuru han så icke var.

618. *Lära sig* är att i sitt inre förnimma eller fatta, följaktligen erkänna; att lära på annat sätt, är icke att lära, ty man behåller icke hvad man lärt. De *hundrade fyratiofyra tusende* beteckna dem, hvilka lefva i sanningar, härledande sig från det goda, N:r 612. Ingen annan Kristen *kan lära denna*

Naturliga meningen.

IV. Desse äro de, som med qvinnor icke befläckade äro, ty de äro jungfrur [620]; desse äro de, som följa Lammet hvart det går [621]; desse äro köpta ifrån menniskorna [622], en förstling Gudi och Lammet [623].

V. Och svek är icke funnet i deras mun [624]; ty de äro utan fläck inför Guds Thron [625].

Andeliga meningen.

nyttfödas af Honom och således återlösas [619].

IV. Desse äro de som icke hafva förfalskat det sanna i Församlingen, ty de hafva af en andelig böjelse älskat sanningarna [620]; desse äro de som förbundit sig med Herren genom en lefnad enligt hans föreskrifter [621]; desse äro de som kunnat pånyttfödas i verlden [622], för att utgöra begynnelsen till Herrens Nya Himmel [623].

V. De hafva afhållit sig ifrån att med afsigt tänka och intala det falska [624]; ty de

sång, d. v. s. bekänna Herrens Gudomliga egenskaper, emedan man från barndomen är så intagen af den falska dogmen om tre åtskilda personer.

619. *Köpta från jorden* äro de, som blifvit pånyttfödda i verlden och följaktligen återlösta af Herren; och som alla kunna pånyttfödas och sålunda återlösas, om de vilja, men få menniskor vilja det, så bet. de *köpta* dem, som *låtit sig* födas på nytt.

620. *Befläcka sig med qvinnor* eller öfverlemna sig åt skörlefnad, är att förfalska Ordet, N:r 134. *Jungfru* betyder böjelse för det sanna. *Vara jungfru* är att älska det sanna af andelig böjelse.

621. Andeliga meningen synes tydligen af Herrens ord hos Johannes 40: 4, 5, 27; 14: 20—23.

622. Se N:r 619.

623. Med *förstling* förstår man det som är först född och först insamladt, följaktligen här begynnelsen till den Nya Kristna Himmelen, hvarom fråga är. *Gud* och *Lammet* beteckna Herren till sjelfva Hans Gudom och till Hans Gudomliga Mandom.

624. Med *Mun* betecknas tal och till följe deraf intalelse,

Naturliga meningen.

VI. Och jag såg en annan Engel, som flög midt i Himmelen, och hade ett evigt Evangelium att förkunna dem, som bo på jorden [626], och alla folkstammar och slägter och tungomål och folk [627],

Andeliga meningen.

äro i sanningar, som härleda sig från det goda af Herren [625].

VI. Och, under det att ett nytt uppenbarande skedde, hörde jag Herren förkunna sin Ankomst och det Nya Jerusalem för alla dem af Församlingen [626], som äro i det goda af religion och i det sanna af läran [627],

N:r 454; *svek* betyder uppsåt att bedraga och misleda och följaktligen afsigt att tänka och intala det falska.

625. *Fläckar* beteckna falskheter, och särskildt falskheter som komma af det onda; *vara utan fläck* är således att icke vara i falskheter, följaktligen att vara i saningar. Dessa sanningar äro de, som herrska i Himmelen eller som härflyta från det goda af Herren, ty det säges: *de äro utan fläck inför Guds Thron.* Se N:r 14.

626. *Engel* i högsta mening är Herren, N:r 5, 415; uttryeket *en annan Engel* tillkännagifver, att något skedde ånyo; det är ett nytt uppenbarande, som göres inför Johannis ögon. *Flyga midt i Himmelen* betecknar förutsäga, N:s 415; *hafva ett evigt Evangelium,* är att förkunna Herrens Ankomst och Hans Rike, N:r 478; *de som bo på jorden* beteckna menniskorna inom Församlingen, för hvilka detta förkunnande göres. Det är äfvenledes att förkunna, att Nya Församlingen skall nedkomma från Himmelen, ty Herrens Tillkommelse innebär dessa två: Yttersta Domen och derefter danandet af en Ny Församling.

627. *Folkstammar* beteckna dem som äro i det goda, N:r 483; *slägte* betyder Församling med hänsyn till religion; N:r 349; *tungomål,* läran, N:r 282; och *folk,* dem som äro i sanningar, N:r 483. Således är det att förkunna Herrens Rike för alla dem, som äro i det goda af religion och i det sanna genom läran, ty desse allena emottaga den goda nyheten.

Naturliga meningen.

VII. Sägande med en väldig röst: "Frukter Gud [628] och "gifver Honom herrlighet, ty "stunden för Hans dom är "kommen [629]; och tillbeder Ho-"nom, som hafver gjort Him-"melen och jorden och hafvet "och vattenkällorna [630].

Andeliga meningen.

VII. Sägande till dem i sin oändeliga godhet: "Älsken "mig och flyn det onda [628], be-"kännen, att alla sanningar i "Ordet komma från mig, ty "alla menniskor skola dömas "efter dessa sanningar [629]; "och erkännen såsom Allena "Gud Honom, af hvilken Him-"mel och Församling och hvad "dem tillhör äro danade [630]."

628. *Herrens väldiga röst* är Hans oändeliga godhet, N:r 415. *Frukta Gud* är att afhålla sig från att göra det onda, emedan det onda är stridande mot den Gudomliga Ordningen, N:r 527. Denna förmaning ställes nu till dem, som äro i den Nya Församlingen på jorden, emedan början till omskapelsen är att lefva efter de Tio Budordens föreskrifter, der allt det onda är antydt, som man icke bör göra. Den, som gör det ondt är, fruktar icke Gud; men den som afhåller sig derifrån och flyr det, derföre att det är emot Gud, han fruktar och älskar med det samma Herren. Joh. 24: 20, 24.

629. *Gifva Herrlighet åt Herren* är att erkänna och bekänna, att alla sanningar komma från Honom; och alldenstund alla sanningar, som dana Församlingen, komma från Ordet, bör man här förstå Ordets sanningar. *Stunden för Hans dom är kommen* vill säga, att alla menniskor skola dömas efter det Sanna i *Ordet*; *ty*, som sammanbinder meningens båda delar, tillkännagifver, att dom skall hållas i enlighet med dessa sanningar.

630. *Tillbedja* är att erkänna, N:r 579, och, när fråga är om Herren, är det att erkänna Honom för Allena Gud i Himmelen och på jorden, och att dyrka Honom. *Att göra Himmelen, jorden, hafvet och vattenkällorna* är i naturlig mening att skapa allt; men i andelig mening är det att dana Engla-Himmelen och Församlingen och allt hvad dem tillhör; ty i andelig mening betyder *Himmel* Engla-Himmelen; *jord*, inre Församling; *haf*, yttre Församling; och *vattenkällorna*, alla Ordets san-

Naturliga meningen.

VIII. Och en annan Engel följde, sägande: "Fallen, fallen "är den stora[1] staden Baby-"lon [631], eftersom den hafver "gifvit alla folkslag att dricka "af sitt boleris vredes vin [632]."

Andeliga meningen.

VIII. Och under det att ett nytt uppenbarande skedde, sade Herren: "Förskingrad är "den romerska katolicismen; "den är förskingrad såväl till "dess grunddogmer, som till "lärans särskilda delar [631], eme-"dan den, genom Ordets van-helgande och genom förfalsk-"ning af det goda och sanna "i Församlingen, har vilseledt "alla dem, hvilka den kunnat "lägga under sitt herraväl-"de [632]."

ningar, som i Församlingen ligga till grund för lära och lefverne. N:na 409, 384, 50.

631. *Denna andra Engel* tillkännagifver ett annat uppenbarande, som gjordes af Herren, N:r 626; uttrycket *följde* antyder, att detta uppenbarande skedde enligt ordningen. Det kan väl till en början synas stridande mot ordningen, att tala om Babylon, representerande den romerska katolisismen, i en enda vers midt i ett kapitel, som föröfrigt specielt handlar om Draken eller Protestanternas Församling; men eftersom fråga varit om den Nya Kristna Himmelen, till hvilkens bildande likaväl de Romerskt-katolske, som Protestanterna äro kallade; och emedan såväl de förres som de sistnämndes dogmer läg ga svåra hinder i vägen för denna Himmels danande: så finner man deraf, att det är alldeles i sin ordning, att, sedan Herrens Rike och Nya Församlingen blifvit förkunnade, här uttalas en fördömelse öfver Babylon, ehuru om honom specielt skall handlas först i 17 och 18 kapitlen. *Den stora staden Babylon* är den Romerska katolicismen med hänsyn till såväl dess *grund*-dogmer, som till lärans särskilda stycken. *En fallen stad* bet. en förskingrad lära, N:r 194.

632. *Vin* bet. det sanna som kommer af det goda, och i motsatt mening det falska, som härflyter af det onda, N:r 316. *Boleri* betecknar förfalskning af Ordets sanna, N:r 134; *Boleri's vrede* betecknar vanhelgelse och förfalskning. *Dricka af detta*

Naturliga meningen.

IX. Och en tredje Engel följde dem, sägande med en väldig röst [633]: "Om någon till-"beder vilddjuret och dess be-"läte, och tager vedertecknet "på sin panna och på sin "hand [634],

Andeliga meningen.

IX. Och under det att ännu ett nytt uppenbarande skedde, sade Herren [633]: "Om nå-"gon erkänner läran om rätt-"färdiggörelsen genom tron "allena för en helig sanning i "Församlingen, och om han "antager den med kärlek och "tro [634],

vin, bet. att tillegna sig det falska; *gifva att dricka deraf* är att inprägla det hos andra och följaktligen förleda dem; med *folkslag* betecknas de, hvilka den romerska katolicismen kunnat bringa under sitt herravälde genom dylika förförelser.

633. *En tredje Engel* som *följde*, tillkännagifver, att ännu ett nytt uppenbarande skedde af Herren, N:r 626; ty när, såsom här, en Engel uttalar Ordet, gör han det icke af sig sjelf, utan af Herren. *Säga med en väldig röst*, är att förkunna det som följer om deras fördömelse, som genom lefnad och lära framhärda i tro skild från kärlek till nästan, emedan de lägga hinder i vägen för Nya Församlingens grundläggning, hvarom fråga varit vers. 6, 7.

634. *Tillbedja vilddjuret*, är att erkänna, att tron är enda salighetsmedlet. N:r 580; *tillbedja belätet* är att erkänna och antaga denna lära, N:r 603. *Taga vedertecknet på panna och hand* är att antaga den med kärlek och tro, N:r 605. Det finnes trenne mottagnings-grader af denna lära: den första är att erkänna den; den andra, att inom sig bekräfta den; och den tredje är, att lefva enligt den. Man erkänner den i tanken, man bekräftar den inom sig med förståndet, och man lefver enligt den med viljan. De finnas, som äro i första graden, utan att emellertid vara i de båda andra; de finnas, som äro i den första och andra, utan att vara i den tredje graden; men de, som äro i den tredje graden, äro äfvenledes i de båda föregående; ty att lefva enligt läran är ock att erkänna och inom sig bekräfta den. Desse sednare äro de, som emottaga den med kärlek och tro; deras lott är beskrifven i verserna 10 och 11. *Att lefva enligt denna lära* är att icke göra afseende på hvarken godt eller ondt, i hvad som rör saligheten, ef-

Naturliga meningen.

X. "Han skall ock dricka
"af Guds vredes vin, blandadt
"med obemängdt vin i Hans
"hetsighets kalk [635]; och han
"skall plågas i eld och svaf-
"vel inför de heliga Englar
"och inför Lammet."

XI. "Och röken af deras
"plåga skall uppstiga i tide-
"hvarfvens tidehvarf [636]; och
"de skola icke hafva ro dag
"och natt, de som tillbedja

Andeliga meningen.

X. "Han skall ock tillegna
"sig det falska och det onda,
"förenade med sanningar ur
"Ordets bokstafsmening, dem
"han skall hafva förfalskat [635];
"och han skall varda plågad
"af kärlek till sig sjelf och
"verlden, och af dessa kärleks-
"arters lidelser tillfölje deraf,
"att han hos sig tillintetgjort
"det Gudomliga Sanna och det
"Gudomliga Goda."

XI. "Och högmod öfver
"egen förståndighet, hvilket
"kommer af denna kärlek, skall
"utgöra deras oupphörliga plå-
"ga [636]; och deras lidande skall

tersom tron allena är tillräcklig för frälsningen. De, som undvika att göra det onda blott för de borgerliga och moraliska lagarnas skull utan afseende på de Gudomliga, kunna väl göra yttre goda gerningar, men de göra då dessa af kärlek till sig sjelfva och icke af kärlek till Herren.

635. *Dricka* bet. tillegna sig; *vin* bet. det falka, som kommer af det onda. N:r 316; *vrede* betecknar det onda; den tillegnas Gud, men detta är ett talesätt efter skenbarheten. *Blanda med obemängdt vin*, det är att förbinda med sanningar ur Ordet; *kalk*, som innehåller vin, betecknar Ordets bokstafsmening, som innehåller såväl naturliga som andeliga sanningar; *hetsighet* har afseende på det falska, och tillkännagifver, att dessa sanningar blifvit förfalskade.

636. *Eld* bet. kärlek till sig sjelf och verlden, och *svafvel* betecknar de lidelser, som af dessa kärleksarter härröra, N:r 442. *Englar* beteckna Gudomliga sanningar, N:r 170; de kallas *heliga*, emedan ordet *helig* lämpas på det sanna. *Lammet* betecknar Herren till Hans Gudomliga Mandom och äfven med hänsyn till det Gudomliga Goda i Ordet, N:r 595. Det säges: *inför dem*, emedan dessa kärleksarter äro stridande emot de Gudomliga Sanningarna och emot Herren, som är Ordet. *Rök*

Naturliga meningen.

"vilddjuret och dess beläte, "och om någon emottagit dess "namns vedertecken [637].

XII. Här är de heligas tålamod: här (äro) de som hålla Guds bud och Jesu tro [638].

XIII. Och jag hörde en röst från Himmelen, som sade till mig: "Skrif: *Salige äro de döde "som i Herranom dö härefter* [639]*!* "— Ja, Anden säger, att de "skola hvila sig ifrån sina mö- "dor [640]; ty deras gerningar "följa med dem [641].

Andeliga meningen.

"oafbrutet fortvara, hvilka er- "känt denna lära för helig "sanning och lefvat enligt "den [637].

XII. Det är genom de frestelser, dem denna lära förorsakar, som Nya Församlingens menniska undersökes till hennes lefnad; det är efter de Tio Budordens föreskrifter och efter hennes tro på Herren som denna undersökning sker [638].

XIII. Och jag hörde Herren, som sade till mig: "Lägg "min Nya Församling på hjer- "tat denna förutsägelse: *Evig "salighet tillhör dem, som un- "dergå frestelser för deras tros "skull på Mig och för deras lef- "nads skull enligt mina bud* [639]. —

bet. högmod öfver egen förståndighet, hvilket kommer af egenkärleken, N:r 452; *skall uppstiga i tidehvarfvens tidehvarf*, det är förblifva beständigt.

637. *Dag* och *natt* beteckna tillstånd, N:r 476. *Att icke hafva ro dag och natt* vill således säga, att vara i ett beständigt tillstånd af qval efter döden. *Att tillbedja vilddjuret och dess beläte och emottaga dess namns vedertecken* är att antaga denna lära för helig sanning och lefva efter den, N:r 634.

638. *Här är de heligas tålamod,* Se N:r 593. *Hålla Guds bud,* det är att lefva efter de föreskrifter, som korteligen framställas i Tio Guds Bud; *Jesu tro,* det är tro på Herren.

639. *En röst hörd från Himmelen* tillkännagifver en förutsägelse af Herren öfver deras tillstånd, som skola tillhöra Hans Nya Församling. *Skrifva,* är att lägga på hjertat denna förutsägelse, N:r 8, 473. *Salige* äro de, hvilka evigt lif och salighet tillkommer; ingen annan är salig. — *De döde i Herren* be-

Naturliga meningen.

XIV. Och jag såg och si en hvit sky, och på skyn satt en, som var lik menniskones Son [642], och hade på sitt hufvud en guldkrona och i sin hand en skarp lia [643].

Andeliga meningen.

"Det är, såsom Ordet lärer, att "de skola njuta frid i Her"ren [640]; ty deras kärlek och "tro utgöra deras andeliga "lif [641].

XIV. Sedan gaf jag akt och såg det inre af Ordets bokstafsmening uppenbaras, och Herren visa sig i dess innersta [642], omgifven af den Gudomliga Vishet, som utgår af

teckna dem, som genom att undergå frestelser låtit omskapa sig och blifvit likasom döda inför verlden; det är åt desse, som evig salighet är utlofvad efter döden. Här är fråga om sådana frestelser, som afse *tron på Herren och en lefnad enligt Hans föreskrifter*, såsom föregående vers tillkännagifver; och de, som äro i denna tro och denna lefnad, undergå andeliga frestelser, för att jaga ifrån sig de onda andar, som göra ett med deras onda begärelser.

640. *Det som anden säger* är det, som Ordets Gudomliga Sanna lärer, N:r 87. *Hvila sig från sina mödor* är att njuta frid i Herren; ty här är fråga om själens *arbeten* och *mödor*, och själen, anden hvilar sig, då den är skyddad från anfäktelser af det onda och falska.

641. Menniskans yttre, som visar sig för verlden, har sitt väsende, sin själ och sitt lif af det inre, som endast Herren och Englarna se. Det yttre och inre förenade utgöra *gerningarna;* hvaraf följer, att det yttre är sådant, som det inre; och de orden *deras gerningar följa med dem* beteckna således, att den kärlek och tro, som menniskan haft, utgöra hennes andeliga lif.

642. *Sky,* det är Ordet i dess bokstafsmening, N:r 24; *och hvit sky* bet. Ordet sådant som det är i det inre af denna mening, ty *hvitt* har afseende på sanningar, som belysas. *Menniskones son* är Herren med hänsyn till Ordet, också säges det, att *den, som satt på den ljusa skyn, var lik menniskones Son.* Det är en villfarelse att tro, att Herren skall visa sig i Himmelens skyar, för att hålla yttersta dom, såsom Ordets bokstaf tyckes antyda: det är i Ordets bokstafsmening, som Han skulle

Naturliga meningen.

XV. Och en annan Engel utkom ur Templet[644], och ropade med en väldig röst till Den som satt på skyn: "Fäll "din lia och skär upp, ty ti- "den att skörda är för dig "kommen, eftersom skörden "på jorden är torr vorden[645]."

Andeliga meningen.

Hans Gudomliga Kärlek, och i hela makten af Hans Gudomliga Sanna[643].

XV. Och för mina ögon visade sig hela Englahimmelen[644], bönfallande hos Herren: "Gör slut på den allmän- "na Församlingen och skilj de "gode från de onde, ty nu är "Församlingen kommen till "sitt slut, efter den är i sitt "yttersta tillstånd[645].

synas vid yttersta domen; och som yttersta domen är verkställd, så har Herren visat sig i sitt Ord och upptäckt, att det finnes en andelig mening i hvarje ord af bokstafsmeningen, att det i denna mening endast handlas om Honom, och att Han Allena är Himmelens och jordens Gud.

643. *Guldkrona* betecknar visheten, som utgår af Kärleken, N:r 235; men som här handlas om Herren, är det Hans Gudomliga Vishet, som utgår af Hans Gudomliga Kärlek. *Hand* betecknar makt, N:r 457. *Lia* betecknar Ordets Gudomliga Sanna, emedan *skörd*, som verkställes med Lia, betecknar Församlingens tillstånd med hänsyn till det Sanna, och här dess slutliga tillstånd; deraf betyder *skörda* att göra slut på Församlingens tillstånd, och skilja de gode från de onde; och som dessa förrättningar verkställas genom det Gudomliga Sanna, så betecknas de med *Lia* och isynnerhet med *skarp* Lia.

644. *Engel*, det är här hela Engla-Himmelen, ty det säges, att han kom utur Templet; men *Tempel* betecknar hela Himmelen med hänsyn till Församling, N:r 191, 529; ty det finnes i Himlarna Församling såsom på jorden.

645. *Ropa med en väldig röst till Den som satt på skyn*, är att bönfalla inför Herren. Englahimmelen hvilar på den jordiska Församlingen, såsom ett hus på sin grundval; det är derföre som Englarna oroas, när Församlingen är tillintetgjord på jorden, och bönfalla att Herren ville göra slut på denna Församling och derefter upprätta en ny. *Fälla Lian*, det är att göra slut på Församlingen; här är fråga om Församlingen på

Naturliga meningen.

XVI. Och Han, som satt på skyn, fällde sin lia mot jorden, och jorden vardt afmejad [646].

XVII. Och en annan Engel kom utur Templet, som (är) i Himmelen, och hade äfven han en skarp lia [647].

XVIII. Och en annan Engel kom utur Altaret, den makt hade öfver elden [648]; och han ropade med ett väldigt rop till Honom, som hade den

Andeliga meningen.

XVI. Och Herren gjorde slut på den allmänna Församlingen, och det fanns icke mer något Gudomligt Sant i denna Församling [646].

XVII. Och det andeliga Rikets Himlar uppenbarades för mig, och hade också de inom sig Ordets Gudomliga sanningar [647].

XVIII. Och det himmelska Rikets Himlar uppenbarades derefter för mig, och hade de inom sig Kärlekens Gudomliga Goda [648]; och de bönföllo,

hela jorden, Se N:r 650. *Skörda,* är att afskilja de gode från de onde; *skörd* betecknar Församlingens tillstånd med hänsyn till det Gudomliga Sanna, emedan säd och bröd, som man får af skörden, beteckna Församlingens goda, som förvärfvas genom sanningar. *Torr vorden skörd,* är Församlingens yttersta tillstånd.

646. Den andeliga meningen följer tydligen af de beteckningar, som gifvits i de föregående numrorna.

647. *Engelen, som kom ur Templet,* betecknar hela Engla-Himmelen N:r 644; men som det säges, att *en annan Engel kom ur Templet, som är i Himmelen,* och det i följande vers dessutom säges, *att en annan Engel kom utur Altaret,* så befinnes hela Engla-Himmelen representerad genom dessa två Englar, nämligen: det Andeliga Riket genom *Engelen som kom ur Templet,* och det Himmelska Riket genom *Engelen som kom ur Altaret;* ty *Altare* betecknar dyrkan af Himmelsk kärlek, N:r 392. Man ser dessutom, att *Engelen som kom ur Templet* är beväpnad med en *skarp lia,* sinnebild af det Gudomliga Sanna; och att *Engelen som kom ur Altaret* har makt öfver *elden,* symbol af Kärlekens Gudomliga Goda.

648. *En annan Engel* betecknar Himlarna i det Himmelska Riket, N:r 647, der Kärlekens Gudomliga goda herrskar; det

Naturliga meningen.

skarpa lian, sägande: "Fäll "din skarpa lia och afberga "drufklasarna af jordens vin-"träd, ty dess drufvor äro "mogna 649."

XIX. Och Engelen fällde sin lia mot jorden och skör-

Andeliga meningen.

att Herren ville verka genom de andeliga sanningarna, sägande: "Gör slut på den "Kristna Församlingen, och "skilj de gode från de onde, "ty den har nått sitt yttersta "tillstånd 649.

XIX. Och Herren gjorde slut på den Kristna Försam-

säges att denna *Engel hade makt öfver elden*, emedan Englarna vårda inom sig denna kärlek.

649. *Ropa med ett väldigt rop*, är att bönfalla hos Herren, N:r 645; och som ropet ställdes till Honom, *som hade den skarpa lian*, är det att bönfalla om att Herren ville verka genom de andeliga sanningarna, N:r 647. *Fälla den skarpa lian, och skörda drufklasarna af jordens vinträd*, är att göra slut på den kristna Församlingen och skilja de gode från de onde; *vindrufvornas mognad* betecknar det yttersta tillståndet inom denna Församling, liksom *skördens mognad* betecknar Församlingens yttersta tillstånd på jorden; ty *skörd* säges om Församling i allmänhet, och *vinträd* om enskild Församling. *Vinträd* bet. en Församling, der Ordets Gudomliga Sanna finnes och hvarest genom detta Herren är känd; ty *vin* betecknar det inre sanna, som kommer från Herren; här handlas således om Kristna Församlingen. Englar i Himlarna göra intet af sig sjelfva, utan de handla af Herren, ty de äro intet annat än mottag af Gudomlig Kärlek och Gudomlig Vishet. Engelen, som kom ur Altaret, sade åt Engelen, som kom ur Templet, att *fälla lian och berga vinklasarna*, emedan den förre representerar Himlarna i det Himmelska Riket, som äro i Kärlekens godheter, och den sednare Himlarna i det andeliga Riket, som äro i Vishetens sanningar. Men Kärlekens Goda gör intet af sig sjelf, utan det verkar genom Vishetens sanna; och vishetens sanna gör icke heller något af sig sjelf, utan det verkar *af* Kärlekens goda. De föregående uttrycken tillkännagifva således, huru Herren verkar på Kristna Församlingen af sin Kärleks Gudomliga Goda genom Sitt Ords Gudomliga Sanna.

Naturliga meningen.

dade jordens vinträd[650]; och kastade (drufklasarna) i Guds vredes stora press[651].

XX. Och vardt pressen trampad utom staden[652]; och ntur pressen gick blod ända till betslen på hästarna[653], ett tnsen sexhundra stadier[654].

Andeliga meningen.

lingen, och der fanns icke mer något Gudomligt Sant i denna Församling[650]; och Han företog sig undersökning af deras gerningar, som utgjorde Församlingen[651].

XX. Och undersökning verkställdes genom de Gudomliga Sanningarna, som strida mot deras lära om den blotta tron[652]; och af undersökningen härflöt, att de hade våld-

650. Andeliga meningen af detta N:r synes tydligen af det som blifvit sagdt N:r 649.

651. *Drufklasar* beteckna gerningar, eftersom vindrufklasarna äro frukten af vinträdet, och frukter beteckna gerningar. *Press* betecknar undersökning, emedan den tjenar till att utpressa musten ur vindrufvorna, och oljan ur oliverna, och eftersom man af denna must och denna olja bedömer vindrufvornas och olivernas beskaffenhet. Då nu *vinträd* betecknar den Kristna Församlingen, och dess *drufklasar* gerningarna, så följer deraf, att *kasta i press* är att undersöka gerningarna hos Kristna Församlingens menniskor; men alldenstund der finnas de, som hafva från kärleken till nästan skiljt tron och gjort den saliggörande, och emedan af denna tro icke kommer annat än onda gerningar, så säges i naturliga meningen: *Guds vredes stora press;* ty *vrede* betecknar det onda. Se N:r 635.

652. *Trampa pressen,* betecknar att hålla undersökning; de drufklasar, som der trampas, äro de onda gerningar, som härleda sig från Församlingens lära om blotta tron. *Staden* här, är den *som andeligen kallas Sodom och Egypten,* kap. 11: 8; det är läran om blotta tron, skiljd från kärleken till nästan, en lära som herrskar i Protestanternas Församling, N:r 501, 502; men emedan all undersökning af Församlingsläran sker genom Ordets Gudomliga Sanna, och som detta Sanna icke finnes i denna lära, men utanföre densamma, så säges det, att *pressen vardt trampad utanför staden.*

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

förf Ordet ända derhän, att de icke mer kunde ledas af sanningarna [653], till följe af de falskheter som komma från det onda [654].

653. ***Blod*** betecknar det våld, man utöfvat mot Ordet, N:r 327, och pressen betecknar undersökningen, N:r 651; de orden ***utur pressen gick blod*** beteckna således, att af undersökningen visade sig, att de våldfört Ordet. ***Hästarnas betsel*** beteckna Ordets sanningar, af hvilka förståndet ledes, ty ***häst*** betecknar insigt i Ordet, N:r 298. ***Ända till betslen på hästarna*** vill säga ända till munnen på hästarna, der betslen insättas; och emedan det är med munnen, som hästen emottager vatten och föda, så följer deraf, att uttrycket betecknar: ända derhän, att icke vidare kunna ledas af Gudomliga sanningar.

654. *Stadier*, såsom uppmätta vägar, beteckna sanningar, N:r 176, och i motsatt mening falskheter. 1600 beteckna detsamma som 4; ty det är produkten af 16, qvadraten af 4, multiplicerad med 1000, hvilken multiplikation icke förändrar talets betydelse, men förhöjer den. Då nu 4 betecknar allt med hänsyn till det goda, N:r 322; och i motsatt mening allt med hänsyn till det onda; så beteckna följaktligen 1600 stadier de falskheter, som härflyta af det onda.

FEMTONDE KAPITLET.

Innehåll.

Sedan Herren gjort slut på den första Kristna Församlingen i Himlarna, såsom man sett i föregående kapitel, blir det i detta och i det följande fråga om att fullkomligen uppdaga deras tillstånd, som utgjorde denna Församling omedelbarligen före yttersta domen. Man har i 8 och 9 kapitlen sett, att

sju Englar visade sig med sju basuner; och ljudet af hvarje basun eller inflytelsen, som dermed representeras, har efter hand uppdagat de åtskilliga lifs-tillstånden hos denna Församlings menniskor. Här se vi ytterligare sju Englar förete sig för Johannis andeliga syn; men dem äro gifna sju skålar, som innehålla de sju yttersta plågor. Detta är för att verkställa Församlingens ödeläggelse och fulländning; ty yttersta domen kan icke utföras öfver Församlingens menniskor förr än de blifvit fullkomligen ödelagda. Ödeläggelsen och fulländningen sker i andeliga verlden på följande sätt: de, som äro i falskheter med hänsyn till läran och i ondskor med afseende på lefvernet, afklädas alla godheter och sanningar, som endast tillhörde deras naturliga menniska, men hvilka gjorde, att de blifvit ansedda för Kristne. Sedan de sålunda blifvit afklädda, hafva de icke vidare någon gemenskap med Himmelen, utan stå i förbindelse med helvetet. De blifva då fördelade i samfund i andeliga verlden, efter åtskilligheterna af deras begärelser; och dessa samfund störtas sedermera i afgrunden. Afklädandet af dessa yttre godheter och sanningar sker genom inflytelse från Himmelen.

I 1, 5, 6, 7, 8 verserna visas, huru allt är förberedt för att afslöja detta sista tillstånd hos Församlingens menniskor, och för att låta de ondskor och falskheter synas, i hvilka de voro nedsänkta. Men i 2, 3 och 4 verserna handlas om dem, som förkastat blotta tron och lefvat i tro af kärlek till nästan.

Naturliga meningen.

I. Och jag såg i Himmelen ett annat tecken, stort och underbart [656]: sju Englar, som hade sju de yttersta plågor [657],

Andeliga meningen.

I. Och jag såg uppenbara sig deras tillstånd, som utgjorde Församlingen omedelbart före yttersta domen [656]:

656. *Ett tecken sedt i Himmelen* betecknar en uppenbarelse om kommande händelser, N:r 562, 536; här betecknar det ett ådagaläggande inför Johannis ögon af deras tillstånd, som utgjorde Protestanternas Församling omedelbarligen före yttersta domen; ty, sedan de sju Englarna utgjutit sina skålar, blir icke vidare fråga om Protestanterna förr än då, när yttersta domen verkställes. Emedan i detta och följande kapitel handlas om att upptäcka ondskor och falskheter inom Församlin-

Naturliga meningen.

ty i dem är Guds vrede fullkomnad [658].

II. Och jag såg likasom ett glashaf blandadt med eld [659]: och dem som vunnit seger öfver vilddjuret och öfver dess beläte och öfver dess veder-

Andeliga meningen.

det är då som Herren allmänneligen uppdagar det onda och falska, som nått sin yttersta grad [657]; ty så verkställes hos de onde ödeläggelsen af det goda och sanna [658].

II. Och jag såg vid de yttersta gränserna af andeliga verlden dem, som följt en viss Gudstjenst utan att lefva i det goda [659]: och de, som förkastat

gen, så säges det, *att tecknet är stort och underbart,* emedan *det stora* hänför sig till goda eller onda böjelser, och *det underbara* till sanna eller falska tankar.

657. *Englar* beteckna Himmelen och i högsta mening Herren; ty Himmelen är icke Himmel genom något eget hos Englarna, utan af Herren. *Plågor* beteckna ondskor och falskheter; *de yttersta plågor* vill säga ondskor och falskheter, som nått sin yttersta grad; *sju* betecknar allt, N:r 390. Således handlas här om att allmännneligen upptäcka det onda och falska, som nått sin yttersta grad.

658. *Guds vrede* betecknar det onda hos menniskorna, N:r 635; *fullkomnad,* om Guds vrede, betecknar Församlingens ödeläggelse på godt och sant, som fanns hos menniskorna i deras yttre. Hvarje Församling försämras under tidernas lopp genom att aflägsna sig från kärlekens goda och trons sanna, ända till dess att inom den intet mera återstår af hvarken det ena eller det andra, hvilket sker genom en ständig tillväxt af det onda och falska; men yttersta domen kan icke verkställas förr än Församlingens menniskor helt och hållet äro beröfvade det goda och sanna, som de haft i sitt yttre, och det är just denna ödeläggelse, hvarom fråga är i detta och följande kapitel.

659. *Glashaf,* N:r 238, betecknar den Nya Himmelen, bestående af sådana Kristne, som icke känna mer än de allmänna sanningarna, dem de hemtat ur Ordets bokstafsmening; de, som äro i allmänna sanningar, synas på långt håll såsom i ett haf, N:r 404, emedan de äro vid yttersta gränserna af Him-

Naturliga meningen.

tecken och öfver dess namns tal [660], stående bredvid glashafvet, hafvandes Guds harpor [661].

III. Och de sjöngo Mosis, Guds tjenares, sång och Lammets sång [662], sägande: "Stora "och underbara äro dina verk, "Herre Gud Allsmäktige [663]

Andeliga meningen.

blotta tron och dess lära, som icke erkänna den, och icke förfalskat Ordet [660], stodo nära dessa yttersta gränser af andeliga verlden, och hade i sig tro och kärlek till nästan [661].

III. Och de erkände, att man måste lefva enligt Budordens föreskrifter, och tro att Herrens Mandom är Gudomlig [662], sägande: "Alla godhe-

melen. Men här betecknar *glashafvet* den yttersta gränsen af andeliga verlden, der de blifvit samlade, som väl ägt en religion och följaktligen ett sätt att dyrka och tjena Gud, men likväl icke varit i det goda med hänsyn till lefvernet; derföre säges det ock *sdsom* ett glashaf, och att detta *haf* syntes för Johannes *blandadt med eld.* — *Eld* betecknar här kärlek till det onda och följaktligen lefvernets onda; ty öfverallt, der icke finnes godt, finnes ondt. De, som haft ett visst sätt att dyrka och tjena Gud utan att vara i lefvernets goda, äro menniskor blott till utseendet, en stor del också till den borgerliga och moraliska lefnaden, men icke till det andeliga lif, af hvilket likväl menniskan är menniska.

660. *Vilddjuret* bet. drakens tro hos lekmännen, Kap. 13: 1—11; dess *beläte* bet. läran enligt denna tro, N:r 602; dess *vedertecken* betecknar erkännandet af denna tro, N:r 605; och dess *namns tal* betecknar förfalskning af Ordet, N:r 610.

661. Emedan med *Glashafvet* betecknas en samling af dem, som hafva religion och Gudstjenst utan att vara i lefvernets goda, N:r 659, så följer deraf, att *de, som stodo bredvid detta haf,* beteckna dem, som jemte religion och Gudstjenst, voro i lefvernets goda; ty det säges, att de vunnit seger öfver vilddjuret och dess beläte. *Harpor* beteckna andeliga sanningar, N:r 276, och dessa sanningar tillhöra tron, som kommer af kärleken till nästan.

662. *Sjunga en ny sång,* är att erkänna af gladt hjerta Herrens Gudomliga egenskaper, N:r 279; men här är det icke någon ny sång, utan *Mosis, Guds tjenares Sång och Lammets Sång.*

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"rättfärdiga och sanna äro di-	"ter i Himmelen och Försam-
"na vägar, Du de heliges Ko-	"lingen härflyta af din kärlek,
"nung 664!"	"O Herre, Du som är Sjelfva
	"det Gudomliga Goda 663! Alla
	"sanningar i Himmelen och
	"Församlingen härleda sig från
	"Din Vishet, Du som är Sjelfva
	"det Gudomliga Sanna 664!"
IV. "O Herre! hvilken skulle	IV. "O Herre! hvilken skulle
"icke frukta Dig och förherr-	"icke älska och ära Dig 665?
"liga Ditt Namn 665? Ty Du	"ty Du allena gifver upplys-

Men med Moses förstås hela lagen, skrifven i Mosis 5 Böcker, och i en mindre vidsträckt mening de Tio Budordens lag. Denna lag kallas Mosis, *Guds tjenares*, sång, emedan den tjenar menniskan att derefter ställa sin lefnad; ty *tjena Herren* är att lefva efter Ordet, N:r 380. *Lammets sång*, är erkännandet af Herrens Gudomliga Mandom; ty *Lam* betecknar Herren till Hans Gudomliga Mandom, N:na 269, 291, 595.

663. *Herrens verk* beteckna allt, som af honom blifvit skapadt, och i allmänhet alla godheter och alla sanningar i Himmelen och Församlingen; det *stora* hänför sig till det goda, och det *underbara* till det sanna: här handlas blott om *godheter*, som härflyta af kärleken, emedan sanningarna, som komma af visheten, i följande N:r betecknas med *rättfärdiga och sanna vägar*. *Herre* betyder det *Gudomliga Goda*, och *Gud* det Gudomliga sanna; *Allsmäktig* tillkännagifver, att Herren tager allt af sig sjelf. Med de orden *Herre Gud Allsmäktig* förstås sjelfva det *Gudomliga Goda*, emedan Sjelfva det Gudomliga Sanna betecknas i följande N:r med *de Heliges Konung*. Öfverallt finnes förbindelse emellan det goda och sanna.

664. *Vägar* bet. sanningar i Himmelen och Församlingen, hvilka leda till det goda, N:r 176. Uttrycken *Konung* och *helig* sägas om det sanna, N:na 20, 173, och tillämpade på Herren beteckna de Sjelfva det Gudomliga Sanna.

665. *Frukta Gud*, är att älska Honom, N:r 527; *förherrliga Hans Namn*, är att ära honom; ty Herrens namn betecknar allt, för hvilket Han äras, N:r 81.

Naturliga meningen.

"Allena är Helig [666]; derföre "skola alla folkslag komma "och tillbedja inför Dig [667], ty "dina domar äro uppenbara "vordne [668]."

V. Och derefter såg jag, och se, öppnadt vardt Vittnesbördets Tabernakels Tempel i Himmelen [669].

VI. Och de sju Englar, som hade de sju plågor, utgingo ur Templet [670], klädde i rent skinande linne och om-

Andeliga meningen.

"ning [666]: alla de, som äro i "lefvernets goda, skola också "erkänna Dig för Allena Gud [667], "ty Ditt Ords sanningar, som "nu blifvit upptäckta, intyga "detta till fullo [668]."

V. Och derefter såg jag, och se, Ordets innersta mening uppenbarades i det inre af den Kristna Himmelen [669].

VI. Och Herren, som ville upptäcka alla ondskor och alla falskheter inom Församlingen, inflöt genom sitt Ord [670] me-

666. *Helig*, då fråga är om Herren, betyder det Gudomliga Sanna, N:r 173; men, som det Gudomliga Sanna upplyser andeligen, vill uttrycket *Herren är Allena Helig* säga, att Han Allena gifver upplysning.

667. *Folkslag* beteckna dem, som äro i lefvernets goda, N:r 483. *Komma och tillbedja inför Herren*, vill säga att erkänna Herren för Allena Gud, ty det finnes icke mer än en Gud, i hvilken är Treenhet, och Herren är den Guden.

668. *Domar* betyda de gudomliga sanningar, enligt hvilka menniskan bör lefva, efter hvilka hennes beskaffenhet utforskas, och efter hvilka hon skall dömas. Dessa gudomliga sanningar äro i Ordet; och som Ordet nu är afslöjadt till dess andeliga mening, bevittna de till fullo, att Herren Allena är Himmelens och jordens Gud.

669. *Tempel* betecknar Herrens Gudomliga Mandom, N:r 529, och följaktligen Ordet; *Tabernakel* har samma betydelse, men i en mera inre grad; *Vittnesbördets Tabernakels Tempel* betecknar således Ordet till dess innersta mening. *Att detta Tempel öppnades*, betecknar att Ordets innersta mening upptäcktes.

670. *De sju Englar* beteckna Herren; och *de sju plågor*, alla ondskor och falskheter, som skulle läggas i öppen dag, N:r 657; *utgå ur Templet*, är att inflyta genom Ordet, N:r 669.

Naturliga meningen.

gjordade omkring brösten med gyldene bälten[671].

VII. Och ett af de fyra Djuren gaf de sju Englarna sju gyldene skålar[672], fulla med Guds vrede, Hans som lefver i tidehvarfvens tidehvarf[673].

Andeliga meningen.

delst sanningarna i dess andeliga mening och de godheter, som dessa innehålla[671].

VII. Och Ordets naturliga mening blef använd af Herren för att uppdaga dessa godheter och sanningar[672], som skulle fullkomligen blotta ondskorna och falskheterna[673].

671. *Rent och skinande linne* betecknar sanningar i Ordets andeliga mening; ty *linne* betecknar det sanna; det, som är *rent*, bet. verklighet, och det, som är *skinande*, bet. Himmelens ljus; men sanningarna i den andeliga meningen äro verkliga sanningar, som lysa af Himmelens ljus. *Gyldene bälten* beteckna de allmänna godheter, som sammanhålla allt i dess ordning och helhet, N:r 46; här äro de andeliga godheter; dessa godheter innesluta sanningarna i andeliga meningen, ty de gyldene bältena äro omkring linnekläderna, som representera dessa sanningar.

672. *De fyra Djuren* beteckna Ordets bokstafliga eller naturliga mening, N:r 239; *ett af de fyra Djuren* betecknar här detsamma. Det goda och det sanna kunna icke inflyta, då de äro nakna, ty de emottagas då icke; men inhöljda i Ordets bokstafsmening kunna de inflyta, emedan de då emottagas; Herren verkar dessutom alltid af det innersta genom det yttersta, eller i det fullständiga. *De sju skålar* hafva samma betydelse som de sju plågor, emedan de förra innehöllo de sednare, se regeln 5; men då plågorna hafva till föremål att upptäcka ondskor och falskheter, hvilket icke kan verkställas utan genom inflytelse af det goda och sanna, så beteckna *skålarna* här godheter och sanningar.

673. Det är genom ett talesätt enligt skenbarheten som här talas om *Guds vrede*. Se Regeln 20. *Guds vrede* bet. det onda hos menniskorna, N:r 658. Falskheter och ondskor kunna icke upptäckas genom annat än sanningar och godheter; ty det sanna och goda är i Himmelens ljus, då deremot det falska och onda är i helvetets mörker; men i mörker upptäckes icke något, då allt upptäckes af ljuset.

Naturliga meningen.

VIII. Och Templet vardt uppfyldt med rök af Guds herrlighet och af Hans kraft [674]; och ingen kunde gå in i Templet, innan de sju Englars sju plågor fulländade vordo [675].

Andeliga meningen.

VIII. Och Ordets Gudomliga Sanna var i all sin kraft genom kunskapen om den andeliga och den himmelska meningen [674]; och utanför denna Himmel kunde glansen af detta Gudomliga icke uthärdas, förr än Församlingen blifvit fullständigt ödelagd [675].

674. *Tempel* bet. Ordet, N:r 669, och följaktligen dess Gudomliga sanna; *Rök* bet. detta Gudomliga i den yttersta graden eller i naturliga meningen; ty eld, af hvilken rök kommer, betecknar kärlek: det är också i den naturliga meningen, hvilken innehåller de båda andra meningarna, som Ordet är i sin makt. *Guds herrlighet* är den makt, som gifver insigt i Ordets andeliga mening, och *Guds kraft* är den makt, som gifver insigt i den Himmelska meningen; ty *herrlighet* har afseende på den Gudomliga Visheten, från hvilken andeliga sanningar härleda sig, och *kraft* har afseende på den Gudomliga Kärleken, af hvilken de himmelska sanningarna komma.

675. *Ingå i Templet,* vill säga, uthärda glansen af detta Gudomliga sanna, N:r 674; *ingen kunde dit ingå,* vill säga, att utom denna himmel kunde glansen icke uthärdas; *innan de Sju Englars sju plågor fulländade vordo,* vill säga, innan Församlingen blifvit fullständigt ödelagd; ty *fulländningen* är församlingens ödeläggelse, N:r 658.

SEXTONDE KAPITLET.

Innehåll.

I föregående kapitels innehåll sades, att Församlingens menniskor afkläddes yttre godheter och sanningar genom inflytelse från Himmelen; det är genom väsendtliga sanningar och godheter som inflytelsen sker, och dess inverkan på de onde är

sådan, att desse icke förmå att uthärda den. Deras lidanden äro förfärliga, och kunna jemföras med dem, en orm skulle känna, om han kastades i eld eller i en myrstack. De förkasta följaktligen långt ifrån sig godheter och sanningar, och fördöma dem äfven, emedan den minsta stär af godt och sant låter dem känna liksom en helvetisk pina. De störta sig då i sina ondskor och falskheter, samt skiljas från dem, som älska det goda och sanna. Det är detta som här beskrifves genom *utgjutande af skålar, som innehöllo de yttersta plågorna.* Samma inflytelse, som beröfvar de onde det lilla goda och sanna, som de i utvärtes måtto qvarhållit, befriar äfven de gode från de ondskor och faskheter, dem de ännu icke helt och hållet från sig afskilt. Härom lärer Herren Sjelf med dessa ord, som angå ödeläggelsen: "Tager ifrån honom pundet och gifver åt honom, som tio pund hafver. Ty åt hvar och en, som hafver, skall varda gifvet, och han skall nog hafva; men från honom, som icke hafver, skall ock taget varda det han hafver. Matth. 25: 28, 29; Luc. 19: 24, 25, 26. Se dessutom Matth. 13: 12; Marc. 4: 25.

Således kan detta kapitels innehåll korteligen sammanfattas i dessa ord: Herren inflyter af det innersta i Sitt Ord, för att fullkomligen ödelägga Protestanternas Församling i andeliga verlden; eller, med andra ord, Han inflyter på dem, som då voro i blotta tron, och som lefde enligt samma tro, för att från dem borttaga de sanningar och godheter, dem de ägde blott i utvärtes måtto, samt för att uppdaga deras ondskor och falskheter.

Naturliga meningen.

1. Och jag hörde en väldig röst utur Templet säga till de sju Englarna: "Går och utgju-"ter Guds vredes skålar på jor-"den[676]."

Andeliga meningen

1. Och jag förnam den Gudomliga inflytelsen, som utgick af Ordets innersta, och Herren sade: "Må inflytelsen af det "goda och sanna utsträckas öf-"ver Protestanternas Försam-"ling, för att i den uppdaga "ondskor och falskheter[676]."

676. *Tempel,* bet. det innersta af Ordet, N:r 669. *En väldig röst utur Templet* är den Gudomliga inflytelsen, som utgår af

Naturliga meningen.

II. Och den Förste gick bort, och utgöt sin skål på jorden [677]; och vardt ett ondt och skadligt sår [678] på de menniskor, som hade vilddjurets vedertecken, och som tillbådo dess beläte [679].

III. Och den andre Engelen utgöt sin skål i hafvet [680]; och det vardt blod såsom af en död, och hvarje lefvande själ dog i hafvet [681].

Andeliga meningen.

II. Och Herren utsträckte inflytelsen till dem, som voro i det inre af Församlingen [677]; och de inre ondskor och falskheter, som förstöra allt godt och sant [678], uppenbarade sig hos dem, som lefde i blotta tron, och som antagit dess lära [679].

III. Och Herren utsträckte inflytelsen till dem, som voro i det yttre af Församlingen [680]; och hos dem uppenbarade sig ett helvetiskt falskt, och Ordets alla sanningar blefvo tillintetgjorda hos dem [681].

Ordets innersta; *de sju Englar* representera Herren, N:r 657. *Utgjuta skålar på jorden*, bet. att utsträcka inflytelsen af det goda och sanna till Protestanternas Församling; ty *jorden* betecknar Församlingen, N:r 285.

677. *Jorden* betecknar här dem, som äro i det inre af Församlingen, Se N:na 400, 470. Dessa äro de, som ifra för läran om rättfärdiggörelsen genom tron allena, och som göra anspråk på att känna den till dess inre; men detta inre är icke annat än bekräftelser på denna enda punkt, att tron allena rättfärdiggör utan lagens gerningar. Dessa äro isynnerhet lärare och Kyrkoherdar inom denna Församling.

678. *Ondt sår* bet. det onda, som har sitt ursprung i lefnaden, och det falska, som härleder sig från detta onda; *skadligt* betyder förstörande. Det kan icke vara annorlunda, än att det onda förstör det goda, och att det falska förstör det sanna.

679. *Hafva vilddjurets vedertecken* är att erkänna blotta tron, bekräfta den inom sig, och lefva enligt den; att *tillbedja vilddjurets beläte* är att antaga läran om blotta tron, N:na 602, 634, 637.

680. *Haf* betecknar Församling i det yttre eller dem, som äro i det yttre af Församlingen, N:na 400, 470. Dessa äro i allmänhet lekmän.

681. *Blod* betecknar det Gudomliga Sanna, N:r 339; och i

Naturliga meningen.

IV. Och den tredje Engelen utgöt sin skål i floderna och i vattnens källor[683], och det vardt blod[684].

V. Och jag hörde vattnens Engel säga[685]: "Rättfärdig är "Du Herre, Som är och Som "var, och Helig, att Du detta "dömt hafver[686]."

Andeliga meningen.

IV. Och Herren utsträckte inflytelsen, för att uppdaga deras insigt i Ordets sanningar[683]; och det upptäcktes, att alla Ordets sanningar blifvit af dem förfalskade[684].

V. Och jag hörde det Andeliga Rikets Himlar säga[685]: "Detta har skett som en väl-"gerning af Din Gudomliga "Försyn, Herre, Du som är det "Gudomliga Sanna i Ordet; ty "eljest hade Dina Gudomliga

motsatt mening det Gudomliga sanna förfalskadt. Men *blod sdsom af en död* betecknar det helvetiskt falska; ty *död* betecknar upphörande af andeligt lif, N:r 321, och *det som är dödt* bet. således något helvetiskt. *Lefvande själ som dör* bet. det sanna i tron eller de Ordets sanningar, som utslockna; ty, när fråga är om menniskan, betecknar *själ* hennes andeliga lif eller förstånds lif; och eftersom förstånd gifves genom sanningar, och sanningar höra till tron, så betecknar *själ* trons sanna.

683. *Floder* beteckna sanningar i öfverflöd, och *vattnens källa* bet. Herren eller Ordet, N:r 409. *Att utgjuta skålen i floderna och i vattnens källor,* bet. således att utsträcka inflytelsen, för att uppdaga, hurudan hos Protestanterna insigten är i Ordets Sanningar.

684. *Blod* betecknar det förfalskade Gudomliga sanna, N:r 681. Då hela Ordet handlar om en lefnad enligt de föreskrifter, som Ordet meddelar, och om Herren, att Han är Jehovah och Allena Gud, så förfalska de, som äro i blotta tron, alla dessa sanningar; ty de tänka aldrig på en lefnad enligt de föreskrifter, som Ordet innehåller, ej heller vända de sig till Herren.

685. Här är fråga om *vattnens Engel,* och i 7 versen om *en annan Engel från Altaret;* dessa båda Englar representera hela Himmelen; den första, det andeliga Riket, emedan *vatten* bet. sanningar; och den andra, det Himmelska Riket. Se N:na 647, 648.

Naturliga meningen.

VI. "Ty de hafva utgjutit "de Heligas och Profeternas "blod [687]; och blod hafver Du "gifvit dem att dricka, efter de "äro det värda [688]."

VII. Och jag hörde en annan från Altaret säga: "Ja, Her"re, Gud Allsmäktige! sanna "och rättfärdiga äro dina do"mar [689]."

Andeliga meningen.

"Sanningar blifvit vanhelga"de [686].

VI. "Ty de hafva förvändt "alla lärans sanningar, hem"tade utur Ordet [687]; och du haf"ver tillstadt dem att i deras "lefnad till fullo upptaga des"sa förfalskningar, eftersom de "inom sig bekräftat dogmen "om den blotta tron [688]."

VII Och jag hörde det Himmelska Rikets Himlar, som sade: "Ja, Herre, Som är det Gudom"liga Goda i Ordet, det, som "dem vederfarits, är en välger-

686. Dessa ord: *Som är och Som var, och Helig* beteckna Ordets *Gudomliga Sanna;* Herren betraktas här såsom Ordet, emedan fråga är om insigt i Ordet hos dem, som tillhöra Församlingen. *Rättfärdig är Du, att Du detta dömt hafver* vill säga, Din Gudomliga Försyn har tillstadt allt detta, för att förekomma vanhelgelse. Det är verkligen en tillstädjelse af Försynen att de, som äro i den blotta tron, få förfalska Ordets sanningar; ty, alldenstund de äro i ondskor, emedan de icke fly dem såsom synder, och icke vända sig omedelbarligen till Herren, skulle de, om de mottoge Ordets *väsendtliga* sanningar, hopblanda dessa med ondskorna i deras lefnad, och derigenom vanhelga det heliga.

687. *Utgjuta blod* bet. att förfalska sanningar, N:r 684, och följaktligen att förvända dem. *De helige* beteckna Gudomliga Sanningar, N:r 587; och *Profeter*, lärostycken, hemtade ur Ordet, N:r 133.

688. *Dricka blod*, är icke blott att förfalska Ordets sanningar, utan ock att i lefnaden till fullo upptaga dessa förfalskningar; ty den, som dricker, tillegnar sig drycken och uppfyller sig dermed. *Ty de äro det värda*, vill säga, eftersom de inom sig bekräftat dogmen om den blotta tron, och lefvat enligt densamma.

Naturliga meningen.

VIII. Och den fjerde Engelen utgöt sin skål öfver Solen [690]; och honom blef gifvet att bränna menniskorna med eld [691].

IX. Och menniskorna upptändes af en stor hetta; och de hädade Guds Namn, som makt hafver öfver dessa plågor [692]; och de omvände sig icke till att gifva Honom herrlighet [693].

Andeliga meningen

"ning af Din Gudomliga För-"syn [689]."

VIII. Och Herren utsträckte inflytelsen, för att uppdaga deras kärlek [690]; och denna inflytelse uppväckte egenkärlek hos denna Församlings menniskor [691].

IX. Och de blefvo upptända af denna kärleks lusta; och förnekade Herrens Mandoms Gudomlighet, som Allena kan aflägsna det onda och falska [692]; och de framhärdade uti att

689. *En annan Engel från Altaret* representerar det Himmelska Rikets Himlar. Se N:na 648, 685. Alldenstund det Gudomliga Goda och det Gudomliga Sanna i Ordet göra ett, så följer deraf, att det, som vattnenas Engel, och det, som Engelen från Altaret talade, har samma betydelse med den skilnad blott, att den förre talade af det sanna, den sednare af det goda, och att denne sednare, användande uttryck som hörde till det godas ordning, bekräftade hvad den förre sagt, som betjenade sig af uttryck hörande till det sannas ordning. Ty öfverallt i Ordet finnes äktenskaplig förbindelse emellan godt och sant; och ord, som synas vara af olika betydelse, gå likväl ut på samma sak.

690. *Utgjuta skålen öfver Solen,* är att utsträcka inflytelsen för att uppdaga deras kärlek; ty *Sol* betyder Herrens Gudomliga Kärlek, och i motsatt mening egenkärlek, N:r 382.

691. *Eld* bet. helvetisk kärlek, N:r 494. *Bränna menniskorna med eld,* är att uppväcka egenkärlek hos denna Församlings menniskor; ty inflytelsen (N:r 690) utgick af Herrens Gudomliga kärlek; och då denna inflytelse inverkar på dem, som äro i det onda, uppväcker den hos dem alla egenkärlekens begärelser; men egenkärleken är helvetisk, och dess nöje består i oräkneliga onda begärelser.

692. *Upptändas af stark hetta,* är att upptändas af egenkärlekens lusta, N:r 691. *Att häda Guds namn,* är att förneka eller

Naturliga meningen.

X. Och den femte Engelen utgöt sin skål öfver vilddjurets thron [694]; och dess rike vardt förmörkadt [695]; och de sönderbeto sina tungor af vånda [696].

XI. Och de hädade Himmelens Gud för deras vånda och deras sårs skull [697]; och omvände sig icke från sina gerningar [698].

Andeliga meningen.

icke erkänna Hans Gudomliga egenskaper [693].

X. Och Herren utsträckte inflytelsen för att uppdaga deras tro [694]; och hos dem visade sig endast falskheter [695]; och de kunde icke fördraga sanningar [696].

XI. Och de nekade, att Herren var Allena Himmelens och jordens Gud för de stridigheters skull, som voro framkallade af deras inre falskheter och ondskor [697]: och de framhär-

icke erkänna Herrens Gudomliga Mandom, N:na 571, 584. *Hafva makt öfver dessa plågor*, är att aflägsna det onda och falska genom inflytelse af Kärlekens goda och trons sanna.

693. *Icke omvända sig*, är att framhärda i det onda, hvilket hindrar att *gifva Gud herrlighet*, d. v. s. att erkänna Herrens Gudomliga egenskaper.

694. *Utgjuta skålen öfver vilddjurets thron*, är att utsträcka inflytelsen för att uppdaga deras tro; ty *vilddjurets thron* är der, hvarest blotta tron herrskar, då *thron* betecknar herravälde, och *vilddjuret*, den blotta tron, N:r 594.

695. *Vilddjurets rike blef förmörkadt*, vill säga, att hos dem visade sig endast falskheter. Falskheterna i deras tro synas för dem icke vara falskheter; då de bekräftat dem, synas de för dem som sanningar; de tro sig vara i ljus, men detta ljus är falskt och motsvarar ljuset, i hvilket ugglan ser, för hvilken mörker är ljus och ljus mörker.

696. *Sönderbita sin tunga*, är att icke vilja höra sanningar; ty *tunga* betecknar erkännande af det sanna, eftersom hon tjenar till att uttrycka tanken. *Vånda* betyder icke någon sorg förorsakad af falskheter, ty dessa göra dem intet bekymmer; utan det är en *pina*, framkallad af sanningar, dem de icke kunna fördraga.

697. *Smäda Himmelens Gud*, är att neka eller icke erkänna Herren för Allena Gud i Himmelen och på jorden, N:na 571, 582.

Naturliga meningen.

XII. Och den sjette Engelen utgöt sin skål öfver den stora floden Eufrates [699]; och dess vatten uttorkades, att väg skulle beredas för konungarna från Solens uppgång [700].

Andeliga meningen.

dade i sin tro och onda lefnad [698].

XII. Och Herren utsträckte inflytelsen, för att uppdaga deras inre slutsatser rörande rättfärdiggörelsen genom tron allena [699]; och falskheterna i deras slutsatser blefvo undanröjda hos dem, som voro i sanningar, härflytande från det goda, och som skulle beredas till inträde i Nya Församlingen [700].

Vändor bet. de pinsamma känslor, de rönte vid frågan om att erkänna denna sanning, N:r 696; de äro således de stridigheter, som härleda sig från inre falskheter, ty det, som strider emot och är motbjudande, åstadkommer en inre vånda. *Sårea* beteckna inre ondskor, N:r 678.

698. *Icke omvända sig*, är att framhärda i det onda, N:r 693; *gerningar* äro trons falskheter och lefvernets ondskor, N:r 641.

699. *Den stora floden Eufrates* betecknar inre slutsatser, N:r 444; dessa äro de, genom hvilka Protestanterna inom sig bekräfta rättfärdiggörelsen genom blotta tron.

700. *Vatten* betecknar sanningar, N:r 50, och i motsatt mening falskheter; *uttorkadt vatten* betecknar, att falskheterna i deras inre slutsatser blefvo undanröjda. *Konungar* beteckna dem, som äro i sanningar, härledande sig från det goda, N:r 483; *Solens uppgång* eller *morgon* är begynnelsen af den Nya Församling, som Herren bildat, N:r 151; *bereda väg*, är att bereda för inträde. Här handlas om nuvarande Församlings fullländelse eller slut, och om grundläggningen eller begynnelsen af Nya Församlingen. De utaf närvarande Församling, som äro i den blotta tron, äro betecknade med draken, vilddjuret, falska profeten, om hvilka följer; och deras strider med dem, som skola tillhöra Nya Församlingen, äro antydda genom en förening till strids af jordens konungar, N:r 704. De, som skola tillhöra den Nya Församlingen, och mot hvilka man skall strida, äro betecknade med dem, för hvilka *floden Eufrates' vatten uttor-*

Naturliga meningen.

XIII. Och jag såg (utgå) utur drakens mun, och ur vilddjurets mun, och ur den falska profetens mun[701] tre orena andar, lika paddor[702].

XIV. Ty de äro djeflars andar[703], som göra tecken för

Andeliga meningen.

XIII. Och jag förnam, att af teologien, grundad på dogmerna om personernas treenighet och den blotta tron, sedan dessa blifvit antagna af både lekmän och prester[701], icke kom annat än begärelser att i allo förfalska det sanna genom bedrägliga räsonemanger[702].

XIV. Ty de äro helvetiska begärelser[703], de der drif-

kades, att väg skulle beredas för konungarna från Solens uppgång. Detta innehåller något, som liknar Israëliternas införande i landet Kanaan med den skilnad, att för dessa sistnämnda var det Jordan som uttorkades, då det är Eufrat för dem af Nya Församlingen; man strider ock verkligen här genom inre slutsatser, dem floden Eufrat representerar; det är nödvändigt att dessa inre slutsatser blifva uttorkade d. v. s. förkastade, innan inträde sker. Det är ock af denna anledning som Protestanternas inre slutsatser blifvit afslöjade och framställda af Swedenborg, ty om detta icke skett, skulle mången, som icke kände dem, huru klok han än föröfrigt vore, lätt kunnat blifva vilseledd.

701. *Drakens mun*, det är teologien grundad på dogmerna om personernas treenighet och om den blotta tron, ty draken representerar dessa dogmer, N:r 537. *Vilddjuret* och den *falska profeten* beteckna, det förra lekmännen och den sednare presterskapet, ty vilddjuret, som uppsteg utur jorden, kallas här falsk profet, Se N:na 567, 594.

702. *Orena andar* beteckna här, likasom de onda andarna N:r 458, begärelser att förfalska det sanna; ty det säges N:r 703, att de äro *helvetiska andar; tre* betecknar något fullständigt, N:r 505. *Paddor* (grodor) beteckna räsonemanger grundade på falskheter — af begärelser, till följe af deras qväkande, brinnande begär, och tillhåll i stinkande träsk.

793. *Djefla-andar* bet. de helvetiska begärelser, om hvilka talats, N:r 702.

Naturliga meningen.

att utgå till jordens och hela verldens konungar att församla dem till strids på denna stora, den Allsmäktige Gudens, dag [704].

XV. "Si, jag kommer så-"som en tjuf; salig är den, "som vakar och förvarar sina "kläder [705], att han icke må "vandra naken, och de få se "hans skam [706]."

Andeliga meningen.

va dem att betyga, att deras falskheter äro sanningar, för att uppegga alla af denna Församling, som äro i samma falskheter, att förena sig och anfalla den Nya Församlingens sanningar [704].

XV. "Se, min andra An-"komst går i fullbordan. Evig "lycksalighet tillhör dem, som "lefva enligt Mitt Ords san-"ningar, och framhärda i dessa "sanningar [705], att de icke må

704. *Göra tecken,* är betyga, att deras falskheter äro sanningar, N:r 598. *Konungar* beteckna dem, som äro i det sanna, härledande sig från det goda, N:r 700, och här i motsatt mening dem som äro i det falska af det onda; *jorden,* N:r 285, och *verlden,* N:r 551, beteckna Församlingen. *Utgå för att församla till strids,* det är uppegga dem att förena sig och angripa sanningarna, N:r 500; det är för att angripa Nya Församligens sanningar, ty det säges: *strid på denna stora, den Allsmäktige Gudens, dag;* men *denna stora dag* betecknar Herrens Tillkommelse och Nya Församlingen.

705. *Herrens ankomst sdsom en tjuf* betecknar Hans Tillkommelse och då, Himmel för dem som lefvat väl, och helvete för dem som lefvat illa, Se N:r 164. Jemförelsen af Herrens Tillkommelse och yttersta domen med en tjuf kommer deraf, att det ser ut, som om Herren borttoge kunskaperna om godt och sant, samt ödelade Församlingen, såsom en tjuf borttager dyrbarheter och ödelägger ett hus; liknelsen är äfven sann deruti, att Församligen då är i natt och mörker d. v. s. i falskheter, som komma af det onda, och att tjufven äfvenledes är i verksamhet under natt och mörker. Den kallas *salig,* som har evigt lif, N:r 639. *Vaka,* det är att lefva enligt sanningarna, N:r 158; *förvara sina kläder,* är att framhärda i sanningar, ty *kläder* beteckna sanningar, N:r 45. De, som äro i sanningar, erinras om att vara ståndaktiga, att de icke må duka under i striden, hvarom fråga är, vers. 16.

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

”vara med dem som äro utan ”allt sant, och att det medfödda onda hos dem icke må visa ”sig[706].

XVI. Och han församlade dem på ett rum, som på ebreiska kallas Armageddon[707].

XVI. Och de, som representeras af draken, uppeggade de sina att bekämpa sanningarna genom de falskheter, som ingåfvos dem af herrsklystnad och kärlek till öfvervälde[707].

XVII. Och den sjunde Engelen utgöt sin skål i luften[708]; och utgick en väldig röst ifrån Himmelens Tempel,

XVII. Och Herren utsträckte inflytelsen, för att med detsamma uppdaga allt, som var hos dem[708]; och Han tillkän-

706. *Kläder* beteckna sanningar, N:r 45; *vandra naken,* det är att lefva utan sanningar; *att man icke må få se hans skam,* vill säga, att den helvetiska kärleken icke må visa sig, ty nakenhets skam betecknar en ohelig kärlek, N:r 213. Detta säges åt dem, som skola tillhöra den Nya Församlingen, att de må lära sig sanningar och framhärda i dem; ty utan dessa kunna icke de medfödda ondskorna, som äro helvetiska, aflägsnas.

707. Det är Draken som *församlar,* ty det sades kap. 12 vers. 17, att han gick bort för att kriga. *Församla på ett rum,* det är uppegga till att bekämpa sanningarna genom falskheter; *rum* betecknar en saks tillstånd; således handlas här icke om stridens utgång, men om dess beskaffenhet, som betecknas med Armageddon. Alla namn på ställen, rum, hafva i Ordet en betydelse, som gäller ting och tillstånd och deras beskaffenhet; *Armageddon* betecknar kärlek till Herravälde och Öfverhöghet, samt det tillstånd, i hvilket denna kärlek är rådande.

708. *Luft* betecknar tanke, emedan respirationen, som sker medelst luften, motsvarar tanken, som hör till förståndet, på samma sätt som hjertats rörelser motsvara böjelsen, som hör till viljan. Man inser klarligen, att lungornas respiration motsvarar tanken, om man bemärker, huru båda verka liktidigt och enhälligt; menniskans andedrägt är verkeligen i ett visst förhållande till hennes tanke; då menniskan tänker häf-

Naturliga meningen.

ifrån Thronen, sägande: "Det "är skedt[709].

XVIII. Och vordo röster och ljungeldar och tordön[710]; och vardt en stor jordbäfning, sådan icke varit ifrån det menniskorna vordo på jorden, en sådan jordbäfning så stor[711].

Andeliga meningen.

nagaf genom sitt Ords innersta, att yttersta domen var nära förestående, sägande; "Allt "är fulländadt[709]."

XVIII. Och hördes räsonemanger, argumenteringar och bekräftelser för den blotta tron[710]; och inträffade inom Församlingen en stor tillstånds-förändring, en så stor förändring af tillstånd, att sådan icke varit ifrån det Församlingen instiftades[711].

tigt, andas hon häftigt; om tanken är lugn, är andedrägten likaså; då tanken ansträngas till djupt inre begrundande, blir andedrägten allt långsammare och stundom nästan ingen. Följaktligen förändrar menniskan sin respiration på ett sätt som öfverensstämmer med hvarje tillstånd af hennes tänkande. Detta kommer sig deraf, att i menniskan finnas tvenne lifs-arter: förståndets och viljans. Allt det, som hör till kroppen, motsvarar dessa lifs-arter hos andesinnet; andedrägten, såsom en lifsyttring hos kroppen, motsvarar förståndets lif och följaktligen tanken, och lifsyttringen af hjertats rörelser i kroppen motsvarar viljans lif och således kärleken. — *Den sista skålen blef utgjuten i luften*, emedan allt det, som hörer menniskan till, fulländas i hennes tanke; ty sådan som menniskan är med hänsyn till andeligt, moraliskt och borgerligt lif eller med afseende på hennes kärlek, sådan är hon ock till sin tanke och tro. Här handlas derföre om att med ens uppdaga allt hos menniskorna, som tillhöra Protestanternas Församling.

709. *Den väldiga rösten* är ett uppenbarande af Herren; *Himmelens Tempel* bet. Ordets innersta, N:r 669. *Denna röst, som kom från Thronen*, tillkännagifver, att yttersta domen var nära förestående, ty Thron betecknar dom, N:r 229; också sade denna röst: "Det är skedt" d. v. s. "*Allt är fulländadt*" med hänsyn till denna Församling.

710. Betydelsen af röster, ljungeldar, tordön. Se N:na 396, 530.

Naturliga meningen.

XIX. Och den stora Staden vardt (delad) i tre delar, och hedningarnas städer föllo [712]; och Gud ihågkom det stora Babylon, att gifva det kalken af sin vredes hetsighets vin [713].

XX. Och alla öar flydde, och bergen funnos icke (mer) [714].

XXI. Och ett stort hagel, tungt som en talent, kom ned från Himmelen öfver menni-

Andeliga meningen.

XIX. Och deras lära om tron allena blef helt och hållet tillintetgjord, och likaledes de kätterska läror, som från den härledde sig [712]; och Herren beredde sig att inverka på den Romerska Katolicismen, för att uppdaga de afskyvärda falskheter, som uppkomma af dess ondskor [713].

XX. Och allt trons sanna blef förskingradt, och allt kärlekens goda blef borttaget [714].

XXI. Och afskyvärda falskheter, som omintetgöra det sanna och goda, utbredde sig

711. *Jordbäfningar* beteckna förändringar i Församlingens tillstånd, N:r 331; *ifrån det menniskorna vordo på jorden*, det är, ifrån det Församlingen instiftades; ty *jord* bet. Församling. Jordbäfningen här, större än alla föregående, visar, att med denna jordbäfning betecknas, huru i denna förändring af tillstånd allt, hvad Församlingen tillhörde, rubbades, skakades, omstörtades och skildes från Himmelen.

712. *Den stora Staden*, är den som kallas Sodom och Egypten; den betecknar läran om rättfärdiggörelse genom tron allena, N:na 501, 502. Häraf beteckna *Hedningarnas städer* de kätterska läror eller talrika kätterier, som derifrån härleda sig. *Vara delad*, är att vara omintetgjord; *tre* betecknar allt eller fullständigt, N:r 400. *Falla*, är också att tillintetgöras.

713. *Babylon*, betraktad som stad såsom här, betecknar Romerska Katolicismen med hänsyn till dess dogmer och särskilda lärostycken, N:r 631. *Vin* är det falska, som kommer af det onda, N:r 632; *Guds vrede* betecknar det onda hos menniskorna, N:r 673. *Att gifva det kalken af sin vredes hetsighets vin*, är således att uppdaga de afskyvärda falskheter, som uppkomma af menniskornas ondskor.

714. *Öar* beteckna trons sanna, och *berg*, kärlekens goda, N:r 336.

Naturliga meningen.

skorna[715]; och menniskorna hädade Gud för plågan af haglet, ty plågan deraf var ganska stor[716].

Andeliga meningen

bland menniskorna[715]; och menniskorna förnekade sanningarna för sina falskheters skull, ty dessa falskheter voro högst afskyvärda[716].

715. *Hagel* betecknar det falska, som förstör det sanna och goda, N:r 399; och som det säges: *ett stort hagel*, handlas det om afskyvärda falskheter. Det tillägges: *tungt som en talent*, emedan en talent var en ganska stor vigt i silfver och guld, och silfver samt guld betecknа det sanna och goda, och i motsatt mening det falska och onda, N:r 211. När i andeliga verlden någon, som är intagen af falskheter, räsonerar emot Ordets sanningar, synes understundom, som fölle hagel; och emedan detta synes i luftkretsen öfver hufvudet och såsom kommande från himmelen, så säges här enligt denna skenbarhet, att ett sådant hagel *nedkom från himmelen*.

716. *Häda Gud*, är att neka eller icke erkänna, att Herren är Allena Gud i Himmelen och på jorden, N:r 697; det är också att förneka Ordets sanningar. *Plågan af haglet* betecknar afskyvärdheten i deras falskheter, N:r 715. Dessa falskheter hindra dem att erkänna sanningarna, emedan bekräftelse af det falska är förnekelse af det sanna.

SJUTTONDE KAPITLET.

Innehåll.

I de föregående kapitlen har Församlingens tillstånd hos Protestanterna blifvit beskrifvet; i detta och det följande kapitlet kommer att handlas om den Romerska Katolicismens tillstånd under dess sista period.

Början af detta kapitel visar oss, huru den Romerska Katolicismen förfalskar Ordet, och till följe deraf förvänder alla Församlingens sanningar, vers. 1—7.

I verserna 8—12 talas om Ordets emottagande och upp-

fattning hos dem, som äro det Romerska Herraväldet helt och hållet undergifna;

Derefter hos dem, som, utan att hafva skilt sig från den Romerska Katolicismen, dock icke äro så mycket under Påfvens ok, sådana, säger Swedenborg, som de af den ädla franska nationen v. 12—14;

Sedan hos alla dem, som, ehuru under påfveligt herravälde, förete skiljaktligheter i vissa dogmer och religions-öfningar, v. 15;

Och slutligen hos Protestanterna, som helt och hållet brutit Påfvens ok, v. 16, 17.

Slutet af kapitlet visar oss, huru Romerska Katolicismen icke desto mindre utöfvar sitt herravälde öfver hela Kristna Församlingen genom de förderfliga läror, hvilka andra Kristne från henne inhämtat.

Innan vi framställa denna vigtiga del af Uppenbarelsens stora drama, vilja vi här meddela ett utdrag af den Inledning, Swedenborg låtit föregå förklaringen af 17:de kapitlet af sitt Verk: "*Apocalypsis explicata*", hvilket i 4 band blifvit utgifvet efter författarens död.

"Alldenstund i detta och följande kapitel handlas om *Babylonien*, vill jag, innan förklaringen börjar, säga, hvad man så i allmänhet som särskildt bör förstå med Babylonien, hvad den i sin början varit, och hvad den sedermera gradvis blifvit.

"Med Babylonien eller Babel förstår man dem, som medelst Församlingens heliga ting eftersträfva att utsträcka sin makt öfver hela jorden genom att beherrska menniskornas själar, dervid tilläggande sig förmåga att frälsa alla efter behag, och hvilka, med få ord sagdt, hafva till mål att tillvälla sig herravälde öfver himmel och helvete. För att nå detta mål, afleda de all makt från Herren och tillegna sig den, såsom hade den blifvit dem gifven af Honom Sjelf. Hos sådana menniskor är Församlingen i dess början icke hvad den blifver under tidernas lopp. Dessa menniskor tyckas i början nitälska för Herren, för Ordet, för kärleken och tron, och i synnerhet för själars frälsning; men under detta nit ligger en brinnande herrsklystnad fördold, hvilken med tiden utbryter och visar sig allt efter som makten tillväxer; och i samma mån, som den tilltager i verksamhet, blifva Församlingens heliga ting medel, och sjelfva herraväldet blifver mål. När herravälde sålunda blifver mål, användas Församlingens heliga ting blott för att uppnå

detta mål; och de tillskansa sig då icke allenast makt öfver själar, utan de tillvälla sig till och med all Herrens Gudomliga makt; och då de så göra, förvända de allt godt och sant i Församlingen, och profanera följaktligen sjelfva det heliga i den. Detta är hvad som menas med Babylonien.

"Att det så förhåller sig, har blifvit mig på ett lefvande sätt visadt. Jag såg i andeliga verlden dylika andar, som af ärelystnad fikade efter en sådan makt. Emedan de väl visste, att all makt tillhör Herren Allena, antogo de ett skenbart nit för Honom Sjelf, för Himmelen och Församlingen, och gjorde sig mycken möda, att egna Herren Allena sin dyrkan och att iakttaga alla religiösa föreskrifter i Ordet, de ifrade till och med för att i allt skulle herrska oskuld och rättvisa. Men det blef mig gifvet inse, att under detta nit dolde sig ett brinnande begär att herrska öfver alla andra, jemte inbillningen, att alla de anordningar, de vidtagit, skulle blifva godkända af Herren. Så snart de kommit i besittning af Herraväldet, såg man dock deras mål gradvis uppenbara sig: de ville icke, att Herren skulle befalla, utan de ville sjelfve befalla; följaktligen ville de icke tjena Herren, utan de ville, att Herren skulle tjena dem; de harmades öfver, att det icke var dem medgifvet, att ordna allt efter deras vilja, såsom gudar. Jag märkte förövrigt, att de hyste föga aktning för Herren, ja, att de till och med föraktade Honom, om Han icke gaf dem makt att göra allt efter eget tycke, eller lemnade sitt bifall till alla deras fantasier. Jag förnam slutligen, att de hade önskat under någon förevändning öfverföra på sig den Gudomliga makten; men de vågade icke detta, ty de fruktade, att derigenom blifva störtade i helvetet. På detta sätt visades mig, huru Babylonien börjar, och huru den ändas. Det har dessutom blifvit mig gifvet, att häraf draga den slutsats, att, när herraväldet hos dem blifver mål, och Församlingens heliga ting blott blifva medel, förvandlas Gudsdyrkan under åtskilliga förevändningar till en dyrkan af menniskor, så att de i verkligheten göra sig sjelfve till gudar, och att Herren icke är Gud mer än blott för formens skull.

"Som nu herraväldet förmedelst Församlingens heliga ting öfver menniskors själar, öfver Himmelen, ja öfver Herren Sjelf är en inre vanhelgelse, så följer deraf, att den är helvetisk. Djeflarna, som äro i helvetet, åstunda ingenting högre, än att

herrska öfver Himmelen och öfver Herren Sjelf, och de använda åtskilliga medel, för att ernå detta herravälde; men under det de anstränga sig, för att komma derhän, uppslukas de af helvetet. Emedan nu de här i verlden, som afsätta Herren från Hans regering och sjelfve intaga Hans Thron, till sitt inre äro dylika djeflar, så är tydligt, att Församlingen under tidernas lopp blifver ödelagd genom dessa med hänsyn till så väl dess alla godheter som sanningar. På sådant sätt når den sitt slut. Det synes äfven af deras sätt att vara i andeliga verlden, att de äro djeflar; de, som i verlden utöfvat Herrens Gudomliga makt, tala efter döden med helighet om Herren; de egna Honom sin dyrkan med den största yttre andakt; men när deras inre blifver undersökt — ty de kunna i andeliga verlden afslöjas och utforskas — får man se, att deras inre är oheligt och uppfyldt af djefvulsk illistighet. Häraf är uppenbart, att heligheten i deras yttre blott tjenade dem som medel, för att nå målet, som var herravälde.

"Då bland Andar en gång den frågan var å bane, om någon djefvul i helvetet skulle kunna uppföra sig på detta sätt, blef genast en af de värsta upphämtad, och det sades honom, att han skulle erhålla ett stort herravälde, om han ville komma fram och tillbedja Herren, erkänna Hans Gudom lika med Fadrens och föröfrigt uppfylla alla Gudstjenstens åliggaånden. Knapt hade han hört nämnas stort herravälde, förr än han genast ordnade sitt inre till bedrägeri, och sitt yttre till helighet; han tillbad Herren med större vördnad än många Englar, lät hänföra sig till vrede mot dem, som icke tillbådo Honom; men ifrån den stund han såg, att man icke gaf honom något herravälde, förbittrades han mot Herren Sjelf, och han icke allenast förnekade Herrens och äfven Fadrens Gudom, utan utfor äfven i skymfliga tillmälen mot Gudomen, ty han var en Gudsförnekare.

"Sådan är för det närvarande Babylonien, man ser det tydligen; ty, under föregifvande af att Petri nycklar äro dem gifna, öfverföra hufvudmännen för den Romerska Katolicismen hela Herrens Gudomliga makt på sig; beröfva de folket den gudomliga sanningen, genom att frånta dem Ordet; gifva de åt Påfvens edikter en lika helighet med Ordets, ja än större, hvilket kan synas af deras bullor; bry de sig föga om att lära Guds fruktan och dyrkan; men de lära att frukta och dyrka

dem sjelfva och, till deras fördel, att dyrka Helgon. Häraf följer, att Babylonien vid dess slut är en Församling, som är blottad på och beröfvad allt godt, som kommer af kärleken till Gud och nästan, och följaktligen utan allt sant. Den är således icke mer någon Församling, den är idel afgudadyrkan; den skiljer sig föga från hedendomen hos de gamle, som dyrkade Baal, Astaroth, Beelzebub och flera andra gudomligheter, och likväl hade de tempel, bestämda högtider, altaren, offringar, rökelser, libationer m. m. såsom i Judiska Församlingen.

"Denna beskrifning på Babylonien i dess begynnelse och på hvad den blifver vid dess slut, anföres här, att man må veta, hvarutaf det kommer sig, att Babel i Ordet ömsom upphöjes ända till himmelen, ömsom nedstörtas ända till helvetet, såsom man kan se af de beskrifningar och framställningar, som derom göras af Profeterna och isynnerhet af Daniel".

Naturliga meningen.

I. Och en af de sju Englar, hvilka hade de sju skålarna, kom och talade med mig [718], sägande till mig: "Kom, jag skall "visa dig domen öfver den "store Skökan, som sitter på "de många vattnen [719],"

Andeliga meningen.

I. Och Herren, som ärnade utsträcka inflytelsen af det goda och sanna, kom och talade med mig [718], sägande till mig: "Kom, Jag skall uppen"bara för dig det slutliga till"ståndet hos Romerska Kato"licismen, hvilken stödjer sig "på det Gudomliga Sanna i "Ordet, som han har vanhel"gat [719],

718. *En af de sju Englar, som hade de sju skålarna*, representerar Herren, som ärnade ånyo utsträcka inflytelsen af det goda och sanna, för att uppdaga ondskor och falskheter, N:r 672: Herren talar från den innersta Himmelen, för att uppenbara för Johannes den Romerska Katolicismens tillstånd, Se N:r 719.

719. *Visa*, det är uppenbara; *den stora skökan* är qvinnan, som satt på det skarlakansfärgade vilddjuret, N:r 723, är det stora Babylon, N:r 729; denna sköka representerar således den Romerska Katolicismen, N:r 631: dess *dom* är det tillstånd, hvari den befinner sig, när den når sitt slut. *Många vatten* be-

Naturliga meningen.

II. "Med hvilken jordens "Konungar hafva bolat [720], och "hvilken med sitt boleris vin "berusat dem, som bo på jor-"den [721].

III. Och han förde mig i andanom bort till öknen [722]; och jag såg en Qvinna sittande på ett skarlakansfärgadt

Andeliga meningen.

II. "Hos hvilken Församlingens sanningar blifvit för-"falskade [720], och som, genom "denna förfalskning, störtat i "vidskepelse och i galna tros-"läror dem, som till honom "bekänna sig [721]."

III. Och han försatte mig i ett passande andeligt tillstånd för att se en religion, i hvilken intet återstår af det, som

teckna de gudomliga sanningarna, N:r 614; och här deras vanhelgelse, eftersom skökan satt på dem. Hufvudmännen för den Romerska Katolicismen hafva verkligen betjenat sig af Ordets Gudomliga Sanna, för att ernå herravälde öfver Församlingen och öfver Himmelen, och för att tillvälla sig Herrens Gudomliga makt. Häruti består vanhelgelsen. Det är obestridligt, att de bekräftat sina dogmer genom Ordet; men läs och begrunda dessa dogmer, och man skall inse, att allt, hvad de hämtat ur Ordet, blifvit af dem tillämpadt, för att komma till herravälde öfver menniskornas själar, och för att förvärfva sig gudomlig makt, gudomligt anseende och majestät.

720. *Jordens Konungar* beteckna Församlingens sanningar, N:r 704; här hafva dessa sanningar blifvit förfalskade, emedan det heter, att *jordens konungar hafva bolat.*

721. *Berusa med boleris vin,* är att genom förfalskning af sanningarna försänka i vidskepelse och galna trosläror; ty *boleris vin* betecknar förfalskning af Ordet, N:r 632, och *att berusa,* är att bedåra någon med afseende på andeliga ting. *De som bo på jorden,* äro de, som lefva i Församlingen, N:r 507; och här de, som höra till Romerska Katolicismen. Romerska Katolicismen utgör icke någon Församling; den är blott en sorts religion; de, som bekänna sig till den, vända sig icke till Herren, läsa icke Ordet, och åkalla de döde. Men Församlingen är Församling genom Herren och genom Ordet, och den är desto fullkomligare, ju mera kunskap den äger om Herren, och ju mera insigt i Ordet.

Naturliga meningen.

Vilddjur, fullt med hädelses namn [723], hafvande sju hufvuden och tio horn [724].

IV. Och Qvinnan var omklädd med purpur och skarlakan [725] och öfvergyld med guld och ädel sten [726] och per-

Andeliga meningen.

utgör Församling [722]; och jag såg den Romerska Katolicismen, stödjande sig på Ordet, helt och hållet vanhelgadt [722], i hvilket den förlorat all insigt, men hvilkets makt var stor [724].

IV. Och den Romerska Katolicismen var till sitt yttre omgifven af det himmelska goda och sanna [725], och af det

722. *Föras i andanom,* är att försättas i ett andeligt tillstånd, som är passande för en viss omständighet: *till öknen*, vill säga, der Församlingen är ödelagd, N:r 546, der icke finnes ringaste återstod af det, som utgör Församling.

723. *Qvinna* betecknar böjelse för det sanna, N:r 434; och i motsatt mening böjelse för det falska: här betecknas med *qvinnan* den Romerska Katolicismen, som är i böjelse för det falska. Föröfrigt har qvinnan skrifvet på sin panna: *Det stora Babylon*, N:r 729, och Babylon betecknar den Romerska Katolicismen, N:r 631. *Vilddjuret* betecknar Ordet; och *skarlakansfärgen*, dess Himmelska Gudomliga Sanna: det kan synas sällsamt och anstötligt, att Ordet representeras af ett vilddjur; se härom hvad som blifvit sagdt, N:r 239. *Vilddjuret fullt med hädelses namn*, är Ordet helt och hållet vanhelgadt; ty *häda* är att förneka Herrens Gudomliga Mandom, N:r 571, och att förfalska Ordet; således att vanhelga. Se N:r 719, hvaruti vanhelgelse består. Qvinnan sågs sittande på det skarlakansfärgade vilddjuret, emedan Romerska Katolicismen grundar sin styrka och sitt anseende på Ordet, som den vanhelgat.

724. *Hufvud* betecknar vishet, och, i motsatt fall, galenskap, N:r 538, d. v. s. förlust af förstånd: *sju* betecknar allt, N:r 10. *Tio horn* beteckna en stor makt, N:r 539. Se förklaringen, som Engelen gifver på de *sju hornen*, vers. 9 & 10.

725. *Purpur* betecknar det himmelska gudomliga goda, och *skarlakan* det himmelska gudomliga sanna, N:r 723; *vara omklädd*, är att hafva dessa fördelar omkring sig eller till sitt yttre medelst Ordet; ty *vilddjuret*, på hvilket qvinnan satt, be-

Naturliga meningen.

lor [727], hafvande i sin hand en gyldene bägare, full med hennes boleris styggelser och orenlighet [728].

V. Och på hennes panna (var) skrifvet namnet: Hemlighet, det stora Babylon, moder till bolerier och styggelser på jorden [729].

Andeliga meningen.

andeliga goda och sanna [726], och af kunskaper, hvilka till dessa hänföra sig [727], genom att grunda sin makt på helfgheten i Ordet, som den vanhelgat, och på det goda och sanna, som den förfalskat [728].

V. Och dess kärlek var dold i dess inre; den bestod i en brinnande åtrå att herrska öfver Församlingen och Himmelen, och således öfver allt,

tecknar Ordet, N:r 723. Det är allmänt bekant, att dessa andeliga rikedomar omgifva Romerska Katolicismen såsom en klädnad; ty dess hufvudmän visa vördnad för Ordet, väl icke till dess inre, men dock till dess yttre, eftersom det handlar om Herrens makt öfver Himmelen och Församlingen, hvilken makt de öfverfört på sig, och eftersom det talar om de åt Petrus gifna nycklarna, dem de säga sig bekommit i arf. Då deras storhet, anseende och makt hvila på dessa omständigheter, äro de nödsakade att erkänna Ordets helighet; ehuru Ordet för dem är blott såsom en klädnad af purpur och skarlakan kring en sköka.

726. *Guld* betecknar det goda, N:r 211; och *ädel sten*, det sanna, N:r 231. Här handlas om det andeliga goda och sanna; emedan purpur och skarlakan beteckna det himmelska goda och sanna.

727. *Perlor* beteckna kunskaper om det goda och sanna, såväl himmelska som andeliga, hvilka härflyta från Ordet.

728. *Hand* betecknar makt, N:r 457. *Bägare* betecknar samma sak som vin, hvilket deri innehålles, se regeln 5; och Babylons *vin*, är det falska, som kommer af det onda, N:r 632; *Guld* betecknar dessutom det goda och i motsatt mening det onda, N:r 726. Denna bägare var full *af boleriets styggelser*, det vill säga, att det var genom det falska som Ordets helighet blifvit vanhelgad; ty *styggelse* betecknar vanhelgelse. *Boleriets orenlighet* betecknar förfalskning af det goda och sanna i Ordet.

Naturliga meningen.

VI. Och jag såg Qvinnan drucken af de Heligas blod och af Jesu vittnens blod[730]; och jag förundrade mig storligen, då jag såg henne[731].

Andeliga meningen.

som tillhör Herren och Församlingen, en åtrå, som var ursprunget till dess förfalskningar af det goda och sanna, och till dess vanhelgelser af Församlingens heliga ting[729].

VI. Och jag såg den Romerska Katolicismen öfverlåta sig åt de mest förnuftsvidriga föreställningar, genom att våldföra de gudomliga sanningarna, och genom att icke erkänna, att Herrens Mandom är Gudomlig[730]; och jag förvå-

729. *Namn skrifvet på pannan*, det är egenskap inpräglad i kärleken; ty *namn* bet. egenskap, N:r 165, och *panna*, kärlek, N:r 605. *Hemlighet* vill säga det som är doldt i dess inre. *Det stora Babylon* är den Romerska Katolicismen, N:r 631, *bolerier* äro förfalskningar af det goda och sanna i Ordet, N:r 721; *styggelser* äro vanhelgelser af heliga ting, N:r 728; och *jorden* är Församlingen, N:r 285. *Moder till bolerier och styggelser*, betecknar således ursprunget eller källan till dessa förfalskningar och vanhelgelser. Beskaffenheten af den dolda kärleken hos den Romerska Katolicismens hufvudmän består i en brinnande åtrå att herrska öfver Församlingen och Himmelen, och således öfver allt, som tillhör Herren och Församlingen. De vilja herrska öfver Församlingen; ty de hafva tillskansat sig myndighet öfver menniskornas själar och öfver allt, som rörer Gudstjensten: de vilja herrska öfver Himmelen; ty de hafva tillvällat sig makt att binda och lösa, och således att öppna och sluta Himmelen: de vilja herrska öfver allt, som hörer Herren till; ty genom vikariatet tillvälla de sig allt, som tillhör Herren: de vilja herrska öfver allt, som hörer Ordet till; ty de hafva förbehållit sig uteslutande rätt att tolka det.

730. *Qvinnan* är Romerska Katolicismen, N:r 723; *vara drucken*, är att vara vanvettig med afseende på andeliga ting, N:r 721. *Blod* betecknar det sannas förfalskning, N:r 687, och här våldförande af de Gudomliga Sanningarna, som betecknas med

Naturliga meningen.

VII. Och Engelen sade till mig: "Hvaröfver förundrar du "dig? Jag skall säga dig hem- "ligheten med Qvinnan och "med Vilddjuret, som bär hen- "ne, hvilket hafver sju hufvu- "den och tio horn [732].

VIII. "Vilddjuret, som du "hafver sett, var och är icke "[733]; och det skall uppstiga från "afgrunden, och skall gå bort

Andeliga meningen.

nades högeligen öfver att se den i detta tillstånd [731].

VII. Och Herren sade till mig: "Hvaröfver är du förvå- "nad? Jag skall afslöja för "dig det, som ligger förbor- "gadt i det inre af den Ro- "merska Katolicismen, och hu- "ru den stödjer sig på Ordet, "i hvilket den förlorat all in- "sigt, men hvilkets makt är "stor [732].

VIII. "I denna religions "begynnelse, både emottogs "Ordet i Församlingen och lä- "stes af folket, och nu hvar-

de helige, N:r 586. *Jesu vittnen* beteckna denna sanning, att Herrens Mandom är Gudomlig, N:r 490; *dessa vittnens blod* betecknar våldförande af eller icke erkännande af denna vigtiga sanning. Det är tydligt, att hufvudmännen för den Romerska Katolicismen hafva våldfört denna sanning; ty genom att göra Påfven till Herrens vikarie hafva de öfverfört på honom Herrens makt och med detsamma dyrkan och tillbedjande: på det nu ingen skulle säga, att de tillvällat sig gudomlig makt, hafva de afsöndrat Herrens Gudom från Hans Mandom genom att påstå, att de endast tillegna sig Herrens mänskliga makt, liksom om Hans gudomliga makt icke bestode förnämligast i förmågan att frälsa menniskoslägtet, en förmåga som de emellertid bemäktigat sig.

731. Den förundran, som intog Johannes, då han såg denna qvinna, kom deraf, att han i början icke kunde fatta möjligheten af en så stor åtskilnad emellan hennes inre och yttre; också sade Engelen till honom genast: *Jag skall säga dig hemligheten med qvinnan, och med vilddjuret, som bär henne.* Hvem må icke ännu i dag förundra sig, då man ser, att en till det yttre så helig och vördnadsbjudande religion i verkligheten dock är så ohelig och afskyvärd?

732. Förklaringen har blifvit gifven i N:na 723, 724, 729.

Naturliga meningen.

»till förkastelse [734]: och förun-
»dra sig skola de, som bo på
»jorden, hvilkas namn icke
»äro skrifna i lifvets Bok ifrån
»verldens grundläggning, då
»de se Vilddjuret, som var
»och icke är, ehuruväl det
»är [735].

Andeliga meningen.

»ken emottages det eller lä-
»ses [733]; det har för syns skull
»varit erkändt som Gudomligt
»af det romerska Konsistori-
»um, men i sjelfva verket har
»det icke desto mindre varit
»förkastadt [734]: och alla de af
»denna religion, som sedan

733. *Vilddjuret,* det är Ordet, N:r 723; *det var,* vill säga, att det i denna religions begynnelse både emottogs i Församlingen och lästes af folket; *det är icke,* vill säga, att det sedermera hvarken emottages eller läses. Historien bekräftar dessa beteckningar; i den Romerska Katolicismens början erkände man verkligen Ordet för Gudomligt, man lärde derefter och man läste det för folket; men sedermera, sedan det romerska herraväldet utsträckt sig öfver Församlingen och öfver Himmelen, ehuruväl Ordet ännu erkändes för Gudomligt, lärde man icke mer derefter såsom tillförene; man förbjöd dess läsning för folket; i stället för läran utur Ordet, utgaf man såsom gudomlig en lära, som utgick från Påfven allena; man lät Gudstjensten bestå i obegripliga och platta messor; man gick ända derhän, att egna dyrkan åt Påfven och döda menniskor, dem man kallade helgon, då man förut endast tillbad Herren. Se hvad som härom är sagdt i inledningen till detta kapitel.

734. *Afgrund* bet. här det påfveliga Konsistorium: detta Konsistorium är en afgrund, ty allt hvad der beslutes, gäller herravälde öfver Församlingen och Himmelen; *Vilddjuret, som uppsteg från afgrunden,* är Ordet, som för syns skull erkännes för Gudomligt; *Vilddjuret, som gick bort till förkastelse,* är Ordet, som i sjelfva verket förkastas. Historien förmäler, att man flera gånger i detta Konsistorium rådslagit om, att låta folket bekomma Ordet och läsa det, men att detta förslag alltid blifvit förkastadt. Att konsistorium erkänner Ordet för Gudomligt, kommer deraf, att Ordet talar om Maria, Apostlarna, Petri nycklar, och innehåller en historisk berättelse om Lidandet och några ställen, dem de tolka till fördel för sitt herravälde; men de förkasta det icke desto mindre, och förbjuda

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

"dess stiftelse haft för mål att "herrska öfver Himmelen och "Jorden, skola förvånas, då de "få erfara, att Ordet, som i "början emottogs i Församlin-"gen och lästes af Folket, men "nu hvarken emottages eller "läses, likväl ännu besitter "makt [735].

IX. "Här är meningen full "af vishet [736]: de sju Hufvuden "äro sju Berg, uppå hvilka "Qvinnan sitter, de äro ock "sju Konungar [737].

IX. "För dem, som till de-"ras inre menniska äro vise, "är här förklaringen af, det, "som du hafver sett [736]: Den "fullständiga förlusten af in-

folket att läsa det; och detta af det skäl, att Ordets föreskrifter icke stämma öfverens med påfvens edikter och bullor.

735. *Jorden* betecknar Församlingen, N:r 285, och här den romerska religionen; ty den Romerska Katolicismen utgör icke någon Församling: för att den skulle vara en Församling, fordrades, att Herren tillbads och att Hans Ord lästes, Se N:r 721. *De, hvilkas namn icke äro skrifna i lifsens bok,* äro de, som icke tro på Herren, N:r 588: det är icke att tro på Herren, att fråntaga Honom Hans gudomliga makt öfver Himmelen och Församlingen, för att öfverföra den på en Vikarie och hans Underordnade. *Ifrån verldens grundläggning,* v. s. från denna religions stiftelse, N:r 589. *Vilddjuret, som var, och icke är, ehuruväl det är,* bet. Ordet, som ännu besitter makt, ehuru det blifvit förkastadt, N:r 733; det är icke desto mindre till, emedan det är gudomligt, och i det är Herren.

736. *Här är meningen, full af vishet,* d. v. säga, se här kunskapen om och förklaringen af det, som blifvit sedt; *full af vishet,* vill säga: för dem, som till deras inre menniska äro vise. Förklaringen gafs af Engelen i den naturliga meningen, och icke i den andeliga; ty allt det, som säges i verserna 9, 10 och 11, och på andra ställen i detta kapitel ända till slutet, kan icke förstås af andra än dem, som af Herren äro i den andeliga meningen: denna förklaring är så gifven, emedan den naturliga meningen är grunden, omhöljet och stödet för den an-

Naturliga meningen.

X. "Fem äro fallne, och "en allena är; den andre är "icke ännu kommen; och när "han kommer, skall han kort "(tid) förblifva [738].

Andeliga meningen.

"sigt i Ordet hos den Romerska "Katolicismen kommer deraf, "att den vanhelgat Ordets gu"domliga godheter; den kom"mer äfven deraf, att den på "lika sätt vanhelgat de gudom"liga sanningarna [737].

X. "Alla dessa sanningar "äro tillintetgjorda af den Romerska Katolicismen, med un"dantag af denna enda: *Åt Her"ren är gifven all makt i Himme"len och på Jorden*; och denna "andra: *Herrens Mandom är Gu"domlig*, har ännu icke kommit "i fråga, men när den kommer "i fråga, skall den icke för"blifva hos den [738].

deliga och himmelska meningen. Förhållandet är enahanda med de förklaringar, dem man träffar på andra ställen i Ordet, såsom hos Profeterna och på flera ställen hos Evangelisterna; de äro gifna i den naturliga meningen, men kunna icke till deras inre betydelse fattas utan genom kunskap om den andeliga meningen, den de innehålla.

737. *Sju hufvuden* beteckna fullständig förlust af insigt i Ordet, N:r 724. *Berg* beteckna kärlekens godheter, N:r 714, och *Konungar*, vishetens sanningar, N:r 18; *sju* betecknar allt, och användes om det heliga, N:r 10; här, att allt är vanhelgadt, emedan fråga är om *qvinnan*, som representerar Romerska Katolicismen. Emellertid är det först småningom som dessa godheter och sanningar blifvit vanhelgade af hufvudmännen för den Romerska Katolicismen; ty i denna religions begynnelse ansåg man Ordet för heligt. Det är med afseende på detta deras första tillstånd, som Lucifer, hvilken betecknar detsamma som Babylon, blifvit kallad *morgonrodnadens son*, och det är för detta sednare tillstånds skull som han blifvit nedstörtad i helvetet. Esaias 14.

738. *Tal* beteckna beskaffenhet hos det, till hvilket de hi-

Naturliga meningen.

XI. Och Vilddjuret, som "var och icke är, är sjelf det "Åttonde *(berget)*; det är af de "Sju *(konungar)*, och går bort "till förkastelse [739].

Andeliga meningen.

XI. "Och Ordet, som i "början emottogs och lästes, "och icke mer emottages el- "ler läses, är sjelfva det Gu- "domliga Goda; det är det "Gudomliga Sanna, och det är "fråntaget folket, att man icke "må inse, huru det blifvit van- "hèlgadt [739].

fogas; de äro såsom adjektiver, förenade med sina substantiver, eller såsom attributer tillagda sina subjekter. Talet *Fem* bet. allt som återstår: här allt, som återstår af gudomliga sanningar, betecknade med *konungar;* således alla gudomliga sanningar med undantag af de två, som antydas straxt efter med dessa ord: *en allena återstår, och den andra är ännu icke kommen.* Alla dessa sanningar hafva blifvit tillintetgjorda; ty när de *fem konungarna* omtalas, säges det, *att de fallit.* Den *enda* konung, som *återstår,* bet. denna sanning, att *åt Herren blifvit gifven all makt i Himmelen och på Jorden:* denna sanning har icke blifvit omintetgjord af denna religions hufvudmän. emedan de annars icke kunnat tillvälla sig herravälde öfver allt i Församlingen och i Himmelen. *Den andra konungen, som ännu icke är kommen, och hvilken, sedan han kommit, skall kort tid förblifva,* bet. denna sanning: *Herrens Mandom är Gudomlig.* Denna väsentliga sanning har ännu icke kommit i fråga; men när den kommer i fråga, skall den icke förblifva hos dem; det är af den Gudomliga Försynen, att den icke skall hos dem förblifva, ty de skulle vanhelga den, Se N:r 686. Att denna Gudomliga Sanning icke kommit i fråga, har sin grund deri, att, när dess hufvudmän öfverfört på sig sjelfva all Herrens makt, de icke skulle hafva kunnat erkänna Hans Mandom såsom Gudomlig utan förebråelsen, att på sig hafva öfverfört den gudomliga makten, och således hafva gjort af Påfven en gud och af hans tjenare andra gudar.

739. *Vilddjuret, som var och icke är,* betecknar Ordet, Se N:r 733. *Det är sjelf det Åttonde berget,* vill säga, det är sjelfva det Gudomliga Goda; ty de sju bergen beteckna Ordets gudomliga godheter, N:r 737; och talet *åtta* betecknar också det goda. *Det är af de sju konungar,* vill säga, att det är det Gudomliga

Naturliga meningen.

XII. "Och de tio hornen, "dem du sett hafver, äro tio "Konungar, som ännu icke "fått Rike[740], men hvilka få "makt såsom Konungar för en "stund med Vilddjuret[741].

Andeliga meningen.

XII. Och denna Ordets makt, "som du har insett, finnes hos "dem, som ännu icke helt och "hållet skilt sig från Rom[740], "men hvilka, genom att med- "gifva Ordet makt, också få "någon liten makt genom det, "liksom om de vore i dess san- "ningar[741].

Sanna, då *konungar* beteckna gudomliga sanningar, N:r 737. Som alla Ordets godheter blifvit vanhelgade i den Romerska Katolicismen, under det att icke alla dess sanningar blifvit förfalskade, Se N:r 738, derföre säges det icke, att Vilddjuret sjelf är ett af de Sju bergen, såsom det säges, att det är en af de Sju konungarna. *Gå bort till förkastelse*, är att förkastas, se N:r 734. Ordet är förkastadt i den mening, att det är fråntaget folket, på det man icke må inse, huru det blifvit vanhelgadt.

740. *De tio hornen* beteckna makt, N:r 724. *Konungar, som ännu icke fått rike*, beteckna dem, som icke äro under Påfvens ok, men hvilka likväl ännu icke helt och hållet skilt sig från Romerska Katolicismen. Här och i de två följande verserna handlas hufvudsakligen om gallikanska Kyrkan, hvars strider med romerska religionen visa, att den icke var under påfvens ok. Denna kyrka är ännu icke afskild från den romerska religionen, emedan hon är med densamma förenad genom det yttre eller formella, ehuru hon icke är det till det inre eller väsendtliga: denna yttre förening kommer af det herravälde, som Påfven ännu utöfvar öfver det franska presterskapet, som lämpar sig efter de påfveliga dekreterna och statuterna. Deraf följer ock, att många prester äro i det inre af den Romerska Katolicismen, hvarföre någon skiljsmessa med Rom ännu icke blifvit af.

741. *Få makt med Vilddjuret*, är att hafva makt tillika med Ordet; det är således, att medgifva makt åt Ordet, och genom det bekomma makt; *för en stund* betyder något litet. *Såsom Konungar*, vill säga, liksom om de vore i de gudomliga saningarna, ty *Konungar* beteckna dessa sanningar, N:r 737. De, om

Naturliga meningen.

XIII. "Desse hafva enahanda afsigt, och sin makt och sitt välde skola de öfverlåta åt Vilddjuret[742].

XIV. "De skola strida med Lammet, men Lammet skall öfvervinna dem, emedan det är herrars Herre och konungars Konung[743]; och de, som

Andeliga meningen.

XIII. "Desse äro enhälligt öfverens om och erkänna, att myndighet och herravälde öfver Församlingen tillkommer allenast Ordet[742].

XIV. "De skola tveka att erkänna Herrens Gudomliga Mandom, men Herren skall öfvertyga dem, eftersom Han i Sin Gudomliga Mandom är

hvilka här är fråga, bekomma någon liten makt genom Ordet, eftersom de erkänna, att det är af Gud ingifvet, och att det följaktligen är genom Ordet, som Församlingen är Församling; emellertid hämta de ännu icke några gudomliga sanningar derutur, icke ens dessa allmänna sanningar, att Gud Allena bör dyrkas, och att ingen menniska bör dyrkas såsom en Gud. Om de vore i dessa sanningar, skulle de förkasta den förmenta makten genom Petri nycklar; ty det är en gudomlig handling, att öppna och tillsluta Himmelen, och denna står icke i någon menniskas makt. Det är en verkan af Herrens Gudomliga Försyn, att de icke utur Ordet hämta lärogrunderna för tron och lefvernet, ty, som de ännu stå i förbindelse med Rom till det yttre eller formella, skulle de hopblanda det sanna och falska, och af denna hopblandning uppkomme en inre kamp, som skulle störta dem i oro och förvirring.

742. *Hafva enahanda afsigt*, är att vara enhälligt öfverens om att erkänna; *att öfverlåta sin makt och sitt välde åt Vilddjuret*, är att medgifva åt Ordet auktoritet och herravälde öfver Församlingen; det säges här Församling, emedan Ordet erkännes. De, om hvilka handlas i vers. 12, 13 och 14, erkänna visserligen Påfven såsom hufvudman i Församlingen, men i den mening, att det icke är af honom sjelf, som han utöfvar myndighet och herravälde, utan att det är af Gud medelst Ordet; följaktligen vägra de honom rättighet att tolka Ordet efter hans tycke.

Naturliga meningen.

"äro med Det, (äro) de kallade, "utvalde och trogne[744]".

Andeliga meningen.

"Allena Gud i Himmelen och "på Jorden[743]; och de, som "vända sig till Honom Allena, "skola komma till Himlarna, "så väl de, som äro i det yttre "af Församlingen, som de, hvil-"ka äro i dess inre och i dess "innersta[744].

743. *Lammet* betecknar Herren till Hans Gudomliga Mandom, N:r 269. *Strida med Lammet,* är tveka att erkänna Herrens Gudomliga Mandom; *Herren skall öfvervinna dem,* d. v. s. öfvertyga dem genom Ordet; *eftersom Han är herrars Herre och konungars Konung,* vill säga, eftersom Han till Sin Gudomliga Mandom är Allena Gud i Himmelen och på jorden; det är af Hans herravälde med hänsyn till alla godheter i Himmelen och Församlingen, som Han kallas herrars Herre, och det är af Hans styrelse med hänsyn till alla sanningar i Himmelen och Församlingen, som Han kallas konungars Konung, N:na 663, 664. Gud Fader och Herren äro en, såsom själ och kropp göra ett; det är genom denna sanning och flera andra som Lammet skall segra. Huru kan man framhärda i att neka, det Jehovah, Fadren, hela verldens Skapare, kunnat nedstiga och antaga mandom, då man medgifver, att Sonen af evighet, jemlik Fadren och äfvenså Verlds-alltets Skapare, kunnat göra det; är icke detta ett och detsamma?

744. *Vara med Lammet,* är att vända sig till Herren. *De kallade* beteckna dem, som äro i det yttre af Församlingen; *de utvalde,* dem som äro i dess inre; *de trogne,* dem som äro i dess innersta; ty Herrens Församling, såsom Himmelen, indelas efter tre grader. Med *kallade* bör man visserligen förstå alla menniskor, men *de kallade, som äro med Herren,* beteckna dem, som, varande i det yttre, utgöra den första, lägsta Himmelen. Med *utvalda* får man icke mena några utvalda till följe af något förutbestämdt nådaval; *de utvalde* beteckna dem, som, varande i det inre, utgöra den andra Himmelen. *Med trogne* bör man förstå dem, som äro i det innersta, och utgöra den tredje eller innersta Himmelen.

Naturliga meningen.

XV. Och han sade till mig: "Vattnen, dem du såg, der Skö-"kan sitter, äro folk och ska-"ror, och folkslag och tungo-"mål [745].

XVI. "Och de tio hornen, "som du sett hafver på Vild-"djuret, skola hata Skökan[746], "och göra henne öde och na-"ken [747], och äta hennes kött, "och uppbränna henne i eld [748].

Andeliga meningen.

XV. Och Han sade till mig: "De sanningar, dem du "igenkänt såsom vanhelgade, "och på hvilka den Romerska "Katolicismen stödjer sig, äro "uppfattade i olika grader af "vanhelgelse af alla dem, hvil-"ka, ehuru under Påfvens her-"ravälde, förete olikheter i lä-"ra, disciplin, religion eller "bekännelse[745].

XVI. "Och denna Ordets "makt, som du har insett, fin-"nes hos Protestanterna, hvil-"ka skola fjerran från sig för-"kasta Romerska Katolicis-"mens ok [746], afkläda sig dess

745. *Vattnen, der Skökan sitter*, äro de sanningar i Ordet, dem den Romerska Katolicismen vanhelgat, och på hvilka den stödjer sig, N:r 719. *Folk* och *skaror* och *folkslag* och *tungomål* betecknа dem, hvilka, ehuru under Påfvens herravälde, förete olikheter, vare sig i lära och disciplin, eller i religion och dess bekännelse. I abstrakt mening beteckna *Folk* läran, N:r 483; *skaror*, disciplin; *folkslag*, det goda eller onda i lefvernet, N:r 483, eller en religion, som består i detta goda eller detta onda; *och tungomål*, yttre bifall eller bekännelse, N:r 483. Man vet, att Romerska Katolicismen bär i sitt sköte dessa skiljaktigheter, ty den utöfvas icke på lika sätt i alla stater, och i enlighet härmed befinnas Ordets sanningar uppfattade i olika grader af vanhelgelse af dem, om hvilka här är fråga.

746. *De tio hornen* beteckna makt, N:r 740. Här, liksom i versen 12, handlas om dem, som hafva skilt sig från Romerska Katolicismen: men här är skilsmessan fullständig, då den der icke var mer än blott ett aflägsnande. *Hata skökan*, vill säga, att fjerran ifrån sig förkasta Romerska Katolicismens ok. Här handlas således om Protestanterna, hvilket än vidare bestyrkes af det följande.

Naturliga meningen.

XVII. "Ty Gud hafver gif-
"vit dem i hjertat att utföra
"Hans rådslag, och att utföra
"(alla) ett rådslag, och gifva
"deras Rike åt Vilddjuret[749],
"till dess Guds Ord varda full-
"komnade[750].

Andeliga meningen.

"falskheter och ondskor[747], hos
"sig omintetgöra allt, hvad den
"har eget, och förkasta den så-
"som skändlig[748].

XVII. "Ty Herren har in-
"gifvit dem att handla så, och
"att vara enhälliga i denna
"omständighet, och återgifva
"åt Ordet den makt, som Påf-
"ven tillskansat sig[749], ända
"till dess allt, som är förut-
"sagdt om dem, blifvit upp-
"fyldt[750].

747. *Ödeläggelse* säges i fråga om sanningar och falskheter, och *nakenhet*, om godheter och ondskor. *Att göra skökan öde och naken*, är således att afkläda sig dess falskheter och ondskor; ty det är hos sig sjelf, som man gör henne öde och naken.

748. *Kött* betecknar egenheten hos hvar och en; *äta skökans kött*, vill säga, att hos sig sjelf omintetgöra all den egenhet, som finnes i Romerska Katolicismen; *uppbränna henne i eld*, är att förkasta den såsom skändlig; ty att tillbedja en menniska i stället för Herren, är en skändlig dyrkan.

749. *Utföra Guds rådslag*, är att handla i enlighet med det, som blifvit sagdt; *utföra (alla) ett rådslag*, är att vara enhälliga i att så handla; *gifva sitt rike åt Vilddjuret*, är att återgifva åt Herrens Ord den makt, som Påfven tillskansat sig. *Gud har gifvit dem i hjertat*, vill säga, att detta blifvit ombestyrdt af Guds Försyn.

750. *Till dess Guds Ord varda fullkomnade*, vill säga, till dess allt blifvit uppfyldt, som är förutsagdt om Protestanterna; ty *fullkomna*, det är uppfylla, fullborda; och *Guds Ord* är allt, som blifvit förutsagdt i Ordet. Protestanterna skulle återgifva åt Ordet den myndighet, som Påfven tillskansat sig; detta hafva de ock verkligen gjort: men i stället för att grunda Församlingen på Ordet, hafva de bildat sig en lära med anledning af detta enstaka ställe hos Paulus, *att menniskan varder rättfärdiggjord af tron allena utan lagens gerningar*, Rom. 3: 28, ett ställe,

Naturliga meningen.

XVIII. "Och Qvinnan, som "du sett hafver, är den stora "Staden, som regerar öfver jor-"dens Konungar [751].

Andeliga meningen.

XVIII. "Och den Romer-"ska Katolicismen, hvars till-"stånd du lärt känna, är en "afskyvärd lära, som utsträckt "sitt herravälde öfver alla För-"samlingens sanningar [751].

som de hafva helt och hållet missförstått; det har också blifvit förutsagdt, såsom vi redan sett, att deras Församling skulle ödeläggas; detta är hvad som här ännu ytterligare tillkännagifves.

751. *Qvinnan* är Romerska Katolicismen; *den stora staden* är dess afskyvärda lära; ty *stad* betecknar lära, N:r 194. *Regera,* det är utbreda sitt herravälde; *Konungar* beteckna sanningar N:r 739, och *jord,* Församling. N:r 285. Denna vers innebär en slutföljd af det, som blifvit sagdt, icke allenast rörande Romerska Katolicismen, utan också med afseende på franska nationen och Protestanternna; ty den Romerska Katolicismen utöfvar sitt herravälde äfven öfver Protestanterna i det afseendet, att desse bibehålla några af dess dogmer. De vända sig i sjelfva verket till Gud Fader, och icke till Herren: de erkänna icke hans Mandom för Gudomlig; de tro, att Lidandet på korset utgjorde ett försoningsoffer och en tillfyllestgörelse hos Gud Fader. De hafva äfven åtskilliga Romerskt-katolska begrepp rörande tillräknandet af Kristi förtjenst, döpelsen och arfsynden.

ADERTONDE KAPITLET.

Innehåll.

I början af detta Kapitel tillkännagifves, att den Romerska Katolicismen är förskingrad, och går sin undergång till mötes, emedan den förfalskat och vanhelgat Ordets och följaktligen Församlingens sanningar. Vers. 1—8.

Sedan målas den smärta, som, vid åsynen af Katolicismens undergång, griper alla, hvilka till den bekänna sig: först de högre af presteståndet, vers. 9, 10: derefter de lägre af samma stånd, vers. 11—16; och slutligen lekmännen, vers. 17—19.

Den glädje, som Himlarnas Englar erfara och de Församlingens menniskor, hvilka äro i det goda och sanna af Ordet, vers. 20.

Romerska Katolicismens undergång i andeliga verlden, vers. 21—24.

Det är i den andeliga verlden, dit alla menniskor komma efter döden, som den Romerska Katolicismen blifvit helt och hållet tillintetgjord. De, som tillhöra denna religion, och som af herrsklystnad utöfvat herravälde öfver menniskors själar under jordelifvet, kunna icke efter yttersta domen, såsom förut, bilda konstgjorda himlar i andeverlden, hvilken är emellan Himmelen och Helvetet; de få icke der qvarstanna, utan drifvas, vid deras ankomst, derifrån, och kastas i helveten, som öfverensstämma med de falskheter och ondskor, hvilka utgjort deras lif i verlden. Det är genom förstöringen af dessa konstgjorda himlar vid yttersta domen 1757, och till följe af omöjligheten att åter upprätta dem, som vi nu se den Romerska Katolicismen i ett aftynande och dess fall förebådande tillstånd här på jorden. Den söker förgäfves att återtaga sitt fordna herravälde; ty genom andeverlden kommer inflytelsen till oss, men den makt, som Romerska Katolicismen i denna mellanverld förr tillskansat sig, är nu helt och hållet tillintetgjord,

Naturliga meningen.

I. Och efter detta såg jag[752] en Engel nederstiga från Him-

Andeliga meningen.

I. Och efter detta såg jag [752] Herren inflyta af Himme-

752. Dessa ord, *Efter detta såg jag*, tillkännagifva, att här handlas om ett nytt uppenbarande. — Swedenborg visar i detta nummer, att hufvudmännen för den Romerska Katolicismen icke kunnat hämta sina afskyvärda dogmer annorstädes ifrån än från helvetet; derefter tillägger han: "Hvad kan vara afskyvärdare, än att åtskilja Herrens lekamen och blod eller brödet och vinet i den Heliga Nattvarden, uppenbarligen emot

Naturliga meningen.

melen, hafvande en stor makt; och Jorden vardt upplyst af Hans herrlighet [753].

II. Och han ropade med kraft, med en väldig röst, sägande: "Fallet, fallet är det

Andeliga meningen.

len med stor kraft; och Församlingen kom i ett himmelskt ljus af Hans Gudomliga Sanna [753].

II. Och Han lät känna verkningarna af sin Gudomliga makt, sägande: "Förskingrad,

detta Sakraments instiftelse, blott för högtidlighetens skull vid messorna, af hvilka de draga fördel? Hvad kan vara afskyvärdare, än att egna dyrkan åt döda menniskor, att knäfalla inför deras bilder, kyssa deras ben och återstoden af deras döda kroppar? Är icke detta att afvända folket från Guds dyrkan, genom att förleda till en ohelig Gudstjenst; — och detta af idel vinningslystnad? Hvad är afskyvärdare, än att låta Gudstjensten under Sön- och Högtidsdagar bestå i icke förstådda messor, och att tillerkänna dem all helighet? Är icke detta att qvarhålla menniskorna i okunnighet och i en blind tro, för att herrska öfver dem och rikta sig sjelfva? Hvad är förmätnare och vederstyggligare, än att på sig öfverföra allt det, som tillhör Herrens Gudomliga makt? Är icke detta att afsätta Herren från Hans Styrelse, och sjelfve uppstiga på Hans thron? Hvad kan slutligen vara afskyvärdare, än att för Folket undanhålla Ordet, som är sjelfva det Gudomliga Sanna, och att i dess ställe påtruga det edikter och dogmer, i hvilka icke ringaste grand finnes af Ordets väsendtliga Sanna?"

753. *En Engel nederstigande från Himmelen*, är Herren, som inflyter af Himmelen, N:r 258; *stor makt* antyder inflytelsens stora kraft. *Jorden upplystes af Engelens herrlighet*, det är Församlingen, som medelst det Gudomliga Sanna befinner sig i Himmelskt ljus; ty *jorden* betecknar Församlingen, N:r 285, och *herrlighet*, det Gudomliga Sanna, N:r 249. Det Gudomliga Sanna, som utgår af Herren, är det himmelska ljus, som upplyser Englarna och utgör deras Vishet. Det är genom inflytelsen af det Gudomliga Sanna som de, hvilka lefva i falskheter, afskiljas från dem, som lefva i sanningar; ty det sannas ljus gör, att falskheterna synas sådana, som de i verkligheten äro.

Naturliga meningen.

"stora Babylon [755]; och är "vordet en djeflars boning [756], "och alla orena andars fängelse, "och alla orena och förhatliga "foglars fängelse [757].

III. Ty alla folkslag hafva druckit af hennes boleris vredes vin, och jordens konungar hafva bolat med henne[758]; och jordens köpmän äro rike vord-

Andeliga meningen.

"förskingrad är den Romerska "Katolicismen [755]; och de, som "betjenade sig af honom för sitt "herravälde, hafva icke hos sig "annat än begärelser att vanhel- "ga sanningar[756], och alla deras "handlingar äro riktade mot "det onda, och alla deras beslut "äro resultater af helvetiska "falskheter [757].

III. "Ty alla hans bekän- "nare äro försänkta i vidske- "pelse och i dåraktiga trosslä- "ror genom hans dogmer, och "Församlingens sanningar haf-

755. *Att ropa med kraft, med en väldig röst,* det är, då det handlas om Herren, att uppenbara verkningen af den Gudomliga makten; *det stora Babylon* är den Romerska Katolicismen, se N:r 631. Denna Babylons förstöring är beskrifven i Afhandlingen om *Yttersta domen* N:r 53 till 64. Man ser der, att de af denna religion, som af kärlek till sig sjelfva herrskat öfver Himmelens och Församlingens heliga ting, och hvilka lefvat som afgudadyrkare, blifvit fördömda och nedstörtade i helvetet; men att de af samma religion, som lefvat enligt Budordens föreskrifter, genom att fly det onda såsom synd, och med detsamma vändt sig till Herren, blifvit frälsta.

756. *Djeflar* betecknа begärelser, som uppkomma af menniskans egenhet, N:r 458, d. v. s. af det onda och falska. Här är det begärelser, att vanhelga sanningarna, för att bekomma herravälde öfver Himmelen och Församlingen. *Blifva djeflars boning,* är att hos sig icke äga annat än ett ohejdadt begär att vanhelga sanningar.

757. *Ande* betecknar allt, som hörer till böjelsen och viljan, och följaktligen till handlingen; *fogel* betecknar allt, som hörer till tanken och förståndet, och följaktligen till beslutet. *Att blifva alla orena andars fängelse,* är således att rikta alla sina handlingar åt det onda; *att blifva alla orena och förhatliga foglars fängelse,* är att stödja sina beslut på helvetiska falskheter.

Naturliga meningen.

ne af hennes yppighets ägodelar [759].

Andeliga meningen.

"va blifvit förfalskade af ho-
"nom [758]; och hans hufvudmän,
"så högre som lägre, hafva be-
"tjenat sig af dessa dogmer
"och förfalskningar, för att
"komma till herravälde öfver
"själar, och förskaffa sig lekam-
"liga och naturliga njutnin-
"gar [759].

758. Se förklaringarna i N:na 632, 635, 720, 721, der dylika uttryck förekomma. *Det vin, som folkslagen druckit,* äro de dogmer, dem Romerska Katolicismens hufvudmän hafva lärt; man har sett N:r 752 några af dessa dogmer, som äro afskyvärda; se här ännu två, som icke äro det mindre: — 1:o De lära, att gerningar, som göras enligt deras lärosystem, äro förtjenstfulla, och de öfverflytta sålunda medelst Herrens förtjenst och rättfärdighet på dessa gerningar, och derigenom på de menniskor, som göra dem; då deremot allt, som är godt och sant, kommer från Herren, och förblifver Herrens tillhörighet i dem, som deraf äro mottag. Allt som kommer från Herren är Gudomligt, och kan aldrig blifva menniskans eget; detta Gudomliga kan vara *hos* menniskan, men är aldrig i hennes egenhet, som är blott ondt. Hvar och en, som tillegnar sig detta Gudomliga såsom sitt eget, orenar derföre och vanhelgar det. — 2:o. De lära, att rättfärdiggörelsen är en verklig heliggörelse, och att deras helgon äro helige i sig sjelfva; ehuru ingen är helig, utom Herren Allena. — Uppenb.-Bok. 15: 4.

759. Med Babylons *köpmän* kunna icke förstås andra än de högre och lägre styresmännen inom den Romerska Katolicismen, enligt den presterliga rangordningen; ty vers. 13 säges det, att de äro *jordens magnater* eller *store*. *Varda rike af hennes yppighets ägodelar,* är att betjena sig af dogmerna och det förfalskade Ordet, för att komma till herravälde öfver menniskors själar, och derigenom bemäktiga sig deras timliga egendom, allt som medel att förskaffa sig lekamliga och naturliga njutningar. Man vet förövrigt, hvilken omätlig rikedom romerska presterskapet förvärfvat genom handel och vandel med heliga ting såsom inkomstkälla. Hvar och en kan lätt inse,

Naturliga meningen.

IV. Och jag hörde en an-
"nan röst från Himmelen, sä-
gande: "Går ut från henne mitt
"folk, att J icke deltagen i
"hennes synder, och att J icke
"fån af hennes plågor [760].

V. "Ty hennes synder haf-
"va sträckt sig ända till Him-
"melen, och Gud hafver ihåg-
"kommit hennes orättfärdig-
"heter [761].

Andeliga meningen

IV. Och jag hörde Herren
gifva denna förmaning: "J,
"som ären i sanningar och ge-
"nom dessa i lefvernets goda,
"varen på eder vakt emot Ro-
"merska Katolicismen, att J
"icke fallen till edra själar i
"hans styggelser, och att J
"icke, såsom han, gån förlo-
"rade [760].

V. "Ty hans ondskor och
"falskheter hafva till och med
"ofredat Englarna i Himme-
"len, men Jag hafver skyddat
"dem för hans våld [761].

att, om ej Reformationen hämmat Påfvarnas herravälde, de skulle slagit under sig alla egendomar och alla skatter i Europa, blifvit allena herrar, och gjort alla andra menniskor till slafvar. Härleder sig icke deras rikedom från de tider, då de kunde bannlysa och afsätta konungar, när desse icke ville lyda dem? Men för hvilket ändamål förvarades så stora inkomster och skatter, om icke för att förskaffa dem lekamliga och naturliga njutningar, nära deras högmod och tillförsäkra dem ett ständigt herravälde? *Idka handel,* är att förvärfva andeliga ägodelar d. v. s. kunskaper om godt och sant, och, i motsatt mening, om ondt och falskt; och att genom dessa sednare vinna verlden, genom de förra himmelen.

760. Denna *andra röst från Himmelen* tillkännagifver en förmaning, gifven af Herren. *Mitt folk,* betecknar alla dem, som vända sig till Herren, d. v. s. som äro i sanningar och genom dessa i lefvernets goda. *Gå ut af Babylon,* är att vara på sin vakt emot Romerska Katolicismens dogmer; *deltaga i hennes synder,* är att till själen falla i Romerska Katolicismens styggelser, ty *hennes synder* äro så betecknade Kap. 17: 4. — *Få af hennes plågor,* vill säga, gå förlorad såsom hon, ty *plågor* beteckna ondskor och falskheter, N:r 657, och följaktligen den undergång, som följer af dessa ondskor och falskheter.

861. *Babylons synder hafva sträckt sig ända till Himmelen,* vill

Naturliga meningen.

VI. "Gifver henne såsom "hon hafver gifvit eder; för-"dubbler åt henne dubbelt "efter hennes verk; i den kalk, "med hvilken hon hafver i-"skänkt, iskänker åt henne "dubbelt [762].

Andeliga meningen.

VI. "Hans anhängare skola "efter döden straffa sig sjelf-"va; de ondskor och falskhe-"ter, medelst hvilka de förledt "andra och störtat dem i för-"derfvet, skola komma åter öf-"ver dem sjelfva i samma "mängd och af samma beskaf-"fenhet [762].

säga, att Romerska Katolicismens ondskor och falskheter hafva till och med ofredat Englarna i Himmelen; *Gud har ihågkommit hennes orättfärdigheter,* vill säga, att Herren skyddat Englarna för de fredstörande ondskornas och falskheternas våld från Romerska Katolicismen. Dessa beteckningar härflyta deraf, att allt i Himlarna är godt och sant, och allt i helvetet är ondt och falskt; Himlarna och helvetena äro också helt och hållet åtskilda, och i ett omvändt läge, såsom antipoder. Deraf följer, att det onda och falska icke borde kunna utsträcka sig ända till Himmelen: när emellertid ondskorna och falskheterna mångdubblat sig utöfver graderna af motståndet, följaktligen öfver det behörliga måttet, blifva Himlarna ofredade; och då skulle de lida våld, om icke Herren skyddade dem medelst en starkare inflytelse. När denna oordning nått sin höjd, håller Herren en yttersta dom, och befriar så Himlarna.

762. Med att *gifva Babylon såsom hon hafver gifvit,* bör man förstå, att anhängare af Romerska Katolicismen straffa sig sjelfva efter döden; med att *fördubbla åt henne dubbelt efter hennes verk,* förstås, att de ondskor, genom hvilka de förledt andra, och bragt dem i förderfvet, skola falla tillbaka öfver dem sjelfva i samma mängd och af samma beskaffenhet; och med att *iskänka dubbelt i densamma kalk, med hvilken hon iskänkt,* att det skall förhålla sig på samma sätt med falskheterna; ty *dubbelt* betecknar mycket till mängd och beskaffenhet; *Babylons verk* beteckna ondskor, emedan de äro onda, och *kalk* eller *vin* betecknar falskheter, N:r 635. Icke de, som de förledt och bragt på fall, skola gifva dem hvad de förtjena, utan de skola vedergälla sig sjelfva, ty allt ondt har med sig sitt straff. På samma sätt säges ofta i Ordet, att Gud skall vedergälla ondt med ondt, och

Naturliga meningen.

VII. "Så mycket hon haf-
"ver sig sjelf förherrligat, och
"lefvat i yppighet, så mycket
"gifver åt henne pina och sorg
"763; förty hon säger i sitt
"hjerta: jag sitter en drott-
"ning, och är icke enka, och
"sorg skall jag icke se 764.

Andeliga meningen

VII. "Så mycket som de
"högmodats öfver sitt herra-
"välde, och förskaffat sig na-
"turliga njutningar, så myc-
"ket skola de efter döden röna
"inre smärtor af det förakt
"och det elände, som skola
"nedtrycka dem 763, eftersom de
"med en stolt inbilskhet säga:
"Vi herrska, vi bibehålla oss
"af oss sjelfva, och vårt her-
"ravälde skall icke hafva nå-
"got slut 764.

att Hans vrede skall falla öfver de onde, att dem förgöra, ehuru det är sjelfva ondskorna, dem de onde gjort, som utöfva denna vedergällning; ty detta är vedergällningsrätten, som härleder sig från denna Gudomliga lag: *Görer andra det, J viljen, att de skola göra eder.* Denna lag är i Himmelen lagen för inbördes kärlek; och det är genom den som dess motsats finnes i helvetet, hvilken består deruti, att hvar och en vederfares hvad han gjort en annan, utan att derföre Himmelen utöfvar någon vedergällning mot helvetet; ty i motsats till den nämda lagen för lifvet i himmelen är detta vedergällningens straff likasom inprägladt i det onda.

763. *Förherrliga sig sjelf,* är att högmodas öfver sitt herravälde: *lefva i yppighet,* är att förskaffa sig lekamliga och naturliga njutningar, N:r 759. *Pina* betecknar en inre smärta, förorsakad af föraktet, som åtföljer förlusten af Herraväldet; och *sorg* betecknar den inre smärta, som förorsakas af fattigdom och elände. Det är i en sådan pina som nöjet att herrska medelst heliga ting förbyter sig hos Babylonierna efter döden, och i en sådan sorg förbyter sig behaget att öfverlemna sig åt rikedomens njutningar; ty det nöje och det behag, som härflyta af kärleken, utgöra hvars och ens lif, och när dessa förvandlas till sina motsatser, blifva de pina och sorg.

764. *Säga i sitt hjerta,* är att vara i en stolt inbilskhet öfver sitt herravälde. *Sitta en drottning,* är att herrska; icke *vara enka,* är att bibehålla sig af sig sjelf; ty att *vara enka,* är att

Naturliga meningen.

VIII. "Derföre skola på en "dag hennes plågor komma, "död och sorg och hunger[765]; "och i eld skall hon uppbrän- "nas; förty stark är Herren "Gud, som henne dömer[766].

Andeliga meningen.

VIII. "Derföre skola på "domens dag straffen för det "onda, som de gjort, komma "öfver dem, nämligen: helve- "tiskt lif, en inre smärta öfver "förlusten af deras herravälde, "och brist på allt begrepp om "det sanna[765]; och de skola ha- "ta Mig och min Församling, "då de skola se, att Jag Al- "lena regerar i Himmelen och "på jorden, och att ingen men- "niska förmår något af sig "sjelf[766].

vara beröfvad man eller försvarare. *Icke skola se någon sorg*, är att aldrig beröfvas detta herravälde.

765. *På en dag*, det vill säga på domens dag; *plågor* äro straffen för det onda, som de gjort i verlden, hvilka skola komma öfver dem. *Död* är helvetiskt lif; *sorg* är smärta öfver förlusten af deras herravälde, N:r 764; *hunger* är brist på allt begrepp om det sanna, N:r 323. Menniskan äger visserligen, så länge hon lefver i verlden, förnuft eller förmåga af inse det sanna, och denna förmåga qvarblifver hos henne efter döden; men de, som af egenkärlek eller högmod öfver egen förståndighet här i verlden blifvit intagna af denna religions falskheter, vilja icke efter döden fatta det sanna: och att icke vilja, är som att icke kunna; de intagas allt mer och mer af falskheter genom deras begär att herrska, och de förblifva för evigt i det falska.

766. *Eld* är helvetisk kärlek eller sjelfkärlek, N:r 494; — denna eld är hat, ty alla de, som äro i kärlek till sig sjelfva, brinna af hat och hämd mot dem, som göra motstånd. Sådane äro de Babylonier, när man efter döden vägrar att ära dem, och att tillbedja dem såsom helige; ifrån det de höra sägas att Herren Allena i Himmelen äras och tillbedes, och att det är en vanhelgelse att ära någon menniska i Hans ställe, äro de derföre intet annat än hat emot Honom. — *Förty stark är Herren Gud, som henne dömer*, vill säga: ty de skola se, att Herren

Naturliga meningen.

IX. "Och jordens konun-
"gar, som med henne bolat,
"och i vällust lefvat, skola
"begråta henne, och jemra sig
"öfver henne, när de se röken
"af hennes brand [767], [768],

X. "Stående långt ifrån af
"fruktan för hennes qval, sä-
"gande: Ve! ve! Babylon, den
"stora staden, den mäktiga sta-
"den! huru har på en stund
"din dom kommit [769], [770]?

Andeliga meningen.

IX. "Och de högre af pre-
"steståndet, som förfalskat och
"våldfört Ordets sanningar, och
"härigenom åtnjutit herravälde
"och rikedom, skola gripas af
"en inre smärta, när de se
"hans fördömelse [767], [768],

IX. "Återförsatta för ett
"ögonblick i deras yttre af
"fruktan för de helvetiska
"straffen, säga de: Ack! Ack!
"den Romerska Katolicismen,
"en lära så förmånlig, en lära
"så mäktig! Huru har du så

Allena regerar i Himmelen och på jorden, och att ingen människa förmår något af sig sjelf. Sådan är betydelsen af dessa ord, ty Herren dömer ingen till helvetet; det är de onde, som döma sig sjelfva: då de känna inflytelsen af Engla-sfären, som omgifver Herren, fly de verkligen och störta sig i helvetet.

767. Med *Konungar* betecknas de, som äro i falskheter af det onda, N:r 704; och här de högre af presteståndet inom Romerska Katolicismen. *Bola* är att förfalska och förvränga Ordets sanningar, N:r 632; *lefva i vällust*, är att åtnjuta herravälde och rikedom, N:r 759. *Begråta henne, och jemra sig öfver henne (Babylon)*, vill säga, att gripas af en inre sorg; *begråta*, betecknar smärtan eller sorgen öfver förlusten af herravälde; och *jemra sig*, bet. smärtan öfver förlusten af rikedom. *Röken af hennes brand*, är Babylons fördömelse till följe af dess falskheter och ondskor.

768. Som hufvudmännen inom den Romerska Katolicismen stadgat sitt herravälde genom att förfalska och förvränga Ordets sanningar, och isynnerhet den, som angår makten att lösa och binda, Matth. 16: 15—20, så visar Swedenborg, N:r 768, att denna Gudomliga sanning blifvit vanhelgad af dem, och att det är så långt ifrån att Herren öfverlåtit åt Petrus en makt, som endast kan tillhöra Gudomen, att Han icke ens gifvit honom en skugga af denna makt.

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

"hastigt och så fullständigt
"kunnat omintetgöras[769], [770]?

769. *Stå långt ifrån af fruktan för hennes qval*, är att vara för ett ögonblick återförsatt i det yttre af fruktan för de helvetiska straffen; ty *qval* betecknar dessa straff, och *stå långt ifrån*, betecknar att vara i det yttre. Den sistnämda beteckningen kommer deraf, att menniskan är i sig sjelf, då hon är i sitt inre; ty i det inre bor hennes kärlek och följaktligen hennes lif: det inre är också i Ordet betecknadt med det, som är nära, då deremot det yttre, såsom varande aflägset ifrån det inre, är betecknadt med, *det som är på afstånd, långt ifrån.* När en ond menniska är i sitt yttre, är hon icke i sig sjelf; hon icke allenast talar och handlar, utan hon tänker och vill då helt annorlunda; ty då är hennes tanke och vilja att visa, det hon är en borgerlig, moralisk, ja till och med andelig menniska, för att icke nås af lagens straff, eller för att icke förlora sitt anseende, och följaktligen den heder och vinning, hon deraf kan draga. Det, som bevisar, att hon då är *långt ifrån* sig sjelf, är att, om hon från sitt yttre återkommer till sitt inre, hvilket inträffar när hon är ensam, hon då tänker och vill helt annorlunda; ja, hon talar till och med helt annorlunda, då hon är med menniskor, som likna henne. Häraf kan man inse, att *stå på afstånd, långt ifrån*, betyder i andelig mening, att vara i sitt yttre. Det, som förnämligast föranleder menniskan att från sitt inre försätta sig i sitt yttre, är fruktan: då hon ser sina medbrottslingar eller dem, som likna henne, straffas, tillsluter fruktan hennes inre, och hon kommer i det yttre, der hon förblifver så länge straffet föresväfvar hennes själ; men hennes inre är dock deraf icke förbättradt, utan förblifver såsom tillförene; hon återgår också till sina ondskor, som äro i hennes inre och utgöra hennes lif, så snart fruktan för straff är borta. — Utropet *vel* betecknar handlingen att sucka öfver ett ömkligt tillstånd, N:r 416. *Babylon*, bet. Romerska Katolicismen; *stad*, bet. lära, N:r 631; dess *dom* är dess fullständiga förstöring; *på en stund* tillkännagifver, att förstörelsen gick hastigt för sig.

770. Denna religion kallas *en mäktig stad*, emedan den starkt befästat sig icke allenast genom den mängd af nationer och folk, som till densamma bekänt sig, utan dessutom genom tusen andra medel; t. ex. genom en mängd af kloster och ska-

Naturliga meningen.

XI. "Och jordens köpmän "skola gråta och sörja öfver "henne, att ingen köper deras "varor mer[771].

XII. "Varor af guld och "silfver, och ädla stenar och "perlor[772], och fint linne och "purpur, och silke och skarla- "kan[773], och all sorts välluk- "tande trä, och allt slags kärl "af elfenben[774], och allt slags "kärl af dyrbart trä, och af

Andeliga meningen.

XI. "Och de lägre af pre- "ststeståndet, hvilka riktat sig "förmedelst de heliga tingen, "skola gripas af en inre smär- "ta öfver hans undergång, då "de icke vidare kunna skörda "någon ära eller vinning af "sina heliga ting, hvilkas van- "helgelse är känd[771].

XII. "Dessa vanhelgade he- "liga ting, af hvilka de icke "mer kunde skörda någon ära "och vinst, äro godheter och "sanningar af andeliga ord- "ningen[772], godheter och san- "ningar af himmelska ordnin- "gen[773], godheter och sannin-

ror af munkar; genom omätliga rikedomar; genom Inquisitions-tribunalet, och dessutom genom hotelser och skräck, särdeles med afseende på skärselden, dit hvar och en måste komma, enligt dess lära; genom utsläckande af all evangelisk upplysning, då Ordets läsning är förbjuden; genom dess messor och en mängd yttre ceremonier; genom de dödas dyrkan, och slutligen genom en omvexlande pomp och stål i det yttre af Gudstjensten.

771. *Jordens Konungar* beteckna de högre af prestestånd, N:r 767; *jordens köpmän* äro de lägre af samma stånd, d. v. s. de, som utöfva prestembetet, och draga fördel af de heliga tingen. *Gråta och sörja*, är att gripas af en inre smärta, N:r 767. *Ingen köper deras varor mer*, vill säga, att de icke vidare kunna skörda någon ära och vinst af de heliga tingen, sedan det blifvit allmänt kändt, att de vanhelgat dem.

772. *Varor* bet. de heliga ting, dem de vanhelgat, och af hvilka de icke mer kunna draga någon vinning, N:r 771. *Guld, Silfver* och *ädla stenar* beteckna andeliga godheter och sanningar, N:r 211, 726; *perlor* beteckna kunskaper om dessa godheter och sanningar, N:r 727.

773. *Fint linne, purpur, silke* och *skarlakan* beteckna i all-

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"koppar, och af jern, och af "marmor [775, 776],	"gar af naturliga ordningen[774], "samt godheter och sanningar "af vetenskapliga ordningen "[775, 776],
XIII. "Och kanel, och väl- "luktande kryddor, och balsam, "och rökelse[777], och vin, och	XIII. "Och en Gudstjenst, "som är grundad på godheter "och sanningar af den ande-

mänhet godheter och sanningar af himmelska ordningen, nämligen *fint linne*, det väsendtliga sanna af det goda; *purpur*, det himmelska goda, N:r 725; *silke*, himmelskt godt och sant, det goda för dess lenhet, och det sanna för dess glans; *skarlakan*, det himmelska sanna, N:r 725. Att de andeliga godheterna och sanningarna nämnas före de himmelska godheterna och sanningarna, kommer deraf, att flere af de Babylonier kunna vara andeliga, så framt de i hjertat ha den vördnad för Ordet, som de med munnen bekänna, då de deremot icke kunna vara himmelska, emedan de icke vända sig till Herren, utan till lefvande och döda menniskor, dem de egna dyrkan.

774. *Trä* betecknar godt, liksom *sten* bet. sant; här menas naturligt godt, emedan *trä* icke är något ämne af värde, såsom de nyssnämda tingen. *Elfenben* betecknar naturligt sant, till följe af dess hvithet och den glans, det kan antaga. Det säges *kärl af elfenben*, för att beteckna, att det naturliga sanna innehåller det naturliga goda, som betecknas med *välluktande trä*, ty *kärl* betecknar det, som i sig innehåller något.

775, 776. *Kärl* bet. det innehållande, N:r 774; här är detta det vetenskapliga om det, som rörer Församlingens ting, ty det vetenskapliga är det, som innehåller det goda och sanna: det är af en ganska åtskillig art, och mottages i minnet. *Kärl af dyrbart trä* betecknar det vetenskapliga, som härleder sig från det förnuftiga goda och sanna; ty *trä* betecknar det goda, N:r 774, och det, som är *dyrbart*, säges om det sanna. *Kärl af koppar* betecknar det vetenskapliga, som kommer af det naturliga goda, emedan *koppar* betecknar det goda, N:r 49. *Kärl af jern* betecknar det vetenskapliga, som härrör af det naturliga sanna, ty *jern* betecknar detta sanna. *Kärl af marmor* betecknar det vetenskapliga, som härleder sig från en skenbarhet af godt och sant.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"olja, och finaste mjöl, och "hvete [778], [779], och lastdragande "djur och får [780], och af hä- "star och vagnar, och kroppar, "och menniskors själar [781].	"liga ordningen [777], och den "som är grundad på godheter "och sanningar af den him- "melska ordningen [778], [779], och "den som är grundad på god- "heter och sanningar af den na- "turliga ordningen [780], och in- "sigt i Ordet, och en lära, som "deraf härflyter, och godheter "och sanningar i bokstafsme- "ningen [781].

777. I föregående vers har fråga varit om allt, som hörer till läran; i denna handlas om allt det, som hörer till Gudstjensten. Gudstjensten kommer efter läran, emedan dess beskaffenhet beror på godheter och sanningar i läran; ty utan läran, som utgör det inre, är Gudstjensten, såsom en blott yttre handling, utan väsende och lif. Allt, som hör till Gudstjensten, bör då, liksom allt, som hör till läran, hänföra sig till godheter och sanningar, hvilka efter deras ordnings-grad äro himmelska, andeliga och naturliga. Här, liksom i versen 12, nämnas de andeliga före de himmelska. — Man uppräknar här *kanel, välluktande kryddor, balsam* och *rökelse*, emedan man begagnade sig af dessa, för att sammansätta altarets rökverk, som betecknade Herrens dyrkan enligt andeliga godheter och sanningar, N:r 277, 392. *Kanel* nämnes här i stället för alla andra kryddor.

778, 779. *Vin* betecknar det sanna, som kommer af kärlekens goda; och *Olja*, detta goda, N:r 316. *Finaste mjöl* betecknar det himmelska sanna; och *hvete*, det himmelska goda. Dessa fyra ämnen beteckna himmelska sanningar och godheter i Gudstjensten, emedan de ingingo som beståndsdelar i dryckoffren och i spisoffren, hvilka tillika med slagtoffren offrades på altaret.

780. *Lastdragande djur* och *får* beteckna offer genom slagtande af offerdjur, och dessa offer utgjorde det yttre af Gudstjensten d. v. s. en naturlig Gudstjenst.

781. *Hästar* beteckna insigt i Ordet, och *vagnar*, läran, som deraf härflyter. N:r 437. *Menniskors kroppar och själar* beteckna

Naturliga meningen.

XIV. "Och frukterna af "din själs begär hafva vikit "ifrån dig; och allt fett och "glänsande har vikit ifrån dig, "och du skall icke mer finna "det [782].

XV. "De, som drifvit han- "del härmed, och äro rike vord- "ne af henne, skola stå långt "ifrån af fruktan för hennes "qval, gråtande och sörjande "[783], [784].

Andeliga meningen.

XIV. "Och de himmelska "sällheter och saligheter, dem "dina anhängare trodde sig "erhålla, förvandlas i tårar "och bedröfvelse; och all lyc- "ka och prakt, af hvilka de "tänkte sig få njuta, förvand- "las till olycka och elände, "och detta tillstånd skall fort- "vara i evighet [782].

XV. "Alla de, som drifvit "näringsfång med åtskilliga "frikallelser och löften om "himmelsk glädje, skola för "ett ögonblick försättas i sitt "yttre, af fruktan för helveti- "ska straff; då skola de jemra "sig [783], [784].

godheter och sanningar i Ordets bokstafsmening, emedan de beteckna detsamma som lekamen och blod i den Heliga Nattvarden; i stället för blod säges här *själ*, emedan *själ* likaledes betecknar det sanna, N:r 681.

782. *Frukterna af din själs begär*, äro yttre sällheter och saligheter, dem Romerska Katolicismens anhängare tro sig erhålla, när de komma till andeverlden; *dessa frukter hafva vikit ifrån dig*, vill säga: hafva blifvit förvandlade till deras motsatser, till tårar och bedröfvelse. *Det feta* hänför sig till det goda, och betecknar här lycka; emedan all glans kommer af ljuset, så hänför sig *det glänsande* till det sanna, och betecknar här det som glittrar, eller prakt; allt detta har vikit bort d. v. s. blifvit förvandladt till dess motsats, till olycka och elände. *Att icke mer finna det*, vill säga, att i evighet förblifva i detta nya tillstånd.

783. *De, som drifvit handel härmed* d. v. s. med *frukterna af själens begär* och med *det feta och glänsande*, beteckna dem, som gjort sig till ett närings-fång, att utdela åtskilliga frikallelser och löften om himmelsk glädje. Här bör man förstå dem af presteståndet, så väl de högre som lägre, hvilka drifvit ett så-

Naturliga meningen.

XVI. "Sägande: Ve! ve! "denna stora stad, omklädd "med finaste linne, och purpur "och skarlakan, och öfver- "gyld med guld, och ädel "sten och perlor! att på en "stund så stora rikedomar blif- "vit förstörda[785]!

Andeliga meningen.

XVI. Och säga: "Ack! Ack! "den Romerska Katolicismen, "till det yttre omgifven med "himmelskt godt och sant, och "med andeligt godt och sant, och "med kunskaper, som deraf "härflyta! att en så stor herr- "lighet, all vår inkomstkäl- "la, kunnat så hastigt och

dant näringsfång; ty de högre äro vers. 23 kallade *köpmän*, och de lägre äro äfven betecknade med detta uttryck vers. 11. — Betydelsen af: *stå långt ifrån af fruktan för hennes qval*, är gifven, N:r 769.

784. Swedenborg uppräknar här åtskilliga frikallelser, med hvilka, liksom med aflatsbref, rättigheten att drifva handel var gifven från Vatikanen; han visar, huru presterskapet riktat sig genom löften åt lekmännen, att ombestyra åt dem himmelsk glädje eller befria dem för skärselden. "Hvad skärselden angår", säger han, "så kan jag försäkra, att den är blott och bart ett påfund af Babylon, för att förskaffa sig verldsliga egodelar. Jag bedyrar, att det icke finnes och icke kan finnas någon skärseld. Hvarje menniska kommer efter döden först till Andarnas verld, som är midt emellan Himmelen och helvetet; och der beredes hvar och en, antingen för Himmelen eller helvetet, efter hvars och ens lefnad i den naturliga verlden. I denna Andarnas verld plågas ingen, eho han vara må: den onde plågas först i helvetet, sedan han efter sin beredelse kommit dit. I denna Andeverld finnas oräkneliga samfund; man njuter der samma nöjen, som på jorden, emedan man är i förbindelse med jordens menniskor, hvilka också äro midt emellan Himmelen och helvetet. Beredelsen, som man undergår, består deruti, att enhvar småningom afkläder sitt yttre, och ådagalägger sitt inre, ända tilldess att den rådande kärleksarten blifvit fullständigt uppdagad. Då visar sig menniskan sådan hon är; och allt eftersom hennes rådande kärlek är god eller ond, lemnar hon andeverlden, för att begifva sig till det rum i Himmelen eller helvetet, som passar för henne".

Naturliga meningen.

XVII. "Och alla styrmän, "och alla de, som på skeppen "äro, och sjömän, och så mån-"ga, som färdas på hafvet, sto-"do långt ifrån [784],

Andeliga meningen.

"så fullständigt omvändelsegö-"ras [785]!

XVII. "Och alla lekmän, "såväl de af den högsta vär-"dighet, som embetsmän af "lägre stånd, och menige man, "hvilka äro tillgifna denna "religion, de der af hjertat be-"känna den och älska den "ömt, blefvo för ett ögonblick "försatta i deras yttre [786].

785. Andeliga meningen af denna vers följer af de förklaringar, som blifvit gifna i N:ma 725, 726, 727 och 769.

786. Från vers. 9 till 16 har fråga varit om presterskapet, som, genom att tillegna sig Gudomlig makt, förskaffat sig verldsliga rikedomar; nu handlas om lekmännen, som af hjertat bekänna och ömt älska denna religion. Med *alla styrmän* bör man förstå dem, som äro af högsta rang, såsom kejsare konungar, prinsar; med dem, *som på skeppen äro*, alla dem, som förvalta högre eller lägre embeten; med *sjömän*, folket; och med *dem, som färdas på hafvet*, alla dem i allmänhet, som äro tillgifna denna religion, af hjertat bekänna och ömt älska den. *Skepp* beteckna andeliga handelsvaror, som äro kunskaper om godt och sant, N:r 406: här äro de naturliga handelsvaror, i utbyte mot hvilka de, om hvilka här handlas, trodde sig få andeliga varor. Här är fråga om *Haf*, emedan hafvet betecknar det yttre af Församlingen, N:r 566, och den Romerska Katolicismen är idel utvertes. Denna vers lämpar sig emellertid endast på dem af denna religion, som af hjertat erkänna och ömt älska den; de, som bekänna sig till den, utan att hafva kunskap om dess bedrägerier och snaror, som handla väl af samvetsgrannhet, och vända sig till Herren, blifva efter döden i Andeverlden undervisade; de antaga sanningarna, förkasta Påfvens dyrkan och helgonens åkallande, och erkänna Herren för Allena Gud i Himmelen och på jorden. — *Stå långt ifrån*, se N:r 769.

Naturliga meningen.

XVIII. "Och då de sågo "röken af hennes brand, ro- "pade de sägande: hvilken "*(stad)* var lik denna stora "stad [787]!

XIX. "Och de kastade stoft "på sina hufvuden, och ropa- "de gråtande och sörjande, sä- "gande: Ve! ve! [788] Denna sto- "ra stad, i hvilken alla de, "som hade skepp i hafvet, äro "rike vordne af hennes kost- "lighet! huru äro de på en "stund utplundrade [789]?

XX. "Himmel! fröjda dig "öfver henne, och J (äfvenle- "des), helige Apostlar och "Profeter! ty Gud hafver

Andeliga meningen.

XVIII. "Och då de sågo "dess fördömelse, suckade de "sägande: hvilken lära var "någonsin jemförlig med den "Romerska Katolicismens [787]!

XIX. "Och de blefvo så "till det inre som yttre betag- "na af sorg och bedröfvelse "sägande: Ack! Ack! [788] denna "öfverseende lära, enligt hvil- "ken alla de, som hade verlds- "liga och timliga rikedomar, "kunde i utbyte få andeliga "och eviga! huru hafva dessa "rikedomar kunnat så hastigt "och fullständigt omintetgö- "ras [789]?

XX. "Himmelens Englar, "och J, Församlingens men- "niskor, som af Ordet ären i "det goda och sanna, varen af

787. *Röken af hennes brand*, det är dess fördömelse, N:r 767. — Lekmännens utrop, då de sågo dess fördömelse, kom deraf, att de ansett denna deras religion förträffligare, än hvarje annan. Man vet, att presterskapet, för att vidmakthålla denna tro, icke förgäta att utbasuna, det Romerska Katolicismen är Moder-Kyrkan.

788. *Kasta stoft på sina hufvuden*, vill säga: att betagas af inre sorg och bedröfvelse. *Ropa gråtande och sörjande*, vill säga: att till det yttre gripas af sorg och bedröfvelse; *gråta* betecknar själens bedröfvelse, och *sörja*, hjertats. *Ve! ve!* se N:r 769.

789. *Den stora staden*, betecknar Romerska Katolicismens lära, N:r 769. *Hafva skepp på hafvet*, är att äga naturliga och verldsliga rikedomar, N:r 786. *Varda rike af Babylons kostlighet*, är att tro sig i utbyte mot dessa verldsliga och timliga rikedomar kunna få andeliga och eviga rikedomar, eller välsignelser och sällheter efter döden. *På en stund*, vill säga hastigt, N:r 769.

Naturliga meningen.

"dömt eder dom öfver hen-
"ne [790].

XXI. Och en stark Engel tog upp en sten, stor som en qvarnsten, och kastade den i "hafvet, sägande: "Sålunda "skall Babylon, den stora sta-"den, med fart nedstörtas och "icke varda funnen mer [791].

Andeliga meningen.

"glädje hänryckte, ty de, som "voro i det onda och falska, "hörande till denna religion, "äro aflägsnade och förkasta-"de [790].

XXI. Och Herren inflöt starkt från Himmelen på de falskheter, som blifvit bekräftade genom förfalskning af det sanna i Ordet, och dref dem tillbaka i helvetet, sägande: "Sålunda skall den "Romerska Katolicismen med

790. Med *himmel* menas himmelens Englar; med *Apostlar* och *Profeter*, Församlingens menniskor, som af Ordet äro i det goda och sanna, N:r 79, 8. Apostlar och Profeter kallas *heliga*, emedan de — abstrakt taget — beteckna sanningar och godheter i Ordet, hvilka i och för sig äro heliga, såsom tillhörande Herren, N:r 586. Det är föröfrigt lätt att inse, att här icke fråga kan vara om de Apostlar och Profeter, som omnämnas i Ordet, då dessе voro till antalet få och icke bättre än många andra menniskor. *Döma (Utföra) Himmelens, Apostlarnas och Profeternas dom öfver henne*, är att långt från Himmelens Englar och Församlingens menniskor aflägsna och förkasta alla dem, som äro i det onda och falska, hörande till denna religion; desse allena blifva förtappade, men icke de, hvarom talats, N:r 786. — Här yttra Englarna ännu icke sin glädje, det säges blott till dem, att fröjda sig; först i nästa kapitel, från 1 till 9 versen, öfverlemna de sig åt den lifligaste glädje, och tacka Herren, att han från dem aflägsnat alla sådana, som äro i denna religions ondskor och falskheter. Englarnas glädje kommer föröfrigt icke derifrån, att Babylonierna blifvit störtade i helvetet; andras olycka kan icke gifva dem någon glädje; deras glädje kom derutaf, att, då Babylonierna genom sin närvaro i Andeverlden lagt hinder i vägen för bildandet af en Ny Himmel och en Ny Församling, dessas bildande nu skulle påskyndas genom Babyloniernas fördrifvande från andeverlden.

Naturliga meningen.

XXII. "Och harpolekares, "och spelmäns, och piparee, och "basunares stämma skall icke "mer varda hörd i dig [792]; och "ingen konstnär, af hvilken "konst det vara må, skall i

Andeliga meningen.

"dess lära helt och hållet om-"störtas, och icke mer uppresa "sig [791].

XXII. "Och bland dess an-"hängare skall icke finnas mer "någon böjelse för andeligt "godt och sant, icke heller nå-"gon böjelse för himmelskt "godt och sant [792], och man

791. En handling af en *Engel* betecknar inflytelse, som utgår af Herren från Himmelen, N:r 258. Som Engelen benämnes stark, så handlas här om ett starkt inflytande. *En sten, stor som en qvarnsten*, betecknar falskheter, bekräftade genom vanställning af det sanna i Ordet; *sten* betecknar det sanna, och *qvarnsten* betecknar efterforskning, undersökning och bekräftelse af det sanna, som utgår af Ordet; men som fråga här är om Babylon, måste dessa beteckningar tagas i motsatt mening. *Kasta stenen i hafvet*, det är att drifva dessa falskheter tillbaka i helvetet. *Babylon, den stora staden*, är Romerska Katolicismen med dess lära, N:r 631. *Med fart nedstörtas*, är att helt och hållet omstörtas. *Skall icke varda funnen mer*, vill säga, att den icke mer skall uppresa sig. — Efter yttersta domen, som hölls 1757, tillåtes icke vidare dem af denna religion, som äro i det onda och falska, att efter döden stanna qvar i Andeverlden, och der, såsom förut, bilda konstgjorda himlar; utan så snart som de dit anlända, förvisas de till de samfund der, hvilka äro i förbindelse med helvetena, och kort derefter störtas de i dem, den ene efter den andre.

792. *Stämma* eller ljud betecknar böjelse, ty *ljud*, ton, motsvarar böjelsen; sträng-instrumenter motsvara andeliga böjelser, och blås-instrumenter himmelska böjelser. *Harpolekares och spelmäns stämma* betecknar således andeliga böjelser för godt och sant, och *pipares och basunares stämma* bet. himmelska böjelser för godt och sant. *Denna stämma skall icke mer höras i Babylon*, vill säga, att dylika böjelser skola icke vidare finnas bland dem, som antaga Romerska Katolicismens lära, och derefter ställa sin lefnad. De yttre böjelser, i hvilka de äro, då de afhöra messor, eller äro upptagna af andra andaktsöfnin-

Naturliga meningen.

"dig finnas mer [793]; och qvarn-
"stens buller skall icke mer
"höras i dig [794].

XXIII. "Och lampas ljus
"skall icke mer lysa i dig [796],
"och brudgummes och bruds
"röst skall icke mer höras i dig
"[797, 798]; eftersom dina köpmän
"voro jordens store [799]; efter alla

Andeliga meningen.

"skall icke vidare finna hos
"dem någon kunskap eller nå-
"gon tanke om det andeliga
"sanna [793]; och de skola icke
"mer sysselsätta sig med nå-
"gon efterforskning eller un-
"dersökning eller bekräftelse
"af detta sanna [794].

XXIII. "Och hos dem skall
"icke mer finnas någon upp-
"lysning af Herren, följaktli-
"gen icke heller någon upp-
"fattning af det andeliga sanna
"[796], och man skall icke mer

gar, som icke äro grundade på Ordet, äro icke annat än rent naturliga, sinliga och köttsliga; och då i dessa böjelser icke finnes något inre från Herren, är icke underligt, att Katolikerna, i den förblindelse de äro, egna dyrkan åt lefvande och döda menniskor.

793. *Med Konstnär* betecknas den, som af insigt i det andeliga sanna tänker det, och, genom abstraktion, denna insigt och denna tanke. *Ingen konstnär skall i dig finnas mer,* vill säga, att hos dem skall icke vidare finnas någon insigt i eller någon tanke om andeligt sant. Det tillägges, *af hvad konst det vara må,* för att tillkännagifva, att bristen på det sanna är fullständig.

794, 795. *Qvarnstens buller* betecknar efterforskning, undersökning och bekräftelse af det andeliga sanna, Se N:r 791. Således skall hos dem icke vidare förekomma någon efterforskning, undersökning eller bekräftelse af andeligt sant; och detta derföre, att de hos dem antagna och bekräftade falskheterna sätta sig deremot.

796. *Lampas ljus,* betecknar upplysning, som kommer af Herren, och följaktligen uppfattning af andeligt sant: ty med *ljus* förstår man himmelens ljus, i hvilket Englarna äro, äfvensom menniskorna med hänsyn till förståndet. Detta ljus är i sitt väsende Gudomlig Vishet, som utgår af Herren såsom andeliga Verldens Sol; och af detta ljus kommer all upplys

Naturliga meningen.

"folkslag blifvit förvillade af "din trolldom 800.

Andeliga meningen.

"hos dem finna någon förbin-"delse mellan det goda och "sanna, i hvilken Församling "består 797, 798, eftersom deras "styresmän drifvit handel med "heliga ting 799, eftersom alla "redliga menniskor blifvit för-"ledda till afguderi genom

ning och all uppfattning af andeligt sant. Men man kommer icke till denna upplysning och denna uppfattning, så framt man icke älskar de Gudomliga sanningarna andeligen d. v. s. derföre, att de äro sanningar. Då anhängare af den Romerska Katolicismen icke älska något andeligt ljus, kunna de icke bekomma hvarken upplysning eller uppfattning af andeligt sant.

797, 798. I högsta mening betecknas med *Brudgumme* Herren, och med *Brud* Församlingen: föreningen mellan Brudgumme och Brud betecknar förbindelsen emellan godt och sant, som utgör Församling hos menniskan. Men som denna himmelska förening försiggår hos menniskan genom det Gudomliga Godas emottagande af Herren i Ordets Gudomliga Sanningar, så är tydligt, att ingen förbindelse mellan godt och sant kan äga rum hos dem, som lefva efter den romerskt-katolska läran.

799. *Med jordens store* bör man förstå de högre af prestestånden, sådana som Kardinaler, Erke-Biskopar och Biskopar; de kallas *köpmän*, emedan de drifvit handel med Församlingens heliga ting, N:na 771, 783. Men då de högres föredöme följes af underordnade, så säges här, att Babylonierna blifvit beröfvade allt det, som i föregående vers och i början af denna blifvit uppräknadt; *eftersom dina köpmän voro jordens store*, vill säga, eftersom styresmännen drefvo handel med heliga ting. Här är aldrig fråga om deras årliga eller tillfälliga inkomster; utan den handel, hvarom fråga är, bestod i den vinst, de förskaffade sig genom åtskilliga frikallelser, dem de beviljade i kraft af Nycklarnas makt, genom förläning af privilegier, genom frivilliga gåfvor, och genom åtskilliga andra medel.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"deras brottsliga bedrägeri-"er [800].
XXIV. "Och i henne vardt "funnen Profeters och Heli-"ges blod, och alla deras, som "dräpne äro på jorden [801]".	**XXIV.** "Och genom den Ro-"merska Katolicismen hafva "alla lärans sanningar ur Or-"det blifvit förvända, och hela "den Kristna Verlden blifvit "störtad i det onda och fal-"ska [801]".

800. *Folkslag* beteckna dem, som äro i lefvernets goda, N:r 483, 667; *vara förvillad af trolldom*, är att blifva förledd till afguderi genom brottsliga bedrägerier.

801. *Profeters och Heliges blod fanns i Babylon*, vill säga, att genom den Romerska Katolicismen har lärans sanningar ur Ordet blifvit förvända. Se N:r 687. *Alla deras blod, som dräpne äro på jorden, vardt funnen i henne*, vill säga, att det är genom Romerska Katolicismen som hela den kristna Verlden, här betecknad med *alla på jorden*, blifvit störtad i det onda och falska; ty *att dräpas*, är att andeligen dö, N:r 307.

NITTONDE KAPITLET.

Innehåll.

Vi hafva i inledningen till åttonde kapitlet sett, att Uppenbarelseboken kan från detta kapitel indelas i fyra hufvud-afdelningar: 1:o Församlingens tillstånd hos Protestanterna; 2:o Den romerskt-katolska Religionens tillstånd; 3:o Yttersta domen; 4:o Stiftelsen af Nya Jerusalem. Sedan Protestantismens och den Romerska Katolicismens särskilda tillstånd blifvit uppenbarade i de föregående kapitlen, komma vi nu till uppenbaranden, som röra Yttersta Domen och stiftandet af Herrens Nya Församling; de, som angå Yttersta Domen, innehållas i

detta och nästföljande kapitel, ehuru äfven här Nya Församgen vidröres; men mera specielt handlas om Nya Jerusalem i de tvenne sista kapitlen.

Detta kapitel börjar med ett Herrens förherrligande: de lägre Himlarnas Englar tacka Herren, att Han befriat dem från den Romerska Katolicismen genom förstöringen af de konstgjorda himlar i andeliga verlden, hvilka uppfångade deras ljus, och störde deras salighet, vers. 1—4.

Herren visar sig såsom Himmelens och jordens Ende Gud, och de tre Himlarnas Englar tillkännagifva enhälligt sin glädje deröfver, att Herrens förbindelse med sin Nya Församling nu kommer att till fullo verkställas, — vers. 6—10.

Herrens Tillkommelse förkunnas genom uppenbarandet af Ordets andeliga mening; insigt i denna mening meddelas Nya Församlingen, — vers. 11—16.

Uppmaning till alla dem, som höja sina tankar till Himmelen, att ingå i Nya Församlingen, — vers. 17, 18.

De, som äro i tron, skild från kärleken till nästan, sätta sig emot denna uppmaning, och rusta sig att vederlägga Ordets Gudomliga Sannningar, — vers. 19.

Men de utdrifvas och fördömas, vers. 20, 21.

Naturliga meningen.

1. Efter detta hörde jag såsom en röst af en talrik skara i Himmelen, som sade: "Hal-"leluja [803]! Salighet och Herr-"lighet och Ära och Makt Her-"ranom, vårom Gudi [804]!

Andeliga meningen.

1. Sedan Babylonierna blifvit utdrifna, hörde jag de lägre Himlarnas Englar, som sade: "Prisom Herren [803]! Nu "äro vi frälsade, ty vi kunna "nu emottaga det Gudomliga "Sanna och det Gudomliga

803. *Efter detta*, vill säga, sedan Babylonierna blifvit utdrifna, hvarom handlats i föregående kapitel, och med anledning af denna utdrifning. *En talrik skara i Himmelen* betecknar de lägre Himlarnas Englar, ty det säges, N:r 808, att de fyra och tjugu Åldrige och de fyra Djuren, med hvilka man bör förstå de öfre Himlarnas Englar, tillbådo Honom, som satt på Thronen, också sägande: *Halleluja. En röst, som sade Halleluja*, är Herrens prisande af de lägre Himlarnas Englar; ty

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"Goda, som utgå af Hans All-"makt [804],
II. "Ty sannfärdiga och "rättfärdiga *(äro)* Hans domar, "att Han dömt hafver den sto-"ra Skökan, som förderfvat "jorden med sitt boleri[805], och "hafver hämnats sina tjenares	II. "Ty Han dömer efter "sin Gudomliga Vishets och "sin Gudomliga Kärleks lagar, "och har fördömt den Romer-"ska Katolicismen, som omin-"tetgjort Församlingen genom

Halleluja, ett hebreiskt ord, betyder *Lofver Gud*; det var således ett uttryck af tacksägelse och Herrens lof, utgånget från ett gladt hjerta.

804. Dessa ord, *Salighet Herranom, vårom Gudi*, betyda, att Herren är sjelfva *Saligheten* och följaktligen Saliggörare eller Frälsare, N:r 368, *Herrlighet* betecknar det Gudomliga Sanna, och *Ära*, det Gudomliga Goda, N:r 249; *Makt*, när fråga är om Herren, är Hans Allmakt. Uttrycket *Herren* hänför sig till det Gudomliga Goda, och uttrycket *Gud* till det Gudomliga Sanna. I bokstafsmeningen tagas orden, salighet, herrlighet, ära, hvart för sig; men i andeliga meningen sammanbindas de, för att bilda en sammanhängande mening; detta är hvad som ofta inträffar i Ordet; ty man finner der ofta en följd af namn på menniskor, folkslag och städer, hvilka icke skulle innebära någon andelig betydelse, om så icke vore. — Inflytelsen från Herren nådde med svårighet de lägre Himlarna, innan Babylonierna blefvo utdrifna, emedan desse verkade detsamma, som i vår verld mörka moln emellan solen och menniskorna; ty på samma sätt som solens ljus uppfångas och försvagas af mellankommande moln, på samma sätt uppfångades och försvagades ljuset från den andeliga Solen, som är Herren, af Babyloniernas afskyvärda falskheter. Förhållandet är alldeles detsamma, med den skilnad blott, att i förra fallet var hindret naturligt, i det sednare andeligt: också visa sig falskheter i andeliga verlden som mer eller mindre dunkla eller mörka skyar, allt efter falskheternas beskaffenhet. Häruti ligger ock orsaken, hvarföre Ordets andeliga mening icke blifvit upptäckt förr än efter den sednaste yttersta domen.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"blod, *(hvilket hon utgjutit)* med "sin hand[806]".	"sina förfalskningar af Ordet "[805], och har straffat den för "våldet, som Babylonierna ut-"öfvat på deras själar, som "Honom dyrkade[806]".
III. Och åter sade de: "Hal-"leluja! och hennes rök skall "uppstiga i tidehvarfvens ti-"dehvarf[807]".	**III.** Och de tillkännagåfvo ånyo sin glädje, sägande: "Lofvom Herren, ty deras van-"helgelser äro fördömda för "evigt[807]".

805. *Domar* beteckna Gudomliga sanningar, N:r 668; *sannfärdig* hänför sig till det Gudomliga sanna eller den Gudomliga Visheten, och *rättfärdig* till det Gudomliga goda eller den Gudomliga kärleken, N:r 173. — *Den stora skökan* betecknar det stora Babylon eller den Romerska Katolicismen, N:r 719; *jorden* bet. Församlingen, N:r 285: *förderfva genom sitt boleri,* är att omintetgöra genom förfalskningar af Ordet, N:r 721.

806. *Blod* betecknar det Gudomliga sanna, N:r 684; *att utgjuta blod,* är således att utöfva våld mot Herrens Gudomliga och Ordet, och här, att utöfva våld mot dem, som Honom dyrka, hvilka äro betecknade med *Hans tjenare.* Hufvudmännen för den Romerska Katolicismen hafva utöfvat våld mot deras själar, som dyrkade Herren, i den mening, att de öfverfört på sig Gudomlig dyrkan, och förbjudit Ordets läsande. Det säges, att Herren *hämnats sina tjenares blod,* liksom Herren skulle hänföras af hämd-känsla; detta är ett talesätt enligt skenbarheten, se regeln 20; det är tvärtom de onde, som andas hämd mot Honom, då de på yttersta domens dag skiljas från de gode, och störtas i helvetet. På lika sätt vredgas en brottsling mot lagen, och andas endast hämd mot domaren, när han hör sin dom afkunnas; ehuru lagen är okänslig, och domaren icke är intagen af någon hämdkänsla.

807. *Att åter säga: Halleluja,* är att ånyo tillkännagifva sin glädje deröfver, att de blifvit befriade från Babylonierna: denna omsägning kommer äfven af den fruktan, som de lägre Himlarnas Englar hade, att än vidare blifva oroade af dem. *Halleluja,* är prisande af Herren, N:r 803. *Rök* betecknar falskheter, som härflyta af begärelser; ty falskheter, som härleda sig

Naturliga meningen.

IV. Och de fyra och tjugu Åldrige och de fyra Djuren föllo ned, och tillbådo Gud, som satt på Thronen, sägande: "Amen, Halleluja[808]!"

V. Och en röst utgick från Thronen, sägande: "Lofver "vår Gud, J alle Hans tjenare, "och J, som Honom frukten[809], "både små och store[810].

Andeliga meningen.

IV. Och de öfre Himlarnas Englar tillbådo Herren såsom Himmelens Gud och hela verldens Domare, sägande: "Det "är sanning, lofvom Herren "[808]!"

V. "Sedan inflöt Herren på hela Himmelen, sägande: "Till- "bedjen Mig såsom Himmelens "Ende Gud, J alle, som ären "i trons sanna och i kärlekens "goda[809], hvilken eder grad

från det onda, se i andeliga verlden ut såsom rök af eld, N:r 422. Man har sett, N:r 767, att röken af Babylons brand betecknar dess fördömelse till följe af dess falskheter och ondskor, och följaktligen till följe af dess vanhelgelser. ***Skall uppstiga,*** är ett tillkommande i stället för ett närvarande; andeliga meningen gör icke afseende på tid, se regeln 6. ***I tidehvarfvens tidehvarf,*** vill säga, i evighet.

808. ***De fyra och tjugu Åldrige och de fyra Djuren*** beteckna de öfre Himlarnas Englar, N:r 369; ***falla ned och tillbedja,*** är att ödmjuka sig och under förödmjukelse tillbedja, N:r 370. ***Den, som satt på thronen,*** är Herren såsom Himmelens Gud och verldens Domare, ty ***thron*** betecknar Himmel, N:r 221; den betecknar ock dom, och detta särskildt här, efter fråga är om Babylons dom. ***Den, som satt på thronen,*** kallas här ***Gud,*** under det han annars kallas ***Lam;*** med ***Gud*** bör man förstå Herrens sjelfva Gudom, som kallas Fader, och med ***Lammet*** Hans Gudomliga Mandom, som kallas Son, N:na 269, 291. ***Amen*** betecknar sanning, N:na 23, 28, 61, 371, 375; det är bifall, yttradt till det lof, som frambars af de lägre himlarnas Englar. ***Halleluja,*** är Herrens lof. N:r 803.

809. ***En röst, som utgick från Thronen,*** är inflytelsen af Herren på hela Himmelen. Som Herren är öfver Himlarna, och synes för Englarna såsom Sol, så talar Han icke derifrån till dem, utan inflyter, och hans inflytelse emottages i Himmelen och förkunnas högt, således har denna röst blifvit hörd af Johannes och af Englarna. ***Lofva Gud,*** är att tillbedja Herren så-

Naturliga meningen.

VI. Och jag hörde såsom en röst af en talrik skara, och såsom en röst af många vatten, och såsom en röst af starka tordön, sägande: "Halle-"luja! ty Herren Gud, Alls-"mäktig, regerar 811.

VII. "Låtom oss glädjas "och fröjdas, och gifva Honom "herrligheten, eftersom Lam-"mets bröllop är kommet 812, "och dess hustru hafver sig "beredt 813."

Andeliga meningen.

"än må vara af vishet och "kärlek 810.

VI. Och jag hörde den yttersta Himmelens Englar och den andra Himmelens Englar och den öfversta Himmelens Englar tillkännagifva en enhällig glädje, sägande: "Lof-"vom Herren! ty Herren Al-"lena regerar 811.

VII. "Låtom oss vara gla-"de i själ och hjerta, och för-"herrliga Herren deröfver, att "Hans äktenskap med För-"samlingen från detta ögon-"blick går i fullbordan 812,

som Himmelens ende Gud; *tjena Honom*, är att vara i trons sanningar, N:ra 3, 380; och *frukta Honom*, är att vara i kärlekens goda, N:r 628. Denna vers hänför sig icke, såsom de föregående, till domen öfver Babylon, den förbinder sig med det, som kommer att sägas om stiftandet af Nya Församlingen.

810. Med orden, *både små och store*, förstår man dem, som äro i en mindre eller större grad af kärlek, N:r 527; och som dessa ord äfven lämpa sig på dem, som *tjena*, d. v. s. på dem, som äro i trons sanningar eller i vishet, så beteckna de äfven åtskilliga grader af vishet.

811. *En talrik skara*, betecknar den yttersta Himmelens Englar, N:r 803. *Många vatten*, beteckna andra Himmelens Englar, och *starka tordön*, Englarna af öfversta Himmelen; ty *vatten* har afseende på det sanna, och *tordön* på det goda, N:ra 614. 615. *Rösten*, som lät höra sig i alla tre Himlarna, tillkännagifver här en enhällig glädje. *Halleluja*, är Herrens Lof, N:r 808. *Herren Gud Allsmäktig*, är Herren Allena; ty Han kallas den *Allsmäktige*. Uppenb.-Bok. 1: 8; 4: 8.

812. *Glädjas och fröjdas*, är att vara glad till själ och hjerta: glädje i själen eller i förståndet åstadkommes genom trons sanningar; och glädje i hjertat eller i viljan, genom kärlekens godheter. *Gifva Gud herrligheten*, är att erkänna Herrens Gu-

Naturliga meningen.

VIII. "Och henne vardt gif-
"vet, att klädas i fint linne,
"rent och glänsande [814]; ty fint

Andeliga meningen.

"och att de, som skola bilda
"det Nya Jerusalem, nu bere-
"das, att der inträda [813].

VIII. "Och dem blef gifvet,
"att genom Ordet undervisas i
"väsendtliga och rena sannin-

domliga egenskaper, N:r 693; och följaktligen att förherrliga Honom; *derföre att Lammets bröllop är kommet*, vill säga, att från detta ögonblick går Herrens äktenskap med Hans Församling i fullbordan. Det är med afseende på denna beteckning som uttrycket *Lam* användes, hvilket betecknar Herren till Hans Gudomliga Menskliga, N:r 269, 291. Herrens äktenskap med Församlingen går i fullbordan, när Hans Menskliga erkännes för Gudomligt; ty derigenom erkännes, att Gud Fader och Herren äro ett, som själ och kropp, och då vänder man sig icke till Fadren för Sonens skull, utan man vänder sig till Herren Sjelf, och genom Honom till Gud Fader, eftersom Gud Fader är i Herren, såsom själen är i kroppen. Innan detta Menskliga erkännes som Gudomligt, finnes visserligen äktenskap emellan Herren och Församlingen, men endast hos dem, som vända sig till Herren, och som tänka på Hans Gudom, utan att ifrågasätta, om Hans Menskliga är Gudomligt eller ej, såsom de till tro och hjerta enfaldige göra, men sällan vetenskapsmän och lärde. Man kan för öfrigt icke förlika sig med tanken på tre männer till en enda hustru, eller på tre själar till en enda kropp; om man således icke erkänner en enda Gud, i hvilken är Treenhet, och att Herren är den Guden, är äktenskapet icke möjligt. — Detta äktenskap kunde icke till fullo gå för sig, förrän i andeliga verlden Babylonierna blifvit frånskilda, liksom Filisteas och Drakens anhängare; men som detta afskiljande blifvit verkställdt, så säges det, att från detta ögonblick kan Herrens äktenskap med Församlingen gå i fullbordan.

813. *Hustru*, är Herrens Nya Församling, det Nya Jerusalem. Uppb. B. 21: 2, 9, 10. — *Hon hafver sig beredt*, vill säga, att de, som skola bilda denna Nya Församling, nu beredas att der ingå.

Naturliga meningen.

»linne *(är)* de Heligas rättfär-»digheter [815].

IX. Och han sade till mig: »Skrif: *Salige de, som kallade äro »till Lammets bröllops nattvard*[816]!» Och han sade: »Dessa äro sannfärdiga Guds Ord[817]».

Andeliga meningen.

»gar [814]; ty dessa sanningar »införa i lefnadens goda dem, »som tillhöra Herrens Församm-»ling [815].

IX. Då sade till mig en Engel, sänd från Himmelen: »Lägg Nya Församlingen på »hjertat denna förutsägelse: »*Evig lycksalighet tillhör dem, som »under jordelifvet förbindas med »Herren genom det sanna och goda, »som tillhör denna Församling*[816]!»

814. *Det vardt gifvet åt bruden*, d. v. s. åt dem, som skola tillhöra Nya Jerusalem; att *kläda sig i fint linne, rent och glänsande*, vill säga, att genom Ordet undervisas i väsendtliga sanningar; ty hvita kläder och särskildt *fint linne* beteckna dessa sanningar, N:na 212. 773. *Rent* bet. det, som är fritt från ondt, och *glänsande* bet. det, som är fritt från falskt. Ju mer Englarna i himmelen äro i sanningar och i en lefnad enligt dessa sanningar, desto mer synas deras kläder af en bländande hvithet, eftersom de äro i ett allt mer glänsande ljus.

815. *Fint linne* betecknar väsendtliga sanningar, som komma från Herren genom Ordet, N:r 814; *rättfärdigheter* beteckna lefvernets godheter hos dem, som äro i dessa sanningar; ty det *rättfärdiga* säges om det Gudomliga goda, N:r 173. *De helige* beteckna Gudomliga Sanningar, N:r 586, och följaktligen dem, som äro i dessa sanningar, d. v. s. dem, som tillhöra Herrens Församling. I naturlig mening kallas den *rättfärdig*, som lefver enligt de borgeliga och moraliska lagarna; men i andelig mening är den rättfärdig, som lefver enligt de Gudomliga lagarna; och de Gudomliga lagarna äro de sanningar, som innehållas i Ordet.

816. Det är tydligt, att fråga här är om en Engel, som talar till Johannes; ty i följande vers ser man, att Johannes kastar sig till hans fötter, för att tillbedja honom, men att Engelen sätter sig deremot. Det, som Johannes förut hört, kom från sjelfva Himmelen och från många Englar, som talade enhälligt genom Herrens inflytelse, såsom man ser af vers.

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

Och han tillade: "Denna för-
"utsägelse kommer från Her-
"ren, som är Sjelfva Sanin-
"gen 817".

5, 6 och 7, der pluralis användes, under det att singularis förekommer i vers. 10; således handlas här om en enda Engel, som blifvit sänd af Herren, att tala till Johannes. När Englar få tillstånd att tala med en menniska, tala de icke till henne från Himmelen, utan rösten, som höres, kommer af Herren genom Himmelen; de sända en Engel af deras samfund till denna menniska, och samtalet sker genom denne utskickade, som då står under inflytelse af samfundets allmänna vilja, och derföre kallas *subjekt;* sådan är han, som nu samtalar med Johannes. Hans uppdrag består i att förkunna jordens innevånare, att hela Himmelen erkänner Herren Allena för Gud, att man icke bör tillbedja någon, utom Honom Allena, och att den Nya Församlingen skall stiftas af Honom på jorden, såsom den blifvit stiftad i Himlarna; ty Församlingen bildas först i Himlarna af Herren, och derefter genom Himlarna på jorden. — *Skrifva,* är att lägga denna förutsägelse på hjertat, N:r 639. *Lycksalige* äro de, som hafva evigt lif, N:r 639. *Lammets nattvard* betecknar Herrens äktenskap eller förbindelse med Hans Nya Församling, N:r 812; *vara kallad,* är att emottaga den nya läran; alla äro visserligen kallade, men de, som icke antaga denna lära, förkasta kallelsen. Det säges *nattvard,* emedan nattvard intages om aftonen, och det är under Församlingens slutliga tillstånd, hvilket betecknas med afton, som kallelse sker; och när *de kallade* anlända, då är Nya Församlingens *morgon,* N:r 151. Den Judiska Församlingen hade uppnått sin afton, när Herren gick upp till Jerusalem, för att undergå lidandet, och det var derföre som Han spisade aftonmåltid med sina lärjungar, och instiftade Nattvarden, som derföre kallas Helig. Det är ock genom denna Heliga Nattvard, som förbindelse sker mellan Herren och menniskan, eller *bröllop,* om menniskan, efter att hafva bättrat sig, vänder sig till Herren direkte; annars är väl Herren närvarande, men ingen förbindelse sker.

817. Behöfver ingen förklaring.

Naturliga meningen.

X. Och jag föll ned för hans fötter, att tillbedja honom; och han sade till mig: "Se till, "att du det icke gör; jag är "din medtjenare och dina brö-"ders, som hafva Jesu vittnes-"börd: Tillbed Gud [818]; ty Je-"su vittnesbörd är profetians "ande [819]".

Andeliga meningen.

X. Och jag kastade mig ned, för att tillbedja honom, i den tro, att han var Herren; men han sade till mig: "Eng-"lar må icke tillbedjas eller "åkallas, ty de äro icke Gu-"domlige; utan, såsom bröder "med bröder, så äro de i sam-"band med dem, som erkänna "Herren för Himmelens och "jordens Gud i Hans Gudom-"liga Menskliga, och som lef-"va efter de Tio Budordens "föreskrifter. Tillbed Herren "Allena [818]; ty dessa båda san-

818. De orden: *Jag föll ned för hans fötter, att tillbedja honom, och han sade till mig: "Se till, att du det icke gör"*, bevisa, att Johannes trodde, att Engelen, som talade med honom, var Herren, och beteckna dessutom, att Englar icke böra tillbedjas eller åkallas. De orden: *Jag är din och dina bröders medtjenare,* beteckna, att Engelen icke är Gudomlig, eller har något af sig sjelf Gudomligt i sig, utan af Herren, men att Han är i sällskap med menniskan såsom en broder med en broder. *Hafva Jesu vittnesbörd*, är att vara i den Nya Församlingens två väsendtligheter, d. v. s. att erkänna Herren för Himmelens och jordens Gud i Hans Gudomliga Menskliga, och att lefva efter Budordens föreskrifter; N:r 490. Alla Englar hafva förut varit menniskor på jorden, och ingen af dem har omedelbarligen blifvit född Engel; således äro de icke högre eller för mer än menniskorna; utan lika med dem, och såsom de, Herrens tjenare: de öfvergå icke menniskorna i vishet genom annat, än att de äro i ett andeligt tillstånd, och följaktligen i Himmelens ljus. Ju mer en Engel är vis, desto hellre erkänner han sig icke vara öfver menniskan, utan hennes like; det är också blott ett samband mellan Englar och menniskor, men ingen förbindelse; med Herren allena kan förbindelse äga rum.

Naturliga meningen.

XI. "Och jag såg Himmelen öppen, och si en hvit Häst [820]; och Den, som satt på honom, kallas trogen och sannfärdig; och Han dömer och strider uti rättfärdighet [821].

Andeliga meningen.

"ningar äro grundartiklar i "Hans Församlings lära [819]".

XI. Derefter såg jag Herrens Tillkommelse tillkännagifvas; och si, Ordets andeliga mening blef uppenbarad [820]; och det var Herren som uppenbarade den, Han som är sjelfva det Gudomliga Goda

819. *Jesu vittnesbörd* betecknar de två omnämda sanningarna, N:r 818; *är profetians ande,* vill säga, utgör allt, som hörer till Ordet, och till läran, som deraf härflyter.

820. *Himmelen öppen,* betyder här tillkännagifvande af Herrens Tillkommelse, såsom det följande visar. *En hvit Häst* betecknar en djupare insigt i Ordet, N:r 298; och följaktligen dess andeliga mening. Här betecknas Herrens tillkommelse, emedan af denna mening tydligen synes, att Herren är Ordet; att Ordet handlar om Honom Allena; att Han är Himmelens och jordens Gud, och att den Nya Församlingen är till genom Honom Allena. Den, som icke tänker utöfver bokstafsmeningen, tror, att Herren vid yttersta domen skall visa sig i Himmelens skyar, åtföljd af Englar och förkunnad genom ljud af basuner; men vi hafva sett, N:r 24, att Herren icke skall komma annorlunda än i Ordet, deruti upptäckande dess andeliga mening, genom hvilken det blir klart, att Han är Ordet, det vill säga, Sjelfva det Gudomliga Sanna, att Han är den ende Guden, i hvilken är Treenhet, och således Allena Gud i Himmelen och på jorden, och att Han dessutom kommit i verlden, för att förherrliga sitt Menskliga d. v. s. göra det Gudomligt. Detta Menskliga, som Han gjorde Gudomligt, var det naturliga Menskliga; och Han har icke kunnat göra det Gudomligt, utan att i den naturliga verlden antaga Mandom i en jungfru, en Mandom, med hvilken Han då till ett förenade den Gudom, som var i Honom af evighet. Denna förening verkställdes genom frestelser, dem Hans antagna Mandom kunde underkastas, och derigenom att Han på samma gång uppfyllde allt, som Ordet innehåller, icke blott till den naturliga meningen, utan äfven till den andeliga och himmelska.

Naturliga meningen.

Andliga meningen.

och sjelfva det Gudomliga Sanna, och som genom detta Goda och Sanna håller yttersta domen, och afskiljer de gode från de onde[821].

XII. Och Hans ögon *(voro)* som en eldslåga[822], och på Hans hufvud voro många diadémer[823]; Han hade ett namn skrifvet, det ingen känner, utom Han Sjelf[824].

XII. Och af Honom utgingo den Gudomliga Kärlekens Gudomliga Visbet[822], och de Gudomliga sanningarna[823]; den inre meningen af Hans Ord var sådan, att ingen ser den, utom Han sjelf och de, för hvilka han den uppenbarar[824].

XIII. Och Han var klädd i

XIII. Och Hans yttre bar

821. *Den, som satt på den hvita hästen,* betecknar Herren med hänsyn till Ordet; detta synes af vers. 13, der Han kallas *Guds Ord.* Då det handlas om Herren, betecknar *trogen* det Gudomliga Goda, och *sannfärdig* det Gudomliga Sanna, N:r 805, och *rättfärdighet,* båda. *Att döma i rättfärdighet,* är således att hålla yttersta dom enligt det Gudomliga Goda och Sanna; ty det är *Ordet sjelft* som dömer, N:r 233. *Strida i rättfärdighet,* är att skilja de gode från de onde, ty Herren strider icke mot någon, vare sig hvem som helst.

822. Se N:r 48, der samma uttryck förekomma.

823. *Diadémer,* beteckna Ordets Gudomliga sanningar i dess bokstafsmening, N:r 540, ty denna mening lyser af glansen från den andeliga och himmelska meningen, hvilka i henne äro inneslutna, alldeles som ett diadém lyser af ljuset. *Många diadémer sågos på Hans hufvud,* som satt på Hästen, emedan Ordets Gudomliga Sanningar hafva sin tillvaro af Herren; detta antydes här med orden: *på hans hufvud.*

824. *Namn* betecknar egenskap, N:r 165; här är det Ordets beskaffenhet till dess inre mening. Dessa ord, *ett namn skrifvet,* beteckna att denna Ordets beskaffenhet är lika väl till för jordens menniskor som för Himmelens Englar. *Ingen känner detta namn, utom Han Sjelf,* vill säga, att ingen annan ser denna inre mening, utom Herren, och de, för hvilka Han den uppenbarar.

Naturliga meningen.

en klädnad, färgad i blod; och Hans Namn kallas Guds Ord [825].

XIV. Och Härskarorna, som *(äro)* i Himmelen, följde Honom på hvita hästar, klädda i hvitt och rent, fint linne [826].

XV. Och utur Hans mun utgick ett skarpt tveeggadt

Andeliga meningen.

märken af våld, som man tillfogat det; och detta yttre är Ordets bokstafsmening [8:5].

XIV. Och Englarna, som äro i den Nya Kristna Himmelen, förbundo sig med Honom genom kunskapen om den inre meningen, sålunda varande i rena och väsendtliga sanningar [826].

XV. Och från Hans Ord utgår en genomträngande lä-

825 *Klädnad* bet. det sanna, som bekläder de goda, N:na 166, 212; här är det Ordets naturliga mening; ty denna mening är en klädnad, som betäcker dess andeliga mening och dess himmelska mening. *Blod* betecknar Herrens Gudomliga Sanna i Ordet, N:r 379; *utgjuta blod*, är att utöfva våld emot Herrens Gudom och Ordet, N:r 653. *Guds Ord* är här Ordet i dess bokstafsmening; ty det är mot Ordets bokstafsmening, och icke mot dess andeliga mening, som man begått våld, emedan den andeliga meningen icke var känd; men om den varit känd, skulle man äfven hafva våldfört den. Det är för att förekomma en sådan vanhelgelse, som denna mening icke blifvit uppenbarad förr, än ytterste domen blifvit verkställd, och Nya Församlingen tagit sin början: ännu i dag upptäckes den endast för dem, som af Herren äro i Gudomliga sanningar.

826. *Härskarör* beteckna godheter och sanningar. N:r 447, äfven dem, som äro i godheter och sanningar; här beteckna *härskarorna i Himmelen* den Nya Kristna Himmelen, om hvilken redan blifvit taladt. *Följa Herren*, är att förbindas med Herren, N:r 621; *hvita hästar* beteckna insigt i Ordet, N:r 820. *Fint linne, hvitt och rent*, hvarmed härskarorna voro *klädda*, beteckna rena och väsendtliga sanningar, som komma från Herren genom Ordet. Det sades ock om Nya Församlingen, vers. 8 af detta kapitel, att den var *klädd i fint linne, rent och glänsande*. Här handlas om den nya Kristna Himmelen, medelst hvilken Herren skall instifta sin Nya Församling på jorden.

Naturliga meningen.

svärd [827], att Han dermed skall slå folken; och Han skall bete dem med jernstaf [828]; och Han Sjelf trampar Guds den Allsmäktiges hetsighets och vredes vinpress [829].

Andeliga meningen.

ra [827], för att ekingra falskheter hos dem, som äro i en död Gudstjenst; och Han skall öfverbevisa dem med sanningar, hämtade ur bokstafsmeningen, och med förnufteskäl, härflytande från naturligt ljus [828]; och Han sjelf bekämpar ensam ondskorna, och upphär allena det våld, man tillfogat Honom såsom varande Ordet [829].

XVI. Och Han hafver på

XVI. Och Han lär genom

827. Förklaringen af dessa ord är gifven, N:r 52.

828. Se N:r 544, der samma uttryck förekomma.

829. *Guds hetsighets och vredes vin* betecknar vanhelgelse och förfalskning af Ordets godheter och sanningar, och följaktligen Församlingens ondskor och falskheter, N:na 632, 635. *Trampa vinpressen*, är att motstå dessa ondskor och falskheter, bekämpa och fördöma dem, och följaktligen befria Englarna i Himmelen och menniskorna på jorden från den anfäktelse, som dessa skulle förorsakat dem. Herren kom och verkligen till verlden, för att underkufva helvetena, hvilka då hade så tillväxt, att de började ofreda Englarna; och han underkufvade dem genom de strider, i hvilka Han med dem inlät sig, det vill säga genom frestelser; ty andeliga frestelser äro ingen ting annat än strider emot helvetena. Men som alla menniskor äro i samband med andar med hänsyn till sina böjelser och tankarna, som från dessa härleda sig, så följer häraf, att Herren, genom att underkufva helvetena, befriat såväl himmelens Englar som jordens menniskor från att anfäktas af dem. Herren utstod ensam det våld, som man begått mot Honom såsom varande Ordet, emedan Han ensam stred emot den Romerska Katolicismens och mot Protestantismens ondskor och falskheter, då Han höll yttersta domen, genom hvilken Han ännu en gång underkufvade helvetena. Utan detta nya underkufvande, hade intet kött kunnat frälsas, såsom Han sjelf säger, Matth. 24: 21, 22.

Naturliga meningen.

sin klädnad och på sin länd ett Namn skrifvet: konungars Konung och herrars Herre [830].

XVII. Och jag såg en Engel stående i Solen; och han ropade med en väldig röst, sägande till alla foglar, som flögo uti midhimmelen: "Kommer och församlens till den "Store Gudens Nattvard [831],

Andeliga meningen.

det sanna och det goda i sitt Ord, hurudan Hans väsendtliga beskaffenhet är, det vill säga, att Han är den Gudomliga Vishetens Gudomliga Sanna och den Gudomliga Kärlekens Gudomliga Goda, och således Hela Verldens Gud [830].

XVII. Sedan såg jag Herren i Hans Gudomliga Kärlek; och Han tillkännagaf sin oändliga godhet genom att säga till alla dem, som af andelig böjelse för det sanna riktade sina tankar mot Himmelen: "J ären "kallade till Nya Församlin"gen, J ären sammankallade "till att förbindas med Mig, "som är Allena Gud [831],

830. *Herrens klädnad*, det är Hans Ords sanna, N:r 825; *länd*, bet. Hans Ords goda; ty *länd* betecknar äktenskaplig kärlek, grunden för alla kärleksarter; och då det handlas om Herren, betecknas dermed kärlekens Gudomliga goda, eller Ordet med hänsyn till detta goda. *Namn* bet. egenskap. beskaffenhet, N:r 165; dessa ord, *ett namn skrifvet på sin klädnad och på sin länd*, tillkännagifva här, hurudan Herrens väsendtliga beskaffenhet är; *konungars Konung* betyder: Hans Gudomliga Vishets Gudomliga Sanna, N:r 664; *herrars Herre* bet. Hans Gudomliga kärleks Gudomliga Goda, N:r 663; Dessa tvenne egenskaper antyda derjemte, att Han är Allena Gud i Himmelen och på jorden, N:r 743.

831. *En Engel, som stod i Solen* betecknar Herren med hänsyn till den Gudomliga kärleken; *Engel*, det är Herren, N:r 657; *Solen*, bet. Gudomlig kärlek. *Ropa med en väldig röst*, då fråga är om Herren, är att tillkännagifva en oändlig godhet, N:r 415. *Foglar, som flögo i midhimmelen*, betecknа alla dem, som äro i andelig böjelse för det sanna, och som genom denna böjelse lyfta sina tankar mot himmelen. *Komma och församlas*

Naturliga meningen.

XVIII. "Att J skolen äta "konungars kött, och öfverstars "kött, och starkas kött, och "deras, som sitta på dem, och "allas kött, både frias och tje-"nares, både smås och sto-"ras 832".

XIX. Och jag såg vilddjuret, och jordens konungar och deras härskaror församlade till att göra krig emot Honom, som satt på Hästen, och emot Hans Härskara 833.

Andeliga meningen.

XVIII. "Att J mågen till-"egna eder godheter, dem jag "skall gifva eder genom san-"ningar, genom kunskaper om "det goda, genom undervisning "i läran, genom insigt i Ordet, "och genom den vishet, som "deraf härflyter, hvilken art "af förstånds-kunskaper och "hvilken grad af kärlek J än "mågen äga 832.

XIX. Derefter såg jag dem, som voro till sitt inre onda, och i blotta tron, förena sig med sina hufvudmän och samla alla deras anhängare, för att bekämpa Herrens Gudomliga sanningar i Hans Ord, och för

till den store Gudens Nattvard, är att kallas till Nya Församlingen, och att sammankallas för att förbindas med Herren, N:r 816.

832. *Äta,* bet. tillegna sig, N:r 89; *Kött* betecknar Ordets godheter. *Konungar* beteckna sanningar; *Öfverstar* (kiliarker) bet. kunskaper om det goda; *starke* bet. undervisning i läran, N:r 337. *Hästar* beteckna insigt i Ordet, N:r 298; och *de, som sitta på dem,* bet. vishet, som deraf härflyter. *Frie* och *tjenare* beteckna dem, som äro i någon mer eller mindre upphöjd art af förståndskunskaper, N:r 604; *stora* och *små* bet. dem, som äro i en större eller mindre grad af kärlek, N:r 527. — Andeliga godheter kunna icke finnas hos menniskan utan genom sanningar, som härleda sig från Ordet; ty dessa sanningar äro i Himmelens ljus, och godheterna äro i det ljusets värma; om derföre förståndet icke är i Himmelens ljus af Ordet, kan viljan icke vara i himmelsk värma. Således kunna kärleken till Gud och nästan endast bildas genom sanningar från Ordet, och menniskan kan endast genom dem omskapas; men det är icke tillräckligt att hafva dessa sanningar i förståndet, man måste enligt dem ombilda sin lefnad; då ingå de i viljan och blifva godheter.

Naturliga meningen.

XX. Och vilddjuret vardt gripet och med det den falske profeten, som inför dess både gjort tecken, med hvilka han förvillat dem, som mottagit vilddjurets vedertecken, och tillbedt dess beläte [834]; dessa två vordo lefvande kastade i

Andeliga meningen.

att anfalla dem, som voro af den Nya Församlingen [833].

XX. Men de blefvo alla gripna, så väl lekmännen som presterskapet, hvilka både som sanna intygat de falska grundsatser, genom hvilka folket blifvit förledt att antaga läran om blotta tron, och efter den ställa sin lefnad [834]; och de

833. *Vilddjuret* betecknar dem, som äro i religionen, der blotta tron herrskar, N:r 567; här menas de, som äro till deras inre onde. *Konungarna på jorden* beteckna dem, som äro i Församlingens falskheter, N:r 704; och här dem, som mer än andra äro i denna religions falskheter, och följaktligen hufvudmännen. *Deras härskaror* beteckna alla dem, som äro i samma falskheter, N:r 447. *Göra krig*, det är att angripa Ordets sanningar, N:r 500; *mot Honom, som satt på hästen*, d. v. s. Herren med hänsyn till Ordet, N:r 821. Icke som skulle de kunna strida mot Herren sjelf, utan de strida mot Hans gudomliga sanningar, som äro i Ordet; men att bestrida dessa sanningar, är att strida mot Herren, ty Han är Ordet; *Hans härskara* betecknar dem, som äro i gudomliga sanningar, och följaktligen dem, som tillhöra Nya Församlingen.

834. Här menas vilddjuret, som uppsteg ur hafvet — 13: 1—10 — och hvilket betecknar lekmännen bland Protestanterna. *Den falska profeten* är vilddjuret ur jorden — 13: 11, 18 — hvilket betecknar Presterskapet; ty det talas här om den *falska profet, som gjort tecken, genom hvilka han förledt dem, som mottagit vilddjurets vedertecken, och tillbedt dess beläte;* men detta är just det, som vilddjuret ur jorden gjort. Presterskapet och de höglärde, som bekräftat hos sig blotta tron, och som förledt folket, äro betecknade med den *falske profeten*, emedan man med profet förstår dem, som lära och predika det sanna, och i motsatt mening dem, som lära och predika det falska genom att förvända det sanna i Ordet. *Göra tecken*, är betyga, att det falska är sant, N:r 704. *Mottaga vilddjurets vedertecken och tillbedja dess beläte*, är att emottaga läran om blotta tron, och enligt den ställa sin lefnad, N:r 679.

Naturliga meningen.

eldsjön, som brinner af svafvel [835].

XXI. Och de öfrige vordo dräpne af svärdet, som utgick af Hans mun, som satt på Hästen [836]; och alla foglar vordo mättade af deras kött [837].

Andeliga meningen.

blefvo, sådana de voro, störtade i helvetena, der det falskas kärleksarter och det ondas begärelser herrska [835].

XXI. Och de bland Protestanterna, som, till följe af åtskilliga kätterska läror, icke hade flytt ondskor såsom synder, dömdes enligt Herrens Ord och förtappades [836]; och helvetets andar vordo liksom bespisade af begärelserna från deras ondskor [837].

835. *Varda lefvande kastad,* är att, sådan man är, blifva nedstörtad. *Eldsjön, brinnande af svafvel,* är helvetet, der det falskas kärleksarter och det ondas begärelser herrska; *sjö* betecknar falskheter i mängd; *eld* bet. helvetisk kärlek, N:r 494, och här kärlek till det falska; *svafvel* bet. begärelse till det onda, N:r 452.

836. *De öfrige* äro de bland protestanterna, som, till följe af åtskilliga kätterska läror, icke lefvat enligt Budordens föreskrifter, dem de känt, och hvilka följaktligen icke flytt ondskor såsom synder. Att icke fly det onda såsom synd, är att verkligen vara i allt slags ondt; ty det onda är hos menniskan från födelsen, således från barndomen ända till lifvets slut, och det tillväxer dageligen, om det icke blir aflägsnadt genom en verklig bättring. *Varda dräpt,* är att förtappas till själen. *Svärd, utgående af Herrens mun,* är läran, som hämtats ur Ordet, stridande mot falskheter, N:r 52. Det handlas här om Protestanterna, och icke om Babylon, emedan Protestanterna läsa Ordet, och erkänna dess sanningar för gudomliga, då deremot Babylonierna, ehuruväl de erkänna Ordet, icke läsa det, utan sätta Påfvens dekreter öfver och framför detsamma; således kunde det, hvad Ordet angår, icke komma till någon strid å deras sida; icke desto mindre dömas de af Ordet och enligt Påfvens dekreter, så vidt som dessa öfverensstämma med Ordet.

837. *Foglar* beteckna de falskheter, som komma från hel-

vetet, N:r 757; och här betecknas genom dem de helvetiska andar, som äro i dessa falskheter. *Kött* betecknar här begärelsernas ondskor, det vill säga, menniskans egenhet, N:r 748; *mättas*, är, så att säga, att bespisas af dessa begärelser, och att draga dem till sig med vällust. Detta är hvad helvetets andar göra, hvilka äro i dylika begärelser till det onda.

838. Må derföre enhvar vara på sin vakt, tillägger Swedenborg, mot den kätterska läran, *att menniskan blifver rättfärdiggjord uf tron utan lagens gerningar;* ty den som är i detta kätteri, och icke skiljer sig derifrån helt och hållet innan slutet af hans lefnad nalkas, får efter döden sällskapa med helvetets andar. Desse äro bockarna, om hvilka Herren säger: "Går bort ifrån "Mig J förbannade, uti den eviga eld, som djeflarna och hans "englar beredd är". Matth. 25: 41. — Ty Herren säger icke om dessa bockar, att de gjort onda gerningar, utan Han säger, att de icke gjort goda gerningar; de hafva icke gjort några sådana, emedan de sagt vid sig sjelfva: "Jag kan icke af mig sjelf göra det godt är; lagen fördömer ingen: Kristi blod renar och förlossar mig; lidandet på korset har utplånat syndaskulden; Kristi förtjenst är mig tillräknad genom tron; jag är försonad med Fadren, och är i nåden; jag är ansedd som Hans son, och han betraktar våra synder såsom svagheter, dem Han genast förlåter för Sin Sons skull; således rättfärdiggör Han för blotta trons skull; och om denna tro icke vore det enda salighetsmedlet, skulle ingen dödlig blifva frälst. För hvad ändamål annars skulle Guds Son utstått lidandet på korset, och uppfyllt lagen, om icke för att taga på sig fördömelsen för våra öfverträdelser?" Så tala de, och än mera dylikt. Följaktligen göra de icke något, som i sig är godt; ty af deras blotta tro, som icke är annat än en kunskaps-tro, en i sig historisk tro, allenast ett vetande, kommer icke något godt, då det är en död tro, i hvilken intet af lif och anda ingår. Tron kan icke göra lefvande, så framt icke menniskan vänder sig omedelbarligen till Herren, och flyr det onda såsom af sig sjelf, derföre att det är synd; det goda, menniskan *då* gör såsom af sig sjelf, göres af Herren, och är följaktligen i sig godt.

TJUGONDE KAPITLET.

Innehåll.

I detta kapitel beskrifves, huru yttersta domen gick i fullbordan. Denna dom hölls icke öfver alla dem, som från den naturliga verlden gått till den andeliga efter den tid, då Herren antog Mandom och höll en yttersta dom öfver Judiska Församlingen, eller, med andra ord, från Kristna Församlingens grundläggning ända till år 1757. Under denna långa tidrymd hade ett stort antal menniskor blifvit dömda tid efter annan: de, som både till det inre och yttre voro gode, hade blifvit upptagna till Himmelen, men de både invärtes och utvärtes onde hade blifvit störtade i helvetet. Hvarken de förre eller de sednare förflyttades från deras eviga boningar. Denna yttersta dom öfver den första kristna Församlingen gällde dem, som, ehuru invärtes onde, till det yttre hade lefvat som kristne, och hvilka det tillåtits att för en tid göra sig fasta boningar, dem de kallade himlar. Domen hölls ock öfver dem, som, ehuru invärtes gode, dock till det yttre hade lefvat i ondskor och falskheter; den hölls slutligen ock öfver alla dem, som nyss lemnat jorden, och vid denna tid voro i andeverlden.

Det, som kommer att beskrifvas, tilldrager sig i andeverlden. Först handlas om deras ögonblickliga aflägsnande, som betecknas med Draken, v. 1—3.

Derefter blifva de, som Herren förvarat på den lägre jorden, för att hålla dem undan Drakens förföljelser, upptagna till Himmelen v. 4—6.

Dom öfver dem, som på jorden lefvat i en yttre Gudstjenst, skild från en inre, v. 7—9.

Drakens fördömelse, v. 10.

Allmän dom. Alla konstgjorda himlar försvinna med deras jordar. Hvar och en blifver dömd efter det inre lif, han haft på jorden, vers. 11—15.

Naturliga meningen.

I. Och jag såg en Engel nedstiga från Himmelen, hafvande nyckeln till afgrunden och en stor kedja i sin hand 840.

II. Och Han grep Draken, den Gamle Ormen, som är Djefvulen och Satan 841; och band honom för tusende år 842.

Andeliga meningen.

I. Och jag fann, att Herren inflöt från Himmelen på de lägre trakter, utöfvande sin Gudomliga makt att öppna och tillsluta helvetet, samt att binda och lösa 840.

II. Och Han hopsamlade dem, som representeras af Draken, dessa sinliga varelser, som äro invärtes onde och svekfulle 841; och Han skilde dem, för någon tid, från de andra, som bebodde andeverlden 842.

840. *Engel*, det är Herren, N:r 465, här handlas om Hans inflytande på de lägre trakterna, eftersom det säges, att Engelen *nedsteg från Himmelen. Hafva nyckeln till afgrunden*, är att hafva Gudomlig makt att öppna och tillsluta helvetet, N:r 62, 174; *hafva en stor kedja i sin hand*, är att hafva Gudomlig makt att binda och lösa.

841. Se N:r 587, hvilka de äro, som representeras genom *Draken*. De, som icke vända sig omedelbarligen till Herren, kunna icke tänka af det andeliga ljuset, som är Himmelens ljus; de tänka af naturligt ljus, som är skildt från det andeliga ljuset, hvilket är att tänka sinligt; derföre kallas de *den gamle Ormen*, emedan *Orm* betecknar dem, som tänka sinligt och icke andeligt, N:ra 455, 550; de, som icke fly ondskor såsom synder, förblifva i sina synder; det är derföre som *draken* kallas *djefvul*, emedan *djefvul* betecknar dem, som äro i ondskor med hänsyn till lefvernet; desse äro också i falskheter med hänsyn till läran, och det är derföre som *draken* kallas *satan*, emedan *satan* betecknar dem, som äro i dessa falskheter, N:r 97. *Gripa Draken*, vill säga, att samla och hejda dem, som representeras genom draken.

842. *Draken band*, sedan han blifvit gripen, det vill säga, att sedan de, som representeras genom draken, blifvit hopsamlade i andeverlden, dit nu scenen är flyttad, afskildes de från dem, som då bebodde denna verld. *Tusen år* betecknar en liten

Naturliga meningen.

III. Och Han kastade honom i afgrunden, och inneslöt honom (der), och beseglade (afgrunden) öfver honom, att han icke mer skulle förvilla folkslagen [843], till dess fulländade vordo de tusende åren; och derefter måste han löst varda till en liten tid [844].

Andeliga meningen

III. Och Han dref dem åt helvetet, och fråntog dem all gemenskap med andeverlden, att de icke måtte delgifva något af sitt kätteri åt dem, som varit i lefvernets goda [843], ända tills den tid, då desse kunna upplyftas till Himmelen; och derefter måste dessa drakens anhängare åter för en liten tid bringas i gemenskap men de öfriga [844].

tid eller någon tid, och icke en tidrymd af tusende år. Då man i Uppenbarelseboken sett så många tal, som icke kunna beteckna annat än förhållanden, är man väl skyldig att vara på sin vakt för sådana gissningar, som Kiliasternas om det tusenåriga riket, och icke öfverlemna sig åt tomma drömbilder rörande Församlingens slutliga tillstånd.

843. Draken *blef kastad i afgrunden*, vill säga, att de, som representeras af honom, blefvo drifna åt helvetet; *han blef der innesluten, och afgrunden beseglad öfver honom*, vill säga, att all kommunikation blef helt och hållet afbruten emellan dessa (drakens anhängare) och de, som voro i andeverlden. De, som representeras genom draken, blefvo för en tid beröfvade all gemenskap med andeverlden, att de icke måtte förleda dem, som af Herren blifvit förvarade på den lägre jorden (se not. c till N:r 324), och om hvilka kommer att talas vers. 4, 5 och 6, då dessa bortgå från denna jord i andeverlden, och upplyftas till Himmelen. Också säges det, *på det att han icke mera skulle förvilla folkslagen*, d. v. s. att de icke må ingifva något af sitt kätteri åt dem, som varit i lefvernets goda; ty *folkslag* beteckna dem, som äro i lefvernets goda, N:r 483. Detta skedde derföre, att i andeverlden, som utgör en mellanverld emellan Himmelen och helvetet, är gemenskap mellan gode och onde; de gode beredas der för himmelen, de onde för helvetet; de gode pröfvas der genom en sorts samband och sällskapande med de onde, och blifva derigenom utforskade till deras egenskaper och ståndaktighet.

844. *Till dess fulländade vordo de tusende åren*, vill säga, till

Naturliga meningen.

IV. Och jag såg troner; och *(några)* satte sig på dem, och åt dessa vardt dom gifven [845]; och *(jag såg)* deras själar, som blifvit slagna med bila för Jesu vittnesbörds skull, och för Guds Ords skull [846], [847], och de der icke tillbedt vilddjuret, eller dess beläte, icke heller tagit dess vedertecken på sin panna och på

Andeliga meningen.

IV. Derefter såg jag allt ordnadt för en dom, och Ordets Sanningar visades uppenbarligen, och det är enligt dessa som alla dömas [845]; och jag såg dem upptagas till Himmelen, som blifvit förföljda derföre, att de bekänt Herrens Mandom vara Gudomlig, och lefvat enligt Ordets sanningar [846], [847], och hvilka icke er-

dess den tid förflutit, som var behöflig, innan de kunde upplyftas till himmelen; *tusen år,* det är någon tid. N:r 842. *Och efter detta måste han åter löst varda för en liten tid,* v. s. att drakens anhängare derefter skola för en liten tid bringas i gemenskap med de öfriga, som bebo andeverlden.

845. *Troner* representera dom, N:r 299; de, som för Johannis ögon sågos *sätta sig på dessa troner,* beteckna Ordets sanningar, ögonskenligen visade, efter hvilka alla menniskor dömas, Se N:r 233; detta är här antydt med de orden: *och åt dem vardt dom gifven.* Det är då (hvilket man får se i följande N:r) som de blifva återhämtade, för att upptagas till Himmelen, hvilka Herren förvarat på den lägre jorden. Denna lägre jord är under andeverlden, men något öfver helvetet; der voro de i säkerhet genom en kommunikation med Himmelen och en förbindelse med Herren. Flera dylika vistelseorter finnas; de, som der äro, lefva sinsemellan i en stilla glädje; de tillbedja Herren, och veta intet af det, som tilldrager sig i helvetet. Vid yttersta domen blefvo de, den ene efter den andre, upplyftade af Herren till Himmelen, och i samma ögonblick, som desse sålunda upptogos, blefvo de aflägsnade, som representeras genom draken. Det har ofta blifvit mig gifvet, säger Swedenborg, att se, huru de upplyftades till Himmlen, och fingo inträde i Englarnas samfund: det är detta som menas, när i Ordet säges, att grafvarna öppnades, och att de döde uppstodo.

846, 847. *Deras själar, som blifvit slagna med bila,* beteckna dem, som blifvit förolämpade af de onde, och voro sådana, att

Naturliga meningen.

sin hand [848], och hvilka lefvat och regerat med Kristus i tusende år [849].

V. Och de öfrige af de döde fingo icke lif igen, förr än de tusende åren fulländade

Andeliga meningen.

känt, som helig sanning, läran om rättfärdiggörelsen genom tron allena, icke heller antagit den hvarken med kärlek eller tro [848], och hvilka redan under någon tid varit till deras inre i förbindelse med Herren, och i samband med Himmelens Englar [849].

V. Men de, som likaledes blifvit förföljda, och hvilkas beskaffenhet ännu icke blifvit

de kunde förledas af dem: Se N:r 325, der det säges, *att de blifvit dödade;* här säges, att de blifvit *slagna med bila,* emedan de blifvit förföljda af dem, som äro i falskheter, härledande sig från den egna förståndigheten, men hvilka icke desto mindre till det yttre hade en Gudstjenst; *bila* betecknar det falska, som kommer af den egna förståndigheten. Man har sett, N:r 325—329, att Herren hade utsett rum åt de ifrågavarande andarna på den lägre jorden, för att skydda dem för förförelse, tills de onde vid yttersta domen blifvit utkastade. *För Jesu vittnesbörds skull och för Guds Ords skull,* vill säga, för det att de antagit som sanning, att Herrens Mandom är Gudomlig, och för det att de lefvat enligt Ordets sanningar. Se N:r 325.

848. Se förklaringen af samma ord N:r 634.

849. *Lefva med Kristus,* är att vara i förbindelse med Herren, emedan i denna förbindelse består det sannskyldiga lifvet. *Regera med Kristus,* är att vara i Hans Rike, N:r 284. I Himmelen fullgör hvar och en i sitt samfund sin befattnings åligganden, likasom i verlden, men med Herrens bifall och och under Hans beskydd: detta är att regera med Honom. Hvar och en handlar visserligen såsom af sig sjelf; men då framför allt nyttor afses, handlar man af Herren, från Hvilken all nytta kommer. *Att regera med Kristus,* är således att vara i något Engla-samfund. *Tusende år* d. ä. någon tid, N:r 842. Denna förbindelse och detta samband ägde icke rum dessförinnan, utom till deras inre.

Naturliga meningen.

vordo [850]. Denna är den första uppståndelsen [851].

VI. Säll och helig är den, som hafver del i den första

Andeliga meningen.

utforskad, blefvo icke upptagna till Himmelen, innan de blifvit åter bragta i gemenskap med drakens anhängare, för att pröfvas [850]: Det är genom erkännande af Herrens Gudomliga Menskliga, och genom en lefnad efter Hans föreskrifter som frälsning och evigt lif ernås [851].

VI. Evig salighet och upplysning i de Gudomliga sån-

850. *De öfrige af de döde* beteckna dem, som äfvenledes blifvit af drakens anhängare förföljda och förkastade derföre, att de tillbedt Herren och lefvat efter Ordets sanningar, men hvilka ännu icke blifvit pröfvade eller utforskade till deras beskaffenhet. I Ordet talas ofta om dem, som äro *döde;* härmed bör man icke förstå, att de äro döda, utan detta uttryck tillkännagifver, att desse blifvit förkastade af dem, som äro i ondskor och falskheter. Det säges, *att de icke fingo lif igen,* d. v. s. att de icke blefvo upplytfade till Himmelen, såsom de, om hvilka nyligen talats; *ända till dess fulländade vordo de tusende åren,* d. v. s. innan de åter kommit i gemenskap med drakens anhängare, för att pröfvas. Se, hvad som blifvit sagdt vid slutet af N:r 844. Flera andra blefvo dessutom frälsta sednare, hvilket synes i vers. 12 och 15 af detta kap.

851. *Uppståndelse* är frälsning och evigt lif; med ordet *första* förstås sjelfva uppståndelsen, eller just det hufvudsakliga af uppståndelsen, följaktligen sjelfva saligheten och det eviga lifvet, och icke en första uppståndelse; ty det finnes icke mer än en uppståndelse, och någon den andra skall och kan icke inträffa, såsom också i Ordet aldrig talas om någon sådan. De, som en gång äro förbundna med Herren, äro det för evigt, och äro i Himmelen. De orden, *denna är den första uppståndelsen,* beteckna, att det är genom erkännande af Herrens Gudomliga Menskliga, och genom en lefnad enligt Hans föreskrifter som salighet ernås, emedan detta utgör liksom en slutsats af det, som blifvit sagdt i denna och föregående vers.

Naturliga meningen.

uppståndelsen [852]: öfver dem hafver den andra döden ingen makt [853], utan skola de vara Guds och Kristi [854] prester, och skola regera med Honom i tusende år [855].

VII. Och när fulländade äro de tusende åren, skall Satan lossas ur sitt fängelse [856].

Andeliga meningen.

ningarna tillhöra dem, som blifvit upplyftade till Himmelen [852]; de hafva icke mer att frukta för fördömelse [853], utan de skola bibehållas i kärlekens goda och i vishetens sanningar [854], och de skola vara med Herren, medan de, som ännu icke blifvit pröfvade, skola för någon tid qvarblifva i andarnas verld [855].

VII. Och sedan de, som voro på den lägre jorden, blifvit upptagna till Himmelen,

852. *Säll* är den, som åtnjuter evig salighet, N:r 639. *Helig* är den, som emottager upplysning i de Gudomliga sanningarna genom förbindelse med Herren; ty Herren är Allena Helig, och Han Allena gifver upplysning, N:r 666. *Hafva del i den första uppståndelsen,* är att upplyftas till Himmelen, och att sålunda ernå salighet, N:r 851.

853. *Den andra döden,* är ingen annan än den andeliga döden, det vill säga själens död eller fördömelse; ty den första döden är den naturliga eller kroppens död. Derföre talas icke på något ställe i Uppenbarelseboken om den första döden, utan blott om den andra, kap. 2: 11; 20: 14; 21: 8. Den, som icke härvid fäster uppmärksamhet, kan lätteligen tro, att det finnes två andeliga dödar, eftersom det talas om den andra; men det finnes icke mer än en, här betecknad med den andra döden, liksom det icke finnes mer än en uppståndelse, ehuruväl i föregående vers talas om en *första uppståndelse.* Se N:r 851.

854. *Prester* beteckna dem, som äro i kärlek af Herren, N:r 20, eller i kärlekens goda; det tillägges: *och i vishetens sanningar,* emedan *Kristus* betecknar Herren med hänsyn till det Gudomliga sanna.

855. *Regera med Kristus,* är att vara i Herrens Rike, N:r 849; *tusende år* bet. under någon tid, N:r 842, d. v. s. medan de, som ännu icke blifvit pröfvade, skola qvarblifva för någon tid i andeverlden. Se N:r 850.

Naturliga meningen.

VIII. Och han skall utgå, till att förvilla folkslagen, som *(äro)* i jordens fyra hörn, Gog och Magog, att församla dem till krig [858, 859]; deras antal är såsom hafvets sand [860].

Andeliga meningen.

och den Nya Kristna Himmelen blifvit sålunda förökad, skulle Drakens anhängare åter sättas i gemenskap med dem i andeverlden [856].

VIII. Och de skola vinna för sitt parti alla dem, som på jorden lefvat i en yttre dyrkan utan någon inre, och uppegga desse att strida mot sanningarna [858, 859], och myckenheten af dem, som blifva sålunda uppeggade, är oräknelig [860].

856. *Och när fulländade äro de tusende åren,* d. v. s. sedan de, som dittills blifvit af Herren förvarade på den lägre jorden, blifvit upplyftade till Himmelen; ty man bör med *tusende år* förstå den tiderymd, som var behöflig, innan denna uppflyttning kunde ske, N:r 844. Det säges väl icke, att de, som blefvo upplyftade, voro de från den lägre jorden, men detta är dock tydligt af kap 6 vers. 9—11, de der sågos *under altaret,* d. v. s. på den lägre jorden. Se N:r 325. Det säges icke heller, att den Nya Himmelen blef af dessa förökad, hvilket likväl är klart af hela 14 kapitlets innehåll, der det handlas om den Nya Kristna Himmelen. Dessa ord: *satan skall lossas ur sitt fängelse* tillkännagifva, att de, som bekräftat sig i blotta tron, med hänsyn till läran, då skulle åter försättas i gemenskap med andeverlden, N:r 842, 844; ty med *satan* förstår man just dem, som äro i trons falskheter, N:r 841.

858, 859. *Förvilla,* det är draga till sitt parti; *folkslagen,* det är så väl de gode som de onde, N:r 483; här menas de, som betecknas med Gog och Magog, det vill säga de, som äro i en yttre naturlig dyrkan, utan någon inre andelig. *Jordens fyra hörn* beteckna hela andeverlden, N:r 342. *Församla dem till krig,* vill säga uppegga dem, som betecknas med *folkslagen,* emot dem, som erkänt Herrens Gudomliga Menskliga, och lefvat enligt Ordet, och följaktligen att uppegga dem till kamp mot sanningarna, N:r 833.

860. Deras *antal* jemföres med hafvets sand, emedan *haf*

Naturliga meningen.

IX. Och de stego upp på jordens bredd, och kringhvärfde de heligas läger, och den älskade staden [861, 862]; och en eld *(sänd)* af Gud nedkom från Himmelen, och förtärde dem[863].

X. Och Djefvulen, som dem

Andeliga meningen.

IX. Och de föraktade alla Församlingens sanningar, och ansträngde sig att omintetgöra allt, som angår Nya Jerusalem och dess himmelska lära [861, 862]; men helvetisk kärlek yppade sig hos dem, och förorsakade deras förtappelse [863].

X. Och Drakens anhängare,

betecknar det yttre af Församlingen, N:r 400; och emedan *sanden* icke tjenar till någon nytta i hafvet, utom den att bilda dess botten.

861, 862. *Stiga upp på*, är att höja sig öfver, och följaktligen förakta; *jordens bredd* bet. det sanna i Församlingen; ty i andeverlden äro fyra regioner: öster och vester utgöra dess längd, söder och norr dess bredd; och då öster och vester äro bebodda af dem, som äro i kärlekens goda, och söder samt norr af dem, som äro i vishetens sanna, så betecknas med *längd* det goda, och med *bredd* det sanna. *Kringhvärfva de heligas läger*, är att anstränga sig, för att tillintetgöra allt, som angår Nya Jerusalem, såväl dess sanningar som godheter, ty *läger*, liksom härskaror, beteckna alla godheter och sanningar i Församlingen, N:r 447, 826. *Stad* bet. lära, N:r 194; den kallas *älskad*, emedan denna lära handlar om Herren och lifvet, ty den är Nya Jerusalems Himmelska lära.

863. *Eld*, bet. helvetisk kärlek, N:r 494. Det säges, att denna eld blef *sänd af Gud*, och att den *nederkom från Himmelen*, hvilket är ett talesätt enligt skenbarheter; Herren inflöt med sin kärlek, och då inflytelsen från Honom genomträngde dem, om hvilka här är fråga, uppdagade han den helvetiska kärlek, som var uti dem. *Eld nedkom från Himmelen* i de gamla tiderna, då allt, som hörde till Församlingen, representerades inför menniskornas ögon; det vill säga när Församlingarna voro representativa; sedan det representativa upphört, användas dock ännu samma uttryck, af hvilka man fordom begagnade sig, och dessa bibehålla samma betydelse. *Förtära*, d. ä. förorsaka förtappelse.

Naturliga meningen.

förvillade, vardt kastad i eld- och svafvel-sjön, der vilddjuret och den falske profeten *(äro);* och de skola pinas dagar och nätter i tidehvarfvens tidehvarf [864].

XI. Och jag såg en stor, hvit Thron, och Någon som satt på honom, för hvilkens ansigte flydde Jorden och Himmelen; och rum vardt icke funnet för dem [865].

Andeliga meningen.

som uppeggade dem, blefvo störtade i helvetet, der det falskas kärleksarter och det ondas begärelser herrska, och dit förut blifvit störtade andra af drakens anhängare, såväl olärde som lärde; och de skola till sitt inre anfäktas utan uppehåll i evigheten [864].

XI. Sedan såg jag Herren hålla allmän dom öfver alla dessa skenbara himlar, hvilka beboddes af sådana, som utvertes låtsade sig vara kristne, ehuru de invertes voro djeflar; och deras himlar och jordar blefvo helt och hållet för-

864. *Djefvul,* betecknar drakens anhängare, som äro i ondskor med hänsyn till lefvernet, och följaktligen i falskheter med hänsyn till läran, N:r 481. *Eld- och Svafvel-sjön* betecknar helvetena, der det falskas kärleksarter och det ondas begärelser herrska, N:r 835. *Vilddjuret* och *den falske profeten* beteckna dem, som äro i blotta tron, och i ett lefverne och en lära enligt denna tro, såväl olärde som lärde; de olärde äro representerade af *vilddjuret,* och de lärde af *den falske profeten,* N:r 834. *Pinas dag och natt,* är att invertes anfäktas utan uppehåll; *i evigheten* uttryckes med: *i tidehvarfvens tidehvarf.* Som det säges, att *de kastades i eld- och svafvel-sjön,* och som denna *sjö* betecknar det rum, der det falskas kärleksarter och det ondas begärelser herrska, så följer deraf, att det är dessa kärleksarter och dessa begärelser, som invertes skola anfäkta dem. I helvetet plågas och verkligen enhvar af sin kärlek och af de lustar och begärelser, som af kärleken härflyta; ty dessa utgöra hvars och ens lif, och detta lif är det, som plågas; i helvetet finnas också olika grader af plågor alltefter graderna af kärlek till det onda och falska.

Naturliga meningen.

XII. Och jag såg de döde, små och stora, stående inför Gud[866]: och böcker vordo upplåtna; och en annan bok vardt upplåten, som är lifvets *(bok)*[867];

Andeliga meningen.

störda, och intet spår efter dem fanns qvar[865].

XII. Och jag såg församlade inför Herren, för att dömas, alla, som voro i andeverlden, af hvad vilkor och af hvilken beskaffenhet de än

865. Här handlas om den allmänna domen. Allt från den tid, då Herren kom i verlden, och personligen höll en yttersta dom, blef det medgifvet dem, som voro i ett borgerligt och moraliskt godt, utan att vara i något andeligt godt, och hvilka till det yttre förde sig an som kristne, ehuru de invertes voro djeflar, att qvarblifva längre än andra i andeverlden, som utgör en mellanverld emellan Himmelen och Helvetet; det blef dem till och med tillåtet, att der göra sig fasta boningar, och genom missbruk af motsvarigheterna samt fantasi-spel af dessa bilda sig en sorts himlar, hvilkas antal småningom tillväxte. Men när dessa himlar hade till den grad förökat sig, att de afbröto och uppfångade det andeliga ljuset och värman emellan de öfre himlarna och menniskorna på jorden, då höll Herren en yttersta dom, och förskingrade dessa falska eller sken-himlar. Det yttre, medelst hvilket dessa himlars invånare låtsade sig vara kristne, blef dem fråntaget, och deras inre uppdagades fullständigt; då syntes de sådana, som de i sig sjelfva voro, och de, som till sitt inre voro djeflar, störtade sig i helvetena, hvar och en efter sitt lifs ondskor. Detta tilldrog sig år 1757. — *Thron* bet. dom, N:r 229; här är det en allmän dom; *Den, som satt på thronen*, är Herren, N:r 808. *Thronen* syntes *hvit*, emedan domen verkställes i enlighet med de Gudomliga sanningarna, ty *hvitt* säges om sanningar, N:r 167. *Thronen* syntes *stor*, emedan domen verkställdes i enlighet med det Gudomliga goda, ty *storhet* hänför sig till det goda, N:r 663. *För hvilkens ansigte jorden och Himmelen flydde* betyder, att genom domen förskingrades dessa sken-himlar med deras marker, ty andeliga verlden innehåller likasom den naturliga verlden marker och fält, ehuru af andeligt ursprung, såsom allt der. *Och rum vardt icke mera funnet för dem*, vill säga, att intet spår blef qvar efter dessa himlar och deras jordar.

Naturliga meningen.

och dömde vordo de döde efter deras gerningar enligt det, som skrifvet var i böckerna [868].

XIII. Och Hafvet gaf dem, som voro döda i det [869]; och Döden och Underjorden gåfvo

Andeliga meningen.

måtte hafva varit [866]; och det inre hos de onde blef upptäckt, och det inre hos de gode å dagalagdt [867]; och alla dömdes efter det inre lif, som hvar och en af dem hade haft på jorden [868].

XIII. Och inför Herren voro också de af Församlingen, som varit yttre och naturliga

866. *De döde* beteckna här alla dem, som lemnat jorden, och äro i andeverlden: *små och stora* v. s. af allehanda vilkor och beskaffenhet, N:r 604. *Stå inför Gud*, är att vara församlade till doms. — Alla menniskor komma först till andeverlden; der qvarbleíva några allenast en månad eller ett år, andra från 10 ända till 30 år; de, hvilka det hade varit medgifvet att bilda himlar, hade nppehållit sig der flera århundraden; men nu för tiden är ingen der qvar utöfver 20 år. Samfund finnas der liksom i himlarna och i helvetena, Se N:r 784, 791. Öfver dem, som voro i andeverlden, är det som yttersta domen hölls, och icke öfver sådana, som förut antingen blifvit upptagna till Himmelen eller nedstörtade i helvetet.

867. *Böcker* beteckna det inre af andesinnet hos dem, som äro onde, och *lifvets bok*, det inre af andesinnet hos de gode. Detta inre kallas *böcker*, emedan i andesinnets inre hos hvarje menniska finnes skrifvet allt hvad hon i den naturliga verlden tänkt, haft för afsigt, talat och gjort af vilja eller kärlek, och följaktligen med förstånd och tro. Allt detta är inskrifvet i hennes lif med sådan noggrannhet och ordning, att icke det ringaste deraf fattas, och blifver till full åskådlighet ådagalagdt, då det andeliga ljuset och den andliga värman inflyta från himmelen. Det andeliga ljuset upptäcker tankar, och den andeliga värman böjelser, och båda uppdaga afsigter och bemödanden

868. *De döde* bet. dem, som då voro i andeverlden, N:r 866. *Dömas efter gerningarna enligt det, som skrifvet var i böckerna*, vill säga, att dömas efter det inre lif, som enhvar haft på jorden, N:na 76, 641, 867.

Naturliga meningen.

de i dem döde [870]; och de vordo dömda hvar och en efter sina gerningar [871].

XIV. Och Döden och Un-

Andeliga meningen.

menniskor [869], och de som varit ogudaktiga till hjertat, ehuru de utvertes visat sig som Församlingsmenniskor [870]; och de blefvo alla dömda efter det inre lif, som enhvar af dem hade haft på jorden [871].

XIV. Och de i hjertat o-

869. *Haf* betecknar det yttre af Församlingen, N:r 470, och detta yttre är naturligt. *De döde* bet. dem, som hade lemnat jorden, såsom vid N:na 866, 868; *De döde, som hafvet gaf,* beteckna utvärtes och naturliga menniskor inom Församlingen, emedan yttersta domen icke hölls öfver andra än dem, som varit i någon sorts dyrkan; ty de, som föraktat Församlingens heliga ting, och förnekat Gud, Ordet och ett lif efter döden, dömdes genast efter sin död; men yttersta domen hölls öfver dem, som varit utvertes och naturliga menniskor, och hvilka med munnen medgifvit, att en Gud finnes, en Himmel, ett helvete, och ett Ord. Flera af dem, som hafvet gaf, blefvo frälsta; ty det säges icke, att de alle blefvo, såsom *döden* och *underjorden,* kastade i eld-sjön; utan det säges blott, vers. 15, att den, som icke blef funnen skrifven i lifvets bok, blef kastad i denna sjö. De bland dem, som blefvo frälsta, äro också betecknade med dessa ord i vers. 5: *De öfrige döde fingo icke lif igen, förr än de tusende åren fulländade vordo.*

870. *Död* betecknar dem, som invertes i sig äro djeflar, och *underjorden* bet. dem, som invertes i sig äro sataner, följaktligen betecknas här alla, som voro ogudaktiga till hjertat, ehuru de till det yttre visade sig som Församlings-menniskor. *Döden* och *Underjorden* kunna icke kastas i *eld-sjön,* som är helvetet, se vers. 14; men desse ogudaktige, hvilka, till deras inre, äro döden och underjorden, d. v. s. djeflar och sataner, kunna kastas dit. Alla desse, de må hafva varit lekmän eller prester, dömdes, emedan hos dem det yttre borde skiljas från det inre, och emedan de haft kunskap om och bekänt det, som tillhör Församlingen.

871. Se förklaringen, N:r 868.

Naturliga meningen.

derjorden blefvo kastade i eldssjön [872]: denna är den andra döden [873].

XV. Och om någon icke vardt funnen skrifven i Lifvets Bok, vardt han kastad i eldssjön [874].

Andeliga meningen.

gudaktige blefvo störtade i helvetena, der det falskas kärleksarter och det ondas begärelser herrska [872]: detta är för dem sjelfva fördömelsen [873].

XV. Och alla de af Församlingen, som icke lefvat enligt Ordets föreskrifter, ej heller trott på Herren, blefvo fördömda [874].

872. *Döden och Underjorden* beteckna dem, som till hjertat äro ogudaktiga, N:r 870; *eldssjön* bet. helvetet, der det falskas kärleksarter och det ondas begärelser herrska. Här är ett talesätt enligt Englarnas sätt att uttrycka sig, då i stället för person nämnes sak, som är i honom och utgör hans personlighet; ty man ser väl, att *Underjorden* icke kan kastas i helvetet.

873. *Den andra döden* är sjelfva fördömelsen, N:r 853.

874. *Lifvets Bok* betecknar Ordet, N:r 256; *icke finnas skrifven i denna bok*, är att icke hafva lefvat enligt Ordets föreskrifter, och att icke hafva trott på Herren. *Varda kastad i eldssjön*, är att störtas i helvetet eller blifva fördömd.

TJUGONDEFÖRSTA KAPITLET.

Innehåll.

Enligt hvad vi sett i föregående kapitel, var det i Andevärlden som ytterste domen hölls, och som de af skrymtare tilldanade skenbara himlar med deras jordar blefvo helt och hållet tillintetgjorda. Sedan allt, som var till hinder för upprättandet af Herrens nya Rike, sålunda blifvit undanröjdt, innehålla de uppenbaranden, som komma att i andevärlden framställas för

Johannis syn, icke mer några sinnebilder af vederstygglig eller fasansvärd beskaffenhet.

Först ser Apostelen för sig uppenbaras den Nya Kristna Himmelen med dess nya jord: det är samma Himmel, om hvilken blifvit nämdt i fjortonde kapitlet, och i hvilken de upptogos, som en tid blifvit förvarade på den lägre jorden. Derefter ser han, under sinnebilden af en stad, Herrens Nya Församling, det Nya Jerusalem, som kommer att grundläggas på jorden genom den inflytelse, Herren der utbreder medelst sin Nya Himmel, vers. 1, 2.

Denna glädjande nyhet förkunnas af Herren, vers. 3, 4. — Men på det att de, som voro i andeverlden, när alla dessa uppenbarelsens syner framställdes för Johannes, och de, som skulle komma dit under tiden ända till yttersta domen, måtte vara på sin vakt mot de konstgjorda himlar, dem Babylonierna och Drakens anhängare der skulle tilldana, förkunnar Herren, att allt skulle blifva nytt i den Himmel och den Församling, som Han skulle bilda efter yttersta domen; samt att alla, som intill denna dom skulle inom sig besegra det onda genom att öfvervinna frestelser af Babylonierna och Drakens anhängare, då skulle komma i Hans Nya Himmel; men att alla andra skulle störtas i helvetet, vers. 5—8.

Återstoden af detta kapitel innehåller en beskrifning på Herrens Nya Församling, det Nya Jerusalem, om det som rör dess insigt i Ordet, dess lära och alla dess egenskaper.

Naturliga meningen.

1. Och jag såg en Ny Himmel och en ny Jord [876], ty den första Himmelen och den för-

Andeliga meningen.

1. Och jag såg den Nya Kristna Himmelen och dess nya Jord [876], ty de konstgjor-

876. Här handlas icke om någon naturlig Himmel, synbar för kroppsliga ögon, eller om någon naturlig jord, bebodd af menniskor; utan med *en Ny Himmel och en ny Jord*, bör man förstå en andelig Himmel och en denna himmels jord, der Englar bo; likasom i följande vers, der det talas om *Jerusalem, den stora Staden*, man härmed icke bör förstå någon stad, som nedkom från himmelen, utan en Församling; ty Församlingen på jorden nedkommer af Herren genom Himmelen, emedan Himmelens Englar och jordens menniskor utgöra ett i allt det, som

Naturliga meningen.

sta Jorden hade förgåtts [877]; och hafvet var icke mer [878].

Andeliga meningen.

da Himlarna och deras jordar hade blifvit tillintetgjorda [877]; och deras gränser, bebodda af dem som voro i en utvertes dyrkan, hade äfvenledes försvunnit [878].

rörer Församlingen. De bedraga sig derföre groft, hvilka på grund af denna vers uppgjort ett dogmatiskt system om verldens undergång, och om en ny tingens skapelse. — Denna Nya Himmel är densamma, som blifvit omnämd i inledningen till 14 kapitlet; den kallas *den Kristna Himmelen*, för att skiljas från de gamla Himlarna, som äro ofvanom denna; ty Himlarna äro liksom utsträckta rymder, belägna öfver hvarandra. Hvarje Himmel är delad i dylika utsträckta fält, enligt de tre graderna, i den innersta eller tredje himmelen, i den medlersta eller andra, och i den lägsta eller första himmelen. I denna nya kristna himmel, indelad på samma sätt, äro alla de, som från Kristna Församlingens grundläggning tillbedt Herren och lefvat enligt Hans föreskrifter, liksom alla de, hvilka dött före den tid då förnuftet utvecklas.

877. Denna himmel och denna jord äro de, om hvilka talats, N:r 865.

878. *Haf* betecknar det yttre af Himmelen och Församlingen, hvari de voro, som tänkt naturligt och föga andeligt rörande Församlingens ting. Se N:r 238, 404, 659. Denna yttre himmel blef äfvenledes förstörd, sedan de, hvilkas namn befunnits skrifna i lifvets bok, blifvit af Herren frälsta vid yttersta domen. Dessa sednare hade icke förr kunnat frälsas, emedan det hade varit vådligt att förena dem med någon himmel, så länge draken och hans två odjur herrskade i Andeverlden och brunno af begär att förleda alla andar. Ofta och sednast, kap. 19: 20; 20, 10 har talats om de godes afskiljande från drakens anhängare, om de sednares fördömelse och färd till helvetet; derefter sades, att *hafvet* gaf dem, som deruti voro döda, — 20: 13 — hvarmed man förstår sammankallelsen af utvertes och naturliga församlings-menniskor till yttersta domen, N:r 869. Det är då som de bland dem, hvilka funnits skrifna i lifvets bok, afskildes från de öfrige och frälsades.

Naturliga meningen.

II. Och jag, Johannes, såg den heliga Staden, det Nya Jerusalem, nederkommande af Gud från Himmelen 879, 880, beredd som en Brud, prydd för sin Man 881.

Andeliga meningen.

II. Och jag, Johannes, såg den Nya Församlingen, det Nya Jerusalem, bildas på jorden genom en inflytelse, som utgick af Herren genom den nya Himmelen 879, 880, och medelst Ordet förbindas med Herren 881.

879, 880. *Johannes* nämner sig här: *Jag, Johannes,* emedan han betecknar, såsom Apostel, det goda af kärleken till Herren och följaktligen lefvernets goda; han älskades också mer än de andra lärjungarna, och hvilade under Nattvarden vid Herrens bröst. Församlingen, om hvilken här är fråga, är äfvenledes af högre värde än alla de Församlingar, som föregått. Den kallas *Jerusalem,* emedan Jerusalem betecknar Församling med hänsyn till Gudstjensten; den kallas *stad,* emedan *stad* betecknar lära, N:r 194; den kallas *helig,* för Herrens skull, som Allena är *Helig,* och emedan *helig* betecknar de Gudomliga sanningarna (N:r 586, 666), dem Nya Församlingens lära innehåller. Den kallas *Ny,* emedan Han, som satt på thronen, sade: *Se; jag gör allt nytt,* vers. 5. Den säges *nedkommande af Gud från himmelen,* emedan den bildas genom en inflytelse, som utgår af Herren genom den nya Himmelen, N:r 876; ty det är medelst himmelen som Herren bildar Församlingen på jorden, för att Himmelen och Församlingen måtte utgöra ett och vara i samband.

881. Johannes såg först Församlingen såsom en *stad,* och derefter såsom en *trolofvad jungfru;* han såg henne såsom stad, på ett förebildande sätt, och såsom trolofvad jungfru, andeligen: således i tvåfaldig gestalt, alldeles efter Englarnas sätt; ty då Englarna se, höra eller läsa i Skriften ordet *stad,* uppfatta de det i deras lägre tankes idé såsom en stad, men i deras högre tankes idé såsom en Församling med hänsyn till läran; och om de åstunda det, och anhålla derom hos Herren, se de staden eller Församlingen såsom en jungfru, hvilkens skönhet och klädnad motsvarar Församlingens beskaffenhet. — *Prydd* d. v. s. klädd; men det är endast genom Ordet, som Församlingen är klädd till dess trolofning och derefter till

Naturliga meningen.

III. Och jag hörde af Himmelen en väldig röst, som sade: "Si, Guds Tabernakel med "menniskorna[882], och Han skall "bo med dem och de skola "vara Hans folk, och Han Sjelf "skall vara med dem deras Gud "[883]".

IV. Och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon, och död skall icke vara mer; icke heller sorg, icke heller rop, icke heller vedermöda skall vara mer, ty det, som tillförene var, är förgånget[884, 885].

Andeliga meningen.

III. Och jag hörde Herren med kärlek förkunna denna Goda Nyhet sägande: "Jag skall "nu vara närvarande med men"niskorna i mitt Gudomliga "Menskliga[882], och Jag skall "vara i förbindelse med dem, "och de skola vara i Mig, och "Jag Sjelf skall vara i dem[883]".

IV. Och jag skall befria dem från all själssmärta, och fördömelse skall icke mer vare att frukta; man skall icke vidare hafva att frukta hvarken för ondskor eller falskheter från helvetet, icke heller

dess förbindelse eller äktenskap med Herren. *Man*, betecknar här Herren; ty i vers. 9 och 10 kallas Jerusalem *Bruden, Lammets hustru*.

882. *Den väldiga röst, som talade från himmelen*, är i himmelsk mening Herren, som talar kärleksfullt för att förkunna en God Nyhet; ty det är ingen annan än Herren som talar från Himmelen, eftersom Himmelen icke är till genom annat än Herrens Gudomliga, af hvilket Englarna äro mottagande. En *väldig (stor) röst*, är ett tal utsagdt af kärlek, ty *storhet* hänför sig till kärlek, N:r 663. *Se Guds tabernakel med menniskorna*, v. s. se Herren närvarande i sin Gudomliga Mandom, ty *Tabernakel* betecknar, i högsta mening, Herrens Gudomliga Mandom, N:r 585.

883. *Bo med dem*, det är att förbinda sig med dem. *De skola vara Hans folk, och Han sjelf skall vara med dem deras Gud*, vill säga, att de skola vara i Herren, och att Herren skall vara i dem; ty förbindelse sker icke på annat sätt. Genom antagande af Mandom och genom föreningen af denna Mandom med den Gudom, som var i Honom från födelsen och som kallas Fader, åsyftade Herren sin förbindelse med menniskorna. Denna förbindelse åstadkommes genom Ordets sanningar och genom en lefnad enligt dessa sanningar.

Naturliga meningen.

V. Och Han, som satt på Thronen, sade: "Si Jag gör allt nytt". Och Han sade till

Andeliga meningen.

för frestelser, som af dessa härflyta, ty Drakens anhängare, som förorsakade dessa plågor, äro förjagade 884, 885.

V. Och Herren talade om yttersta domen, som Han hade hållit för mig under förebil-

884, 885. *Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon,* vill säga, att Herren skall befria dem från all själs-smärta; ty det är själs-smärta som förorsakar tårar. *Ingen död mer,* vill säga, ingen fördömelse mer, N:r 853; och här ingen fruktan mera för fördömelse. *Ingen sorg mer,* d. ä. ingen fruktan för ondskor från helvetet. *Sorg* har åtskilliga betydelser allt efter saken, hvarom fråga är; betydelsen här kommer deraf, att fråga förut varit om fruktan för fördömelse, och sedan handlas om fruktan för helvetiska falskheter och frestelser. *Rop* bet. fruktan för falskheter från helvetet; i Ordet betecknar *rop* all hjertats böjelse, som yttrar sig. *Vedermöda* betecknar anfäktelse af ondt och falskt, N:r 640, eller frestelser. *Ty det, som tillförene var, är förgånget,* vill säga, ty drakens anhängare, som förorsakade dessa plågor, äro förjagade; detta var nämligen tillförene, men skall icke vidare vara till. — Som i andeverlden, dit menniskan först kommer efter döden, finnas samfund, lika dem i naturliga verlden, så var det omöjligt att före yttersta domen hindra dem, som voro till det yttre borgerliga och moraliska, ehuru till deras inre onda, att umgås och samtala med sådana andar, som äfvenledes voro borgerliga och moraliska till det yttre, men derjemte goda till deras inre. Och som de onde hafva en idkelig åtrå att förleda, blef följden den, att de gode voro utsatta för anfäktelser af åtskilliga slag. Men de, som till följe af dessa anfäktelser kommit derhän, att de fruktade för fördömelse, helvetets ondskor och falskheter, samt svåra frestelser, hade af Herren blifvit afskilda från umgänge med dessa onde, och fått till vistelseort en lägre trakt, belägen under andeverlden och som kallades den lägre jorden, der äfvenledes samfund finnas. Här voro de i säkerhet ända till yttersta domen, då de af Herren upptogos i Himmelen, der de icke mer hafva något dylikt att frukta.

Naturliga meningen.

mig: "Skrif, ty dessa ord äro "sanna och tillförlitliga [886]."

VI. Och Han sade till mig: "Det är skedt [887]. Jag är A "och O Begynnelsen och Än-

Andeliga meningen.

dande form, och sade: "Si, ef- "ter denna dom skall allt blif- "va nytt i den Himmel och "den Församling, som Jag "skall bilda". Och han tilla- de: "Anförtro nu denna goda "nyhet åt efterverlden, att man "må sätta tro till den, såsom "varande intygad af Mig [886].

VI. Och vidare sade Han till mig: "Det är en Gudomlig "Sanning [887]. Jag är Allena

886. Hvad Herren säger i denna vers och i de följande till och med den åttonde, är ställdt till dem, som voro eller skulle komma i andeverlden, ända från kristna Församlingens grundläggning till yttersta domen, som hölls i andeverlden år 1757. För att göra dem ståndaktiga mot förförelser af dem, som betecknas med Babylon och Draken, underrättar Herren dem i förväg derom, att alla de falska himlar, som genom konster blifvit tilldanade af Babylonierna och Drakens anhängare, skulle med deras jordar förgås, och att Han Sjelf då skulle dana en Ny Himmel och en Ny andelig Jord, dit de skulle få komma, som icke läto förleda sig. De, som efter yttersta domen komma till Andeverlden, kunna icke mer förledas, emedan Babylonierna och Drakens anhängare äro frånskilde och förjagade. — *Den, som satt på Thronen*, är Herren, N:r 808. *Thron* betecknar domen i förebildande form, N:r 229. — Med de orden: *Si Jag gör allt nytt*, förkunnar Herren, att Han skall hålla en yttersta dom, och då skapa en Ny Himmel och en Ny Församling, der allt skall vara nytt i jemförelse med det, som var i de konstgjorda himlar och i de församlingar, som blifvit förvända genom Babylonierna och Drakens anhängare. Herren begagnar sig för andra gången af uttrycket: *Han sade*, för att visa tillförlitligheten af det, som förkunnades. *Skrif* d. v. s, anförtro från detta nu denna goda nyhet åt efterverlden; *ty dessa ord äro sanna och tillförlitliga*, vill säga: att man må sätta tro till denna goda nyhet, såsom intygad af Herren Sjelf.

887. *Han sade*, förekommer här för tredje gången, för att

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"den [888]. Åt honom, som tör- "star, skall Jag gifva af lif- "vets vattens källa för in- "tet [889].	"Gud i Himmelen och på Jor- "den; allt i hela verlden är "skapadt af Mig, styres af Min "Gudomliga Försyn, och utfö- "res enligt dess lagar [888]. Åt "hvar och en, som åstundar "sanning för någon andelig "nytta, skall jag gifva genom "mitt Ord allt, som länder till "denna nytta [889].
VII. "Den der segrar skall "ärfva allt detta; och Jag skall "vara honom Gud, och han skall "vara Mig en son [890].	VII. Alla, som hädanefter "intill min andra Ankomst be- "segra inom sig ondskor genom "att öfvervinna frestelser från "Babylonierna och Drakens an- "hängare, skola komma till den

ännu mer öka tillförlitligheten af det, som förkunnades. Uttrycket: ***det är skedt***, utvisar äfvenledes, att detta visserligen skall inträffa, och att det är en Gudomlig Sanning; ty ***skall ske*** och ***har skett***, är detsamma, när det handlas om Herren.

888. Se N:na 29 och 38. Det är klart, att allt, som blifvit gjordt och skapadt af Herren, styres af Hans Gudomliga Försyn.

889. ***Lifvets vattens källa***, är Ordet, N:r 384. ***Törsta***, är att åstunda för någon andelig nyttas skull. Man ***törstar*** efter eller åstundar att lära känna sanningar ur Ordet antingen för någon naturlig eller andelig nyttas skull: för en naturlig nyttas skull, då man har till mål lärdom, för att erhålla anseende, ära, vinst; således då man har sig sjelf och verlden till ändamål: för en andelig nyttas skull, då man åsyftar att vara nyttig för sin nästa af kärlek till honom, och att sörja för andras själar lika mycket som för sin egen: således då man har Herren, nästan och saligheten till ändamål. I detta sednare fall hämtar man i ***lifvets vattens källa*** d. v. s. att då gifver Herren genom Ordet det sanna, som länder till denna nytta. Men i förra fallet bekommer man intet sant; man läser i Ordet, men man ser der icke lärans sanningar, eller, om man ser dem, förvänder man dem till falskheter.

Naturliga meningen.

VIII. "Men för de rädde, "och otrogne, och vederstygg- "lige [891], och mandråpare och "bolare, och trollkarlar, och af- "gudadyrkare, och alla lögna- "re[892], skall deras del vara i den "sjön, som brinner af eld och "svafvel [893]; hvilket är den an- "dra döden [894].

Andeliga meningen.

"Nya Himmelen, och der lefva i "Mig, och Jag skall lefva i dem[890].

VIII. "Men de, som hafva "hvarken tro eller kärlek till "nästan, och som derjemte äro "i ondskor af alla slag [891]; och "de, som icke sätta något vär- "de på Budordens föreskrifter, "icke heller fly såsom synder "några af de ondskor, som der "äro nämda, och hvilka så- "ledes lefva i dessa ondskor [892],

890. *Segra* betyder här, att inom sig besegra ondskor genom att öfvervinna frestelser från Babylonierna och Drakens anhängare. *Ärfva allt* d. ä. komma i den Nya Himmelen. *Jag skall vara honom Gud, och han skall vara Mig en son,* v. s. att de skola lefva i Herren, och Herren i dem, N:r 882. Här är alltjemt fråga om dem, som varit i andeverlden före Herrens andra Ankomst.

891. *De rädde* beteckna dem, som icke hafva någon tro, såsom man kan se af Herrens Ord till Synagogans förestånd- dare: "*Frukta icke, tro allenast*". Luc. 8: 49, 50. — *De otrogne* beteckna dem, som icke hafva någon kärlek till nästan, ty desse äro icke rättsinnade, äro fulla af bedrägeri, och följaktligen otrogne. *Vederstygglige* beteckna dem, som äro i ondskor af alla slag, ty *styggelser* beteckna i allmänhet i Ordet de ondskor, som nämnas i de sex sista af Budorden.

892. Man kan se i *Lefverneslära*n *för det Nya Jerusalem,* N:na 42—91, hvad man bör förstå i de tre meningarna, den naturliga, andeliga och himmelska, med de fyra föreskrifterna i Budorden, som handla om *mandråpare, bolare, tjufvar* och *lögnare. Tjufvar* äro icke här omnämda, men här talas om *trollkarlar* och *afgudadyrkare,* hvilka också finnas inbegripna i budordet: "*Du skall icke stjäla*". *Trollkarlar* beteckna dem, som efterforska sanningar, för att förfalska dem, och derigenom bekräfta falskheter och ondskor, såsom de göra, hvilka bemästra sig denna sanning: *ingen kan göra det goda af sig sjelf,* för att genom den bekräfta blotta tron; ty här begås en sorts an-

Naturliga meningen.

IX. Och till mig kom en af de sju Englar, som hade sju skålar, fulla med de sju yttersta plågorna, och Han talade med mig, sägande: "Kom, jag "skall visa dig Bruden, Lam-"mets hustru [895].

X. Och Han förde mig i andanom bort på ett stort och högt berg; och Han visade mig den stora Staden, det heliga Jerusalem, nedkommande från Himmelen af Gud [896].

Andeliga meningen.

"skola få sin lott i helvetena, der det falskas kärleksarter och "det ondas begärelser dväl-"jas [893]; hvilket är sjelfva för-"dömelsen [894].

IX. "Och Herren, som ha-"de för afsigt att utsträcka in-"flytelsen af det goda och san-"na, kom till mig och talade "med mig, sägande: Kom, Jag "skall uppenbara för dig Min "Nya Församlings tillstånd, "hvilken genom Ordet skall "vara i förbindelse med Mig [895].

X. Och Han försatte mig i ett passande andeligt tillstånd, för att se en Församling, grundad på ren kärlek och på det väsendtliga sanna; och han uppenbarade för mig Sin Nya Församlings tillstånd, det Nya Jerusalems, danadt genom inflytelse, som utgick af Honom genom den Nya Himmelen [896].

delig stöld. *Afgudadyrkare* äro de, som grunda Gudsdyrkan icke på Ordet, följaktligen icke på Herren, utan på egen förståndighet, eller de der dyrka och tjena Gud på det sätt, som de göra, hvilka af ett enda oriktigt tolkadt ställe hos Paulus och således icke af Herrens egna ord hafva tillskapat en allmän lära för Församlingen, hvilket äfvenledes är en andelig stöld.

893. Se, N:r 835, förklaringen af samma ord.

894. Förklaringen af samma ord är gifven N:r 873.

895. Andeliga meningen af denna vers härflyter från förklaringarna, som blifvit gifna i N:r 718, 719 och 881.

896. *Föras bort i andanom*, är att försättas i ett andeligt tillstånd, passande för en viss omständighet, N:r 722. *Ett stort*

Naturliga meningen.

XI. Den hade Guds herrlighet; och dess ljus var likt den dyrbaraste sten, liksom jaspis-sten, glänsande som krystall [897].

XII. Och den hade en stor och hög mur[898], och den hade tolf portar [899], och tolf Englar

Andeliga meningen.

XI. Den Nya Församlingen ägde insigt i Ordet; och det Gudomliga Sanna i bokstafsmeningen lyste hos henne af glansen från det Gudomliga Sanna i andeliga meningen [897].

XII. Och hon hämtade sin lära ur Ordets bokstafsmening [898], ägande alla kunska-

och högt berg betecknar den Nya Församlingen, grundad på ren kärlek och på det väsendtliga sanna, ty *storhet* hänför sig till kärlekens goda, och *höghet* till vishetens sanna. *Visa* d. ä. uppenbara; *den stora Staden, det heliga Jerusalem, nederkommande af Gud från Himmelen,* bet. den Nya Församlingen, danad genom inflytelse, som utgår af Herren genom den Nya Himmelen, se N:r 879; den blef sedd såsom en stad, för att kunna beskrifvas till alla dess egenskaper, och detta sker genom den omständliga beskrifning, som göres af dess mur, portar, grundvalar och åtskilliga mått.

897. *Guds herrlighet* är Ordet i dess Gudomliga ljus; *att hafva Guds herrlighet,* är således att äga insigt i Ordet. *Dyrbar sten* betecknar Ordets sanningar och isynnerhet dem i bokstafsmeningen, N:r 540; och *Jaspis-sten* betecknar det Gudomliga sanna i Ordets bokstafsmening, N:r 231. Här blifver det Gudomliga sanna lysande af glansen från det Gudomliga Sanna i Ordets andeliga mening, och derföre säges Jaspis-stenen *glänsa som krystall.* Denna vers beskrifver således deras insigt i Ordet, som äro inne i Nya Jerusalems lära, och som lefva efter den. För desse är Ordet liksom lysande, när det läses; det lyser af glansen från dess andeliga mening, emedan denna mening är i Himmelens ljus, som utgår af Herren såsom andelig Sol. Detta ljus är i sitt väsende den Gudomliga Vishetens Gudomliga Sanna.

898. Då den stora staden, det heliga Jerusalem betecknar Herrens Nya Församling med hänsyn till läran, så betecknar dess *mur* Ordet till dess bokstafsmening, utur hvilken läran är hämtad, ty bokstafsmeningen vårdar eller beskyddar den an-

Naturliga meningen.

öfver portarna, på hvilka voro inskrifna namn, som äro de tolf Israëls söners Slägters (namn) [900].

XIII. På östra sidan tre portar, på Norra sidan tre portar, på Södra sidan tre portar, på Vestra sidan tre portar [901].

Andeliga meningen.

per om det sanna och goda, för att införa menniskan i sitt inre [899], och finnande i dessa kunskaper Gudomliga sanningar och godheter från Himmelen, hvilka också äro Församlingens Gudomliga Sanningar och godheter [900].

XIII. Dessa inledande kunskaper voro för dem, som äro i en högre eller lägre grad af böjelse för det goda, och i en

deliga meningen, som i dess inre ligger fördold, alldeles som en mur beskyddar en stad och dess invånare. Denna mur sades *stor* och *hög*, emedan den betecknar Ordet med hänsyn till det Gudomliga goda och sanna; ty *torhet* lämpas på det goda, och *höghet* på det sanna, N:r 896.

899. *Tolf* betecknar allt, N:r 349; *portar* beteckna här kunskaper om det sanna och goda, hämtade ur Ordet, emedan menniskan införes i Församlingen genom kunskaper. Deraf kom bruket hos Domare att afgifva sina domslut vid Stadens portar. 5 Mos. B. 21: 18–20, 22: 15.

900. *Englar* beteckna i högsta mening Herren; i en allmän mening *Himmel;* och i en inskränkt mening sanningar och godheter från Himmelen; *tolf Englar* beteckna således här alla sanningar och godheter från Himmelen. De *tolf Israëls söners slägter* beteckna Församlingens alla sanningar och godheter, N:r 349; *namn* beteckna deras beskaffenhet, N:r 81; *på portarna*, vill säga i kunskaperna om det goda och sanna, ty *på* betecknar i Ordet *uti;* det som är öfverst, högst i successiva ordningen blifver nämligen innerst i samtida ordningen, hvarföre också den tredje Himmelen kallas såväl den öfversta som den innersta. Då det andeliga, som kommer från Himmelen af Herren, är i dessa kunskaper, kallas de sanningar, och icke vidare kunskaper, men är icke det andeliga uti dem, äro de blott vetskaper.

Naturliga meningen.

XIV. Och Stadens mur hade tolf grundvalar [902], och på dem *(voro)* Lammets tolf Apostlars namn [903].

Andeliga meningen.

högre eller lägre grad af böjelse för det sanna [901].

XIV. Och Ordets bokstafsmening innehöll alla lärans hufvudstycken [902], och alla hänförde de sig till två väsendtliga grundsanningar, som afse Herren och en lefnad enligt Herrens föreskrifter [903].

901. *Portar* beteckna kunskaper, om godt och sant, genom hvilka man införes i Nya Församlingen, N:r 899. *Öster* betecknar kärlek och böjelse för det goda i en högre grad, och *Vester*, kärlek och böjelse för det goda i en lägre grad; *Söder* betecknar vishet och böjelse för det sanna i en högre grad, och *Norr*, vishet och böjelse för det sanna i en lägre grad. Dessa fyra regioner äro i andeliga verlden bestämda efter Öster, der Herren synes såsom andelig Sol. En och hvar bekommer sin boning i någon af dem, allt efter som han är i en mer eller mindre högre grad af böjelse för det goda, eller i en mer eller mindre hög grad af böjelse för det sanna. Det var *tre* portar åt hvardera af väderstrecken; ty tre betecknar allt, N:r 400.

902. *Stadens mur* bet. Ordet i dess bokstafsmening. *Grundvalar* beteckna lärans hufvudstycken; de *tolf grundvalarna* beteckna således allt det, som hörer till läran. Församlingen är grundad på läran, som undervisar om, hvad man bör tro, och huru man bör lefva, och läran bör icke hämtas från annat håll än från Ordet och från dess bokstafsmening.

903. *De tolf Apostlarna* beteckna allt, som hörer till Församlingen, N:r 233; här allt det, som hör till läran, ty de *tolf Apostlarnas namn* voro på *grundvalarna*. Dessa *namn* beteckna all beskaffenhet hos Församlingen, och denna beskaffenhet hänför sig till lärans två väsendtliga grundsanningar, som afse Herren och en lefnad efter Hans föreskrifter. Allt det, som hör till Nya Jerusalems lära, hänför sig till dessa två grundsanningar, ty dessa utgöra de allmänna stycken, af hvilka alla de särskilda artiklarna bero, och de väsendtliga stycken från hvilka alla de formella artiklarna härflyta; de äro således lik-

Naturliga meningen.

XV. Och den, som talade med mig, hade ett gyldene rör, att han skulle mäta Staden, och dess portar och dess mur [904].

XVI. Och Staden är till formen fyrkantig [905], och dess längd är så stor som bredden [906]: och han mätte med röret staden till tolf tusen stadier;

Andeliga meningen.

XV. Och Herren gaf åt dem, som voro i kärlekens goda, förmåga att fatta Hans Nya Församlings lära, och dess inledande sanningar, och Ordets bokstafsmening, ur hvilken dess lära är hämtad [904].

XVI. Och den Nya Församlingen hade i sig rättfärdighet [905], och det goda och det sanna gjorde hos henne ett, såsom väsende och form [906]:

som själen och lifvet i allt det, som hör till läran. Dessa två grundsanningar kunna icke skiljas ifrån hvarandra, ty att åtskilja dem, vore detsamma som att skilja Herren från menniskan och menniskan från Herren, och då finnes icke mer någon Församling.

904. *Den som talade,* det är Herren. *Rör* betecknar makt eller förmåga, N:r 485. *Guld* bet. kärlekens goda, N:r 211. *Måta* bet. att lära känna en saks beskaffenhet, N:r 486; således är det att fatta, förstå. *Stad,* betecknar Församlingen med hänsyn till läran, N:r 879; *portar* bet. inledande kunskaper och sanningar, N:na 899, 901; *mur* bet. Ordets bokstafsmening, från hvilken läran är hämtad, N:r 898. Af dessa beteckningar, sammanfattade till ett helt, uppkommer den gifna andeliga meningen; men man varseblifver icke denna mening i bokstafven, så framt man icke vet, att allt, som säges om Jerusalem såsom stad, betecknar förhållanden, som tillhöra Församlingen.

905. *Staden är till formen fyrkantig,* emedan en fyrkant eller qvadrat betecknar det, som är rättfärdigt, under det att en triangel betecknar det som är lagenligt; dessa beteckningar gälla ständigt för den yttersta graden, som är den naturliga. Fyrkanten eller qvadraten betecknar det, som är rättfärdigt, emedan den har fyra sidor, och dessa sidor syfta åt fyra väderstreck; men att syfta eller rigta sin uppmärksamhet lika åt fyra väderstreck, är att skärskåda allt efter rättvisa. Jemför N:r 815.

906. *Längd* betecknar det goda, och *bredd* det sanna, N:r

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
dess längd och bredd och höjd voro lika [907, 908].	och Herren uppenbarade för mig denna Församlings beskaffenhet med hänsyn till läran, som innefattade ett helt af godheter och sanningar; allt, hvad henne tillhörde, utgick af kärlekens goda [907, 908].

861. Dessa ord, *dess längd är så stor som bredden* beteckna, att det goda och det sanna i denna Församling göra ett såsom väsende och form; ty det sanna är det godas form, det goda är det sannas väsende, och väsende och form göra ett.

907. *Mäta med rör,* är att lära känna en saks beskaffenhet, N:r 904; och som Engelen mätte inför Johannes, vill det säga, att uppenbara denna beskaffenhet för honom, att han måtte lära känna den. *Stad* bet. den Nya Församlingen med hänsyn till läran, N:r 879. *Tolf tusen stadier* beteckna det hela af denna Församlings godheter, och sanningar; ty *tolf tusen* betecknar, likasom *tolf*, alla godheter och sanningar, N:r 349; och *stadier* beteckna, liksom alla mått, beskaffenhet, N:r 313. Det säges, att *längden, bredden* och *höjden voro lika,* för att låta förstå, att allt, som tillhör denna Församling, härflyter af kärlekens *goda;* ty *längd* betecknar det goda, och *bredd* det sanna, N:r 906; och *höjd* betecknar på samma gång det goda och sanna i hvarje grad.

908. Allt, som tillhör Himmelen och Församlingen, härflyter af kärlekens goda, som sjelft utgår af Herren. Detta är en sanning, som man icke kan inse, följaktligen icke veta, om den icke bevisas; ty det goda faller icke, såsom det sanna, menniskan i tanken. Det sanna ses i tanken, emedan det kommer af himmelens ljus; men det goda, som kommer af Himmelens värma, kännes blott; det är sällsynt, att menniskan fäster sin uppmärksamhet vid det, som hon känner, då hon begrundar något i tanken; hon ger akt på det, hon ser. Detta härrör deraf, att det är åt tanken, men icke åt böjelsen, som de lärde hafva tillegnat allt; att det är åt tron, men icke åt kärleken, som Församlingen tillegnat allt, då likväl det sanna, som man för det närvarande i Församlingen kallar trons sanna eller tro, allenast är en form af det goda, som tillhör kärleken.

Naturliga meningen.

XVII. Och han mätte dess mur hundrade fyratiofyra alnar [909], Menniskomått, som är Engelens (mått) [910].

Andeliga meningen.

XVII. Och han visade mig hennes beskaffenhet, i det hon erkände, att Ordets bokstafsmening innefattar alla sanningar och godheter [909], en egenskap genom hvilken Försam-

Men emedan menniskan nu icke ser det goda i sin tanke, ty det goda kännes blott såsom åtskilliga slags nöjen, och alldenstund menniskan fäster sin uppmärksamhet vid det, som hon ser i sin tanke, och icke vid det, hon under tänkandet känner, så kallar hon allt det godt, som hon känner såsom nöje; och hon känner det onda såsom nöje, emedan detta är inplantadt hos henne från födelsen, och kommer från sjelfkärleken och kärleken till verlden. Deraf härrör hennes okunnighet derom, att kärlekens goda utgör allt, som hör till Himmelen och Församlingen; och att detta goda är endast af Herren hos menniskan, och ingår genom inflytelse från Herren blott hos den, som flyr ondskor, med deras nöjen, såsom synder. Det är detta man bör förstå med Herrens ord, då Han sade, att Lagen och Profeterna berodde på dessa två bud: *"Du skall älska Gud öfver all ting, och din nästa såsom dig sjelf"*. Matth. 22: 37—40. — Det är säkert, att hos menniskan icke kan finnas ringaste grad af sant, som i sig sjelft är sant, så vida det icke kommer från kärlekens goda af Herren, följaktligen icke heller ringaste grand af tro, som i sig sjelf är tro, det vill säga lefvande, saliggörande och andelig tro, så vida icke denna tro kommer från kärleken till nästan, som är af Herren. Då nu kärlekens goda utgör allt, som tillhör Himmelen och Församlingen, så äro hela Himmelen och hela Församlingen ordnade af Herren efter kärlekens böjelser, och icke efter några tankar, skilda från dessa böjelser; ty tanken är böjelsens form, såsom tungomålet är ljudets eller tonens form.

909. *Māta*, det är åskådliggöra dess beskaffenhet, N:r 907; *mur* bet. Ordets bokstafsmening, N:r 898. Talet *hundra fyratio fyra* betecknar liksom tolf, hvaraf det är en multipel, alla sanningar och alla godheter; *alnar*, såsom mått, beteckna egenskap, se N:r 907.

Naturliga meningen.

XVIII. Och dess murs byggnad var Jaspis[911]; men staden *(var)* rent guld, likt rent glas[912].

Andeliga meningen.

lingen utgör ett med Himmelen [910].

XVIII. Och hela Ordet i dess bokstafsmening lyste hos henne af glansen från det Gudomliga Sanna i andeliga meningen [911], och i denna Församlings hela inre var kärlekens goda belyst af vishetens sanna [912].

910. *Mått,* det är beskaffenhet, N:r 907. Med *Menniska* betecknas här Församlingen, som består af menniskor, och med *Engel* betecknas Himmelen, som utgöres af Englar; med *menniskomått, som är Engelens* mått, betecknas således den Församlingens beskaffenhet, att hon utgör ett med Himmelen. Med *menniska* betecknas den insigt och vishet, som härleder sig från Ordet, N:r 243, och som danar Församlingen i menniskan; om *menniska* derföre tages i stället för menniskor i allmänhet, betecknas dermed Församling. Häraf är det som Profeterna blifvit kallade mennisko-söner, och Herren Sjelf kallas menniskones Son. Menniskones Son är Församlingens sanna, som härleder sig från Ordet, och när det handlas om Herren, är det Ordet sjelft, hvaraf Församlingen är till.

911. *Mur* bet. Ordet i dess bokstafsmening, N:r 898; *byggnad* bet. allt, som tillhörer den. *Jaspis* bet. det Gudomliga sanna i bokstafsmeningen, lysande af glansen från det Gudomliga sanna i andeliga meningen, N:r 897. Det Gudomliga sanna i bokstafsmeningen är i naturligt ljus, och det Gudomliga Sanna i andeliga meningen är i andeligt ljus: om således, när menniskan läser Ordet, det andeliga ljuset inflyter i det naturliga, då upplyses hon, och ser deri sanningarna: ty föremål för andeligt ljus äro sanningar. Ju mer menniskan upplyses genom det andeliga ljusets inflytande, desto mer ser hon i bokstafven sanningarnas sammanhang och följaktligen deras form, och desto mer öppnas också det inre af hennes förstånd; ty förståndet är sjelfva mottaget af Himmelens ljus.

912. *Staden* eller Jerusalem betecknar den Nya Församlingen med hänsyn till hela dess inre, ty staden betraktas här

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
XIX. Och Stads-murens grundvalar (voro) prydda med all (slags) dyrbar sten [914].	**XIX.** Och alla stycken af Nya Jerusalems lära, hämtade ur Ordets bokstafsmening, syntes i ljus allt efter som hvar och en emottog dem [914].

innanför muren. *Guld* betecknar kärlekens goda, N:r 904; *rent guld, likt rent glas,* bet. kärlekens goda, belyst af vishetens sanna; det sanna betecknas med *rent glas,* emedan detta i Himmelen *ser ut* som ljus. Men emedan det icke kan finnas något kärlekens goda isoleradt eller skildt från vishetens sanningar, utan detta goda måste, för att vara till, antaga form af dessa sanningar, så säges det, att *staden var rent guld, likt rent glas.* Kärlekens goda, utan vishetens sanningar, har icke någon beskaffenhet, eftersom det icke har någon form; dess form kommer från sanningar, som inflyta från Herren, efter deras ordning och sammanhang, gemensamt med det goda.

914. *De tolf grundvalarna* beteckna allt, som hörer till läran, N:r 902. *Mur* betecknar Ordet till dess bokstafsmening, N:r 898; *Stad* betecknar den Nya Församlingen. Med *dyrbar sten* betecknas Ordet i bokstafsmeningen, lysande af sanningarnas glans i andeliga meningen, N:r 897. Men som dessa sanningar lysa allt efter emottagandet, så följer deraf, att med *grundvalar, prydda med all slags dyrbar sten* betecknas, att dessa lärans sanningar visa sig i ljus allt efter deras emottagande af hvar och en. Hos hvarje menniska finnes en inre och en yttre tanke: den inre tanken kallas förnimmelse och är i himmelens ljus: den yttre tanken är i verldens ljus. Men hos hvarje menniska kan förståndet upplyftas ända till Himmelens ljus, om menniskan har en liflig åtrå att se det sanna, och så framt denna åtrå härleder sig från kärlek till vishet. Detta ljus, som upplyser menniskans förstånd, kommer af Herren Allena genom Himmelen; och emedan de, hvilka komma att tillhöra Nya Jerusalem, skola vända sig till Herren omedelbarligen, så kommer detta ljus att inflyta hos dem efter ordningen d. v. s. genom viljans kärlek i förståndets förnimmelse. Men de, som hos sig bekräftat dogmen, att förståndet ingenting kan se i teologiska ämnen, utan att man måste blindt tro hvad

Naturliga meningen.

Den första grundvalen *(var)* en jaspis; den andra en safir; den tredje en calcedon; den fjerde en smaragd;

XX. Den femte en sardonyx; den sjette en sardis; den sjunde en crysolit; de åttonde en beryll; den nionde en topas; den tionde en crysopras; den elfte en hyacint; den tolfte en ametist[915].

Andeliga meningen.

Det första af dessa stycken handlade om kärleken till Herren; det andra om visheten, som utgår af denna kärlek; det tredje om lefvernets nytta; det fjerde om kärleken att göra godt af nytta för samhället;

XX. Det femte om förnimmelse af denna nytta; det sjette om utöfning af denna nytta; det sjunde om kärleken till nästan; det åttonde om insigt, härledande sig från böjelse för det sanna; det nionde om lefvernets goda; det tionde om förbindelsen emellan godt och sant; det elfte om läran, som deraf härleder sig; det tolfte om en lefnad enligt det sanna, som utgår af det goda[915].

kyrkan lär, kunna icke se någon sanning i ljus, ty de hafva hos sig tillstängt ljusets väg. Sådana äro de Romersk-katolske; sådana äro också Protestanterna, som bibehållit denna dogm från katolska religionen.

915. *Dessa tolf dyrbara stenar* hafva här samma beteckning, som de tolf Israëls slägter, kap. 7: 5—8, och hvar och en af dem betecknar i samma ordning samma sak, som hvarje slägte. Se N:r 350 till 361. Dessa lärans stycken visa sig i ljus, allt efter deras emottagande, hos dem, som vända sig omedelbarligen till Herren, och som lefva efter de Tio Budordens föreskrifter, i det de fly ondskor såsom synder; ty endast desse, och inga andra äro i läran om kärleken till Gud och kärleken till nästan, hvilka två äro religionens grundvalar. Det är i allmänhet två färger, som lysa i *dyrbara stenar:* rödt och hvitt; de andra, såsom grönt, gult, blått etc. äro sammansatta af dessa två färger jemte det svarta. *Det röda* betecknar kärlekens goda, emedan det leder sitt ursprung från Solens eld; och *det hvita*

Naturliga meningen.

XXI. Och de tolf portarna voro tolf perlor; enhvar af portarna var af en enda perla [916]; och stadens gata *(var)* rent guld, såsom genomskinligt glas [917].

XXII. Och jag såg icke något Tempel i den, ty Herren Gud, den Allsmäktige, är dess Tempel, och Lammet [918].

Andeliga meningen.

XXI. Och alla kunskaper, som inledde i Församlingen, voro de om det goda och sanna; och alla dessa kunskaper innehöllos i en enda, i kunskapen om Herren [916]; och i hela Nya Församlingens lära var kärlekens goda belyst af vishetens sanna [917].

XXII. Och jag såg icke der någon yttre del skild från den inre, ty Herren i sin Gudomliga Mandom är den Ende, som man dyrkar och som man tillbeder [918].

bet. vishetens sanna, emedan det härleder sig från det ljus, som utgår af Solens eld; men det svarta härleder sig från de förras fördunkling, som är okunnighet.

916. *De tolf portarna* beteckna alla kunskaper, som inleda i Församlingen, N:r 899; *tolf perlor* beteckna alla kunskaper om godt och sant, N:r 727. *Enhvar af portarna var af en enda perla,* emedan alla kunskaper om det goda och sanna sammanfattas i en enda, som är kunskapen om Herren. Ehuru bildad af flera, är denna kunskap alltomfattande och innehåller allt, som hör till läran, och följaktligen allt, som hör till Församlingen; af denna kunskap har allt, som hör till Gudstjensten, sitt lif och sin själ. Kunskapen om Herren sammanfattar i sig alla kunskaper om godt och sant, emedan den är föreningspunkten af alla andeliga sanningar.

917. Uttrycken i detta N:r äro desamma som i N:r 912, vers. 18, med den skilnad blott, att här, istället för *staden,* säges: *stadens gatu;* men *stadens gata* betecknar lärans sanningar, N:r 501.

918. Med dessa uttryck: *Jag såg icke något Tempel i den,* bör man icke förstå, att något Tempel icke skall finnas i det Nya Jerusalem; dessa ord beteckna, att något yttre der icke skall finnas skildt från dess inre; ty *Tempel* betecknar Församling med hänsyn till Gudstjensten, N:r 191, och i högsta me-

Naturliga meningen.

XXIII. Och staden behöfver icke sol eller måne, att de må lysa i den; ty Guds herrlighet upplyser den, och dess ljus är Lammet [919].

XXIV. Och folkslagen, som frälsas, skola vandra i dess ljus [920], och jordens konungar skola frambära till honom sin herrlighet och ära [921].

Andeliga meningen.

XXIII. Och denna Församlings menniskor skola hvarken vara i kärlek till sig sjelfva eller i den egna förståndigheten, hvilka härleda sig från naturligt ljus, ty Ordets Gudomliga Sanna upplyser dem, och de skola således af Herren vara i det andeliga ljuset [918].

XXIV. Och alla de, som äro i lefvernets goda, och som tro på Herren, skola der lefva enligt de Gudomliga sanningar, dem de se i sitt inre, såsom ögat ser föremålen [920];

ning Herren till Hans Gudomliga Mandom, N:r 529. Men som Herren Allena i Sin Gudomliga Mandom bör vara föremål för dyrkan, så säges det derefter: *Ty Herren Gud, den Allsmäktige, är dess Tempel, och Lammet. Herren Gud, den Allsmäktige,* är Herren af evighet, som är sjelfva Jehovah; *Lammet* betecknar Hans Gudomliga Mandom.

919. *Sol* betecknar här naturlig kärlek, skild från andelig, d. v. s. sjelfkärlek. *Måne* betecknar naturlig förståndighet, skild från andelig kunskap d. v. s. den egna förståndigheten. Denna kärlek och denna förståndighet, som härflyta af blott naturligt ljus, äro uteslutna ur Nya Församlingen, och derföre säges, att *Staden har icke behof af Sol eller Måne, att de må lysa i den. Guds herrlighet,* det är Ordets Gudomliga Sanna, N:r 249. *Lammet,* det är Herren; Han är *stadens ljus,* emedan Nya Församlingens medlemmar äro af Honom i andeligt ljus.

920. *Folkslagen* beteckna dem, som äro i lefvernets goda, N:r 483, och som tro på Herren; ty här säges *folkslagen, som frälsas. Vandra,* det är lefva, N:r 167; *ljus,* det är förnimmelse af andeliga sanningar genom den upplysning, som kommer af Herren, N:r 796; *att vandra i ljus,* är således att lefva enligt de gudomliga sanningarna, och att i sitt inre se dessa sanningar, såsom ögat ser föremålen. Föremål för andelig syn, som är det inre förståndets syn, äro andeliga sanningar; och de, som

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

och alla de, som af det andeliga goda äro i vishetens sanningar, skola der erkänna Herren Allena, och tillegna Honom allt sant och allt godt, som äro i dem [921].

XXV. Och dess portar skola icke stängas om dagen, ty natt skall icke vara der [922]; och man skall frambära till honom folkslagens herrlighet och ära [923].

XXV. Och man skall der ständigt emottaga dem, som äro i sanningar, härflytande af kärlekens goda, ty der skola icke finnas några trons falskheter [922]; och de, som blifva der emottagna, skola bekänna

äro i detta förstånd, se verkeligen dessa sanningar, såsom ögonen se naturliga föremål. De, som äro i det himmelska goda af Herren, hafva alla Gudomliga sanningar inskrifna i sitt lif; det är derföre som de *vandra i ljus*, det vill säga, lefva i rättfärdighet enligt dessa sanningar, och äfvenledes i sitt inre se dem, såsom ögat ser föremålen.

921. *Jordens konungar* beteckna dem, som äro i vishetens sanningar, N:r 20; här tillägges *af det andeliga goda*, emedan fråga varit om *folkslagen*, som beteckna dem, hvilka äro i den himmelska kärlekens goda, N:r 920. *Frambära sin herrlighet och ära*, är att erkänna Herren Allena, och tillegna honom allt sant och godt, som man erfar hos sig; ty *herrlighet* hänför sig till det sanna, och *ära* till det goda. Se N:na 249, 629.

922. *Portarna skola icke stängas om dagen*, vill säga, att dem som vilja der ingå, bo viljas beständigt inträde; *om dagen*, v. s. beständigt; ty der är ständigt ljus, N:r 919. *Det skall icke vara natt i Nya Jerusalem*, vill säga, att der skola icke finnas några trons falkheter; ty *ljus* betecknar det sanna, som utgår af kärlekens goda; hvaraf följer, att *natt*, som är motsatt dagens ljus, betecknar det, som icke utgår af detta goda, således trons falska. Endast de, som äro i sanningar, härflytande af kärlekens goda, kunna ingå i Nya Jerusalems ljus; om andra inkomma, blifva de icke emottagna; och då draga de sig antingen sjelfmant tillbaka, emedan de icke kunna fördraga detta ljus, eller blifva de bortvisade.

Naturliga meningen.

Andeliga meningen.

Herren Allena, och tillegna Honom allt Församlingens sanna och allt religionens goda [923].

XXVI. Och dit skall icke något orent inkomma, icke heller någon som begår styggelse och lögn [924]; utan endast de, som skrifna äro i Lammets lifs-bok [925].

XXVI. Och man skall der icke gifva tillträde åt någon af dem, som vanställa Ordets godheter och förfalska dess sanningar, och som öfverlemna sig genom bekräftelse åt ondskor och falskheter [924]; man

923. Man har sett, N:r 921, att med dessa ord, *frambära herrlighet och ära i Nya Jerusalem*, betecknas, att bekänna Herren och tillskrifva Honom allt sant och godt, som man erfar hos sig; här är beteckningen densamma, med den skilnad blott, att der handlades om dem, som äro i vishetens sanningar, och som representeras genom *jordens konungar*, då här deremot fråga är om dem, som betecknas med *folkslagen* d. v. s. om dem, som äro i lefvernets goda, och som tro på Herren, N:r 920; ty det säges *folkslagens herrlighet och ära*. Här handlas dessutom om dem, som blifvit omnämda N:r 922. det vill säga, om dem, som äro i sanningar, härflytande af kärlekens goda. Det säges *Församlingens sanna* och *religionens goda*, emedan Församling är annat än religion. Församling kallas Församling efter läran, och Religion kallas Religion efter lefnaden i enlighet med läran; det är så man skiljer emellan Församling och Religion; men der läran icke åtföljes af en lefnad enligt läran, finnes hvarken Församling eller Religion, emedan läran och lefnaden enligt läran böra göra alldeles ett, såsom det sanna och det goda, såsom tro och kärlek till nästan, såsom vishet och kärlek, såsom förstånd och vilja; hvarest lära finnes, men ingen lefnad i enlighet med läran, der finnes derföre ingen Församling.

924. *Icke inkomma*, det är att icke blifva emottagen. Det, som är *orent*, betecknar andeligt boleri, d. v. s. vanställning af godheter och förfalskning af sanningar i Ordet; detta boleri är sjelfva orenheten, emedan Ordet, som är sjelfva renheten,

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

skall der endast emottaga dem, som tro på Herren och lefva efter Hans föreskrifter [925].

blifver på detta sätt besudladt med ondt och falskt. *Begå styggelse och lögn,* är att öfverlemna sig åt ondskor och falskheter. *Styggelser* beteckna ondskor af alla slag och isynnerhet dem, som äro nämda i Budorden. *Lögn* betecknar falskheter af alla slag; här äro de det ondas falskheter, som i sig sjelfva äro ondskor; de bekräfta följaktligen det onda och blifva sjelfva bekräftade. Andelig lögn är icke annat, än det falska i läran.

925. Andliga meningen härrör af förklaringen. N:r 874.

TJUGONDEANDRA KAPITLET.

Innehåll.

Vi hafva i föregående kapitel sett en beskrifning på Nya Jerusalem eller Herrens Nya Församling, kronan af alla föregående Församlingar, hvilka endast varit medel att upplyfta menniskan från hennes fall, och leda henne, att hon gradvis måtte fullkomligen återbringas inom ordningens lagar. Början af detta kapitel innehåller en fortsatt beskrifning på denna Församling i det, som rörer dess uppfattning af Ordets Gudomliga sanningar, vers. 1—5.

Herren förklarar, att alla uppenbarelsens scener, dem Johannes fått i uppdrag att anförtro åt efterverlden, blifvit framställda af Honom Sjelf, och att betydelsen af alla de förutsägelser, de innehålla, skall för verlden upptäckas, när den första Kristna Församlingen blifvit ödelagd och således nått sitt slut. Vers. 6—10.

Herrens Ankomst och förbindelse med alla dem, som tro på Honom och lefva enligt Hans föreskrifter, förkunnas, vers. 7—17.

Herren förklarar uttryckligen för alla, som komma att lära känna Hans Nya Församlings lära, att, om de lägga till eller taga något derifrån, för att omintetgöra dess tvenne väsendtliga stycken (nämligen: Bekännelsen, att Han är Himmelens och jordens Ende Gud, samt Tron på Honom), de skola gå förlorade genom de ondskor och falskheter, som betecknas med de i Uppenbarelseboken beskrifna plågor, och skola icke kunna hvarken emottagas i det Nya Jerusalem eller få dela deras lott, som tillhöra Hans Rike, v. 18, 19.

Denna uppenbarelse slutas med löfte om andeligt äktenskap eller förbindelse emellan Herren och Hans Nya Församling, det Nya Jerusalem, det ständiga föremålet för alla den Gudomliga Kärlekens och Vishetens bemödanden allt ifrån menniskans beklagansvärda fall. — Vers. 17, 20, 21.

Naturliga meningen.

1. Och han visade mig en ren flod af lifsens vatten, skinande som kristall; den utgick ifrån Guds och Lammets thron [932].

Andeliga meningen.

1. Och Herren upptäckte för mig en stor mängd af sitt Ords Gudomliga sanningar, hvilka lyste af det glänsande ljuset från Ordets andeliga mening, och hvilka utflödade genom Himmelen från Honom. Sjelf såsom Gudomlig Mandom [932].

932. *Visa*, är att upptäcka, N:r 719. *Floder* beteckna sanningar i öfverflöd, N:r 409; här betecknar *flod* en stor mängd Gudomliga sanningar i Ordet; ty *vatten* beteckna sanningar, N:r 50, och *lifsens vatten*, Gudomliga Sanningar, som utgå från Herren genom Ordet. Med denna flod, *skinande som krystall*, betecknas de Gudomliga sanningarna, hvilka framlysa från Ordets andliga mening, som är i Himmelens ljus, N:r 897. Att denna flod syntes *utgå ifrån Guds och Lammets thron*, betecknar, att det är genom Himmelen som dessa sanningar utflöda ifrån Herren såsom Gudomlig Mandom; ty *thron* betecknar Himmelen, N:r 221; *Gud*, det är Herren med hänsyn till sjelfva Gudomen, af hvilken allt utgår; och *Lammet* betecknar Herren till Hans Gudomliga Mandom, N:r 918. *Flod af lefvande vatten* betecknar särskildt här de talrika Gudomliga sanningar, som

Naturliga meningen.

II. Midt uppå dess gata och på båda sidor om floden *(var)* lifvets träd, görandes tolf frukter [933, 934], hvar månad gifvande sin frukt [935]; och trädets löf *(voro)* till folkslagens läkedom [936].

Andeliga meningen.

II. I det innersta af dessa lärans talrika sanningar var Herren, som låter af sin kärlek alla godheter utflöda, dem menniskan gör efter utseendet såsom af sig sjelf [933, 934], och som frambringar dessa god-

i Uppenbarelseboken visa sig, sedan denna profetia nu blifvit af Herren uppenbarad; hvilket klarligen synes af vers. 6, 7, 9, 10, 14, 16—19 i detta kapitel, der det handlas om *denna profetias Bok*, och hvarest synes, att man måste efterlefva de sanningar, der äro skrifna. Dessa sanningar hafva icke kunnat efterlefvas, innan de blefvo uppenbarade genom upptäckten af den andeliga meningen; ty förut fattade man dem icke. Uppenbarelseboken är ett Ord, som liknar det profetiska Ordet i Gamla Testamentet; och nu kan man se i denna profetia, hvilka de Församlingens ondskor och falskheter äro, dem man måste fly och afsky, och hvilka de Församlingens godheter och sanningar äro, dem man måste utöfva, särdeles de, som afse Herren och det eviga lifvet, hvilket af Honom erhålles. Om dessa godheter och sanningar är man visserligen undervisad hos Profeterna, men icke på ett så uppenbart sätt som hos Evangelisterna och i Uppenbarelseboken. Dessa sanningar afse Herren, och visa framförallt, att Han är Himmelens och jordens Ende Gud.

933, 934. *Midt på* bet. det innersta, N:r 44; *gata* betecknar lärans sanningar, N:r 917; *flod* bet. ett stort antal sanningar, N:r 932. *På båda sidor om*, d. v. s. till höger och venster: till höger betecknar det sanna i klarhet, och till venster bet. det sanna i dunkelhet; ty söder, som betecknar det sanna i klarhet, är i Himmelen till höger; och *norr*, som betecknar det sanna i dunkelhet, är till venster. *Lifvets träd* betecknar Herren med hänsyn till Hans Gudomliga kärlek, N:r 89. *Frukter* bet. godheter af kärleken till Gud och nästan, hvilka kallas goda gerningar, och hvilka göras af menniskan efter utseendet såsom af henne sjelf; *tolf* betecknar allt, N:r 349. Det säges *i det innersta* af lärans sanningar, emedan i andeliga ting allt är till af det innersta, och utgår derifrån. På lika sätt

Naturliga meningen.

III. Och något förbannadt skall icke vara der; och Guds och Lammets thron skall vara uti den, och Hans tjenare skola tjena Honom [937].

Andeliga meningen.

heter i förhållande till det sannas tillstånd hos människan [935]; och förnufts-sanningarna, gifna af Herren, voro för att förmå dem, som äro i det onda och falska, att tänka sundt och lefva anständigt [936].

III. Och i Nya Jerusalem skall ingen vara skild från Herren; och Herren skall allena regera der i sitt Gudomliga Menskliga, och de, som äro i det sanna genom det goda, skola der lefva i förbindelse med Honom [937].

utgå från Solen, som är i medelpunkten af Universum, värma och ljus, hvilka sprida sig till alla omkretsarna.

935. *Månader* beteckna menniskans tillstånd med hänsyn till det sanna; ty med månader bör man förstå månens omloppstider, och månen betecknar trons sanna, N:na 332, 413. *Gifva frukt*, det är att frambringa godheter af kärleken till Gud och nästan, N:r 933. Ehuru menniskan gör dessa godheter såsom af sig sjelf, är det likväl Herren, som väsendtligen frambringar dem i menniskan allt efter det sannas tillstånd i henne.

936. *Trädets löf* bet. förnufts-sanningar. *Folkslagen* beteckna dem som äro i ondskor, och genom dessa i falskheter, N:r 483; de tagas här i ond bemärkelse, ty det handlas om deras *botande*. Men de, som äro i ondskor och falskheter, kunna icke botas genom Ordet, emedan de icke läsa det; om de hafva godt omdöme, kunna de likväl botas genom förnufts-sanningar, emedan de genom dessa förmås att tänka sundt och lefva anständigt. Dessa förnufts-sanningar äro de, som närmast emottaga andeliga sanningar; ty menniskans förnuft är det första mottaget af andeligt sant.

937. *Förbannadt* betecknar allt ondt och falskt, som afvänder och skiljer från Herren; och emedan det onda och det falska endast kunna vara i deras mottag, som är menniskan, så

beteckna dessa ord: *ndgot förbannadt skall icke vara der*, att i Nya Jerusalem skall ingen vara afskild från Herren. *Guds och Lammets thron skall vara uti den*, vill säga, att Herren skall allena der regera i sitt Gudomliga Menskliga, Se N:r 932; thron betecknar här Rike, och Herrens Rike är öfverallt, der Han allena är föremål för dyrkan. *Tjenare* beteckna dem, som äro i sanningar genom det goda, N:r 3; *tjena Herren*, är att lefva enligt sanningarna, N:r 380; här är det att lefva i förbindelse med Herren. Förbindelse med Herren utgör Himmelen, och den tillvägabringas, när man bekänner Herren för allena Gud i Himmelen och på jorden, och dermed förenar en lefnad efter Hans föreskrifter. Den, som icke känner dessa sanningar, kan säga: Hvad är det för förbindelse, och huru kan den tillvägabringas genom denna bekännelse och genom denna lefnad? Då Gud är barmhertig och allsmäktig, kan icke då enhvar blifva frälst af blott barmhertighet, och behöfves något annat salighetsmedel än tron allena? Man skulle icke tala på detta sätt, om man visste, att i andeliga verlden *närvarelse* åstadkommes genom kunskap, men *förbindelse* genom böjelse. Ty der äro rymder endast skenbarheter allt efter likheten i böjelser och tankar. Då man således känner någon, vare sig ryktesvis eller derigenom att man till honom stått i något slags förhållande, behöfs blott att föreställningen af denna kännedom eller bekantskap föresväfvar tanken, för att han genast visar sig närvarande, vore han ock enligt skenbarheten på tusen mils afstånd. Älskar man någon, så är man med honom i samma samfund; älskar man någon innerligt, så bor man med honom i samma hus. Detta förhållande, som äger rum för alla i hela den andeliga verlden, härleder sig deraf, att Herren är närvarande hos hvar och en efter hans tro, men förbinder sig med honom efter kärleken. Tro och följaktligen Herrens närvarelse förvärfvas genom kunskap om Ordets sanningar; men kärlek och följaktligen förbindelse erhålles icke genom annat medel än en lefnad efter Hans föreskrifter. Herren älskar alla menniskor, och vill förbinda sig med dem; men så länge menniskan qvarblifver i det ondas nöje, kan ingen förbindelse äga rum. Det ondas nöje kan icke aflägsnas, utan för så vidt menniskan undersöker sig sjelf, för att lära känna sina ondskor, erkänna dem inför Herren, och få vilja att afhålla sig från dem, samt bättra sig. Det är nöd-

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
IV. Och de skola se Hans Ansigte, och Hans Namn *(skall vara)* på deras pannor 938, 939.	IV. Och de skola vända sig till Honom, och Han skall vända sig till dem, emedan de äro förbundna med Herren genom kärlek 938, 939.

vändigt, att menniskan härvid handlar såsom af sig sjelf, emedan hon icke känner, att Herren verkar i henne; och detta har blifvit henne gifvet, emedan förbindelsen, för att verkligen äga rum, måste vara ömsesidig, menniskans med Herren, och Herrens med menniskan. Allt detta måste ske här i lifvet, ty menniskan förblifver i evigheten sådan, som hon varit i verlden till sitt andesinne, med den skilnad blott, att, om hon lefvat väl, hennes tillstånd blifver fullkomligare, emedan hon då icke mer är omgifven af någon materiel kropp, utan då lefver en andelig menniska i en andelig kropp.

938, 939. Ingen kan lefva och se Herrens ansigte, sådan Han är i Sin Gudomliga Kärlek och Gudomliga Vishet; ty Herren är Himmelens och hela andeliga verldens Sol; att se Herrens ansigte, sådant det är i sig, vore således som att inkomma i Solen, af hvilkens eld man skulle ögonblickligen förtäras. Herren uppenbarar sig dock understundom utom denna Sol; men Han betäcker sig då, och låter sig ses under gestalten af en Engel, såsom Han ock gjorde, då Han här i verlden visade sig för Abraham, Hagar, Loth, Gideon, Josua med flera. *Att se Guds och Lammets ansigte,* är således icke att se Herrens ansigte, utan d. v. s. att se sanningar, som äro i Ordet, och att genom dessa sanningar lära känna och bekänna Herren; ty då dessa sanningar äro det ljus, som utgår af Honom såsom Sol, och hvilket upplyser Englarna, så äro de liksom speglar i hvilka Hans ansigte synes. *Herrens Namn,* är Herren sjelf, ty *namn* betecknar beskaffenhet, N:r 81. *Panna* betecknar kärlek, N:r 605. Herren betraktar i pannan alla dem, som med Honom äro förbundna genom kärlek, och således vänder han dem till Sig. Englarna i Himmelen vända sina ansigten ständigt åt Herren och åt Solen, och detta äger rum, huru de än må vända sina kroppar: det är härutaf som det allmänneligen säges, att de oupphörligen hafva Gud för ögonen.

Naturliga meningen.

V. Och natt skall icke vara der, och de hafva icke behof af lampa och af sol-ljus, emedan Herren Gud upplyser dem 940; och de skola regera i tidehvarfvens tidehvarf 941.

VI. Och han sade till mig: "Desse ord äro vissa och sann-"färdiga 942. Och Herren, de "heliga profeters Gud, sände "sin Engel att visa sina tje-"nare hvad snart ske skall 943.

Andeliga meningen.

V. Och der skola icke finnas trons falskheter, och menniskorna skola icke vara hvarken i egen förståndighet eller i någon herrlighet, alstrad af högmod, båda härledande sig från naturligt ljus, emedan de emottaga af Herren andeligt ljus 940; och de skola evinnerligen vara i förbindelse med Honom 941.

VI. Och han sade till mig: "Man måste sätta tro till des-"sa förutsägelser såsom inty-"gade af Mig Sjelf 942; och Jag "har i mitt, de båda förbun-"dens Ord upptäckt genom "Himmelen för dem, som äro i "det sanna af det goda, hvad "säkerligen ske skall 943.

940. *Och natt skall icke vara der,* vill säga, att i Nya Jerusalem skola icke förefinnas trons falskheter. N:r 922. Desse ord: *de hafva icke behof af lampa, ej heller af sol-ljus,* äro af samma betydelse, som de i N:r 919; här säges *lampa* i stället för måne, och *sol-ljus* i stället för Sol; men *lampa* betecknar, likasom måne, den egna förståndigheten, som härleder sig från naturligt ljus, och *sol-ljus* betecknar en herrlighet, alstrad af högmod och äfvenledes härledd från naturligt ljus. *Emedan Herren Gud upplyser dem,* vill säga, emedan de emottaga af Herren andeligt ljus.

941. *Regera,* det är att vara i förbindelse med Herren, N:na 284, 849. *I tidehvarfvens tidehvarf,* bet. i evighet.

942. Förklaringen är gifven, N:r 886.

943. *Herren, de heliga profeters Gud* betecknar Herren, af hvilken Ordet, så väl det gamla som det nya förbundets, härleder sig. *Profeter* beteckna Församlings-läran, hämtad ur Ordet, N:r 6, och, i en vidsträckt mening, sjelfva Ordet, följaktligen båda förbundens Ord. *Sända sin Engel,* det är att upp-

Naturliga meningen.

VII. "Och si, Jag kommer "snart; säll den, som håller "denna Boks profetias ord 944.

Andeliga meningen.

VII. "Och si, Min Tillkom- "melse är viss; evig salighet "blifver deras lott, som iaktta-

täcka genom Himmelen; ty *Engel* betecknar här Himmelen, N:r 910. *Tjenare* äro de, som äro i det sanna af det goda, N:r 3, 937. *Snart* betecknar säkerligen, N:r 4. — Det är genom Himmelen, som Herren talat med Johannes; det är äfvenledes genom Himmelen som Han talat till Profeterna, och som Han talar till dem, med hvilka Han inlåter sig i samtal; ty Engla-Himmelen är i sin sammanfattning såsom en enda menniska, hvilkens själ och lif Herren är; allt hvad Herren säger, det säger Han också genom Himmelen, på samma sätt som menniskans själ uttalar genom kroppen det hon uttalar. Detta är en hemlighet, hvarpå förklaringen är denna: Herren talar genom Himmelen, men Englarna, som der äro, tala derföre icke; de veta icke en gång hvad Herren yttrar, undantagandes de, som för tillfället äro hos menniskan; och genom hvilka Herren talar uppenbart från himmelen, såsom då han talade till Johannes och några profeter. Det gifves en inflytelse af Herren genom Himmelen, såsom det gifves en inflytelse af själen genom kroppen; kroppen talar visserligen och handlar; han känner till och med något af inflytelsen, dock handlar kroppen ingalunda af sig sjelf, utan försättes i verksamhet. Himmelens Englar och andarna, som äro nedanföre himlarna, veta intet af det, som rörer menniskan, med hvilken de äro i samband, och menniskan vet icke heller något om det, som rörer dem; ty andars och Englars tillstånd är andeligt, och menniskans är naturligt, och dessa båda tillstånd hafva sinsemellan intet annat samband än genom motsvarigheter. Sambandet genom motsvarigheter gör väl, att andar och menniskan äro i öfverensstämmande böjelser, men den åstadkommer icke gemensamhet i tankar; och derföre vet menniskan ingenting rörande andarna, med hvilka hon är med hänsyn till böjelserna, likasom andarna icke veta något om det, som rörer menniskan. Det, som är endast i böjelsen, utan att tillika vara i tanken, är verkligen icke kändt, emedan det icke visar sig eller ses, ty det är tanken, som upplyser. Herren Allena känner menniskornas tankar.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
	"ga och efterlefva de sanninga"gar eller föreskrifter, hvilka "innehållas i förutsägelserna, "dem du skall skrifva 944".
VIII. Och jag, Johannes, (är) den som hörde och såg detta; och när jag (det) hade hört och sett, föll jag ned att tillbedja inför Engelens fötter, som visade mig detta 945.	**VIII.** Och jag, Johannes, är den som hörde och såg detta, och emedan jag ansåg för Herren Sjelf den Engel, som blifvit mig tillsänd, för att hålla mig i andeligt tillstånd, och för att blott visa mig hvad Herren uppenbarade, så föll jag ned att tillbedja honom 945.

944, *Komma snart* betecknar vissheten af Herrens Tillkommelse, icke personligen, men i Ordet, i hvilket Han nu visar sig för alla dem, som äro af Nya Församlingen, Se N:na 24, 642, 820. *Snart* betyder: visst, N:r 943. *Säll* är den, som njuter evig salighet, N:r 852. *Hålla*, det är iakttaga, efterlefva; *ord*, vill säga sanningar eller föreskrifter; *Denna Boks Profetia*, det är läran, som innehålles i de föreskrifter, dem Johannes fått i uppdrag att skrifva. — Det är lätt att se, att här handlas om att iakttaga eller verkställa de sanningar, som blifvit tillkännagifna i denna nu förklarade Bok, och icke att hålla orden i profetian; ty i Uppenbarelseboken, innan den ännu blef förklarad, fanns föga, som kunde hållas. Kunde man, till exempel, hålla det, som säges i kap. 6 om hästarna, som utgingo utur Boken; i kap. 7 om de tolf slägterna; i kap. 8, 9, om de sju Englar, som blåste på sju Basuner; i kap. 10, om boken, som uppåts af Johannes; i kap. 11, om de två vittnena; i kap. 12, om qvinnan och draken; i kap. 13, 14, om de två vilddjuren; i kap. 15, 16, om de sju Englar med de sju plågor; i kap. 17, 18, om qvinnan, som satt på det skarlakansfärgade vilddjuret, och om Babylon; i kap. 19, om hvita hästen och den stora måltiden; i kap. 20, om yttersta domen; i kap. 21, om Nya Jerusalem såsom stad?

945. Det är tydligt, att Johannes trodde, det Engelen, som talade med honom, var Herren Sjelf; ty det säges, att han föll ned för hans fötter, att tillbedja. Det är äfvenledes klart, att

Naturliga meningen.

IX. Och han säger till mig: "Gör det icke; ty jag är din "medtjenare, och dina bröders "Profeternas, och deras, som "hålla denna Boks Ord; Till-"bed Gud 946."

Andeliga meningen.

IX. Och han säger till mig: "Englar böra icke hvarken till-"bedjas eller åkallas, ty de äro "icke gudomlige, utan de äro, så-"som bröder med bröder, i säll-"skap med dem, som äro i Nya "Jerusalems lära och verkställa "de föreskrifter, hvilka nu äro "för dig upptäckta; tillbed "med dem Herren Allena 946.

denna Engel blifvit sänd af Herren till Johannes, ty det säges vers. 16: *"Jag Jesus sände min Engel för att betyga eder detta i "Församlingarna"*. Engelen sändes till Johannes, för att denne skulle hållas i andeligt tillstånd, och under detta tillstånd kunna se, hvad Engelen skulle visa honom; ty allt hvad Johannes såg, det såg han med sin andes ögon, och ingalunda med kroppens ögon. Han säger Sjelf, kap. 1: 10; 9: 17; 17: 3; 21: 10, att han var i andanom och i ande-syn. Menniskan kan icke komma i detta tillstånd, eller deruti hållas utan genom Englar, som ställas i nära beröring med henne och införa sitt andeliga tillstånd i det inre af hennes andesinne. Sålunda upplyftes menniskan till Himmelens ljus; och då ser hon i detta ljus det, som finnes i Himmelen, men icke det, som är i verlden. Ezekiel, Daniel, Zacharias och andra Profeter voro några gånger i dylikt tillstånd; men då de förkunnade Ordet, voro de icke i detta tillstånd: de voro då i kroppen och icke i andan; och det är af Jehovah Sjelf, det vill säga, af Herren som de emottagit genom en inre hörsel *Ordet*, som de skrefvo. Dessa båda tillstånd hos profeterna böra noga åtskiljas; också särskilja profeterna sjelfva dem noga: ty då de skrefvo Ordet af Jehovah, säga de, att Jehovah talat med dem och till dem, och som oftast använda de dessa uttryck: *Jehovah sade; Jehovah's ord.* Men då de voro i det andra tillståndet, säga de, att de varit i andan eller i ande-syn.

946. Dessa Engelens ord hafva nästan samma betydelse, som de i kap. 19, v. 10. Se N:r 818. Men i stället för: *dina bröder, som hafva Jesu vittnesbörd*, säges här: *dina bröder Profeterna och de, som hålla denna boks ord. Dina bröder Profeterna* be-

Naturliga meningen.

X. Och han säger till mig: "Besegla icke denna Boks pro-"fetias ord, ty tiden är när[947].

XI. "Den orättfärdige var-"de orättfärdig ännu mer, och "den smutsige varde smutsig "ännu mer; och den rättfärdi-"ge varde rättfärdig ännu mer, "och den helige varde helig "ännu mer[948].

Andeliga meningen.

X. Och han säger till mig: "Dessa förutsägelser, dem du "fått i uppdrag att skrifva, "skola afslöjas och uppenba-"ras, emedan det är nödvän-"digt att så sker vid Försam-"lingens slut, för att några "må frälsas[947].

XI. "Då skall godheter "borttagas från dem, som äro "i det onda, och sanningar "från dem, som äro i det fal-"ska; och ondskor skola bort-"tagas från dem, som äro i det "goda, och falskheter från dem, "som äro i det sanna[948].

teckna dem, som äro i Nya Jerusalems lära. *De, som hålla denna Boks Ord,* äro de, som verkställa denna läras föreskrifter, hvilka nu blifvit upptäckta, N:r 944.

947. *Denna boks profetias ord,* äro sanningarna som innehållas i de förutsägelser, dem Johannes fått i uppdrag att skrifva, N:r 944. Befallningen *att icke besegla dem,* innehåller en förklaring, att de skola afslöjas och upptäckas, ty *besegla* betyder tillsluta, och att *icke besegla* betyder således att upplåta, upptäcka. *Ty tiden är när,* vill säga, emedan det är nödvändigt att de upptäckas vid Församlingens slut, på det att några må frälsas, Se N:r 9. Det är tydligt, att man härmed icke bör förstå någon nära förestående tid, ty Uppenbarelseboken blef skrifven i första århundradet, och Herrens Ankomst, som här antydes med *tiden är när*, ägde icke rum förr än 1700 år derefter.

948. Den *rättfärdige* betecknar det goda, N:r 173, och följaktligen den, som är i det goda; följaktligen betecknas med *den orättfärdige* den, som är i det onda. Med *den smutsige* eller *orene* betecknas begäret att förfalska det sanna, N:r 702, och således den, som är i det falska. Med *den helige* betecknas det sanna, N:r 173, och följaktligen den, som är i sanningar. *Den orättfärdige, som varder ännu mera orättfärdig,* är således den onde,

Naturliga meningen.

XII. Och si, jag kommer "snart, och min lön med Mig, "gifvande åt hvar och en så- "som hans verk skall vara[949].

Andeliga meningen.

XII. "Och si, min Ankomst "är viss, och Jag Sjelf är Him- "mel och det eviga lifvets salig- "het för hvar och en menniska, "allt efter som hon förbindes "med Mig genom tro och en lef- "nad efter mina föreskrifter[949].

som störtar sig ännu mer i det onda; *den smutsige som varder ännu mer smutsig,* är en falsk menniska, som nedsänker sig ännu mer i det falska; och tvärtom betecknas med *den rättfärdige, som varder ännu mer rättfärdig,* en god menniska, som blifver ännu bättre; och med *en helig, som varder ännu mer helig,* en sanningsälskande menniska, som ännu mer älskar sanning. Men dessa talesätt betyda ock, att godheter skola borttagas från dem, som äro i det onda; sanningar från dem, som äro i det falska, ondskor från dem, som äro i det goda, och falskheter från dem, som äro i det sanna, emedan ju mer godheter borttagas från den, som är i det onda, desto mer störtar han sig i ondskor, och ju mer sanningar borttagas från den, som är i det falska, dessmer nedsänker han sig i falskheter, och tvärtom. Detta är hvad som inträffar med alla menniskor efter döden, och på detta sätt beredas de onde för helvetet, och de gode för himmelen; ty om den onde förde med sig till helvetet sanningar och godheter, och om den gode förde till Himmelen falskheter och ondskor, skulle Himmel och helvete sammanblandas. Här handlas emellertid endast om dem, som äro till deras inre onde, eller gode. Samma sak betecknas äfven med de orden: "hvilken som hafver, honom skall gifvas, att han skall nog hafva; men hvilken som icke hafver, ifrån honom skall ock varda borttaget det han hafver". Matth. 13: 12. Detta är hvad som i allmänhet inträffade vid yttersta domen; ty en yttersta dom kan icke verkställas, innan detta afskiljande försiggått, emedan om de onde hade qvar det ringaste af godheter och sanningar, vore de till det yttre i samband med Englar i den yttersta himmelen.

949. *Komma snart* betecknar, att Herrens Ankomst är viss, N:r 944. *Lön,* det är Himmel och evig salighet, N:r 526; den betecknar ock Herren Sjelf, ty denna *lön* är den inre sällhet,

Naturliga meningen.

XIII. "Jag är A och O, Be-
"gynnelsen och Änden, den
"Förste och den Siste[950].

XIV. "Sälle de, som göra
"Hans befallningar, att deras
"makt må vara i lifvets Träd,
"och att de må ingå genom por-
"tarna i Staden[951].

Andeliga meningen.

XIII. "Jag är Allena Gud
"i Himmelen och på jorden;
"allt i Universum är skapadt
"af Mig, styres genom min
"Gudomliga Försyn, och utfö-
"res enligt dess lagar[950].

XIV. "Evig salighet till-
"hör dem, som lefva efter mi-
"na föreskrifter, i den afsigt
"allena att, genom kärlek för-
"bindas med Mig, och att in-
"gå i min Nya Församling
"genom kunskaper om Mig[951].

som man kallar frid, från hvilken den yttre glädjen härleder sig; och dessa båda komma endast och allenast från Herren; men det, som kommer från Herren, är just Han sjelf; ty intet utgår från honom, som icke är Han Sjelf, emedan han är helt och hållet närvarande hos hvarje menniska allt efter förbindelsen. *Gifvande åt hvar och en sådom hans verk skall vara*, vill säga, att Himmel och evig salighet skola blifva hvarje menniskas lott, allt efter som hon förbindes med Herren genom tro på Honom och genom en lefnad öfverensstämmande med Ordets föreskrifter. Det är endast genom sådana gerningar, som i sig innefatta kärlek till nästan och tro, N:r 141, som menniskan kan komma i förbindelse med Herren; och denna förbindelse åstadkommes genom tro på Honom och genom en lefnad öfverensstämmande med Hans föreskrifter.

950. Förklaringen är gifven, N:r 888.

951. *Sälle* äro de, som åtnjuta evig salighet, N:r 944. *Göra Herrens befallningar*, är att lefva efter Hans föreskrifter; *att deras makt må vara i Lifvets träd*, vill säga, i afsigt att genom kärlek förbindas med Herren; ty *Lifvets träd* bet. Herren, af hvilken kärlekens goda finnes hos menniskan, N:r 89; *makt i Lifvets träd*, är den makt, som Herren gifver dem som förbindas med honom. Genom denna förbindelse hafva de all makt, ty de kunna allt hvad de vilja; men de vilja och begära endast det, som länder till nytta. *Ingå i Staden genom portarna*, är att vara i Nya Jerusalem genom kunskaper om Herren; ty *Staden* bet.

Naturliga meningen.

XV. "Men utanför *(äro)* "hundar och trollkarlar, och "bolare, och mandråpare, och "afgudadyrkare, och hvar och "en som älskar och gör lögn "952.

XVI. "Jag, Jesus, sände min "Engel till att betyga eder "detta i Församlingarna 953. "Jag är Davids Rot och Slägte, "den lysande Morgonstjernan "954.

Andeliga meningen.

XV. "Men utanför Nya Je"rusalem skola alla de vara, "som ringa akta Budordens "föreskrifter, och icke fly så"som synder de ondskor, som "der äro nämda, och hvilka "således lefva i dessa ond"skor 952.

XVI. "Jag, Herren, inty"gar inför hela den kristna "Verlden, att det är Jag Sjelf "som har uppenbarat dessa "förutsägetser, och Som nu af"slöjar och upptäcker dem 953.

det Nya Jerusalem, och *portar* bet. kunskaper om det goda och sanna, N:r 899, och förnämligast här kunskaper om Herren.

952. *Utanför staden,* det är utanför Nya Jerusalem. Se för det öfriga af denna vers förklaringarna vid N:r 892, som innehåller dylika uttryck, med den skilnad blott, att här begagnas ordet *hundar,* hvarmed de betecknas, som äro i sådana begärelser, som afhandlas i nionde och tionde buden. *Hundar* beteckna i allmänhet dem, som öfverlemna sig åt begärelser af alla slag; isynnerhet dem, som dväljas i kroppsliga välluster, och framför allt dem, som sätta all sin glädje i bordetsnöjen.

953. Herren kallar sig här Sjelf *Jesus,* att man i hela den kristna verlden må veta, att Herren Sjelf, som var i verlden, har uppenbarat allt hvad i denna Bok är skrifvet, äfvensom det, som nu upptäckes. Det säges, att Herren *sände sin Engel för att betyga,* men en Engel betygar icke af sig sjelf, utan af Herren. Se förklaringen, N:r 945. Detta är dessutom klart af orden i vers. 20: *Den som intygar, säger: Ja, Jag kommer snart.* Intyg eller vittnesbörd, då fråga är om Herren, betecknar sjelfva Sanningen, emedan Sanningen vittnar om Sig Sjelf, och Herren är Sanningen, N:r 6. *Betyga detta i Församlingarna,* är att intyga inför hela den kristna verlden, emedan det är der, som Församlingarna äro, om hvilka fråga är.

Naturliga meningen.

XVII. "Och anden och bru-
"den säga: Kom [955]; och den
"der hörer, säge: Kom; och
"den der törstar, han komme;
"och den der vill, tage lifvets
"vatten för intet [956].

Andeliga meningen.

"Jag är den som kom i verl-
"den, och som då var verldens
"Ljus; och Jag skall komma
"med ett nytt Ljus, som skall
"lysa inför Min Nya Försam-
"ling, det Heliga Jerusalem [954].

XVII. "Himmelen och För-
"samlingen säga mig: Kom,
"Herre, vi längta efter Dig [955].
"Den der hafver någon kun-
"skap om Min Ankomst, säge
"ock: Kom, Herre, jag bönfal-
"ler derom; den der längtar
"efter sanningar, bedje mig
"komma med ljus; och den
"der vill af kärlek tillegna sig
"dem, skall bekomma dem
"utan något arbete å sin si-
"da [956].

954. *Davids Rot och Skägte*, betecknar Herren, som föddes i verlden och således Herren i Hans Gudomliga Mandom. *Den lysande morgonstjernan* betecknar, att Herren då var verldens Ljus, och att Han kommer med ett nytt Ljus, som skall lysa för Hans Nya Församling, det Heliga Jerusalem. *Stjernan* kallas *lysande*, med afseende på den upplysning, som af Honom gafs åt verlden, ty *stjerna* betecknar det ljus, som utgår af Herren, och som i sitt väsende är vishet och förståndighet: Han kallas *morgonstjerna* med hänsyn till det ljus som skall lysa inför Hans Nya Församling, ty *morgon* betecknar Herrens Ankomst, och då den Nya Församligen, N:r 151.

955. Med *Anden* betecknas Himmelen, emedan härmed betecknas Englasandarna, som utgöra den Nya Himmelen. *Bruden* betecknar Församlingen, icke den, som är i Trons falskheter, utan Församligen, hvilken utgöres af dem, som äro i Trons sanningar; ty dessa längta efter upplysning, och följaktligen efter Herrens Ankomst. Att säga till Herren, *Kom*, är att tillkännagifva sin längtan.

956. *Den der hörer, säge: kom*, vill säga, att den, som haf-

Naturliga meningen.

XVIII. "Ty jag betygar "för hvar och en, som hörer "denna Boks profetias ord: "om någon lägger härtill, på "honom skall Gud lägga de "plågor, som skrifna äro i "denna bok 957.

Andeliga meningen.

XVIII. "Ty Jag betygar "för hvar och en, som läser "och lär känna de lärans san-"ningar, dem Jag har upptäckt, "att, om han lägger härtill nå-"got, för att omintetgöra dessa "två väsendtliga stycken, er-"kännandet, att Jag är Allena "Gud, och tron på Mig, han "icke skall undgå att gå för-"lorad genom de falskheter och "ondskor, hvilka betecknas med "de plågor, som äro beskrif-"na i dessa förutsägelser 957.

ver någon kunskap om Herrens ankomst, bör bedja Honom att komma; ty *höra*, är att gifva akt och derigenom förvärfva någon kunskap. *Den der törstar, han komme*, vill säga, att den, som längtar efter sanningar, bör bedja Herren att komma med upplysning; ty *törsta*, är att längta efter sanningar. *Den som vill, tage lifvets vatten för intet*, vill säga, att den, som af kärlek vill lära känna och tillegna sig sanningar, skall bekomma dem utan något arbete, som beror af honom personligen. *Vilja*, är att älska; ty hvad menniskan vill af allt sitt hjerta, det älskar hon, och hvad hon älskar, det vill hon af allt sitt hjerta. *Lifvets vatten* betecknar sanningar, N:r 932; *för intet*, d. ä. utan arbete å menniskans sida.

957. *Denna Boks profetias Ord* äro de lärans sanningar, som innehållas i förutsägelserna, dem Johannes fått befallning att skrifva, N:r 944, och hvilka nu äro af Herren upptäckta; *höra*, d. ä. lära och lära känna. *Lägga till dessa ord*, vill säga tillägga något, som omintetgör de väsendtliga sanningarna. *Plågor, beskrifna i denna bok*, beteckna de falskheter och ondskor, som äro beskrifna i dessa förutsägelser, kap. 15 och 16. I denna profetiska bok äro tvenne väsendtliga stycken, till hvilka alla andra sanningar hänföra sig: den första, att man icke skall erkänna någon annan Gud än Herren; den andra, att man icke skall antaga någon annan tro än den på Herrren. Den, som erkänner dessa båda sanningar, och dock till dem

Naturliga meningen.

XIX. "Och om någon ta-"ger bort *(något)* från denna "profetias Boks ord, hans del "skall Gud borttaga utur lif-"vets Bok, och utur den heliga "Staden, och från det, som "skrifvet är i denna Bok "958, 959."

XX. Han, som vittnar detta, säger: "Ja, Jag kommer snart.

Andeliga meningen

XIX. Och om någon bort-"tager något härifrån, för att "förstöra dessa två väsendtli-"ga stycken, han skall icke "kunna förstå ej heller tillegg-"na sig någon af Ordets san-"ningar, följaktligen icke blif-"va emottagen i det Nya Je-"rusalem, icke heller dela de-"ras lott, som äro i Mitt Ri-"ke 958, 959."

XX. Han, som gifver detta vittnesbörd, stadfästar ock

lägger något i afsigt att dem förstöra, måste vara i falskheter och ondskor, och skall genom dessa gå förlorad; ty man kan icke få del af det goda utan af Herren allena, icke heller bekomma det sanna utan genom tron på Honom. Detta är hvad denna vers betecknar. Hvar och en kan af egen omdömesförmåga inse, att här icke kan vara fråga om att med plågor slå dem, som lägga något till orden i Uppenbarelseboken; ty mången har kunnat i den göra något tillägg, antingen omedvetet, eller i god afsigt, eller af bristande kunskap, emedan denna bok har varit ända till närvarande tid liksom tillsluten.

958, 959. Anmärkningarna vid föregående vers lämpa sig äfven till denna; ty der är fråga om dem, som lägga till, och här om dem, som taga från, i afsigt att förstöra de två väsendtliga sanningarna. Med att *beröfvas sin del af Lifvets bok,* betecknas, att icke kunna förstå eller tillegna sig någon sanning ur Ordet; ty *lifvets bok* är Ordet, N:r 874. *Att borttaga någons del utur den heliga Staden,* vill säga utur den Nya Församlingen, som är det Heliga Jerusalem; ty der emottages icke någon, som icke vänder sig till Herren allena. *Att beröfvas del af det, som är skrifvet i denna bok,* betecknas, att icke få dela deras lott, som äro i Herrens Rike; ty allt det, som skrifvet är i denna bok, afser den Nya Himmelen och den Nya Församlingen, hvilkas ändamål är att utgöra Herrens Rike.

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
"Amen". — "Ja, kom Herre "Jesu [960]!"	det *Goda Budskapet* om sitt äktenskap med Församlingen: "Ja, Jag kommer såsom Brud- "gumme och Äkta Man i den "Gudomliga Mandom, som jag "i verlden antog, och den jag "förherrligade". — Församlin- "gen svarar: "Ja, kom Herre! "såsom Brud och Hustru, läng- "tar jag efter Dig [960]!

960. *Han, som vittnar detta*, är Herren, N:r 953. Hvad *Han säger*, är bekräftelse på det Goda Budskapet om Hans Ankomst och Hans andeliga äktenskap med Församlingen; ty Han talar såsom Brudgumme och Äkta Man, och Församlingen svarar såsom brud och hustru. Dessa Herrens Ord: *Ja, Jag kommer snart, Amen;* och Församlingens svar: *Ja, kom Herre Jesu!* äro löftesorden för andeligt Äktenskap. Man har ofvanföre sett, att Nya Församlingen kallas Brud och Hustru, samt Herren dess Brudgumme och Äkta Man. — 19: 7, 9; 21: 2, 9; 22: 17. — Herren kommer i den Gudomliga Mandom, som Han i verlden antog, och den Han förherrligade, ty Han kallar sig *Jesus*, N:r 953; Han säger, att Han är *Davids Rot och Slägte*, N:r 954; och Församlingen säger här: *Ja, kom Herre Jesu.*

XXI. Vår Herres Jesu Kristi nåd (vare) med eder alla: Amen.

Slut på Uppenbarelse-Boken i dess andeliga mening.

Öfvertygade om den oberäkneliga nytta, som Mänskligheten skall hämta af Vetenskapen om motsvarigheterna, hvilkens återupplifvande är en af de stora välgerningar, som åtföljt Herrens andra Ankomst, och i afsigt att öfver denna *vetenskapernas Vetenskap* framkalla en granskning från de lärdes sida, ja, af hvar och en som vördar Guds Ord, hafva Nya Jerusalems Lärjungar i åtskilliga skrifter velat fästa den tänkande allmänhetens uppmärksamhet på några högst vigtiga satser, bland hvilka vi här vilja framlägga de förnämsta.

1:o. Förklaringen af ord och ting genom Swedenborg är bestående och oföränderlig.

2:o. En definition på ett ord i någon af Ordets böcker är tillämplig icke allenast öfverallt, der detta ord i samma bok förekommer, utan äfven öfverallt, der man finner samma ord i någon af de öfriga den Heliga Skrifts böcker.

3:o. Om man vidblifver dessa definitioner, kan man uttyda alla ställen, som bestå af samma ord, dessa må vara ordnade huru som helst.

4:o. Hvarje så förklaradt ställe framställer en bestämd, ren och himmelsk idé eller mening. Alla kapitlen befinnas sammanbundna till ett helt.

5:o. En idé, en mening, på detta sätt erhållen, är aldrig i motsägelse med någon annan; man finner deremot ett sammanhang, ett förhållande och en öfverensstämmelse emellan delarna af det hela, som sannerligen är beundransvärd.

6:o. Man finner alltid samband och harmoni i idéerna efter den inre meningen, äfven der detta samband och denna harmoni saknas i den bokstafliga meningen.

7:o. Der bokstafsmeningen företer afvikelser från ämnet, osammanhang, obetydligheter och dunkelheter, äro alla dessa brister helt och hållet borta i den andeliga meningen, så att

af det hela uppkommer ett enkelt, harmoniskt och väl ordnadt verk.

Vår hufvudafsigt, vid utgifvandet af detta verk, har varit, att framlägga ett talande bevis på sanningen af dessa satser, först i det som rörer Uppenbarelsen af Apostelen Johannes, så att hvarje läsare med redlig vilja sjelf kan öfvertyga sig om, att denna bok, som till bokstafsmeningen är bland alla den dunklaste, mest osammanhängande och efter utseendet den rikaste på afvikelser från ämnet, likväl till dess inre mening, medelst kännedomen om motsvarigheterna, erbjuder en utmärkt klarhet, ett oafbrutet sammanhang och den fullkomligaste öfverensstämmelse emellan delarna af det hela; och att denna bok, som ända till sednaste tid förblifvit obegriplig, innehåller den Kristna Församlingens hela andeliga historia ifrån dess stiftelse ända till dess slut.

Oafsedt den beundran, som väl lärer uppstå hos hvarje menniska vid läsningen af denna uppenbarelse, den Herren behagat meddela verlden genom sin tjenare Swedenborg, tro vi dock, att det, som skänker Nya Jerusalems lärjungar största glädjen, icke är förmågan att medelst en enkel klav tyda denna bok, som kommit de största snillen att förirra sig; icke heller förmågan att ord för ord öfverflytta den på vanligt språk medelst ett lexicon, såsom man öfversätter arbeten, skrifna på ett främmande språk; icke en gång att läsa i denna bok den gamla Församlingens andeliga historia; men att inse, det hela den Nya Församlingens lära innehålles i denna syn af Johannes; att finna grunderna för all sann teologi och all sann moral inneslutna under det skenbart grofva täckelset af osammanhängande och vidunderliga scener; korteligen, att på hvarje blad påträffa de förträffligaste föreskrifter till efterrättelse på omskapelsens och Nya födelsens väg.

Sedan tillförlitligheten af våra sju satser blifvit bestyrkt, i det som rörer Uppenbarelseboken, helt enkelt derigenom, att denna profetía blifvit för allmänheten framställd till dess andeliga mening, återstår oss att visa, att samma satser äro sanna, tillämpade äfven på andra delar af Ordet.

Om våra läsare vilja rikta sin uppmärksamhet på endast första delen af *Arcana Coelestia (Himmelska Hemligheter, som finnas i den Heliga Skrift eller Herrens Ord och nu blifvit upptäckta)*, skola de genast kunna öfvertyga sig om, att Swedenborg med *samma*

klar förklarat de två böcker af Skriften, hvilka, med afseende på tiden då de författades, äro de mest åtskilda, nämligen den första af Mosis böcker och Uppenbarelseboken. De skola då finna, att de tjugu, så att säga grammatikaliska, reglor, dem vi meddelat i Inledningen till detta verk, lämpa sig likaväl till första kapitlen af 1 Mose-Bok, som för Uppenbarelseboken, och att, med iakttagande af de närmare bestämningar, som äro en följd af dessa reglor, förklaringen af ord och ting är beståndande och oföränderlig.

Vi böra dock här tillägga, att några personer funnits, som förebrått Swedenborg, att icke alltid hafva framlagt fullt klara bevis för de af honom framställda motsvarigheterna. Som denna förebråelse skulle kunna förnyas, svara vi, att dessa personer genom denna beskyllning tydligen ådagalägga, att de icke känna första grunderna för den Nya läran, då de icke ens veta att göra åtskilnad emellan andeligt och naturligt. — Att fordra af Swedenborg, det han på naturligt sätt skulle gifva bestyrkande skäl för alla de motsvarigheter, han framställt, är att fordra det, som är absolut omöjligt att gifva. Det hade då varit mera logiskt att beklaga sig öfver, att våra vanliga tungomål så mycket afvika från det andeliga tungomålet. Det andeliga språket är verkeligen så öfverträffande våra nu brukliga språk, som det andeliga i allmänhet är öfver det naturliga, och det beherrskar dessa på samma sätt, som det andeliga beherrskar det naturliga. Swedenborg förkunnar oss, hvad hvarje ord i andelig mening betecknar. Han gifver skäl härför, och hämtar dessa dels från förhållanden, grundade på andeliga verldens beskaffenhet, med hvilken han nästan beständigt var i beröring, dels från förhållanden, grundade på vår verlds beskaffenhet. Han tager ofta sin tillflykt till detta sednare slag af bevis, emedan våra tungomål, då de aflägsnade sig från kunskapen om motsvarigheterna, dock ofta bibehöllo densamma såsom grundval i följd deraf, att språket hos de äldsta tidernas menniskor öfverensstämde med denna kunskap, ja äfven derföre att det andeliga ständigt inflyter och verkar på det naturliga, och detta utan menniskans vetskap. — Men Swedenborg hade, strängt taget, kunnat alldeles underlåta att stödja sina anföranden på bevis; hade det icke vanit nog, om han sagt: Se här lemnar jag eder en klaf; kunnen I medelst den tyda alla dekar af den Heliga Skrift, så bören I ovil-

korligen häraf draga den slutsats, att densamma är en sannskyldig klav för Bibeln. Nu är det obestridligt, att denna klav upplåtit och fullständigt förklarat Uppenbarelseboken, och om man vill läsa hela verket *Himmelska Hemligheter (Arcana Coelestia)* skall man öfvertyga sig om, att den likaledes upplåter och uttyder de två första af Mosis böcker. — Men kan man medelst denna klav äfvenledes uttyda alla andra delar af den Heliga Skrift? Detta är hvad vi nu hafva att visa.

Visserligen skulle det fordras att skrifva mer än hundra volymer, om man ville förklara alla andra delar af Skriften på samma sätt som Uppenbarelseboken; vår afsigt är också icke att företaga ett sådant arbete, för att nå det mål, hvarom fråga är. Det synes oss, som vi i detta hänseende borde kunna tillfredsställa den strängaste fordran, då vi utvälja de mest osammanhängande och de svårfattligaste delar af Ordet, för att visa förmedelst den klav, Swedenborg meddelat, att deras inre mening företer ett enkelt, harmoniskt och väl ordnadt helt, som alldeles öfverensstämmer med de läror, hvilka innehållas i den inre meningen af den första och andra af Mosis böcker samt Uppenbarelseboken.

Vi utvälja det 24:de Kapitlet hos Mattheus. Det innehåller Herrens förutsägelse om tidehvarfvets fulländning, och befinnes således, så väl till form som innehåll, stå i närmaste sammanhang med Uppenbarelse-boken. Läsaren skall följaktligen hafva talrika anledningar att öfvertyga sig om, det förklaringen af ord, begagnade af Mattheus och Johannes, städse är bestående och oföränderlig, med iakttagande, såsom vi sagt, af de närmare bestämningar, som äro en följd af reglorna, framställda i Inledningen, sid. 11.

För att lätta denna undersökning, fortsätta vi nummerföljden, och så ofta ett ord förekommer, som blifvit användt i Uppenbarelse-boken, skola vi hänvisa till det nummer, i hvilket dess betecknig är meddelad.

Alla förklaringar hafva vi hämtat ur Swedenborgs Verk, och förnämligast utur Arcana Coelestia, N:r 3353 till 3356; 3480—3489; 3650—3655; 3751—3756; 3897—3901; 4056—4060; 4229—4231; 4332—4335; och 4422—4424.

Andeliga Meningen

af

Herrens förutsägelse om Tidehvarfvets fulländning,

Matthei 24:de Kapitel.

Innehåll.

Detta kapitel innehåller, likasom Uppenbarelse-boken, den Kristna Församlingens andeliga historia, ehuru med mindre biomständigheter framställd. Herren beskrifver de åtskilliga tillstånd af förderf, i hvilka den Församling, Han grundade, skulle förfalla, innan den nådde sitt slut och ersattes af en Ny Församling.

Församlingens menniskor börja med att icke mer veta, hvad som är godt och hvad som är sant, och genom tvister härom uppkomma falskheter, vers. 4—7.

De förakta slutligen det goda och sanna, och fatta afsky för dem; då förgås tron på Herren, alltefter som kärleken till nästan utslocknar; vers. 8—14.

Församlingen ödelägges i afseende på det goda och sanna; vers. 15—18. Detta tillstånd af ödeläggelse betecknas med *förödelsens styggelse*, vers. 15.

Det goda och sanna vanhelgas, vers. 19—22.

Men som trons sanna och menniskokärlekens goda ännu skulle qvarblifva hos några få, som kallas utvalde, uppmanas desse att visligen vara på sin vakt; och för detta ändamål beskrifves trons tillstånd inom Församlingen, vers. 23—28, derefter menniskokärlekens tillstånd, v. 29—30.

Herrens Tillkommelse; den gamla Församlingen förkastas, och en Ny Församling börjar; vers. 30—35.

Församlingens tillstånd vid yttersta domen; vers. 36—42.

Naturliga meningen.

I. Och då Jesus kom ut, gick Han ifrån Templet[961], och Hans lärjungar kommo för att visa Honom Templets byggnader[962].

II. Och Jesus sade till dem: "Ser J icke allt detta? San-"nerligen säger Jag eder, här "skall icke lemnas sten på

Andeliga meningen.

I. Och som Herren visste, hurudant det slutliga tillståndet skulle blifva inom Församlingen, den Han stiftade, suckade Han öfver henne[961]; och Hans lärjungar, hvilka representerade alla dem, som skulle vara i det goda och sanna, kommo att gifva Honom tillkänna sin beundran öfver Församlingens lära[962].

II. Och Herren sade till dem: "J beundren denna läras "alla skönheter? Men Jag be-"tygar eder, att icke en enda

961. *Tempel* betecknar Församling, N:r 191. Såsom hela kapitlets innehåll utvisar, handlas här icke om Judiska Församlingen, utan om den Kristna Församlingen, den Herren kom för att grundlägga. *Komma ut och gå ifrån Templet*, det är att draga sig undan och öfvergifva Församlingen. Denna Herrens handling representerade det, som skulle inträffa: icke som skulle Herren handla så med Församlingen, utan denna Församling, liksom de föregående, skulle draga sig från Herren och öfvergifva Honom; detta är således en representation enligt skenbarheter, och den tillkännagifver här, att Herren tänkte på det slutliga tillståndet i denna Församling, och suckade öfver henne.

962. *Lärjungar* eller Apostlar beteckna allt, som hör till Församlingen, N:r 79, 233, och representera i detta kapitel alla dem af Kristna Församlingen, som skulle vara i det goda och sanna. *Tempel* betecknar Församling, N:r 961. Som Templet var bygdt af stenar, och *sten* betecknar det sanna, N:r 338, så betecknas med *Templets byggnader* — lärans sanningar eller Församlingens lära.

Naturliga meningen.

"sten, som icke varder neder-
"bruten [963]."

III. Och då Han hade satt sig på Oljoberget, kommo hans lärjungar till Honom afsides och sade [964]: "Säg oss, när detta "skall ske, och hvad tecken "*(skall vara)* för Din Tillkom-"melse och tidehvarfvets full-"ändning [965]?"

Andeliga meningen.

"af dess sanningar skall lem-"nas, som icke varder omin-"tetgjord [963].

III. Och då Han hade ådagalagt, att Hans kärlek dref Honom att undervisa dem, frågade Honom. Hans lärjungar om detta ämne sägande [964]: "Säg oss, huru dessa sanning-"ar skola blifva omintetgjor-"da, och huru beskaffadt up-"penbarandet skall blifva af "Din tillkommelse och af För-"samlingens slut [965].

963. *Se allt detta,* eller dessa byggnader, är att beundra denna läras skönheter. Som *sten* betecknar sanning, N:r 962, så betecknar *att icke lemna sten på sten, som icke varder nederbruten,* att icke en enda af lärans sanningar skall lemnas, som icke blifver omintetgjord, hvilket ock inträffat, ty de hafva alla blifvit förfalskade, förvrängda, vanhelgade och följaktligen omintetgjorda.

964. *Berg* betecknar kärlekens goda, N:r 336; och *oljoträd* bet. kärlek till Gud och nästan, N: 493; handlingen att *sätta sig* bet. undervisning, ty Herren satte sig alltid för att lära sina lärjungar. *Att sätta sig på oljoberget,* var följaktligen å Herrens sida att visa, det Hans kärlek dref Honom att gifva förklaringar åt sina lärjungar. *Komma till Honom afsides* bet. att spörja Honom om något ämne, hvarom offentligen varit fråga; ty man ser ofta i Ordet, att Herren tog sina lärjungar afsides, för att för dem förklara det, Han offentligen talat.

965. *Tecken,* vill säga uppenbarande. N:r 532; *fulländning,* det är odeläggelse på godt och sant, N:r 658; med *tidehvarfs* då det handlas om Herren, betecknas evighet, N:r 22; och då fråga är om Församlingen, menas därmed dess fortvarande ända till dess slut. *Tidehvarfvets fulländning* betecknar således blott Församlingens sista tid eller slut. De, som icke se utöfver bokstafsmeningen, tro, att tidehvarfvets fulländning, hvarmed man ock menar yttersta domen, är denna verldens slut. De tro, att Himmelen och denna jord skola förgås; att de döde

Naturliga meningen.

IV. Och Jesus svarade och sade till dem: "Sen till, att in-"gen förvillar eder [966].

V. "Ty många skola kom-"ma i mitt Namn och säga: "Jag är Kristus". Och de skola förvilla många [967].

Andeliga meningen.

IV. Och Herren svarade och sade: "Må de, som äro i "det goda och sanna, vara på "sin vakt, att de icke må in-"ledas i villfarelse [966].

V. Ty många skola bemäktiga sig det, som hör till religionen, och säga: "Vår lä-"ra är sjelfva sanningen". Och de skola inleda många i villfarelse [967],

då skola uppstå, och att de skola bebo en Ny Himmel och en ny jord. Men de, som hafva någon kunskap om den inre meningen, kunna se, att med en Ny Himmel och en ny jord betecknas i Ordet en ny Församling, som efterträder den gamla, förfallna, och att med Himmel betecknas det inre och med jord det yttre af denna Nya Församling. Den föregående Församlingens sista tid och den Nya Församlingens första tid kallas *tidehvarfvets fulländning* och *Herrens tillkommelse;* ty då drager Herren sig ifrån den gamla Församlingen och nalkas den Nya. Lärjungarna visste af Ordet, att *när tidehvarfvet var fulländadt*, skulle Herren komma ånyo; de förstodo därmed, att Herren ännu en gång skulle komma i verlden; de kände icke ännu då, att Herren hade kommit lika många gånger, som Församlingen blifvit ödelagd, visserligen icke personligen, såsom då han genom Födelse antog naturlig Mandom, den Han Gudomliggjorde; utan antingen genom synliga uppenbarelser, såsom då han visade sig för Abraham vid Mamre, för Moses i busken, för Israëls Folk på berget Sinai, för Josua då han ingick i landet Kanaan, eller genom icke så ögonskenliga uppenbarelse-sätt, såsom i de ingifvelser, genom hvilka Han meddelade Ordet och slutligen uti Ordet; ty Herren är närvarande i Ordet, emedan allt, hvad det innehåller, kommer från Honom, och handlar om Honom.

966. Då Herren talar till sina lärjungar, vänder Han sig till alla af Församlingen och särskildt i detta kapitel till alla, som äro i det goda och sanna; se N:r 962. *Förvilla*, det är inleda i villfarelse, N:r 609.

967. *Namn* betecknar egenskap hos det som nämnes, N:r

Naturliga meningen.

VI. "J skolen ock få höra "krig och kriga-larm; ser till, "att J icke blifven förskräck-"ta; ty allt detta måste ske, "men det är ändå icke än-"den 968.

VII. "Ty folkslag skall re-"sa sig upp emot folkslag, och rike emot rike; och hungers-"plågor och farsoter och jord-"bäfningar skola vara mången-"städes 969.

Andeliga meningen.

VI. "Det skall varda stri-"der och tvister beträffande "sanningarna; må man vara "på sin vakt, att icke öfver-"gifva tron; ty alla dessa o-"lyckor skola inträffa, men "ändå större skola tillstunda "968.

VII. "Ty det onda skall "strida med det onda, och det "falska med det falska; och "man skall beröfvas kunska-"per om godt och sant, och "Församlingens tillstånd skall "undergå förändring 969.

81; och *Herrens namn* bet. allt, för hvilket Han äras. *Att komma i Herrens namn* vill således säga, att bemäktiga sig allt det, som rörer religionen. *Kristus*, det är Herren, med hänsyn till det Gudomliga Sanna, N:r 854; att *säga: Jag är Kristus*, är således att förkunna, att läran, den man företer, är sjelfva Sanningen. *Förvilla*, det är inleda i villfarelse, N:r 966.

968. *Krig och kriga-larm* beteckna strider och tvister beträffande sanningarna; ty dessa äro krig i andelig mening, N:r 548. *Blifva förskräckt*, är att öfvergifva tron, ty *rädde* betecknа dem, som icke hafva någon tro, N:r 891. *Men det är ändå icke änden*, vill säga, att ännu större olyckor skola tillstunda.

969. *Folkslag* beteckna dem, som äro i lefvernets goda eller onda, N:r 483; och i abstrakt mening det goda eller det onda; att *folkslag* här beteckna det onda, är tydligt. *Konungar* beteckna dem, som äro i det sanna, N:r 20; och i motsatt mening, dem som äro i det falska. Följaktligen bet. *konungarike* det sanna, och i motsatt mening det falska. — *Hungerspldga* betecknar beröfvande och förkastande af kunskaper om det goda och sanna, N:r 323; *farsot* bet. ödeläggelse på godt och sant. *jordbäfning* betecknar förändring i Församlingens tillstånd, N:r 331. — Här är fråga om det första tillståndet af Församlingens förfall. Församlingen förfaller i detta tillstånd, då man börjar icke vidare veta, hvad godt är, icke heller hvad sant

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
VIII. Men allt detta *(är)* smärtornas begynnelse[970].	**VIII.** "Men detta är blott början till Församlingens förfall[970].
IX. Då skola de öfverantvarda eder till att plågas, och de skola dräpa eder[971]; och J skolen vara hatade af alla folkslag för mitt Namns skull[972].	**IX.** "Då skall allt, som rör trons goda och sanna först blifva förvändt, sedan förnekadt[971]; och alla, som äro i det onda, skola fatta ovilja för det, emedan det kommer från Mig[972].

är och då stridigheter med anledning häraf uppstå, af hvilka falskheter uppkomma. Man ser, att detta just varit förhållandet inom Församlingen sedan ganska många århundraden tillbaka, i det att afdelningar af Församlingen inom Kristenheten började uppresa sig med anledning af de olika meningarna om det goda och sanna: Församlingens försämring och förfall går derföre tillbaka till ganska aflägsna tider. Det säges: jordbäfningar *mångenstädes*, för att antyda, att tillståndsförändringen var partiel, eller att det var den första förändringen af Församlingens tillstånd.

970. *Smärtor* beteckna ett tillstånd af förderf inom Församlingen, ty Församlingen lider smärta, när dess godheter och sanningar äro förvända och förderfvade. De följande verserna till den 14:de angå det andra tillståndet af Församlingens förfall.

971. *De skola öfverantvarda eder till att plågas, och skola dräpa eder;* efter bokstafsmeningen är det apostlarna, som skola plågas och dräpas; men *apostlar* beteckna allt, som hör till Församlingen, N:r 962; och följaktligen allt, som rörer trons goda och sanna. Detta är så mycket mera klart, som i detta kapitel fråga är icke Apostlarnas predikande, utan om tidehvarfvets fulländning. Då det handlas om Församlingens angelägenheter, är *plåga* detsamma som att förvända, förderfva; och *dräpa* är att förakta eller förneka, N:r 269.

972. *Hata,* är att fatta ovilja, afsky för, ty afsky inbegripes uti hat. *Folkslag* äro de, som äro i det onda, N:r 483; *för Mitt Namns skull* d. v. s. för Herrens Gudomliga egenskapers skull, N:r 81, eller emedan allt, som rörer trons Goda och Sanna, kommer från Honom, ty Herrens Namn betecknar också

Naturliga meningen.

X. "Och då skola många förargas, och förråda hvarandra, och hata hvarandra[973].

XI. "Och många falska profeter skola uppstå och förvilla många[974].

XII. "Och emedan orätten förökar sig, skall kärleken hos många kallna[975].

XIII. "Men den som förblifver ståndaktig intill ändan, han skall frälst varda[976].

Andliga meningen.

X. "Och då skola många falla i det falska med afseende på min Mandom, och ovänskaper skola uppstå emellan dem till följe af det falskas strider emot det sanna och det ondas mot det goda[973].

XI. "Och många falska läror skola förete sig, och af dem skola uppkomma talrika kätterier[974].

XII. "Och eftersom trons falskheter föröka sig, skall kärleken till nästan utslockna i menniskornas hjertan[975].

XIII. "Men de, som icke duka under i frestelserna, skola frälsas[976].

allt för hvilket Han äras, N:r 180, och följaktligen allt som hör till Församlingen, eller allt som kommer af Honom.

973. *Förargas*, är att förfalla i det falska, beträffande Herrens Mandom; ty det säges ofta i Ordet, att denna Mandom skall vara en stötesten och förargelse-klippa. *Förråda hvarandra*, betecknar ovänskap, som härleder sig från det falskas strider mot det sanna, och *hata hvarandra*, ovänskap, som uppkommer af det ondas strider mot goda.

974. *Profet* betecknar Församlingens lära, hämtad från Ordet, N:r 8; *falska profeter* beteckna således falska läror. Dessa falska profeter, som *skola förvilla många*, äro dessa falska läror, från hvilka talrika kätterier skola härleda sig.

975. *Orätten, som förökar sig*, betecknar trons falskheter, som tillväxa; *kärleken, som hos många kallnar*, är kärleken till nästan, som utslocknar i menniskornas hjertan. *Tro* och *kärlek till nästan* åtföljas alltid: der ingen tro finnes, der finnes ingen menniskokärlek; och der ingen menniskokärlek finnes, der finnes ingen tro; men det är kärleken till nästan, som emottager tron, och der ingen kärlek till nästan finnes, der förkastas tron; derifrån härleder sig allt falskt och allt ondt.

976. Denna vers fordrar ingen förklaring.

Naturliga meningen.

XIV. "Och detta evangelium om Riket skall varda predikadt öfver hela den bebodda *(jorden)*, till ett vittnesbörd för alla folkslag; och då skall änden komma [977].

Andeliga meningen.

XIV. "Och dessa sanningar, dem Jag förkunnar, skola först vara kända i hela kristenheten, att de, som äro i det onda och falska, icke må förebära, att de icke känt dem; och då skall Församlingens slut komma [977].

977. *Detta evangelium om Riket* betecknar de sanningar, dem Herren förkunnar; ty att *predika evangelium*, är att förkunna, N:r 478; och *Riket* betecknar det sanna, N:r 969. *Predika*, är att göra bekant, kändt. *Hela den bebodda jorden*, vill säga hela kristenheten; ty *jord* betecknar församling, N:r 285, och följaktligen den trakt der Församling är. *Till vittnesbörd*, vill säga, att man må hafva kunskap och icke förebära okunnighet; *folkslag* beteckna dem, som äro i det onda, N:r 969, och följaktligen i det falska. När man är i det onda och falska, vet man icke mer, hvad det sanna och goda är; man tror, att det falska är sant och det onda godt, och tvärtom. När Församlingen är i detta tillstånd, då *talkas dess slut*. — Detta är Församlingens andra tillstånd af förfall; man föraktar då det goda och sanna; ja, man bär afsky för dem, och på detta sätt upphör tron på Herren att vara till, allt efter som kärleken till nästan förgår. I detta Församlingens tillstånd, synes det icke för medlemmarnas egna ögon, som skulle de förakta allt det, som rör det goda och sanna, eller bära afsky för detsamma; än mindre kunna de föreställa sig, att de hysa ovänskap för det och för Herren Sjelf; ty de besöka kyrkorna, afhöra predikningar; de hålla sig der i ett visst tillstånd af helighet, gå till den Heliga nattvarden, och samspråka understundom om allt detta med anständighet, så väl de onde som de goda: de lefva till och med sinsemellan i en medborgerlig menniskokärlek eller vänskap, så att de för menniskors ögon icke synas hysa något förakt eller bära någon afsky för trons godheter och sanningar, ej heller någon ovänskap till dem och Herren. Men allt detta är blott ett yttre sätt att vara, genom hvilket de missleda hvarandra; deras invärtes menniska är helt och hållet olika och stridande mot den utvertes menniskan. Denna

Naturliga meningen.

XV. "När J nu sen förödelsens styggelse (förutsagd genom Profeten Daniel) ståndande på ett heligt rum; den det läser, gifve akt [978].

Andeliga meningen.

XV. "När man nu varseblifver, att det godas och sannas förstörelse i menniskornas inre (hvilken utgör den ödeläggelse, som förutsäges *hos* Profeterna) efterträdt tillståndet af kärlek och tro; måtte de, som äro i det goda och sanna, härpå gifva akt [978].

den invertes menniskans beskaffenhet är beskrifven i föregående verserna; och är sådan, som den der framställes.

978. Här handas nu om Församlingens tredje tillstånd, som är ett tillstånd af ödeläggelse på godt och sant; det kallas i skriften *förödelsens styggelse*. — När kärlek till Herren och nästan icke vidare finnes i Församlingen eller, rättare sagdt, på den trakt, der ordet finnes; när följaktligen tron på Herren och tron på det goda och sanna icke mer är till i hjertats tankar, änskönt den förekommer i läran, som munnen uttalar, då är *förödelse* förhanden; och förkastelsen af det goda och sanna utgör *dess styggelse*. Att således *se förödelsens styggelse* är att varseblifva det godas och sannas förstörelse i menniskornas inre. *Förutsagd genom Profeten Daniel,* antyder detta tillstånds förutsägelse genom profeterna. När någon Profet i Ordet nämnes vid namn, är det sjelfva det profetiska Ordet som härmed bör förstås, och icke den namngifne profeten, ty namn ingå icke i Himmelen. Emellertid betecknar den ene Profetens namn icke detsamma som en annans; namnet *Daniel,* till exempel, betecknar hela den delen af det profetiska Ordet, som har afseende på Herrens ankomst och Församlingens tillstånd; och här dess slutliga tillstånd. Hos Profeterna är ofta fråga om ödeläggelse; och i bokstafsmeningen förstår man härmed den Judiska eller Israelitiska Församlingens ödeläggelse; men i inre meningen handlas om ödeläggelse i allmänhet, och följaktligen äfven om den närvarande Församlingens. — *Förödelsens styggelse, ståndande på ett heligt rum,* är det godas och sannas förstörelse, i menniskornas inre efterträdande tillståndet af kärlek och tro. *Heligt rum,* är detta tillstånd af kärlek och tro; ty *rum* betecknar tillstånd, N:r 547; och detta tillstånds *helighet* är det

Naturliga meningen.

XVI. "De, som då äro i Judéen, flykte till bergen[979].

Andeliga meningen.

XVI. "De af Församlingen, som då äro i kärlekens goda, behjerte ingenting högre än Kärleken till Herren och nästan[979].

goda, som kommer af kärleken, och det sanna, som kommer af tron, emedan Herren, det Godas och Sannas Ursprung, är den *sannskyldigt Helige*, N:r 173. — *Den, som läser det, gifve akt; läsa*, är att lära känna läran, N:r 8: dessa ord äro ställda till Församlingens medlemmar och isynnerhet till dem, som äro i det goda och sanna. Om dessa sednare är fråga i följande verser.

979. Emedan *Judarna* och följaktligen *Judéen* hafva sitt namn efter *Juda*, som representerar Herren med hänsyn till den Gudomliga Kärlekens Gudomliga Goda, så beteckna de dem, som äro i kärlekens goda; de beteckna äfven Församlingen, emedan det var i Judéen som Församlingen stiftades: se N:r 96, 182. *Berg* beteckna kärlekens godheter, N:r 336; och följaktligen kärlek till Herren och nästan. — Efter bokstafsmeningen skulle det vara fråga om att fly till bergen, när Jerusalem belägrades af Romarne, ty det säges hos Lucas: "När J sen *Jerusalem* omringadt af härar, då veter, att förö-"delsen är nära; *de, som då äro i Judéen, flykte till bergen*, och de, "som äro der inne, gånge ut, och de, som äro i kringliggande "trakter, gånge icke dit in". — 21: 20, 21. — Således är det väl *Jerusalem*, som åsyftas här i bokstafsmeningen; men i den inre meningen är det Herrens Församling; ty allt hvad Ordet berättar, så i allmänhet som särskildt, om Judiska och Israëlitiska folket, är förebildande Herrens Rike i Himlarna och på jorden d. v. s. Församlingen. Häraf följer, att man i den inre meningen icke får förstå Jerusalem med Jerusalem, icke heller Judéen med Judéen. Förhållandet blef sådant, för att det himmelska och andeliga i Herrens Rike skulle kunna representeras; och förutsägelserna hafva haft sin uppfyllelse i det naturliga, på det att det himmelska och andliga måtte blifva representeradt. Härigenom har ock Ordet kunnat skrifvas på ett sådant sätt, att det på samma gång passar för menniskans fattnings-gåfva, som läser det, och för Englarnas be-

Naturliga meningen.	*Andeliga meningen.*
XVII. "Den som är på taket (af huset), han stige icke ned, för att taga något utur sitt hus [980].	**XVII.** "De, som äro i menniskokärlekens goda, vände sig icke derifrån, för att sysselsätta sig med trons lärostycken [980].
XVIII. "Och den, som är på åkern, vände icke tillbaka, för att taga sina kläder [981].	**XVIII.** "Och de, som äro i böjelse för det sanna, vände sig icke derifrån, för att sysselsätta sig med lärans sanna [981].

grepp, som äro hos henne. Detta var ock orsaken, hvarför Herren använde samma stil i sitt tal, ty om Han talat annorlunda, skulle Han icke på samma gång hafva lämpat sig efter deras fattningsgåfva, som läsa, särdeles deras som åhörde det, och efter Englarnas förstånd; Hans Ord skulle annars hvarken blifvit emottagna af menniskorna, eller fattade af Englarna.

980. *Taket af huset* betecknar ett högre tillstånd hos menniskan; följaktligen hennes tillstånd med hänsyn till det goda. Det, som är under taket, betecknar ett lägre tillstånd hos menniskan; följaktligen ett tillstånd med hänsyn till det sanna. I det högre tillståndet är man i menniskokärlekens goda; i det lägre sysselsätter man sig med troslära. — När menniskan pånyttfödes, efterforskar hon det sanna för det godas skull, ty hos henne är då en böjelse för det sanna, för att komma till det goda; men sedan hon blifvit pånyttfödd, handlar hon efter det sanna och enligt det goda. Då hon kommit till detta tillstånd, bör hon icke förflytta sig till det förra tillståndet; ty om hon så gör, skulle hon räsonnera af det sanna beträffande det goda, i hvilket hon är, och skulle således förvända sitt tillstånd. Allt räsonnemang upphör och bör upphöra, när menniskan är i det tillstånd, att hon vill det sanna och goda, ty då tänker och handlar hon enligt viljan, följaktligen efter samvetet, och icke efter förståndet, såsom tillförene. Om hon började ånyo, fölle hon i frestelser, i hvilka hon skulle duka under. Sådan är andemeningen af orden i denna vers.

981. *Åker* betecknar det sannas goda eller böjelse för det

Naturliga meningen.

XIX. ʳMen ve dem, som hafvande äro, och dem, som di gifva i de dagarna [982].

XX. "Men beder, att eder flykt icke må ske om vintern eller om sabbaten [983].

Andeliga meningen.

XIX. "Men det blifver en stor fara för dem, som äro intagna af kärlekens goda eller af oskuldens goda, då Församlingen är i detta tillstånd [982].

XX. ʳMen må de bedja, att deras aflägsnande från dessa godheter icke må inträffa, då de hafva afsky för dem till följe af egenkärlek, eller då de till det yttre äro i ett tillstånd af helighet, men till det

sanna; *kläder* beteckna det, som betäcker det goda, N:r 166, det vill säga lärans sanna; ty det sanna tjenar, så att säga, till klädnad åt det goda. De, som äro i böjelse för det sanna, lefva i öfverensstämmelse med detta sanna, och böra icke heller gå tillbaka och försumma dess utöfning i lefvernet, för att sysselsätta sig blott med läran. Hvar och en kan föröfrigt lätt se, att orden i denna vers måtte innehålla något mera djupt än det, som härflyter af bokstafsmeningen; ty det är Herren Sjelf som har uttalat dessa ord. Inom Församlingen dela sig menniskorna i tre klasser, alltefter som de äro antingen i kärlek till Herren, eller i kärlek till nästan, eller i böjelse för det sanna. De af första klassen äro särskildt betecknade i 16:de versen; de af andra klassen i 17:de versen; och de af tredje klassen i denna vers; Herren underrättar i förväg allesammans om hvad de hafva att göra.

982. Det fjerde Församlingens tillstånd är beskrifvet i versarna 19—22. Detta tillstånd är vanhelgelsens af det goda och sanna. — Uttrycket *ve* är en formel för att antyda fara för fördömelse, N:r 416. *Vara hafvande,* är att innehålla i sig allt, som rör andeligt lif, N:r 535; *med dem, som äro hafvande,* böra här de förstås, som äro intagna af kärlekens goda; *de, som di gifva,* beteckna dem, som äro intagna af oskuldens goda, ty di-barn representera oskuld. *I de dagarna* vill säga, när Församlingen är i detta tillstånd; ty *dag,* likasom *tid,* hvaraf dagen är en del, betecknar tillstånd, N:r 476.

Naturliga meningen.

XXI. "Ty då skall vara en stor bedröfvelse, sådan icke varit hafver ifrån verldens begynnelse intill nu, ej heller varda skall [984].

XXII. "Och om dessa dagar icke förkortades, blefve intet kött frälst; men för de utvaldes skull skola dessa dagar förkortas [985].

Andeliga meningen.

inre i kärlek till sig och verlden [983].

XXI. "Ty då skall Församlingens tillstånd af förfall, genom vanhelgelse af godheter och inre sanningar, vara bragt till sådan ytterlighet, att ett dylikt tillstånd icke varit hafver i förra Församlingen, icke heller framdeles varda skall [984].

XXII. "Och om detta tillstånd icke förkortades, skulle ingen menniska kunna frälsas; men för att bevara dem, som lefva i det goda och sanna,

983. *Flykt* betecknar här handlingen att draga sig hastigt ifrån kärlekens och oskuldens godheter, om hvilka talats. *Om vintern* vill säga, då man är i ett tillstånd af mycken köld, eller då egenkärlek alstrar afsky för dessa godheter. *Sabbat* representerar himmelsk kärlek; *om sabbaten* vill säga, då man är i ett tillstånd af mycken värma, eller då man är i en stor yttre helighet, och då likväl sjelf- och verlds-kärleken invärtes herrskar.

984. *Bedröfvelse* betecknar ett tillstånd i Församlingen, då den är beröfvad menniskokärlekens goda och trons sanningar, N:r 33; här betecknar *stor bedröfvelse* den högsta grad af förfall och ödeläggelse inom Församlingen med hänsyn till det goda och sanna d. v. s. vanhelgelse; ty vanhelgelse af det, som är heligt, förorsakar en evig död. *Vanhelgelse* är mycket farligare än alla andra tillstånd af ondt, emedan det är inre godheter och sanningar som vanhelgas. Dessa godheter och sanningar voro icke kända af Judiska Församlingen; de voro tillslutna för dem; men emedan de blifvit tillgängliga och kända i den Kristna Församlingen och vanhelgade, så säges det, att *då skall vara en stor bedröfvelse, sådan icke varit hafver ifrån verldens begynnelse.* Och tillägges: *och icke heller varda skall,* emedan Nya Församlingen skall skyddas från vanhelgelse.

Naturliga meningen.

XXIII. "Om någon då säger till eder: "Si, här är Kri-"stus, eller der!" Tror det icke [986].

XXIV. "Ty falska Kristi och falska Profeter skola uppstå, och göra stora tecken och under, till att vilseleda, om möjligt vore, äfven de utvalde [987].

Andeliga meningen.

skall detta tillstånd förkortas [985].

XXIII. "Om man då säger till Församlingens menniskor: "Si, den Gudomliga Sanning-"en är i den här läran" eller "i den der". Må de icke tro derpå [986].

XXIV. "Ty falska läror skola förete sig och lärare, för att undervisa i dem, och desse skola bekräfta dem genom yttre och bedrägliga skenbarheter, för att inleda i villfarelse äfven dem, som lefva i det goda och sanna,

985. *Dag* betyder tillstånd, N:na 476, 982; *kött* betecknar menniskans egenhet, följaktligen menniskan. *De utvalde* beteckna dem, som äro i det inre af Församlingen, N:r 744, och följaktligen dem, som lefva i det goda och sanna. Detta tillstånd har blifvit förkortadt, genom att aflägsna Församlingens menniskor ifrån inre godheter och sanningar, och genom att återföra dem till yttre godheter och sanningar.

986. I verserna 23—28 handlas om Församlingens tillstånd, sådant det då var med hänsyn till läran i allmänhet, hufvudsakligast hos dem, som till det yttre hålla Gudstjensten helig, men till det inre vanhelga, d. v. s. hos dem, som med munnen bekänna Herren under en skenhelig vördnad, men i hjertat blott tillbedja sig sjelfva och verlden, så att Guds dyrkan blott tjenar dem som medel att förvärfva sig äreställen och rikedomar. Ju mer desse erkänna Herren, det himmelska lifvet och tron, desto mer vanhelga de. — *Kristus* betecknar Herren med hänsyn till det Gudomliga Sanna, N:na 854, 967, följaktligen med hänsyn till Ordet och den derutur hämtade läran. Det är tydligt, att de här omnämda lärorna äro falska läror, eftersom Herren uppmanar, att vara på vakt emot dem.

Naturliga meningen. *Andeliga meningen.*

om desse icke härför blefve bevarade [987].

987. De följande verserna, liksom de föregående, synas i bokstafsmeningen icke hafva något samband sinsemellan; men de äro icke desto mindre till den inre meningen framställda i det förträffligaste sammanhang, hvilket genast skönjes, så snart man vet, hvad man bör förstå med *falska Kristi*, med *tecken* och *under*, med *öken* och *husets inre rum*, med *Menniskones Sons Tillkommelse*, och slutligen med *ätel* och *örnar*. Att Herren så uttryckte sig, skedde i den afsigt, att Ordet icke måtte förstås, för att derigenom hindra dess vanhelgelse; ty under ett sådant tillstånd af ödeläggelse, i hvilket den Judiska Församlingen då var, hade Ordet blifvit vanhelgadt, om man förstått det. Derföre talade Herren genom liknelser, såsom Han Sjelf förklarar. — Matth. 13: 13, 14, 15; Marc. 4: 11, 12; Luc. 8: 10. — Ordet kan verkligen icke vanhelgas af dem, som icke känna dess inre mening, men af dem, som känna den, kan det vanhelgas; och mer af dem, som anse sig lärde, än af dem, som tro sig vara olärde. Att Ordets inre nu upptäckes, tillägger Swedenborg, sker derföre, att Församlingen nu är till den grad ödelagd d. v. s. utan tro och kärlek, att, ehuruväl man känner och förstår det, man likväl icke erkänner det, än mindre tror det. Man måste likväl undantaga dem, som kallas *utvalde:* ett ringa antal, som lefva i det goda och sanna. Desse kunna undervisas, och det är bland desse, som Nya Församlingen skall grundläggas; men hvarest äro desse? Herren vet det. Få af dessa finnas bland närvarande Församlings medlemmar. Nya Församlingar hafva tillförene blifvit upprättade bland hedningarna. — *Falska Kristi* bet. läror, hämtade ur det förfalskade Ordet, N:r 986; och *falska Profeter* bet. presterskapet och de lärde, N:r 834, som undervisa i de falska lärorna. *Göra stora tecken och under*, är att intyga, det falskheter äro sanningar, N:r 598; och här, att bekräfta de falska lärorna med yttre och bedrägliga skenbarheter. *Vilseleda*, är att inleda i villfarelse; *de utvalde* äro de, som lefva i det goda och sanna, N:r 985; *om möjligt vore*, vill säga, om Herren icke bevarade dem. — De, som gifva undervisning i det falska, äro isynnerhet sådane, som eftersträfva företrädesrättigheter och verldsliga rikedomar;

Naturliga meningen.

XXV. "Si Jag hafver sagt eder det förut[988].

XXVI. "Om de nu säga eder: "Si, Han är uti öknen". Går icke ut. "Si, *(han är)* i "husets inre rum". Tror det icke[989].

Andeliga meningen.

XXV. "Se, måtte Församlingens menniskor vara på sin vakt med klokhet[988].

XXVI. "Om nu de, som hafva ödelagt Församlingen, säga till eder: "Se, den Gu-"domliga Sanningen är i våra "utläggningar af Ordet". Må de icke söka den der: "Se, det "Gudomliga Goda är i verk-"ställigheten af de föreskrifter, "dem vi hafva fastställt". Må de icke tro det[989].

ty då sjelfkärleken och verldskärleken utgöra mål, kan man icke underlåta att draga fördel af Ordets sanningar, och derefter förvänder man dem. Desse äro falska Kristi och falska Profeter.

988. Dessa ord, ställda till Apostlarna, afse alla dem af Församlingen, som lefva i det goda och sanna, och innehålla en uppmaning till omtänksamhet; ty bland de falska profeter finnas de, som visa sig i fårakläder, men hvilka invärtes äro glupande ulfvar. Matth. 7: 15.

989. *Öken* betecknar en Församling, i hvilken Församlingens alla sanningar äro förfalskade, N:r 546; men som den Hel. Skrift i sig innehåller oräkneligt, och öken är ett ord af vidsträckt betydelse, eftersom man kallar öken allt det som är ouppodladt och obebodt, så följer häraf, att hela den Hel. Skrift äfven kallas en *öken,* när, till följe af godtyckliga tolkningar af densamma, den icke längre får gälla som rättesnöre för läran, ty då är den såsom en öken. *Husets inre rum* kallas de menskliga institutioner, hvilka, derigenom att de aflägsna sig från Ordets föreskrifter och anordningar, göra att Ordet också blifver en *öken.* Man vet alltförväl, att de, som utbytt Ordets anordningar mot menskliga institutioner, i afsigt att erhålla herravälde, afskaffa Ordet, ja icke ens tillåta dess läsning. Man vet likaledes, att de, som anse Ordet heligt och utsprida det bland folket, gifva det en tolkning enligt deras lära, hvaraf följer, att allt i Ordet, som icke öfverensstämmer med deras

Naturliga meningen.

XXVII. "Ty såsom en ljungeld går ut af Öster, och synes allt intill Vester, sålunda skall ock menniskones Sons Tillkommelse vara[990].

XXVIII. "Ty der åtelen är, dit skola örnarna församlas[991].

Andeliga meningen.

XXVII. "Ty liksom det himmelska ljuset, som frambringar mennisko-kärlekens och trons goda, genast försvinner, så snart detta goda upphört att vara till, sammalunda skall också Herrens inre dyrkan försvinna[990].

XXVIII. "Ty öfverallthvarest Församlingen beröfvas menniskokärlekens och trons lif, der skola ock ondskor och falskheter bekräftas genom räsonnemanger[991].

lära, blir en öken. När man sätter frälsningen i tron allena utan menniskokärlekens gerningar, gör man icke då såsom till en *Öken* allt det, som Herren så många gånger yttrat om kärleken till Gud och nästan?

990. *Ljungeld* betecknar upplysning, som kommer från Herren, N:r 236, eller himmelskt ljus. Denna ljungeld, som *går ut af Öster,* är himmelskt ljus, som frambringar menniskokärlekens och trons goda, betecknadt med Öster; ty Öster betecknar kärlek eller böjelse för det goda i en högre grad, N:r 901. *Ljungelden synes ända intill Vester* eller, hvilket är detsamma, försvinner när den kommit till Vestern, vill säga, att detta himmelska ljus försvinner, när böjelsen för det goda upphört att vara till; ty *Vester* betecknar denna böjelse i en lägre grad, N:r 901; och här, frånvaro af denna böjelse, eftersom ljungelden försvinner, sedan den nått Vestern. *Menniskones Son,* är Herren med hänsyn till Ordet, N:r 44; Hans *Tillkommelse,* i inskränkt mening, är Herrens närvarelse hos hvarje menniska, hvilken äger rum så ofta menniskan riktar sina tankar på heliga ting; den är således en inre Herrens dyrkan. Men i detta Församlingens tillstånd, hvarom här är fråga, försvinner denna Herrens dyrkan med ljungeldens hastighet, emedan menniskokärlekens och trons goda upphört att vara till.

991. När Församlingen blifvit beröfvad det goda och följaktligen trons sanna, eller sedan hon blifvit ödelagd, säger

Naturliga meningen.

XXIX. "Men strax efter de dagarnas bedröfvelse skall Solen förmörkas, och månen skall icke gifva sitt sken, och stjernorna skola falla af himmelen, och Himlarnas krafter skola varda skakade[992].

Andeliga meningen.

XXIX. Men strax efter detta Församlingens tillstånd af ödeläggelse med hänsyn till det sanna, skall kärleken till Herren utslockna, och kärleken till nästan skall aftyna, och kunskaperna om det goda och sanna skola försvinna, och Församlingens grundvalar skola varda omstörtade[992].

man, att hon är död; ty det är af det goda och det sanna, som Församlingen har sitt lif. I ett sådant tillstånd liknas hon vid en *dtel* eller en *död-kropp*. *Örnar* beteckna kunskaper, af hvilka förståndighet danas, N:r 244; här beteckna de räsonnemanger, framställda af förståndighet, som blifvit bestucken, för att bekräfta ondskor och falskheter; ty *örnar* tagas här i ond betydelse.

992. I verserna 29—31 handlas om gamla Församlingens tillstånd med hänsyn till det goda af kärleken till Gud och nästan, och på samma gång om Nya Församlingens början. Man ser väl, att det, som innehålles i dessa verser, icke skall inträffa efter bokstafsmeningen, och att fråga är om Församlingens fulländning eller ödeläggelse med hänsyn till menniskokärlek och tro, och ingalunda om verldens ände. Säges det icke dessutom, vers. 40 och 41, att af två, som äro på *åkern*, skall en blifva upptagen, den andra lemnad; att af tvenne, som mala på *qvarnen*, skall en upptagas, den andra lemnas? — Tidehvarfvets fulländelse, eller den yttersta domen, är Församlingens sista tid; och Församlingen är i sin sista tid, då ingen kärlek till nästan eller tro der mera finnes. — *Dessa dagars bedröfvelse* är Församlingens tillstånd af ödeläggelse med hänsyn till lärans sanna, om hvilket tillstånd vi talat; ty *dag* betecknar tillstånd, N:r 982; och *bedröfvelse*, bet. ödeläggelse, N:r 984. *Sol* betecknar kärlekens goda eller kärlek till Herren; *måne* bet. trons sanna eller kärlek till nästan; och *stjernor*, kunskaper om det goda och sanna; se N:r 413. *Himmelens krafter*, vill säga Församlingens grundvalar; ty Församlingen på jordarna är Himmelens grundval. Inflytelsen

Naturliga meningen.

XXX. "Och då skall menniskones Sons tecken synas i Himmelen [993], och då skola alla slägter på jorden jemra sig [994]; och de skola se Menniskones Son komma i Himmelens Skyar med makt och mycken herrlighet [995].

XXXI. "Och Han skall utsända sina Englar med Basun och en väldig röst; och de skola församla Hans utvalda från de fyra väder, från Himlarnas yttersta intill deras ytterste [996].

Andeliga meningen.

XXX. "Och då skall uppenbarelsen af det Gudomliga Sanna beviljas [993], ty då skall icke mer finnas något godt eller sant i Församlingen [994]; och man skall se det Gudomliga Sanna visa sig i Ordets bokstafsmening genom uppenbarandet af dess andeliga mening [995].

XXXI. "Och inflytelsen af det Gudomliga Goda och det Gudomliga Sanna skall utbreda sig, och den skall ingå hos alla, som lefva i det goda och sanna, hvilket deras tillstånd af godt och sant än må vara, så väl hos dem som äro i det yttre, som hos dem som äro i det inre [996].

af det goda och sanna, som kommer från Herren genom Himlarna i de godheter och sanningar, som äro hos menniskan, fulländas verkeligen i den yttersta graden. När nu menniskan är i ett sådant tillstånd af förfall, att det icke tillstädjer någon inflytelse af det goda och sanna, då säges det, att *Himmelens krafter skakas*. Derföre drager Herren alltid försorg om att någon återstod finnes qvar af Församling, och att en Ny Församling grundlägges, när den gamla dör ut.

993. *Tecken* betyder uppenbarelse, N:r 532; *Menniskones Son* är Herren med hänsyn till Ordet, N:na 44, 990, och följaktligen med hänsyn till det Gudomliga Sanna; *Menniskones Sons tecken, som skall synas i Himmelen*, är således uppenbarelsen af det Gudomliga Sanna, som är menniskorna beviljad medelst Himmelen.

994. Samma uttryck finnas använda i Uppenbarelseboken kap. 1, vers. 7. Se N:r 27.

995. Se förklaringen af dessa ord i N:r 24.

996. I denna vers handlas om Nya Församlingens begyn-

Naturliga meningen.

XXXII. "Men af fikonträdet lärer en liknelse: när nu dess qvistar blifva saftiga, och löfven spricka ut, så veten J, att sommaren är när [997].

Andeliga meningen.

XXXII. "Men det är genom det naturliga goda som en Församling först danas: när böjelsen för detta goda börjar gifva sig tillkänna, och till följe deraf sanningar göra sig kända, dröjer icke den andeliga och himmelska kärleken att utveckla sig [997].

nelse. Förkunnandet af Evangelium, hvilket här betecknas med *Basun* och *en väldig röst,* sker icke genom synliga Englar, såsom det ser ut efter textens ordalydelse, utan genom inflytelse af det godas och sannas helighet, hvilken inflytelse kommer från Herren genom Englar: Englar beteckna också det, som kommer från Herren. *De utvalde* beteckna dem, som lefva i det goda och sanna, N:r 744, 985. *Englar skola församla de utvalde från de fyra väder,* vill säga, att inflytelsen skall emottagas af alla, som äro betecknade med *utvalde,* hvilket deras tillstånd af godt och sant än må vara, ty *fyra väder* beteckna alla tillstånd af godt och sant; *från Himlarnas yttersta till deras yttersta,* vill säga, såväl de, som äro i det yttre, som de, hvilka äro i det inre.

997. Det är omöjligt för den, som icke känner Ordets inre mening, att veta, hvad som innehålles i jemförelsen emellan Herrens Tillkommelse och ett *Fikon-träd,* dess *qvistar* och *löf;* men som föremålen i jemförelsen likaledes äro betecknande, kan man af deras betydelse inse, hvad som innehålles i liknelsen. Öfverallt i Ordet, der *Fikonträd* nämnes, betecknas dermed naturligt godt, Se N:r 334; dess *qvistar* beteckna böjelse för detta goda, och dess *löf* bet. sanningar, N:r 936. Denna liknelse betyder således, att det, som först synes, när en Församling af Herren danas, är det naturliga goda, det vill säga, det goda i dess yttre form med dess böjelse och dess sanningar. Man får icke förvexla detta naturliga goda med det, som menniskan har i arf af sina föräldrar; här förstås med naturligt godt ett godt, som är andeligt till sitt ursprung. Ingen födes i detta goda, men Herren inför det hos menniskan medelst kunskaper om det goda och sanna. *Sommar,* såsom den

Naturliga meningen.

XXXIII. "Sammalunda ock J, när J sen allt detta, så veter, att Han är nära för dörren [998].

XXXIV. "Sannerligen säger Jag eder: detta slägtet skall icke förgås, förr än allt detta sker [999].

Andeliga meningen.

XXXIII. "När man nu ser allt detta uppfyllas, må man veta, att den gamla Församlingen är förkastad, och att en Ny Församling grundlägges [998].

XXXIV. "Jag betygar, att den Judiska folkstammen skall icke såsom andra folkstammar utrotas, förrän alltdetta inträffar [999].

årstid, då Solen är i sin kraft, betecknar andlig och Himmelsk kärlek.

998. *Allt detta,* vill säga, allt som är betecknadt med orden i verserna 29—32. Uttrycken, *veter, att Menniskones Son är nära för dörren,* beteckna, att då är tidehvarfvets fulländning eller yttersta domen och Herrens Tillkommelse, det vill säga, att den gamla Församlingen är förkastad, och att en Ny Församling grundlägges. Det, som här i allmänhet säges om Församlingen, har sin särskilda tillämpning på hvarje menniska, hos hvilken detta uppenbarar sig; ty hvarje menniska, som pånyttfödes, är en ny Församling.

999. *Detta slägtet* bet. den judiska folkstammen. Se här orsaken, hvarför denna folkstam icke blifvit utrotad, liksom alla andra som funnos till, då Herren förkunnade detta. Israëls barn, hos hvilka den förebildande Församlingen stiftades, voro helt och hållet sinnliga och kroppsliga menniskor; också förblifver det dem anförtrodda Ordet till sitt inre för dem tillslutet; ty om de hade känt det, skulle de hafva vanhelgat det. Juda slägte var ännu mer än de andra försänkt i det sinliga och kroppsliga, men det höll sig ock mest till sina fäders yttre Gudstjenst, och hade dessutom den största vördnad för Gamla Testamentets Ord, hvilken vördnad ännu bibehålles. Som nu Herren visste, att de Kristne skulle nästan förkasta Gamla Testamentets Ord, och att de genom vanhelgelse skulle besudla dess inre, ville Han, såsom Han här intygar, att denna folkstam skulle bibehållas ända tills det Nya Jerusalem eller Hans Nya Församling blifvit utbildad. Om de Kristne, som kände Ordets inre, kunnat lefva som inre menniskor, hade denna

Naturliga meningen.

XXXV. "Himmel och Jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås [1000].

XXXVI. "Men om den dagen och den stunden vet ingen, icke himlarnas Englar, utan min Fader allena [1001].

Andeliga meningen.

XXXV. "Det inre och det yttre af den första Kristna Församlingen skall förgås, men mitt Ord skall icke förgås [1000].

XXXVI. "Men det, som särskildt rörer detta Församlingens tillstånd och tiden, när detta skall inträffa, känner ingen på jorden eller i Himmelen, utan Jag allena, som är Herren [1001].

folkstam, såsom alla andra, långt för detta varit tillintetgjord.

1000. *Jorden* betecknar Församlingen, N:r 285; men när det talas på samma gång om Himmel och jord, betecknar *Himmel* det inre, och *jord* det yttre af Församlingen. Det är klart, att *Herrens ord* äro icke blott de, som Han då uttalade om Sin Tillkommelse och tidehvarfvets fulländning, utan ock alla, af hvilka den Hel. Skrift består.

1001. Verserna 36—42 innehålla en beskrifning på Församlingens tillstånd, när den gamla Församlingen förkastades och den Nya grundlades. Tidehvarfvets fulländning har inträffat fyra särskilda gånger här på jorden, och hvarje gång åtföljd af en yttersta dom. *Den första,* då den himmelska Församlingen, som ock kallas den Uräldsta, blef förstörd genom öfversvämmande ondskor och falskheter; den representeras i Ordet genom syndafloden. *Den andra,* då den andeliga Församlingen, som följde efter den Uräldsta, och som kallas den Urgamla, upphörde att vara till; den är representerad genom folkslagens utrotande i landet Kanaan. *Den tredje* finnes icke beskrifven i Ordet, men är förutsagd under sinnebilden af Jerusalems förstöring och Judiska Nationens förskingring kring hela verlden; ty Församlingen var då hos Judarna. Som denna Församlings undergång här på jorden inträffade efter Herrens Ankomst, följer deraf, att mycket af det, som hos Evangelisterna säges om den Kristna Församlingens fulländning, äfven är tillämpligt på Judiska Nationen, men isynnerhet det som särskildt här säges om den närvarande Församlingens

Naturliga meningen.

XXXVII. "Men lika som Noachs dagar, sålunda skall ock Menniskones Sons Tillkommelse vara [1002].

XXXVIII. "Ty såsom de i dagarna" före floden spisade och drucko, gifte sig och bortgiftes intill dagen, då Noach gick in i arken [1003];

Andeliga meningen.

XXXVII. "Men såsom det i allmänhet var, när den Urgamla Församlingen, som kallas den Noachiska, efterträdde den Uräldsta, sammalunda skall det ock vara, när det Gudomliga Sanna uppenbaras [1002].

XXXVIII. "Ty såsom under den Uräldsta Församlingens ödeläggelse man tillegnade sig det onda och falska, och förband sig med dem, intill dess den Urgamla Församlingen, eller den Noachiska, blef grundlagd [1003];

slut; denna var den *Fjerde* Yttersta domen. — *Dag* och *timma* eller stund, såsom tidsdelar, beteckna tillstånd, N:na 476, 982; men *timma, stund* betecknar ett särskildt tillstånd; dessutom handlas här om den tidpunkt, då detta skall inträffa." *Ingen vet det, icke ens Himmelens Englar*, vill säga, att ingen hvarken på jorden eller i Himmelen känner Församlingens tillstånd med hänsyn till det goda och sanna, icke heller den tidpunkt, då detta skall inträffa. *Utan min Fader Allena*, vill säga, utom Herren Sjelf; ty *Fadren* är det Gudomliga goda, som är i Herren, och *Sonen* är det Gudomliga Sanna, som utgår af detta goda. Att tro Fadren vara en från Sonen särskild person, är att icke förstå Skriften, Se N:ne 21, 170.

1002. *Noachs dagar*, d. ä. den tid då den Urgamla Församlingen, i Ordet betecknad med Noach, efterträdde den Uräldsta eller Adamitiska Församlingen; ty i följande vers är fråga om *floden*, en symbol af de öfversvämmande ondskor och falskheter, hvilka förstörde den Uräldsta Församlingen, N:r 1006. *Menniskones Sons tillkommelse*, är uppenbarandet af det Gudomliga Sanna, N:r 993.

1003. *Dagarna före floden* beteckna den Uräldsta Församlingen i dess tillstånd af ödeläggelse; *floden* representerar yttersta domen öfver denna Församling. *Äta* och *dricka*, är att tillegna sig det goda och sanna, N:r 635; och i motsatt mening,

Naturliga meningen.

XXXIX. "Och viste intet af, förr än floden kom och tog dem alla bort: sålunda skall ock menniskones Sons Tillkommelse vara [1004].

XL. "Då skola två vara på åkern, en tages och en lemnas [1005].

XLI. "Två mala på qvarnen, en tages och en lemnas [1006].

Andeliga meningen.

XXXIX. "Och ingenting visste om detta tillstånd intill dess att öfversvämmande ondskor och falskheter hade helt och hållet förderfvat Församlingen, sammalunda skall det ock förhålla sig med den kristna Församlingen, när det Gudomliga Sanna uppenbaras [1004].

XL. "Då skola de af Församlingen, som äro i det goda, frälsas, men de, som äro i det onda, fördömas [1005].

XLI. "De, som af det goga äro i böjelse för det sanna, skola frälsas, och de, som af det onda äro i denna böjelse, skola fördömas [1006].

att tillegna sig det onda och falska. *Gifta sig* och *bortgiftas*, är att förbinda sig med det goda och sanna; och i motsatt fall att förbinda sig med det onda och falska. *Intill den dagen, då Noach gick in i Arken*, vill säga intill dess att den Urgamla Församlingen, kallad den Noachiska, blef grundlagd. Se kap. 6 och 7 af 1 Mose-bok i *Arcana Coelestia* (Himmelska Hemligheter).

1004. Med *Floden, som kom och bortförde dem alla*, menas den öfversvämning af ondskor och falskheter, som helt och hållet tillintetgjorde Församlingen. *Menniskones Sons Tillkommelse* är uppenbarandet af det Gudomliga Sanna, N:r 993, 1002.

1005. Man har sett, N:r 981, att *åker* betecknar det sannas goda; ty der var fråga om *Judéen*, som betecknar kärlekens goda; och om *Husets tak*, som betecknar menniskokärlekens goda; men *åker* betecknar i allmänhet Församling med hänsyn till det goda; och i motsatt mening Församling med hänsyn till det onda; här tages ordet i dess dubbla betydelse. Med dem, *som äro på åkern*, förstår man således dem, som äro i det goda, och dem, som äro i det onda; *en tages och en lemnas*, vill säga, de förre skola frälsas, de sednare fördömas.

1006. *Qvarn* betecknar efterforkning, undersökning och be-

kräftelse af det sanna, N:na 791, 794; och i allmänhet hvarje böjelse för det sanna, alstrad af det goda, eller, i motsatt mening, alstrad af det onda; uttrycken *mala* och *qvarn* äro här tagna i deras dubbla bemärkelse. Med dem, *som mala på qvarn*, förstår man således dem, som af det goda äro i böjelse för det sanna, och dem, som af det onda äro i samma böjelse; de förre frälsas, de sednare fördömas.

Man behöfver inga förklaringar, för att inse den inre meningen af det, som innehålles i verserna 42 till och med 51, ty Herren talar i dessa verser icke genom förebilder eller beteckningar, utan genom liknelser; man ser tydligen, att Herren der uppmanar dem, som äro i Församlingen, att framhärda i trons goda, och Han förklarar derjemte, att, om de afvika derifrån, de skola andeligen dö.

Anmärkning.

Detta exegetiskà arbete, helt och hållet ett utdrag ur Swedenborgs Skrifter, hafva vi låtit stödja sig endast på motsvarigheter af skäl, som äro uppgifna i Förordet sid. 14. Vi uppmana Herrar Teologer att läsa *Apocalypsis revelata* (den uppenbarade Uppenbarelseboken) och de skola se, att Swedenborg med den aldra största omsorg följt den allmänt antagna regeln, att *med Skriften förklara Skriften;* ty han bestyrker de anförda motsvarigheterna med ett stort antal ställen ur Ordet. Hans tolkning och förklaring hvilar derföre på de mest bindande grunder.

Då vi jemföra våra dagars Kristna Församling med Judarnas, och tillkännagifva, att det Nya Jerusalem skall efterträda den förra, såsom denna efterträdde Judarnas, fordra dess försvarare, stolta öfver de underverk, som bidrogo till den första Kristna Församlingens grundläggning, att man skall framvisa sådana af Swedenborg. Vi kunna härtill svara, hvad vi förr ofta yttrat: "Den Gudomliga Försynen handlar städse "med afseende på tider och förhållanden. Vid Kristendomens "första grundläggning skedde underverk i naturlig måtto, eme-"dan de voro nödvändiga; de ske icke nu af samma art, eme-

dan de skulle vara onyttiga, ja skadliga". Men denna tolkning af Ordet, meddelad genom Swedenborg, tillämplig på alla delar af Skriften, för att ådagalägga dess andeliga mening, är den icke ett underverk af högsta art? Lika mycket som **förnuftet** är öfver våra **naturliga sinnen**, lika mycket öfverträffar detta underverk dem, man påkallar; ty detta är ett underverk ställdt till **förnuftet**, då de andra blott voro ställda till **sinnena**; detta upplyser, och alstrar en fri öfvertygelse, då de andra blott bländade, och gjorde öfvertygelsen tvungen; detta underverk allena är således vida öfver alla underverk i naturlig måtto.

Ehuru vi redan tillförene derom underrättat våra läsare, att man icke för den andeliga meningen får åsidosätta den naturliga eller bokstafsmeningen, i hvilken allena Ordet är i sin fullhet, sluta vi dock med att anföra följande yttrande af en lärjunge:

"Den andeliga meningen förringar icke alls, än mindre "upphäfver värdet af den egentliga bokstafsmeningen, utan "har tvärtom som sitt högsta mål, att förhöja dess helighet, "på samma gång som den helt och hållet omkullkastar och "bringar på skam deras invändningar och smädelser, som icke "tro på någon Uppenbarelse."

I Inledningen, sidan 7, säger Le Boys des Guays, "*att vägen till gemenskap "med Himmelen genom kunskapen om Motsvarigheterna blef för menniskorna af den "Israëlitiska och Judiska nationen så sluten, att de icke ens misstänkte, att ett evigt "lif fanns*". Detta yttrande torde väl behöfva något modifieras, då, såsom bekant är, egentligen blott Sadduceerna förnekade uppståndelsen och ett evigt lif. Men ehuru äfven den yttre, sinligt naturliga menniskan med munnen kan erkänna båda, följer dock ingalunda deraf, att hon i sitt inre eller af hjertat tror på dem, då det blott naturliga andesinnet icke kan, derföre att det icke vill, fatta det andliga och himmelska. Då i det ofvan citerade yttrandet tydligen talas om dessa menniskor i allmänhet, förnekas dermed icke, att bland dem funnos undantagsvis sådana, som hade en innerligare tro på ett lif efter detta. Swedenborg sjelf yttrar sig härom i *Diarium Spirituale* (partis 7:mæ sectio 2:da, Tybingæ 1854), sid. 15, på följande sätt:

"*Sed usque scientia correspondentiarum prorsus nulla fuit apud gentem Israëliticam et Judaicam, tametsi omnia cultus illorum, et omnia statuta et judicia illis*

dicta, et omnia Verbi erant puræ correspondentiæ; causa erat, quia illa gens corde idololatrica fuit, et talis ut ne quidem scire vellet, quod aliquid cultus illorum significaret aliquid coeleste et spirituale, volebant enim ut illa omnia sancta essent ex se et cum illis in externis; quare si illis spiritualia et coelestia detecta fuissent, non modo rejecissent illa, sed etiam prophanavissent; quapropter illis coelum ita clausum fuit, ut vix scirent, quod victuri post mortem: quod ita sit, manifeste patet, quod non agnoscunt Dominum, tametsi universa scriptura sacra de Ipso prophetavit et Ipsum praedixit, rejecerunt Ipsum propter illam solam causam, quia illos de regno coelesti, et non de Regno terrestri docuit, voluerunt enim Messiam, qui illos supra omnes gentes in universo mundo exaltaret, et non aliquem Messiam, qui saluti illorum aeternæ consuleret. Praeterea dicunt, quod Verbum in se contineat multa arcana, quæ mystica vocantur, sed non scire volunt, quod illa de Domino et Ipsius Regno, at scire volunt cum dicitur quod sint de auro et alchymia.“

Sidan 260, sista raderna, är Rom. 3:28 återgifvet i enlighet med Luthers öfversättning af nämda ställe.

Öfversättarens anmärkningar.

Tryckfel.
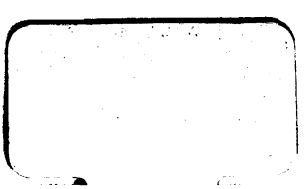
Sidan	4,	rad.	5	nedifr.	står: naturliga,	läs:	naturliga
—	27,	—	5	uppifr.	— sista och 31.	—	sista 31.
—	32,	—	16	nedifr.	— amma	—	samma
—	36,	—	5	— —	— samlignar	—	samlingar
—	41,	—	15	uppifr.	— ,npp	—	upp
—	44,	—	20	— —	— ina	—	dina
—	49,	—	5	nedifr.	läs: De måste ögonskenligen		
—	62,	—	10	uppifr.	står: 168	läs:	188
—	76,	—	2	nedifr.	— otörnuftigt	—	oförnuftigt
—	96,	—	5	— —	— inne sta	—	innersta
—	146,	—	12	— —	— förd rfvat	—	förderfvat
—	148,	—	10	uppifr.	— antale	—	antalet
—	158,	—	17	nedifr.	läs: *jord* och *haf*		
—	—	—	18	— —	— med *haf,*		
—	163,	—	11	uppifr.	står: tillb dja	läs:	tillbedja
—	176,	—	19	— —	— den	—	din
—	246,	—	23	— —	— store	—	stora
—	270,	—	9	— —	— IX	—	X
—	276,	—	5	— —	— skarlakan.	—	skarlakan,
—	297,	—	13	nedifr.	— här.	—	här,
—	298,	—	4	uppifr.	läs: starkas kött, och hästars kött och		
—	319,	—	5	— —	står: 872	läs:	882
—	321,	—	13	— —	— och O	—	och O,
—	326,	—	17	— —	— torhet	—	storhet
—	354,	—	4	nedifr.	— betecknas	—	betecknar
—	358,	—	4	uppifr.	läs: grammatikaliska		
—	365,	—	12	— —	står: är	läs:	är,
—	—	—	9	nedifr.	— icke	—	icke om
—	366,	—	14	— —	— mot goda	—	mot det goda